CANSU MUYAN

YA ASLINDA OLMADIĞIN KİŞİYSEN?

Kayıp TANRIÇA

epsilon

KAYIP TANRIÇA

Ona baktım. O kadar mükemmel bir şeydi ki. O da sanki ona baktığımı hissetmiş gibi bana döndü. Gülümsedim, kırmızı gözleri gülümsememe hemen karşılık verirken uzaklarda bir çığlık duyuldu.

28 Ağustos 2014

1. Bölüm

"Tamam," dedim aynadaki yansımama. "Her şey yolunda. Yalnızca sakin olmalısın."

Derin bir nefes aldım ama işe yaramıyordu. Yıllardır bugünün hayaliyle uyuyan bir genç kızın tuhaf adrenalini beni baştan ayağa sarmış gibiydi. Heyecandan ellerim titreyerek belki de yüzüncü kez yaptığım makyajı yine bozdum ve gözlerime bir şey sürmemeye karar verdim. Zaten makyaj konusunda çok da iyi değildim. Micky ile beraber aldığımız elbiseyi giymiştim ve Micky'nin tarzı olduğundan elbisem oldukça şıktı. Bu yüzden makyaja gerek de yoktu.

O sırada kapım hafifçe tıklatıldı. Kapıdan içeri beyaz saçlı biri başını uzattı. "Girebilir miyim?" Sesi yumuşaktı.

İster istemez gülümsedim. Dadım Nancy, bu dünyada en çok sevdiğim insandı. Daha önce hiç görmediğim annem, beni ve duygusuzlukta tanıdığım herkesi ezip geçebilecek olan babamı terk edip gittiğinden beri bana Nancy bakıyordu. Babamı, o evdeyken bile sadece maddi konular söz konusuyken görüyordum, yani evde sadece Nancy ile konuşurdum.

"Tabii ki," dedim aynı yumuşak ses tonuyla.

Nancy odaya girip bana sıcacık gülümsedi. Grimsi gözleri, beni baştan aşağı süzerken gururla parlıyordu. "Harika olmuşsun."

"Tabii," dedim yüzümü asarak. Baloya gelecek ve benden kat kat daha güzel görünecek, mükemmel makyajıyla dolaşacak kızları düşündüm. "Salak gibi görünüyorum," dedim sinirle neredeyse gülerek.

"Sen hiçbir zaman salak gibi görünmezsin." Nancy, her zaman yaptığı gibi, yanımda olduğunu belli eden bir ses tonuyla adeta azarlar gibi söylemişti bunu.

"Teşekkürler Nancy." Gülümsedim.

Nancy kapıdan uzaklaşıp birkaç adımda yanıma geldi ve bana baktı. Boyu kısa olduğundan bana bakarken biraz zorlanıyor gibi görünüyordu, özellikle de ben daha önce hiç giymediğim ve muhtemelen balo sonuna kadar ayaklarımı perişan edecek topuklu ayakkabılarla dururken. "Sana bir şey vermem gerek," dedi. Ona baktım. Gözlerinde bir parıltı vardı. Ancak ne anlama geldiğini tam olarak kestiremediğim bir parıltıydı bu. Elini kıyafetinin cebine attı ve minik, lacivert bir kutu çıkardı. "Bu senin."

Kutuyu elinden alıp istemsizce yumuşak yüzeyini okşadım. İçim birden garip bir huzurla doldu, nedenini anlayamadım. Merakla kutunun kapağını kaldırdım ve sadeliği karşısında gözlerimi kırpıştırdım.

Bu, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Zarif ve ince zincirinin ucunda, safir renkli ve adeta gökyüzünü andıran bir kolye vardı. Başucu lambamın ışığının altında inanılmaz güzel parlıyordu.

"Nancy... Bu... Bu çok güzel bir kolye," dedim.

"Bunu sana vermem gerekiyordu." Nancy'nin sesi birden, sanki çok önemli bir görev edinmiş de, bu görev bilinciyle sesine garip bir ağırlık çökmüş gibi olmuş, neredeyse ağlamaklı

çıkmıştı. Sesi beni ona bakmaya zorladı. "Sen on sekiz yaşına gireli aylar oldu. Zamanı gelmişti artık."

Ona ne demek istediğini soramadan bana sıkıca sarıldı. Ağladığını hissediyordum. "Nancy," dedim yavaşça. "Neler oluyor? Hasta mıyım yoksa?" Gülümsedim ama tedirgindim.

Bu lafım Nancy'yi güldürdü. Gözlerini silerken, "Hayır," dedi. "Öyle bir şey değil."

Tam ona bir yığın daha soru soracakken kapım yine tıklatıldı ve Micky'nin ince ses tonuyla, "Sarah, geç kalıyoruz," diye bağırışını duydum.

Aynaya dönüp son kez kendime baktım. Bugün okul mezuniyet balosu vardı, bu baloyu resmen yıllardır bekliyordum. Siyah saçlarım dalga dalga omuzlarıma doğru iniyor, mavi gözlerim korkmuş ama heyecanlı görünüyordu. Micky'nin kendi zevkine uygun olarak zorla seçtiği, Nancy'nin verdiği safir kolyeyle şaşırtıcı derecede uyumlu olan elbiseme baktım. Koyu maviydi, üzerinde siyah iplikler ve inciler vardı. Tamam, tahmin ettiğimden daha güzel görünüyordu.

Micky odama hışımla daldı ve birden sanki biri onu durdurmuş gibi, "Aman Tanrım," dedi. O benim aksime oldukça güzel görünüyordu. Sarı saçları topuz yapılmıştı, üzerindeki elbise fazla açık olmasına rağmen güzel duruyordu. Önemli olan bu değildi tabii. Yüzünde, lisede yeni bir dedikodu duyduğunda oluşan şok ifadesine benzer bir ifade vardı ve bana bakıyordu.

"Ne? Çok mu kötü?" dedim aniden makyajımı sildiğime pişman olarak.

"Sarah." Durdu, sonra kaşlarını kaldırdı. "Balonun en güzel kızı sen olacaksın." Micky muzipçe gülümsedi. "Jason sana bayılacak."

İkimiz de aynı anda birbirimize gözlerimizi devirdik. Jason Icelake, benim yıllardır âşık olduğum ama bir türlü açılamadığım çocuktu. Klasik bir şekilde, okulun popüler ve en yakışıklı çocuğuydu ancak bir kez bile onunla konuşmamıştım. Tamam,

bir kez konuşmuştum ama o da geometri sınavında önümde oturup benden kopya istediği zamandı. O da gerçek bir sohbet sayılmazdı ve büyük ihtimalle gözünde bir inektim. Hem geometrim iyiyse bu benim hatam mıydı?

Kapım yine tıklatıldı, bu kez babam odaya girdi.

Ona baktım. Babam tuhaf şekilde aşırı sağlıklı duran beyaz cildi, güneşte rengi daha da açılan koyu kahverengi saçları, sadece onu ilgilendiren konularda canlılık gösterip parıldayan ela gözleri ve hiçbir zaman bir şeyi umursadığını belli etmeyen tavırlarıyla aslında yakışıklı bir adamdı. Annemin onu – ve beni– neden terk ettiğini anlayamıyordum. Evet, belki hiç sohbet etmezdi, yani cidden. Normal babalar umursamasa bile en azından "*Günün nasıldı?*" "*Sınavdan kaç aldın?*" gibi sorular sorardı. Bu, babalık görevi gibi bir şeydi. Ama benim babam bunu bile yapmazdı. Ona bakarken, onunla gerçekten de çok az anım olduğunu fark ettim. Benimle vakit geçirmezdi. Genel olarak insanlarla işi gereği iyi anlaşsa da bir tek bana soğukmuş gibiydi. Küçüklüğümden beri her zaman, onun hak ettiği gibi bir evlat olamadığımı düşündüğüm için, hep daha fazla çalışır ve hep daha fazla iyi olmaya özen gösterirdim. Sanırım Jason'ın ve muhtemelen bütün okulun gözünde tam bir inek olmamın nedeni de buydu. İç çektim.

Yüzüne baktım ve bana dikkatle baktığını gördüm. Yıllardır bana hep aynı ifadeyle bakan bu adamın yüzünde şu an farklı bir ifade görmüştüm. Sanki... Elinden kayıp gidecekmişim gibi bakıyordu.

Gelip bana sıkıca sarıldı. O an, onu ne kadar özlediğimi fark ettim. Bana en son ne zaman sarılmıştı? Tanrı aşkına, babamın bana ilk kez ne zaman sarıldığını bile hatırlamıyordum. Bu normal miydi?

"Güzel olmuşsun," dedi yumuşak bir sesle. Geri çekilip bana ve bariz bir şekilde safir kolyeme baktı. Bir ara Nancy'ye bakış attığı da gözümden kaçmamıştı. Ama benim o an odaklandığım

şey daha çok babamın bana belki de hayatında ilk kez bu kadar yakın davranıyor oluşuydu.

"Teşekkürler baba." Gülümsedim ve şoförüm hazır olduğunu söyleyene kadar bu absürt gülümsemeyi zorla da olsa devam ettirdim.

Micky ve ben iki katlı ve burada bulunan çoğu evden daha lüks olan evimden çıkıp arabaya doğru yürümeye başladık. Hayatımda ilk kez topuklu giydiğim için yürümekte zorlanıyordum. Yani hadi ama, boyu 1.78 olan birinin topukluya alışkın olmasını bekleyemezsiniz. Benim aksime bir hayli kısa olan Micky ise resmen uçarak arabaya benden önce varmıştı. O topuklularla maraton koşabileceğine yemin edebilirdim.

Arabaya binmeden önce dönüp nedensizce arkama baktım. Nancy, küçükken benimle beraber eline birkaç boya alıp üzerine küçük desenler çizdiğimiz kapının hemen önünde sessizce ağlıyordu, babam ise bana bakamıyordu. Gelip bana –sanki daha sonra görüşmeyecekmişiz gibi– sıkıca sarıldılar. Böyle sevgi gösterilerine küçüklükten beri alışkın değildim, o yüzden bunu yaptıklarında normal insanlar gibi sarılmak yerine öylece durdum.

"Seni hep sevdiğimi unutma," dedi Nancy. Gözlerini sildi.

"Tabii ki." Gülümsedim ve ona tuhaf bir bakış attım. Babam da bana sarıldı ve nihayet arabaya bindim.

"O sarılma olayı da neydi?" Micky araba hareket ettikten sonra dönüp bir kez daha arkaya bakmıştı.

"Bilmiyorum." Bilmeyi isterdim ama bu konuyu kafamdan attım. Şu ana ve Jason'a odaklanmalıydım.

Bütün yol boyunca –ki balo evlerimize en uzak yerde yapılıyordu, sanırım balo çıkışı isteyen istediğini yapabilsin diye burası seçilmişti– Micky bir an bile susmadı. Gerçekten bir insan ne kadar konuşabilirse, o kadar konuştu. Jason'dan ve onun okulun kraliçesi gibi olan ama aslında tam bir baş belası olan Bella ile ayrılmasından bahsedene kadar aslında onu dinlemiyordum.

"Keşke Jason bana dikkat etse." İç çektim.

"Bugün suratında koca bir gözlük yok, saçların açık ve makyajın var. Tanrım, cidden güzel kızmışsın, neden saklama gereği duyuyorsun anlamıyorum."

Aslında sakladığım söylenemezdi. Daha çok dikkatsiz bir kızdım. Lise boyunca her kızın en az beş sevgilisi olurken, benim hiç olmamıştı. Tabii, daha önce gelip de bana sevgisini garip şekilde ifade eden de olmuştu ancak sanırım kimse ilgimi çekmemişti. Güldüm. "Her neyse."

Balo yerine vardığımızda neredeyse herkesin gelmiş olduğunu gördüm. Balo, muhteşem bir koruda yapılıyordu. Etraf, öğrenci işlerinin iyi iş çıkardığını gösterir şekilde mükemmel dizayn edilmişti. Salona girer girmez etrafımdaki insanlara baktım. Tabii ki Jason'ı hemen görmüştüm ve bu kalbimin heyecanla atmasına ve safir kolyemin inip inip kalkmasına neden olmuştu.

Derin bir nefes alıp Micky ile bir masaya oturdum. Sonra sanki okul konseyi bizi bekliyormuş gibi –böyle saçma bir şeyin olduğuna inanabiliyor musunuz– müzik durdu ve hemen hemen dört yıldır okuldaki her sorunla ilgilenen, tanıdığım en sabırlı insan olan konsey başkanı Stacy mikrofonu eline aldı.

"Evet arkadaşlar. Bu yılki mezuniyete hoş geldiniz." Heyecansız bir alkış koptu. "Şimdi baloya geçmeden önce bu yılın *en*lerini söylemek istiyorum."

Tabii ki bunu herkes bekliyordu. Ve tabii ki Jason en yakışıklı, Bella aptalı en güzel –en aptal– ve okulun sporla ilgili her etkinliğinde mutlaka formasıyla ve elinde bir pankartla dolaşan Chris en sportmen seçilmişti. Sonra beni inanılmaz rezil eden bir şey oldu.

"Ve okul birincimiz, Sarah Boston."

Yüzümün kızardığını hissettim. Bütün kafalar –Jason Icelake'in de içinde olduğu kafalar– benim olduğum masaya dönerken utancımdan yerin dibine girecektim. Şimdi çocuğun gözünde cidden *inek* olmalıydım.

Sahneye çıktım. Stacy cesaret verici şekilde gülümserken ve bana hediyeyi verirken ağzımdan teşekkür ederim lafını çıkarabildim. Hemen geçip hiçbir şey olmamış gibi yerime oturdum.

Sonrası aynıydı. Klasik bir baloydu; kızlar erkeklerle dans ediyor, erkeklerin bazısı içki içip kafayı buluyor, birkaç şeyi yıkıp döküyorlardı. Çoğu öğrencinin ailesi zengin olduğundan, kırılıp dökülen şeyler pek de dert edilmiyordu. Başımızda hoca olmaması da çok iyiydi bu açıdan.

"Berbat hissediyorum," dedim Micky'ye dönerek.

Micky elinde tuttuğu ve muhtemelen buraya gizlice çantasında soktuğu içki şişesinden kafasını kaldırdı ve bana baktı. Tuhaf bir şey görmüş gibi kafasıyla bir şeyleri işaret ediyordu, konuşamayacak kadar kafayı bulmuştu. Neyi gösterdiğini anlamayarak kaşlarımı çattım.

"Sahneyi işaret ediyorsan, ah evet. Biliyorum. İğrençti ve Jason beni hâlâ fark etmedi. Daha fazla rezil olamam."

"Aslında fark ettim."

Sesin kime ait olduğunu arkamı dönmeden anlamıştım. Nefesimi tutmuş bir halde döndüm ve Jason'ın muhteşem yüzüyle resmen burun buruna geldim. O kadar yakınımda duruyordu ki, nefes almakta ciddi anlamda birkaç saniye sorun yaşadım.

"He–hey," dedim kekeleyerek. "Selam."

"Bugün çok güzelsin." Jason gülümseyerek nefes alma sorunumu daha da ilerletirken Micky alkol yüzünden kusmak üzereydi. "Dans edelim mi?" dedi Jason.

Nutkum tutulmuş gibi sadece kafamı sallayabildim. Benimle dans mı edecekti? Yavaş adımlarla sahneye çıktık. Elimi nazikçe tuttu, aynı şekilde belimi de ve beni kendine çekti. Bu hareketi cidden nefesimi kesmişti.

"Seni daha önce nasıl fark edemedim?" Gülümsedi ve yeşil gözlerini gözlerime dikti. Ona bu kadar yakın olmak beni nedense germişti.

"Bilmiyorum," dedim gülümsemeye çalışarak. Ona rezil

kopya isteme olayını hatırlatmayacaktım, üstelik bugünkü inek ilan edildiğim olaydan sonra.

"Biliyor musun, zeki kızları çekici bulmuşumdur." Yine gülümsedi, kalbim resmen içeride dansa başlarken o devam etti. "Sen ise hem güzel hem zekisin. Harika." Hafifçe kafasını eğdi.

Beni öpecek miydi? Ne yapacaktım? Evet, itiraf ediyorum, her kız lisede erkeklerle deli gibi *french kiss* olayını yaparken ben hiçbir erkekle öpüşmemiştim. O an bana uzak bir köşeden bakan ve daha önce baktığını fark etmediğim Bella kadar deneyimli olmak istedim.

Ve tırstım. Ne yani, Jason beni böyle biri mi sanıyordu? Tamam, ona âşıktım ama onu tanır tanımaz onunla yatacağımı falan mı düşünüyordu? Sinirlendiğimi hissederken bir yandan da hayal kırıklığına uğramıştım.

Hafifçe geri çekildim. "Teşekkürler Jason. Güzel bir danstı."

Jason ise, bunu yapmamı kesinlikle beklemediğini anlatan bir yüz ifadesiyle elimi sıktı. "Bitmedi." Bu bir emirmiş gibi beni daha sıkı çekti kendine.

Jason'ın omzunun üstünden tekrar Bella'yı gördüm. Bana pisçe sırıttı. Jason'ın arkadaşları da bana dikkatle ve sapıkça bakıyordu. Sanki orada oynanan bir tiyatrodaymışım gibi. Bunu düşünür düşünmez olayı kavradım.

Korkmuştum. Evet, belki saçmaydı ama cidden korkmuştum. Jason'ın elini beni yakmış gibi bıraktım ve panik yaptım. O panikle ne yapacağımı bilemeyerek geri geri adım atmaya başladım.

Havuzu fark etmemiştim.

Salonun orta yerinde duran ve ortasında abartılı bir çeşme bulunan derin havuza düştüğüm zaman, kulaklarıma su dolmadan hemen önce Micky'nin dehşet dolu çığlığını duydum. Buz gibi suyun, tezat olsa da yakıcı soğukluğu bende adeta şok etkisi yarattı. Çaresizce dibe batarken çırpınmaya başladım.

"Kurtarsanıza!" Micky var olan birçok sesten süzülüp kulağıma gelecek kadar şiddetli bağırıyordu.

Havuz çok derindi, bu kadar derin olacağını tahmin etmemiştim. Elbisemin ağırlaştığını ve beni dibe çektiğini fark ettim. İyi bir yüzücü sayılmazdım ama yine de yüzmeyi deneyebilirdim. Elbisenin ağır taşları ve ayakkabılarım beni daha da dibe çekerken garip bir şey oldu.

O an içimde bir şeyler hissettim. Yani demek istediğim, hani çok aç olduğunuz zaman anneniz size en sevdiğiniz yemeği yapar ya, onun gibi bir hisse kapıldım. Korku, beynimdeki en ufak noktasına geri dönmüş gibiydi. Hislerim içinde bulunduğum su kadar berrak ve yapış yapış olmuştu. En önemlisi, sudan artık korkmuyor, hatta suyla bir bütün olmuş gibi hissediyordum. Bu his, tam bilmediğiniz karanlık bir sokakta peşinize birkaç kişi takıldığında sokağın sonunda arkadaşınızı görmeniz gibiydi. Su, benim yakın arkadaşımdı ve beni sarmıştı. Ve sonra bu his, bir elin bana yapışıp beni yukarı çekmesiyle son buldu.

Havuzdan çıkınca çıplak olduğumu fark ettim, yani kısmen çıplaktım. Ağırlık yaptığı için Micky elbisemi yırtmamayı başararak bir çırpıda çıkarmıştı ve centilmen Chris de arkasında motosiklet işlemesi olan paltosunu üstüme örtmüştü.

Titriyordum, neredeyse bayılacaktım. Sağlık ekiplerinin geldiğini duydum, Chris beni güçlü kollarıyla sedyeye doğru taşırken bilincim neredeyse kapalıydı. Az önce yaşadığım ve inanılmaz iyi gelen hissin gitmesiyle bende kalan garip boşluk hissini anlamlandıramamıştım. Sedyedeyken bir şey fark ettim, bir şeyin yokluğunu... Elimi yavaşça kaldırdım ve istemsizce boynuma götürdüm, safir kolyem yoktu.

Micky ıslak gözlerle bana baktı. O an ne olduğunu anladı ve hızlı adımlarla havuza geri döndü.

Sedyeye oturdum. Ellerim sanki çok yüzmüşüm gibi büzüşmüştü. Soğuktan titriyordum, bunda yarı çıplak –sutyen ve külotla– oturmamın da etkisi vardı. Neyse ki Chris'in paltosu oldukça genişti. Sağlık görevlisi birkaç soru sorarken gözlerim havuza odaklanmıştı.

Herkes başımda toplanmıştı. Sanki yeterince göz önüne çıkmamışım gibi, bir de bunun yaşanması yıllardır beklediğim baloda gerçekten de ihtiyacım olan son şeydi. Stacy üzgün bir ifadeyle yanıma geldi ve büzüşmüş elimi tuttu. "İyi misin?"

Kafamı salladım. Aslında kolyemin yokluğu hariç oldukça iyi hissediyordum. O kolyeyi bana Nancy verdiği için kaybetmek istemiyordum.

Bir süre başımda durdular, onları iyi olduğuma ikna etmek için beş dakika dil döktükten sonra çoğu ıslak elbisemle beni bırakıp baloya devam etti. Sağlık görevlisiyle baş başa kalıncaya kadar, orada durduğunu fark etmemiştim. Jason yanı başımdaydı.

Ona baktım. Bana gözlerinde derin bir pişmanlıkla baktı. "Özür dilerim, ben..." diye başladı.

"Umurumda değilsin Jason," dedim. "Canın cehenneme." Bu kadar kaba bir insan değildim ve bu cümleyi sevdiğim ya da sevdiğimi sandığım çocuğa kullandığımda içten içe şaşırdım.

"Onlara uymamalıydım." Kafasıyla havuzun kenarında duran Bella'yla kendi tayfasını işaret etti. Jason, ellerinde içkilerle umursamaz görünen arkadaşlarının aksine pişman görünüyordu. "Seni kandıracağım konusunda iddiaya girdik. Seni sadece öpecektim, çok hızlı tepki verdin. Normalde kızlar benimle öpüşmekten hoşlanır."

Ukalalığına daha fazla dayanamayacak gibi oldum. Zorla sinirli gülüşlerimden birini yaptım. "Gider misin?" Cümlenin sonuna lütfen kelimesini eklemediğimi görse Nancy kesinlikle beni azarlardı.

Jason durdu, uzun süre suratıma baktı. En sonunda fikrimi değiştirmediğimi anladığında tam gidecekken cebinden bir şey çıkarıp bana uzattı. "Al. Düşürdün."

Safir kolyeme baktım. Salonun cam tavanından süzülen ay ışığında öylesine güzel parlıyordu ki gülümsemeden edemedim. O kadar mutlu olmuştum ki bir an her şeyi unuttum hatta. Jason da balo bitene kadar bir daha yanıma gelmedi.

Balo biter bitmez şoförümü çağırdım. Micky ile balo salonunun dışında bekliyorduk ve ben Chris'in güvenli ve her yerimi kapatan paltosunu geri vermiştim, üstümde Micky'nin verdiği ve nereden bulduğu belli olmayan kısacık bir elbise vardı. Micky ise ayakta duramayacak kadar sarhoştu. Beklediğimiz yer salonun arka kapısıydı ve ormanlık bir alanın içindeydi. Orman öylesine karanlık görünüyordu ki bir anlığına orada bir hareketlenme gördüğümü sandım ve korkunun yeniden beynimdeki o küçük yerden harekete geçtiğini hissettim.

Şoförüm birkaç dakika sonra geldi ve Micky ile arabaya bindik, daha doğrusu ayakta zor duran Micky'yi şoförüm Bay Holt ile neredeyse kucağımızda arabaya taşıdık. Tek kelime edemeyecek kadar yorgundum ancak Micky sarhoş haliyle bile en az ayık hali kadar çok dedikodu yapabiliyordu.

"İnanabiliyor musun? İddiaya girmişler, senin için! Ne kadar salakça."

Kafamı salladım. "Bu konuyu konuşmasak..." Yüzüm ekşimişti.

Micky beni duymamıştı bile. "Yani tabii ki işin içinde Bella'nın olduğunu biliyorum. Aptal şeytanın her olayda payı mutlaka oluyor..."

Daha fazla dinlemeden önüme döndüm. Ormanın içinden geçerken yeniden dışarı doğru baktım. İlerlediğimiz yol tek bir arabanın geçebileceği kadar dar ve keskin virajlı bir yoldu. Daha önce ülkenin bu tarafına geldiğimi sanmıyordum. Okyanusun göründüğü tepeden aşağı doğru araba hızla ilerlerken garip bir hisse kapıldım. Bu, bundan sonra hayatımda ne olacağını bilmediğim tarzdan bir his değildi, daha çok tam da bu noktadan sonra hayatımın iyi olacağını bildiğim bir histi. Ben ağaçların arkasından görünen ışıklara bakarken o an ani bir frenle araba durdu, öyle ki Micky bile konuşmayı kesmişti. Şoföre baktım. "Neler oluyor?" dedim.

Şoförüm Bay Holt, orta yaşlı bir adamdı. Onun pek konuş-

tuğunu görmemiştim. Beni yıllarca liseye bırakmakla ve babamın iş arkadaşlarını evimizdeki toplantılardan ve yemeklerden sonra evlerine götürmekle görevliydi. Sakin bir adamdı. Ancak bu soruyu sorduğumda Bay Holt'un yüzünde garip bir ifade görmüştüm. Yavaşça arabadan inip biraz uzaklaştı. Ortalık kelimenin tam anlamıyla zifiri karanlık olduğundan neler olup bittiğini göremiyordum. Uzunca bir süre Micky ile bekledik ama şoför geri gelmedi. Micky sarhoş haline rağmen öyle meraklanmıştı ki, yavaşça bana döndü ve, "Sarah?" diye fısıldadı. Fısıltısı, ölüm sessizliğinin hâkim olduğu o anda fazla yüksek çıkmıştı.

Micky'ye baktım ve arabadan istemesem de indim. Havanın haziran ayına rağmen biraz fazla soğuduğunu hissediyordum. Üstümdeki incecik elbiseye neredeyse küfrederek karanlığa doğru, "Bay Holt?" diye fısıldadım. Bağırmak istemiştim ama sesim ancak bir fısıltı gibi çıkabilmişti.

"Hey, bu saçmalık da neyin nesi?" Micky arabadan sarı başını uzatmış, bana bakıyordu.

Ona döndüm, korkmaya başlamıştım ama ona belli etmeden, "Bilmiyorum," dedim.

Tekrar önümü döndüm. Gözlerim karanlıkta birini seçebilmeyi başarabilmişken, Micky'nin tıpkı ben havuza düştükten sonra attığı gibi tiz bir çığlık attığını duydum.

Önce onu göremedim. Gecenin karanlığında sadece arabanın farları yanıyordu ve ben de arabanın önünde olduğumdan gözlerimi kısarak bakmak zorunda kalmıştım. O kadar uzun boyluydu ki, önce onu bir ağaç sandım. Micky'nin ellerini sıkı sıkı tutuyor ve karanlık dahi olsa, masmavi parlayan gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

Tam o anda, sol yanımda ve sağ yanımda tıpkı o adam gibi iri yarı toplam dört kişi belirdi. Karanlıktan bir anda çıkmışlar ve etrafımı sarmışlardı. Olayın yarattığı korku ve adrenalinin etkisiyle çığlık atmam gerekiyordu ama ben ağzımı bile açamıyordum.

O an bu duruma çok saçma düşecek şekilde küçücük ve yerinde duramayan biri göründü. "Demek onu buldunuz," dedi incecik sesiyle adeta neşe saçarak. Sonra Micky'nin ve onu tutan iri yarı adamın arkasından çıkıverdi, garip şekilde o kadar kısa ve çevikti ki gülmek istedim. Micky'den bile daha kısa boyluydu. Kısacık sarı saçlarını küçük yüzünden çekti ve masmavi gözlerini bana dikerek neşeli bir sesle bağırdı.

"Hadi bakalım, Sarah Boston, kayıp prensesimiz. Shat'a gidiyoruz."

***

Pekâlâ, o küçük kız *Shat* dediği anda kahkaha atarak, "Hadi oradan," deyip hemen o karanlık yerden uzaklaşmam gerekirdi. Ama küçük suratına baktım, uzunca bir süre baktım, en sonunda, "Prenses mi?" diyebildim. Şok geçiriyor olmalıydım.

Küçük sarışın kız, Micky'nin ve o dev adamın önünden sıçrayarak yanıma geldi. Kısacık boyu ama hızlı hareketleri vardı ve bana nedense bir tavşanı anımsatmıştı. "Bir bakayım," dedi hemen. Etrafımda anormal denecek bir hızla dolaştı ve sonra tam önümde durdu, boyu en fazla göğüs hizama geliyordu. Safir kolyeme baktı. "Takmışsın. Aferin."

"Ama... Ama bu..." Durdum ve kıza baktım. "Ben prenses olamam."

Tamam, bunu günümüzde yaşayan herkes bilirdi. Normal zamanda yaşamıyorduk ve birkaç yüzyıl önce –Nancy'nin anlattığına göre ben doğmadan çok çok önce– dünyada muazzam bir katliam olmuş ve bütün ülkeler yıkılmıştı. O zamanın teknolojisi ve bilimi, yarattıkları yeni ırklardan biri olan element soyluların kontrolüne geçmişti. Yıkılan ülkelerin yerine kurulan Shat, modern dünyadaki dört elementin ev sahibi olduğu, aşırı derecede zengin, element aileleri ve onların üstün çocuklarından oluşan bir ada ülkesiydi. Element ve daha farklı birçok şey ortaya çıkıp bunların insanlardan daha güçlü olduğu anlaşıl-

dığında, siyasi gücü elinde bulunduran ülkelerin yıkılmaktan ya da köle olmaktan başka şansı kalmamıştı. Benim yaşadığım ve Shat'ın bulunduğu okyanusun kıyısında yer alan ülke gibi ülkeler, her yıl Shat ile görüşür ve ondan malzeme almaya çalışırdı. Element soyu gibi üstün ırklar ortaya çıkmadan önce, dünya oldukça gelişmiş bir yer sayılırdı. Kıtalararası ulaşım hızlıydı ve haberler çabuk yayılırdı. Element olayından sonra dünyanın manyetik enerji akışı değişti, dünyanın enerjisini aldığı her şey tek bir adada toplandı ve bu da bütün teknolojiyi olumsuz etkiledi. Silahlar element üyelerini öldüremediği için ortadan kalktı, gelişmiş silahların ve diğer öldürücü birçok aletin yerini büyü, element ve teknoloji gerilediğinden ötürü bıçaklar aldı.

Dünya üzerinde başka ülkelerde de element soyu yaratmak için deneyler yapıldı ancak çoğu başarısız oldu ve bununla da kalmayıp bir hastalık yayıldı. Bu hastalık, insan soyunu neredeyse tüketiyordu. Şu an insan soyu tükenmemiş de olsa, eskisi gibi değildi. Dünya yarattığı bu üstün ırkla gelişmemiş, adeta gerilemişti.

Element olaylarının nasıl ortaya çıktığını bilmiyordum, bu birkaç yüzyıl önce yapılan DNA oynaması sonucu ortaya çıkmış olmalıydı. Bunları tarih dersindeki kitaplarda görmüştük ve sırf meraktan okumuştum ancak geometrim ne kadar iyiyse, tarihim de bir o kadar kötüydü. Fazla ilgimi çekmemişti. Shat'ın diğer adını bilmediğim birkaç ülkeninki gibi, sadece Atlas Okyanusu'nun orta yerinde büyükçe bir ada olduğunu biliyordum, bir de dehşet verici element olayları vardı.

Dört element bir arada yaşıyordu ve Shat'ı kimin yöneteceği konusunda yıllardır süren bir kavga vardı, hatta birkaç yıl önce şu an iktidarda olan Ateş elementini indirmek için bir girişim başlatılmıştı ancak beklenildiği gibi bir devrim olmadı ve devrimciler bütün dünya televizyonları önünde Phrkagias –Ateş kralı– tarafından canlı canlı yakılmıştı. Haberi kendi gözlerimle görmüştüm ve bu küçük bir çocuk için travmatik bir görüntüydü.

Shat'ta yaşayan element prens ve prensesleri vardı. Yaşça büyük element üyeleri yani kral ve kraliçeler, Shat dışında soyu insan olan biriyle bir ilişki yaşar ve bu ilişkiden bir melez doğarsa, Shat kurallarına göre bu doğan çocuk insan ebeveyni ile on sekiz yaşına kadar dünyada kalır, daha sonra Shat'a alınırdı. Shat kral ve kraliçelerinin insan soylularla ve kendi elementi dışında biriyle ilişki yaşaması kesinlikle yasaktı ancak insan soyluyla olan ilişkiyi bu şartı koşarak makul görüyorlardı.

Normal Shat prens ve prensesleri ise Shat'ta büyürdü. Yaşı en büyük olan element soylu çocuk, elementin başındaki kral ya da kraliçeden sonra başa geçecek kişi olduğu için yönetici olacakmış gibi özel olarak büyütülürdü. Ancak diğer çocuklar da herhangi bir ülkede bir çocuğun alabileceği eğitimden daha fazlasını alırdı. Elementi yönetebilecek, hatta belki de ileride Shat'ı yönetebilecek oldukları için neredeyse bütün element çocukları yönetici yetenekleri kazanırdı. Bildiğim kadarıyla Ateş elementi çocuklarının hepsi soyluydu ve hiçbir Ateş üyesi bir insan soyluyla ilişki yaşamamıştı. Ki zaten yaşasa da, Ateş üyelerinin gözleri kırmızı oluyordu, yani dünyada direkt kendilerini belli ederlerdi. Halbuki melez prens-prenseslerin dünyada kendilerini belli etmemeleri için onlara melez oldukları on sekiz yaşına dek söylenmezdi, tıpkı bana da söylenmediği gibi.

Huzursuz bir şekilde iç çektim. Bu zamana kadar melez olan altı prens ve prenses dünyadan Shat'a geçmişti. En sonuncusunun iki yıl önce gidişini televizyonda izlemiştim. O zaman cidden çok saçma bulmuştum bunu ve o zamanlar bunun benim de başıma geleceğinden kesinlikle haberim yoktu.

Shat dünyanın en zengin ülkesi olduğundan –hadi ama, adamlar toprağı, havayı, suyu ve ateşi yönetebiliyor, hangi ülke onlara kafa tutabilir ki– orada yaşamak isteyen halk da genelde modern dünyanın en zengin aileleri oluyordu.

Shat'ta bir de tuhaf bir yardımcı sistemi bulunuyordu. Shat'taki element üyelerine yardım etmek için, Shat dışından

belli kişiler seçilir ve onlara da belli güçler bahşedilirdi. Bu element yardımcıları, her bir element çocuğuna yardım eder ve ona yöneticilik güçlerini kazandırırdı. Yani Shat, dünyanın en zengin ve en zeki –doğal olarak en güçlü– insanlarını da barındırıyordu.

Genel olarak bildiklerim bunlardı. Bunları da bilmemek imkânsız gibi bir şeydi çünkü aileler resmen çocuklarının element üyesi olması ya da yardımcı olarak seçilmesi için birbirleriyle yarışırdı. Kafamı eğip küçük sarışın kıza baktım. O da bana baktı ve sıcacık gülümsedi. O sırada arkamda duran, insan diyemeyeceğim kadar uzun boylu biri kolumu tuttu ve o an ne kadar yorgun olduğumu ve Micky'nin verdiği kısacık elbisenin beni neredeyse çıplak bıraktığını fark ettim.

Adam beni aniden kucağına aldığında hiçbir şey diyemedim. Küçük sarışın kız, adama yaklaştı ve güven verici bir ses tonuyla, "Uyu prensesim. Çok yolumuz var," dedi. Ve kendimi bıraktım.

***

Uyandığım zaman karanlıktan hiçbir şey göremedim ve baloda aldığım azıcık içkinin de olağanüstü etkisiyle bir an her şeyi unuttum, doğal olarak aklıma kaçırıldığım geldi. Kocaman siyah arabada tam çığlık atacaktım ki, küçük sarışın kız arabanın ön tarafında oturduğu yerde arkasını dönüp bana baktı ve, "Günaydın," dedi. Gereğinden fazla neşeliydi.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Micky nerede?" dedim telaşla.

"Micky ve insan şoförünü sağ salim eve bıraktık." Bana gözlerinde şüpheli bir ifadeyle dikkatle baktı. "Aç olmalısın, bunları ye." Sonra bana üzerinde pahalı bir markanın yazdığı poşeti adeta fırlattı.

Evet, o kadar açtım ki midem bedenime yapışmış gibi hissediyordum. Kızın bana verdiği şey zehirli de olabilirdi ancak bundan hiç şüphelenmeden ve belki de kaçırılıyor olabileceğim

ihtimalini göz ardı ederek, hiç itiraz etmeden bana verdiği leziz sandviçleri yemeye başladım. O sırada kız da beni izliyordu.

"Adım Jane," dedi tiz sesiyle. Sesi tız olmasına rağmen yumuşacıktı. "Su elementi baş yardımcısıyım."

Su mu? Ağzımda lokmayla ona bakakaldım, demek ki Su elementine aittim. Gerçi göz rengim az da olsa bana ipucu vermişti ama nedense bunu yeni öğreniyormuşum gibi içim rahatladı ve, "Adımı zaten biliyorsun," dedim.

Gülümsedi ve daha çok bir tavşana benzedi. "Evet." Yanındaki dev gibi, gösterişli kasları olan ve muhtemelen bir başka Su elementi yardımcısı olan adama baktı. "Brian, neden ona bir ceket vermiyorsun? Hâlâ üşüyor."

Üşümediğimi söylemek istemedim çünkü gerçekten üşüyordum. Brian –Micky'yi tutan adam– bana tıpkı Chris'in ceketine benzer bir ceket verdi, ceket beni sıcacık sararken onlara baktım. Diğer adamların nereye gittiğini sormadım. Sonra birden, "Ah, kahretsin!" dedim.

Brian telaşla, "Bir sorun mu var?" dedi. Sanki bana saldırmışlar gibi arabanın dışına bakıp etrafa göz gezdirdi.

Jane, "Hayır, arabayı kullanmaya devam et," dedi ve bana baktı. "Ne oldu?" Sesi sakinleşmiş gibi olsa da tedirgin çıkıyordu.

Ona baktım ve, "Babamın haberi yok," dedim.

Jane'in parlak mavi gözlerine bir şok oturdu –ve bir rahatlama– aniden kahkaha koyuverdi. Bir süre rahatsız edici şekilde güzelce kahkaha attıktan sonra, "Ah, tatlım," dedi. "Onların, özellikle de babanın, sen doğduğundan beri bundan haberi var."

Ona baktım. Bu cümleden sonra hissetmem gereken ilk şey belki de bu olmamalıydı ama rahatlama sardı bedenimi. Demek ki bugün gelip beni alacaklarını biliyorlardı. Dadım Nancy'yi, babamı ve benimle yaptıkları garip sarılma seansını düşündüm. "Ah," diyebildim sadece.

Jane hafifçe gülümsedi. "Yaklaşık on saattir uyuyorsun. Daha

özel gemiyle Shat'a üç günlük yolculuğumuz var. İstersen şimdi uyuyabilirsin. Uzun bir yolculuk olacak gibi görünüyor."

Başımı salladım ama tek düşündüğüm şey pasaportumun olmadığıydı. Gerçi dünyanın en zengin ve ayrıcalıklı ülkesine üye olarak kabul edilmek üzere giderken bunun pek de sorun olacağını zannetmiyordum. Ayrıca hiç elbisem –yani üstümdeki kısacık şeyden başka– yoktu. Jane'e baktım ve bir şekilde ben sormadan beni anlayabildi. "Merak etme," dedi yavaşça. "Her şeyin Shat'ta olacak. Babandan aldık."

Kısa süreliğine kaşlarımı çattım. Uyumaya ve bunları unutmaya çalıştım. Nasıl olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Her zaman sonradan gelen yeni çocuk olmaktan nefret etmiştim, şimdi öyle olacaktım. Üstelik element çocukları inanılmaz derecede, benim aksime, kusursuz oluyorlardı. Onlara nasıl uyum sağlayabilirdim ki?

Neyse ki biraz uyuyabildim. Garip ve kimsenin beni kabul etmediği bir ton kâbusun ardından telaşla uyandım ve hâlâ arabada olduğumuzu görünce, en azından bu kâbusun gerçekleşmesine biraz zaman olduğu için sevindim. Uyandıktan sonra kafamı Brian ve Jane'in konuşmasına verdim. Jane'i inceledim. O da normal element üyeleri gibi oldukça güzeldi. Sarı kısa saçları, küçük yüzüne göre büyük duran dudakları, heyecanlı mavi parlak gözleri ve incecik sesi vardı. O sırada o zamana kadar fark etmediğim bir kolye taktığını gördüm, bu kolye benim safir kolyemin aynısıydı.

Ve sonra yavaşça, "Biliyordu," dedim. "Dadım Nancy de biliyordu. Bana bu kolyeyi o verdi."

Jane kafasını bana çevirdi. "Evet, o da başından beri biliyordu."

Uzun, oldukça uzun bir yolculuğun ardından nihayet adını bilmediğim bir limanda –evet geometrim iyi olabilir ama coğrafyada tamamen kötüyüm– süper lüks bir gemiye bindik. Gerçekten de süper lüks ifadesini taşıyan bir gemiydi. Hayatımda

gemiye pek binmiş sayılmazdım, sadece bazen babamın katıldığı ve tüm ailenin davetli olduğu yat partilerine gitmişliğim vardı ancak onlar bile böylesine lüks bir gemide gerçekleşmemişti. İnanılmaz bir araçtı. O kadar büyüktü ki aklıma Titanik'i getirmişti. Sonra hafifçe gülümsedim, Titanik de Atlas Okyanusu'nda batmıştı. Keşke batsak da Shat"a hiç gidemesek diye düşündüm.

Ama elementi Su olan birinin bu şekilde ölmeyeceği de aşikârdı.

Kocaman olmasına karşın gemide, sadece Brian ve diğer dört arkadaşı, Jane ve ben –bir de kaptan– vardı. Jane bana lüks gemideki muazzam büyüklükte diyebileceğim odalardan birini gösterdikten sonra tekrar yemek getirdi ve ben, açlığımı asla bastırmadığımı belli edecek şekilde o yemeği yedikten sonra bana verdiği –ağrı kesici olduğunu umduğum– hapı yutup yattım.

Yolculuk neredeyse üç gün sürdü. O sırada Jane bile odama gelip beni rahatsız etmedi. Ölüp ölmediğimi kontrole bile gelmediler, çok garipti. Tek başıma bırakılmış gibiydim. Belki de bu bir testti, belki de kaçıp kaçmayacağımı merak ediyorlardı.

Neyse ki, düşüncelerle dolu üç günün sonunda ışıklarla ve süslerle donatılmış limana vardık. Jane daire tipi odama gelip beni kaldırdığı zaman neredeyse hareketsizlikten dolayı tamamen uyuşmuştum.

Gemiden inip göze oldukça estetik görünen limanda yürümeye başladık. Brian ve arkadaşları hemen arkamda ne ara aldığımı bilmediğim bavullarımı taşıyorlardı, cidden bu kadar eşyamın olduğunu fark etmemiştim. Üzerimde hâlâ kısa elbise vardı ve karın bölgemi artık sıkmaya başlamıştı. Liman oldukça büyük ve genişti, bindiğimiz gemiye benzer fazla sayıda lüks gemi vardı. Limanın ahşap kısımlarını beyaz sokak ışıkları ve küçük küçük uçuşan, böceğe benzeyen canlılar süslemişti. Ağaçlar öylesine yeşildi ki yeşilin bu güzel tonu için ayrı bir kelime çıkarmaları gerekirdi.

"Merak etme," dedi Jane, sanki uzun zamandır dostmuşuz gibi koluma girerken. Onun kadar sıcakkanlı birini daha tanımamış olabilirdim. "Birazdan *harika* kıyafetlerin olacak." Harika kısmını uzatırken heyecanla göz kırptı.

O sırada limandan çıktık ve etrafıma bakma şansı buldum. Sanırım nefesim kesilmişti. Shat, gerçekten de muhteşem bir yerdi. Yani, sadece manzara resimlerinde görebileceğiniz bir adaydı gerçekten de. Maldivler'i her zaman sekizinci doğa harikası saymıştım ama Shat oradan bile güzeldi. Sahil boyunca ilerlerken, güneş ışığının vurduğu bembeyaz kumlar ve her tür tropikal ağaçlardan oluşan kocaman orman adeta bana göz kırpıyordu. Sanki... Sanki doğa gerçekten de *canlıymış* gibiydi. Evet, evet. Kesinlikle doğa canlıydı. Zorlasam, belki de ağaçların bana seslendiğini duyacaktım. Her türlü hayvanı neredeyse görebiliyordum, her yer doğaldı. İnsan eli değmemiş ve bozulmamış bir cennet gibiydi.

Jane ve Brian –ve tabii en az onun kadar iri olan arkadaşları– ile birlikte koca bir arabaya bindik. Yol alırken sürekli camdan baktım. Camı açıp zengin havayı içime çekmemek için kendimi zor tutuyordum.

Yol boyunca, çeşitli yerlerde çalışan insanları gördüm. Yine lüks bir arabayla geçtiğimiz bu kısım, kraliyet dışındaki bölge olmalıydı. Kraliyet bölümü adanın orta yerinde kalelerle çevrili, nispeten daha ufak bir bölümden oluşuyordu, bu geçtiğimiz yerde insan soylular yaşıyordu. İnsan soylular denildiğinde kulağa basit geldiğinin farkındayım ancak hiç de öyle sayılmazdı. Buradaki her bir insan, muhtemelen benim dış dünyada tanıdığım herkesten daha zengindi.

Nihayet limandan doğrudan bakıldığında görülebilen kalelere geldik. Araba yumuşakça uzun ve büyük kalelerin önünde durduğunda heyecandan bir an kapıyı açamadım ve Jane yardım etmek zorunda kaldı. Arabadan indim ve Jane ile kale kapısına geldik. Yüz yıllık gibi görünen kale kapıları beklenilmeyecek şekilde hızla açıldı ve bir adam bize bakıp gülümsedi.

Jane nereye sürüklese oraya gidiyordum. Kraliyet bölümü, Shat'ın az önce geçtiğim yerlerinden daha da güzeldi ve çok büyüktü, beş tane saray saydım. Bu beş sarayın hepsi farklı renklerdeydi. Ortada görece daha büyük olan Beyaz Saray, yanında Mavi Saray, Kırmızı Saray, Gri Saray ve Kahverengi Saray vardı. Her saray kendine özgü motif ve desenlerle süslenmişti ve her saraya baktığımda garip bir enerji hissettim. Tabii ki Su elementinin sarayı maviydi ve bu mavi tam da kolyemin rengindeydi.

"Bu saray ne için?" dedim Jane'e, bunu sorarken Beyaz Saray'a bakıyordum. Beş saraya neden gerek olduğunu anlamamıştım.

"Orada toplantılar ve seremoniler yapılır," diye cevap verdi Beyaz Saray'a bakarak. "Hadi," dedi sonra kolumdan çekerek, sabırsızca. "Bugün için hazırlanman gerek."

Korkuyla, "Bugün mü?" dedim. Daha kimseyle tanışmamıştım ve yeni gelmiştim ancak şimdiden telaş duygusunun beni kapladığını hissediyordum.

Bana gözlerini devirdi. "Bugün kameramanların da olacağı kabul töreni var."

Harika.

Hızlı diyebileceğim bir tempoyla yürüyerek Mavi Saray'a girdik. Tanrım. Bu sefer de burada nefesim kesilmişti. Sarayın dışı safir rengindeydi, içi ise mavinin çok daha açık bir tonuydu. Çinilerle ve mermerlerle süslenmişti ve sarayın her iki tarafından altın kaplamalı merdivenler yukarı doğru uzanıyordu. Girişin tam orta yerinde, bembeyaz ancak altın işlemeli bir çeşmeden harika durulukta bir su akıyordu, sarayın içi bu çeşme gibi beyaz bir ışıkla parlıyor ve çeşitli çiçeklerin karışımı gibi kokuyordu.

Jane beni dikkatim daha fazla dağılmadan tuttu ve bir kapıya doğru itti. Sonra şoke olduğum cümleyi söyledi.

"Önce anneni görmelisin."

2. Bölüm

Jane'e dikkatle baktım. Bunu hiç beklememiştim.

"A-annem mi?" Kekeleyemeden konuşamamıştım.

Annemle ilgili bildiğim gerçekten de çok az şey vardı. Sadece, ben doğduktan sonra beni ve babamı terk ettiğini biliyordum. Ne bir fotoğrafını ne de eski bir eşyasını görmüştüm, ismini bile bilmiyordum. İsmini hiçbir zaman öğrenmek istememiştim ve Nancy de babam da bunun üzerinde durmamıştı ki bu da sanki o hiç var olmamış gibi yapabilmeme olanak sağlamıştı. Tabii ki birkaç gün önce element çocuğu olduğumu öğrendiğimde *annemin* elemente dahil olduğunu anlamam gerekirdi ancak sanırım beynim bu düşünceyi kendiliğinden reddetmişti. Huzursuzca yüzümü buruştururken Jane'in beni ittiği devasa büyüklükteki koyu renk kapıya baktım.

Jane tereddütümü içtenlikle hissetmiş gibi duruyordu. Anne denilen kavramı daha önce hiç tatmamış ve yaşamamıştım. Okulda toplantı olduğunda her zaman Nancy gelirdi ya da bir şey olduğunda ona danışırdım. Nancy, benim için anne denilen figüre en yakın şeydi. Onun verdiği sevgiyle anne kavramının açtığı boşluğu kısmen de olsa doldurabilmiştim. Ancak şimdi,

Jane bu kavramı yeniden ortaya attığında o boşluk sızlar gibi oldu. Jane, yüz ifademden anlamıştı. Yanıma gelip bana sıkıca sarıldı. "Biliyorum, biliyorum. Kabul etmesi zor bir şey," dedi sakin bir sesle. Böylesine zor olayları öyle sakin anlatıyordu ki o an, "Dünyaya meteor çarpacak," dese panik yapmak yerine ölümü bekleyebilirdim. "Ama Toulina çok iyi biridir," diye devam etti.

Adı buydu demek.

Gülümsemeye çalıştım ama başaramıyordum, sanki yüzümdeki bütün kan çekilmiş ve kaslarım da tutulmuş gibiydi. Hiçbir şey yapmadan Jane'in bana sarılmasını ve geri çekilmesini bekledim.

Jane'in beni ittiği devasa büyüklükteki kapıyı, tıpkı kraliyet bölümüne geçerken açılan kapı gibi, rahat bir şekilde açtım. İçeri sadece ben girmiştim ve tabii ki dikkatim hemen dağıldı.

Oda oldukça büyüktü. Tavanı bembeyaz ve saydamdı, sanki içeri güneş ışığı girebiliyor gibiydi. Duvarlar ve sütunlar turkuazın biraz daha açık bir tonuydu, yerler beyaz mermer üzerine işlenmiş melek desenleriyle parlıyordu. Duvarlarda hoş duran ve kokulu olduğunu tahmin ettiğim mumlar vardı. Odanın sonunda büyükçe bir taht vardı, hayatımda ilk kez taht gördüğüm için ağzım açık bakakalmıştım. Taht beyaz üstüne altınla işlenmiş figürlerle doluydu. Kafamı sola çevirdim ve inanılmaz manzarayı gördüm. Tahtın hemen yanında, tavandan yere kadar bir cam ve büyük bir balkon vardı. Nefesimi tuttum. Güneşin parlattığı harika bir okyanus manzarası vardı. Shat harikaydı ve bir tepeden izlemek onu daha da mükemmelleştiriyordu.

"Shat'ı beğenmiş olmalısın."

Sesi, daha önce hiç duymadığım tonda bir sesti. Kulağa bu kadar müzikalite geliyor olmasına şaşırdım, onu daha çok dinleme isteğiyle dolarak adeta büyülenmiş gibi yüzüme istemsiz bir tebessüm oturdu. Başımı ona doğru çevirdim.

Tahtın hemen arkasında duruyordu. Tam anlamıyla bir tan-

rıçaydı. Onu incelerken kraliçe lafının yetersiz kaldığını düşündüm. Meleklere ya da taştan heykellere benziyordu. Uzun, simsiyah saçları belinden aşağıya kadar iniyordu, kusursuz vücudunu saran koyu mavi, derin olmayan göğüs dekolteli bir elbise giymişti. Tıpkı benim safir su damlası kolyeme benzeyen, ondan daha büyük bir kolye göğüslerine iniyordu. Yüzünü anlatacak kelime bulamıyordum. Gözleri apaçık maviydi, küçük bir burnu ve harika, dolgun dudakları vardı.

Ona bakarken neredeyse ağlayacaktım. Bir resim gibiydi ve baktıkça bakasım geliyordu. O benim annem olamayacak kadar mükemmeldi.

Sonunda ağzımı kapattım ve bir şeyi kırıp utanmış çocuklar gibi, "Evet," diyebildim. "Shat'ı beğendim."

Gülümseyişi, arkasında derin anlamlar barındıracak kadar ışıl ışıldı. "Hoş geldin. Seni uzun zamandır bekliyorum."

Ona baktım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Hislerim yok olmuş da yerine büyük bir boşluk açılmış gibiydi. Beni terk edişini elbette unutmuş değildim, sadece şimdi onun Su elementi kraliçesi olduğunu anladığım için bir açıdan mantıklı gelmişti. Yine de, annesiz büyüdüğüm yıllar gözümün önünden tek tek geçerken üzüntü beni anında sardı. O ise ben hislerimle boğuşurken, tahtın yanındaki merdivenleri inip yanıma geldi. Uzun boyluydu, benden birkaç santim daha uzun. Bana sıcacık baktı ve baştan ayağa süzdü. "Bana benziyorsun."

Neredeyse kahkaha atacaktım. Bu hayatımda aldığım en güzel iltifattı. Gözlerine baktım. "Ya..." Durdum, hayatımda bu cümleyi kullanmak için daha çok zorlandığım bir an hatırlamıyordum. "Neden beni terk ettin?"

Nedeni belliydi elbette, sadece bu nedeni bir de onun ağzından duymak istiyordum. Sakince, "Bana kızgın mısın?" diye sordu, sanki onu gördüğüm için aşırı sevinmediğime üzülmüş gibiydi.

"Hayır," dedim. Garipti ama kızgın sayılmazdım. "Ben

yıllarca annesiz büyüdüm. Senin öldüğünü sanarak yaşadım çocukluğumu. En azından bir şekilde bana ulaşmaya çalışabilirdin." Boğazımın kuruduğunu hissettim. "Ama bunu bile yapmadın. Tanrı aşkına, adını bile yeni öğrendim!"

Toulina gözlerini kırpıştırdı, üzgün görünüyordu. "Özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu telafi etmemin bir yolu yok biliyorum ama hiçbir zaman aklımdan çıkmadın." Gözleri dolmuştu. "Seni babana emanet etmek zorundaydım. Yanında olamadığım onca yıl için özür dilerim."

Bir şey demedim. Ne diyebilirdim ki? Kin ya da nefret kusmamın bana ya da ona bir faydası olmayacaktı, ki bu hisleri taşımıyordum da. Sadece, bilmek her şeyi daha da kolaylaştırabilirdi. Anneler gününde yaptığım hediyeleri Nancy'ye vermek zorunda kalmazdım belki o zaman. Gözlerim doldu ve Toulina'ya baktım.

Birden geriye çekilmiş olan hislerim tüm ağırlığıyla üstüme çullandı ve o yokluk anını dolduran bütün acı, hüzün ve üzüntü yerini yumuşama, neredeyse saf bir nefret ama bariz bir sevgi açlığıyla doldurdu. Ağlamaya başladım. Hiçbir zaman anne sevgisiyle büyümemiştim ve Toulina'nın sesi o kadar yumuşak çıkıyordu ki, birden benim için bir şey ifade etmeyen *anne* kelimesinin anlam kazanmaya başladığını hissetmiştim.

Toulina ağladığımı görünce elbisesinin batacağına aldırmadan beni sıkıca sardı. Ona canımı kurtaracak şeymiş gibi sarıldım ve güzel kokusunu içime çektim. Ben bebek gibi ağlarken o da bir şeyler mırıldanıp yavaşça saçlarımı okşuyordu.

O sırada kapı çaldı ve içeri Jane girdi. Kafasını kaldırmadan beklemeye başladı.

Annem –bu kelime daha çok ağlamama sebep oluyordu–, "Evet, Jane?" dedi geri çekilmeden. Sesi çatallaşmasına rağmen hâlâ güzel çıkıyordu.

Jane kafasını kaldırıp bize baktı, küçük gözlerine şefkat oturmuştu. "Odasını hazırladım."

Annem Toulina bir adım geri çekildi. Düzgün parmaklarıyla gözyaşlarımı yavaşça sildi ve alnıma öpücük kondurdu. "Sarah, şimdi Jane ile git. Akşam tören olacak biliyorsun. Hazırlanmalı ve yeminine çalışmalısın." Gülümsedi.

Gülümsemeyi başardım, zaten onun gülümsemesine ister istemez karşılık verme gereği duyuyordunuz. "Tamam."

Jane ile salondan çıktık ve altın kaplamalı merdivenlerden yukarı çıkmaya başladık. O duygusal sahneden sonra ne diyeceğimi bilemiyordum. Jane ise o sırada harika bir şey söyledi. "Ah, sanırım ağabeylerin ve ablalarınla şimdi tanışmazsın."

Bu bir soru değildi ama asıl dikkatimi çeken çoğul ek kullanmış olmasıydı. "Ablalarım mı?" Sesim ağladığım için pürüzlü çıkmıştı. Öksürdüm ve tekrar, "Ablalarım mı?" dedim.

Jane gülümsedi. "İkişer tane."

Vay canına.

Normal hayatımda tek çocuk olmaya çok alışıktım. Yani her şey benimdi, babam sadece bana çalışıyordu. Burada kurallar nasıldı pek fikrim yoktu, gerçi zenginseniz hayatı takmamanız gerektiği aşikârdı.

Bir şey demedim ama istemesem de tanışmam gerektiğinin farkındaydım. Sarayda o kadar çok oda vardı ki, zaten bu odalarda kimlerin kaldığını düşünürken aklıma bu ihtimal de gelmişti. Jane, sarayın üçüncü katına çıktığımızda durdu. Katın sonunda kocaman bir balkon görünüyordu ve birkaç kişi gülerek bir şey konuşuyordu. Jane'in hemen arkasından giderken az önceki tanışmada olduğumdan daha çok heyecanlanmıştım.

Jane balkona çıktığında, "Selam!" dedi heyecanla. Oturanların hepsi bize dönmüştü. "Sarah ile tanıştınız mı?"

"Aman Tanrım!" dedi bir kız. Sarı saçları uzun ve inanılmaz sağlıklı görünüyordu. O kadar güzel bir kızdı ki ona bakarken kendimi hiç olmadığım kadar çirkin hissetmiştim. "Nihayet geldin!" Oturduğu yerden kalktı ve bana sarıldı. Ona belli belirsiz sarılırken, "Ben Stella," dedi gülümseyerek.

Ona güzelce gülümsedim ve daha sonra diğer ablam, esmer teniyle güzel mavi gözlerinin kusursuzlukla birleştiği Lucy, ağabeyim ve veliaht olduğunu öğrendiğim Palaemon ve diğer ağabeyim Gerard ile tanıştım. Onlara bakarken Shat'taki herkesin bu kadar güzel olup olmadığını düşünüyordum. Sanırım hepsi böyleydi.

Jane sonunda beni en üst kata çıkardı. Nefesim kesilmişti, yani neden bir asansör falan yoktu ki? Jane önümde pat diye durunca az daha ona çarpıyordum.

"Burası odan." Gülümsedi. "Toulina kendi seçti, kendi dizayn etti. Seveceğine eminim." Sonra kapıyı açtı.

"Aman Tanrım." Ağzımdan çıkan ilk cümle bu olmuştu. O kadar güzeldi ki. Yavaşça detaylara baktım.

Taht odasının minik bir kopyasıydı, duvarlarda mumlar ve yerdeki melek figürlerine kadar çoğu şey benzerdi. Odanın orta yerinde birkaç merdiven yükseliyordu ve inanılmaz büyüklükte bir yatağa çıkıyordu, dört kişilik falan olmalıydı. Yatağın başından bembeyaz, üstüne mavi tüyler işlenmiş bir tül iniyor, bütün yatağı kaplıyordu. Yatağın üstünde üç çeşit elbise vardı, gözlerimi kısarak bakınca bunların pijama olduğunu anladım, nihayet rahat bir şeyler giyecektim. Taht odasındaki gibi burada da yerden tavana uzanan cam ve bir balkon vardı. Camın hemen yanında beyaz ve kocaman bir dolap ve şirin, yine kocaman bir makyaj masası duruyordu. Tabii yanında da boş bavullarım.

Jane'e baktım. "Burası harika." Sonra merdivenleri hızla çıkıp yatağa oturdum. Tanrım. Öylesine yumuşaktı ki, Jane gelip kolumdan tutmasa oracıkta uyuyabilirdim.

"Hadi kalk!" dedi çekiştirirken. "Makyajına başlayalım. Dört saat sonra tören var."

Jane, o kocaman dolabı açıp içinden kıyafet seçerken uyumamaya çalıştım ama imkânsızdı. Yavaşça kendimi yumuşak tüylere ve yastıklara bıraktım.

***

Okyanus müthiş bir güzellikte önümde uzanıyor, bir yan. dan da hafifçe esen rüzgâr yoğun sıcaklığı ve kokuları ruhuma taşıyordu. Gülümseyerek gözlerim kapalı bir halde iç çektim. Oturuyordum ve elimin altındaki yumuşacık otlar bedenimi gıdıklıyordu.

"Çok güzel."

Gözlerimi açtım. Sesin geldiği yöne baktım.

Oradaydı. Gözlerinin kırmızı olmasından element çocuğu olduğunu anlamıştım. Güneşte parlayan sarı saçları vardı, hani şu iğrenç sarı saçlardan bahsetmiyorum tabii ki, onun saçları daha çok açık kahverengi ve sarı arasında kalan bir renkti. Yüzüne göre minik bir burna sahipti, burnu benimkinden güzeldi! Bir erkeğe göre fazla kırmızı ve dolgun dudakları bir tebessümle yukarı kıvrılmıştı. Ve bana bakıyordu.

"Evet," dedim önüme dönerek. İçimi tekrar çektim. "Harika."

Shat'tan mı yoksa manzaradan mı bahsettiğimizi bilmiyordum, gerçi ikisi de harikaydı. Sonra tek dediği şey, "Evet," oldu. Hafifçe güldü.

Ona baktım. O kadar mükemmel bir şeydi ki. O da sanki ona baktığımı hissetmiş gibi bana döndü. Gülümsedim, kırmızı gözleri gülümsememe hemen karşılık verirken uzaklarda bir çığlık duyuldu.

"Kahretsin! Sarah!" Biri beni sarsarak uyandırmaya çalışınca rüyam burada bölünmüş oldu.

Gözlerimi açtım ve başımda sinirle dikilen Jane'e baktım. "Ne... Ne oldu?"

"Uyudun." Jane beni parçalamak ister gibi bakıyordu. "Çabuk kalk. Yalnızca bir saatimiz var."

Emrini ikiletmeden kalktım. Tamam, Jane benden küçüktü ama o sinirle elementi kullanmasını bilen birini dinlememek yapmak istediğim son şeydi.

Makyaj masasının önüne oturdum.

"Gözlerini kapat."

Dediğini yaptım. Yaklaşık bir saat boyunca da, o gözlerini aç diyene kadar açmadım. Onunla sinirli olduğu için konuşamazdım. Ben de rüyamda gördüğüm çocuğu düşünmeye başladım.

Hayatımda daha önce o kadar yakışıklı birini görmemiştim. Yani evet, Jason'ı sevmiştim ama rüyamda o çocuğa ait gibi hissetmiştim kendimi. O gülümsediğinde kalbim çıkacak gibi olmuştu. Gülümseyişini hatırlamak ise mideme baskı yapmıştı ve bu kıpırdanmama neden oldu.

"Sabit dur," dedi Jane.

Sabit durmaya ve gülüşünü unutmaya çalıştım, tabii ki başarılı olamadım. Onu düşündükçe Jason'ın ne kadar... basit kaldığını fark ediyordum ki Jane konuştu.

"Aç." Bu kez sesi normale dönmüştü.

Gözlerimi açtım ve aynaya baktım.

İlk düşündüğüm şey, "Bu ben miyim?" oldu. Yani tamam, yine lisedeki bazı kızların aksine, hiç makyaj yapmazdım. Nedenini pek bilmiyorum ama makyajdan pek haz etmiyorum, bana çok yapay geliyor. Zaten herkes biri için süslenirken ben ne diye süslenecektim ki? Tek sevdiğim çocuk da Jason'dı ve onun da bana balo faciasına kadar pek dikkat ettiği yoktu.

Onu yine hatırlamak yüzümün kırışmasına neden oldu. Jane hemen, "Bozma," diye uyardı.

Tekrar aynaya baktım. Mavi gözlerime ustaca bir *eyeliner* çekilmişti, iri mavi gözlerim olduğundan daha muhteşem görünüyordu, sanırım bunda rimelin de payı vardı. Kirpiklerim on katına kadar uzamıştı sanki. Saçlarım doğal bir şekilde dümdüz yanımdan aşağı iniyordu, saçlarımın tutamlarına küçük deniz kabukları takılmıştı. Dudaklarım da sanki dolgunlaşmıştı. Gülümsedim. Elbiseye baktım.

Toulina'nın giydiğinin daha küçüğüydü ve tabii ki onda durduğu gibi durmuyordu ama yine de benim üstümde de fena değildi.

"Teşekkürler Jane." Gülümsedim. "Harika olmuş."

Jane kızardı ve gülümserken omuz silkti.

***

Beyaz Saray kendi sarayımıza çok uzak değildi. İçeri girdiğimde zaten herkesin gelmiş olduğunu gördüm ve bu biraz beni sinirlendirdi. Yeni çocuk. Evet, şu an yeni çocuktum ve daha annem, ağabeylerim, ablalarım, Jane, Brian ve kankileriyle konferans salonuna girer girmez bütün bakışların üstüme çevrildiğini hissettim.

Derin bir nefes aldım. Jane kolumu hafifçe sıkıp, "Sakin ol," dedi. "Makyajını bozacaksın."

O an makyajın umurumda olduğunu pek söyleyemezdim ama bir şey demedim.

Su bölümüne ayrılmış ve üzeri muazzam yemeklerle donatılmış masaya geldik. Fısıltılar bir anlığına kesildi ve o an içeride yüzlerce kamera olduğunu fark ettim, bu heyecanımı on kat daha arttırdı. Jane eliyle bana yelpaze yapmaya bile başlamıştı.

Uzun bir süre sonra, "Kraliçeler ve krallar. Prens ve prensesler! Hepiniz kabul törenine hoş geldiniz!" anonsu duyuldu.

Sahneye baktım. Nefesimi tuttum. Konuşan kişi, Shat kralı –Ateş kralı– Phrkagias'tı. Onu televizyonda defalarca görmüştüm ve ondan korkmuştum. Cidden. Korkunç bir adamdı. Tamam belki kusursuzdu ama bu onun korkunçluğunu azaltamıyordu. Hatta yakından daha korkunçtu, belki de onu korkunç yapan şey şu an bana bakan gözleriydi, bilemiyordum.

Ve o an bana baktığını fark ettim. "Sarah," dedi sakince. Adımı sanki bir bitki türüymüş ve ilk kez duyuyormuş gibi, yavaşça söyledi. Phrkagias elini bana doğru uzatınca, yanıma dönüp anneme baktım ve başıyla onayladığını görünce masadan kalktım.

Tüm nefesler tutulmuş gibiydi. Kameraları ve flaşları duyabiliyordum ama sanki orada değilmiş gibiydim. Midem ağrıyordu, kusacaktım sanırım.

Sahneye çıktım ve Phrkagias'ın bana uzattığı eli nazikçe tuttum. Beni yanına çekti, ondan yayılan güç beni cidden korkutmuştu.

"Sarah Boston, aramıza ve Shat diyarına katılan yeni ve son melezimiz." Alkış oldu. Phrkagias elimi tutarak devam etti. "Sarah, Su elementine ait ve bundan sonra, Shat'ta onurla ve gururla yaşayacağına eminim. Değil mi Sarah?" Phrkagias bana gülümsedi.

"Evet." Kelimeyi tek seferde çıkarabildim.

"Harika." Phrkagias'ın gülümseyişi genişledi. "O halde aramıza hoş geldin Sarah. Artık elementinin bir parçasısın."

Sonra yavaşça eğilip alnımdan öptü. Flaşlar o sırada durmak bilmedi. Kızardım ve Jane'in de tembihlediği gibi makyajımın bozulmamasına dikkat ederek gülümsedim.

Phrkagias misafirlerin arasında göz gezdirdi ve, "Sana burada yardımcı olması için en değerli kişiyi görevlendiriyorum." Sonra onu bulmuş gibi sevinerek bağırdı. "Oğlum, Ardor!"

Phrkagias'ın baktığı yere bakınca donup kaldım. Bir an nefes alamadım, başımdan aşağı o an sanki kaynar sular döküldü. Keşke beni buraya getiren gemi batmış olsaydı diye düşündüm. Şimdi gerçekten kusmak istiyordum.

Ardor, rüyamda gördüğüm çocuktu ve bana bakıyordu.

3. Bölüm

Ardor'a baktığım anda, sanki tüm salon susmuştu. Ona dikkatle baktım, rüyamdaki çocuk olduğuna hiç şüphem yoktu. Rüyamdaki çocuğu böylesine kanlı canlı karşımda görmek bende buzlu su etkisi yaratmıştı. Bana dikkatle bakmaya devam ediyordu, kırmızı gözleri en az babası Phrkagias'ınkiler kadar yoğun parlıyordu.

Phrkagias'ın sesiyle normale döndüm. Bakışlarımı zor da olsa Ardor'dan ayırdım ve babasının kudretli sesini dinledim.

"Ardor," dedi sakince Phrkagias. "Ne dersin?"

Ardor'a bakmadım, kafamı ondan uzak tutmak için Jane'e bakmaya başladım. Ve sonra Jane'in yüzünde bir ifade gördüm, sanki uçan bir fil görmüş gibi şaşkındı. Anneme ve diğerlerine baktım. Salondaki herkes şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş gibiydi.

En sonunda rahatsız edici sessizliği Ardor sahneye çıkarak bozdu. Mikrofona eğilerek daha önce duyduğum sesiyle, "Elbette baba," dedi saygıyla.

Phrkagias bunu bekliyormuş gibi, "Harika!" dedi yapay bir neşeyle. "Şimdi yemeğe geçebiliriz."

Ardor bana bakmadan sahneden indi, zaten bakmasını beklemiyordum. Ben de hemen aç midemin sesini dinleyerek masamıza döndüm, tam o sırada flaşlar patlamaya devam ediyordu. Masaya ulaşana kadar da bütün fısıltılar kulağıma ne yazık ki gelmişti: *"Ardor onu mu çalıştıracak?", "Bir veliaht neden bir soylu yerine bir melezi çalıştırsın ki?"*

Oturduğum yerde arkamı yavaşça döndüm ve Ateş masasına baktım. Hiçbiri Phrkagias'ın bunu neden yaptığını anlayamamış gibiydi. İster istemez Ardor'a baktım. Yüzü bana dönük oturuyordu ama kırmızı gözleri benimkilere bir kez bile temas etmedi.

Önüme döndüm. Aslına bakarsanız ironikti çünkü Ardor yaygın dilde *ateş* anlamına geliyordu. Gözlerine ve elementine bakılırsa ona yakışan bir isimdi. Bana bakan yüzünü anımsadım. Yüzüm ısınmaya başladı.

"Neyse ki makyajın iyi," dedi Jane, hâlâ şaşkındı. Bu şaşkınlığı ve fısıltıları ona sormam gerekecekti.

Ablam Stella, devam eden şaşkın ve gergin ortamı dağıtmak isteyerek masada uzanıp elimi tuttu. "Harikaydın tatlım. Ben ilk kez Phrkagias'ı o sahnede gördüğümde konuşamamıştım bile." Can alıcı şekilde gülümsedi.

Hah, demek ki sorun bende değildi.

Stella'nın elini gülümseyerek sıktım ve ilk kez bir ablam varmış gibi hissettim.

Neyse ki bu olayın hemen ardından midem vücuduma yapışmadan yemek geldi. Tabii ki hayatımda böyle bir masa görmemiştim, dolayısıyla içimden saldırarak yemek gelse de bunu yapamadım. Bu gece yeni çocuk bendim ve bütün gözler –hâlâ– benim üstümdeydi.

Bu, en azından yarım saat daha böyle sürdü. Sonra bir şekilde herkes, benim yeni çocuk olduğumu unuttu ve çatal bıçak sesleri eşliğinde gülüşmeler ve sesler duyulmaya başladı. Bir ara dayanamayıp tekrar Ardor'a kaçamak bir bakış attım. Bir tek o eğlenmiyordu.

İç çekip önüme döndüm. Benim hatam mıydı? Sonuçta kral olan babasıydı, beni onun eğitmesi gerektiğini ben söylemiştim sanki.

Tam o sırada, bir el hafifçe omzuma dokundu. Arkamı döndüm ve muhteşem iki canlıyla karşılaştım. İkisinin de gözleri grimsi olduğundan, hemen Hava elementine dahil olduklarını anladım. Erkek olanı en az Ardor kadar yakışıklıydı. Erkeklerle konuşmam iyi olmadığı için ona bakmayı sürdüremedim ve ablasına döndüm. Ablası da en az onun kadar tarif edilemezdi. Beyaza yakın sarı uzun saçları, güzel yüzünü kusursuzca çevrelemişti.

"Hey, sana hoş geldin demek istedik," dedi erkek olan. Gülerken gözleri gülüyordu, elini uzattı. "Ben Damon."

Sıcak elini tutup aynı şekilde gülümsedim. "Sarah."

"Ben de Ardini." Kız, hayranlıkla izlediğim beyazımsı sarı saçlarını arkaya atıp bana sıcacık gülümsedi. "Aramıza hoş geldin. Orada oturuyoruz, bize katılmak ister misin?" Oturduğum masadan uzak bir köşeyi gösterdi.

Jane'e baktım. Bana bakmıyordu. Bir şey olacağını düşünmedim ve yeni çocuk fikrini üzerimden atmak için onlara katılmaya karar verdim.

Yavaşça her elementten kişilerin oturduğu masaya yürüdük. Yürüdükçe stresim artsa da geriye dönüp koşarak gitme fikrini kafamdan bir şekilde attım. Damon'ın hemen arkasından masaya yaklaştım.

"Sarah'ya da yer açın," dedi Ardini. Ve hemen Ardini ve adını bilmediğim bir kızın yanına oturdum. Ben oturur oturmaz karşımda oturan, elementi Toprak olan, kızıl saçlı ve inanılmaz güzel bir kız ayağa kalkıp hemen oradan uzaklaştı. Ardından bakakaldım. Benim yüzünden gittiğini düşünmek istemiyordum ama ben gelir gelmez kalkmasının tek nedeni buymuş gibi duruyordu.

Harika. İstenmeyen çocuk da olmuştum şimdi.

"Sen ona aldırma," dedi hemen yanımda oturan kız, giden

kızıl saçlı bebek gibi kızın ardından bakarken. "Lada hep böyledir." Gülümsedi. "Ben Caralie. Toprak'tan."

Gülümsemeyi başardım ve bana uzattığı eli sıktım. Damon'ın hemen yanında oturan Hava grubuna ait çocuk elini uzattı ve, "Ben Reus," dedi.

Onun da elini sıktım. Reus'un hemen yanındaki, yine Toprak'tan olan kız, "Ertha," dedi sakince. Sakinliği bana da geçmiş gibi ona gülümsedim. Onun yanında oturan kişi ise Su elementindendi ve ben onu ilk kez görmüştüm. Ağabeyim miydi? Öyleyse ben niye onu görmemiştim?

"Hey," dedi gülerek, ne düşündüğümü anlamış olmalıydı. "Ben Proteus'un çocuğuyum." Sonra omuz silkti. "Adım Victor. Yani kuzeniz."

Proteus, annemin erkek kardeşiydi. Element yöneticisi genelde ailenin en büyüğü oluyordu ve Toulina da şu an Su elementinin en büyük üyesiydi. Toulina kraliçe olduğundan, kardeşleri asla kral veya kraliçe olamayacaktı. Bir sonraki Su elementi yöneticisi çocuklardan biri olacaktı ve en büyük çocuk da bugün tanıştığım ağabeyim Palaemon'du. Elbette dayım olmasını beklemiyordum ve Victor'a hâlâ şaşkınca baktığımı fark edince omuz silkip gülümsedim.

Masamız bu kadardı. Sadece Ateş elementinden kimsenin bu masada oturmadığını fark ettim, bu biraz tuhafıma gitti. Sırf ülkeyi Ateş elementi yönetiyor diye onlar kendilerini bizden ayrıcalıklı mı sanıyordu? Tamam, belki hiçbiri melez değildi, hepsi soyluydu ama bu onların havalanmalarını gerektirmezdi.

Ardini, nereye baktığımı fark etmişti. Kulağıma eğilip, "Normalde hep bizimle otururlardı, en azından Ardor her akşam bizimle otururdu. Bugün böyle yapması tuhaf," dedi.

Tuhaflığın nedeni de bendim.

Kafamı bu tarafa çevirip masadaki konuşmalara odaklandım. Herkes uzun zamandır birbirini tanıyor olmalıydı, gayet içten ve samimi sohbet ediyordu. Ardini'nin yardımıyla az da olsa

sohbete katılmayı başardım ve bu biraz da olsa burada mutlu olabileceğimi düşündürdü. Yani, bir daha asla Shat dışına çıkmayacaktım. Burada ne olursa olsun yaşamak, Lada'ya da, Ardor'a da alışmak zorundaydım.

Rüyamdakinin aksine Ardor'un bana ters ters bakmasını hatırlayınca mideme bir yumru oturmuş gibi oldu ve kusma isteğimi bastırdım.

Saat gece yarısına doğru herkes dağılmaya başladı. Ben ise, her sarayda olduğu gibi, burada da bulunan camın kenarında durmuş, ay ışığının düştüğü mükemmel okyanusu inceliyordum. Okyanusa baktıkça içime huzur doluyordu. Dalgalar hızla kayalara çarpıyor, ay ışığının ulaştığı yerde okyanusla kaya adeta dans ediyordu.

Yanımdaki kadehi kaldırdım ve başıma diktim. Normalde içki içmezdim ama bugün biraz da olsa buna ihtiyacım vardı. Tabii ki burada oluşacak hayatımı ve istemesem de Ardor'u düşünüyordum. Rüyamdaki hali ile akşamki halini karşılaştırmadan edemiyordum. Ona çekildiğimi hissediyordum ve lanet olsun, o benden zerre kadar haz etmiyordu.

Kadehi tekrar kafama dikerken, "Bu kadar içersen sabah uyanamazsın," dedi biri.

Kafamı çevirdim. Sesini hemen tanımıştım. Bana bakan kırmızı gözlerine baktım, en azından akşamki gibi parlamıyordu. Onu hafif çift gördüğüme aldırmadan, –ne kadar kolay sarhoş oluyordum–, "Niye senin umurunda ki?" dedim.

Bu kadar kaba olmak istememiştim ama içince böyle oluyordum. Bir keresinde Micky ile kafayı bulmuştuk, ben daha ikinci kadehte uçmuştum, o akşam neler yaptığımızı hatırlayınca komşuların neden bizi evden atmadığını anlayamıyordum.

Sanırım o da böyle bir cevap beklememişti. Yavaşça yanıma geldi, ona bakmasam da gözucuyla görüyordum. Tam önümde durdu, boyu cidden uzundu, elini kadehime atıp elimden aldı. Ben kadehi bırakmayınca da içindeki şarap biraz üzerime döküldü.

"Hay aksi," dedim üstüme bakarak. Jane'e ne açıklayacağımı düşünüyordum.

"Neden sarayına gitmiyorsun?" Ardor hâlâ sakindi. "Yarın seni ben çalıştıracağım, unuttun mu?" Gülümsüyordu ama sesi biraz agresifleşmeye başlamıştı.

"Unutmadım." Benim sesim de biraz sert çıkmıştı. Durup kırmızı gözlerine baktım. O da bana dikkatle bakıyordu. Uzun süre bakıştık, en sonunda gözlerimi kaçırdım. Kollarımı göğsümde kavuşturup yürümeye başladım.

Arkamdan gelip gelmediğini merak ediyordum ama bakmadım. Saraydan çıkıp ılık yaz havasına adım attım. Şarabın döküldüğü göğüs kısmım karıncalanıyordu ama şaraptan karıncalanmadığını biliyordum.

Mavi Saray'a az kala bir şeye takıldım ve tam sendelerken kolumu tuttuğunu hissettim. "Sağ salim gidebilecek misin?" dedi sert bir sesle.

İğneleyişini görmezden geldım ve kolumu hızla çektim, neredeyse tekrar düşüyordum. "Giderim."

Bana sertçe baktı. "İyi. Yarın sekizde alanda ol." Bana bakmadan uzaklaştı.

Harika, benden nefret ettiğini artık kesin olarak biliyordum.

Mavi Saray'a girdim ve odama nasıl çıkacağımı bilemeden öylece durdum. Az da olsa sarhoştum ve ayılmam gerekiyordu. Geniş holün ortasındaki altın çeşmeye yaklaştım ve yüzüme azıcık su çırptım, bu biraz da olsa beni ayıltmıştı. Sonra kolaylıkla olmasa da odama çıkmayı becerdim.

Kapıyı açar açmaz Jane beni içeri çekti ve kapıyı sıkıca kapattı. "Sarah, senin bu saatte dışarıda olmaman gerekiyordu. Toulina çok–" Durdu, sanırım göğsümdeki şarap lekesini fark etmişti ve eğilip beni kokladı. Sonra gözleri faltaşı gibi açıldı. "İçtin mi sen?"

Cevap olarak hıçkırdım. Beni kolumdan tuttuğu gibi, kocaman gardırobumun arkasındaki banyoya soktu ve ben bir şey

diyemeden beni soyup bebekmişim gibi –ve Jane nasıl bu kadar güçlü olabiliyordu? – beni yıkadı, pamuk bir pijamanın içine soktu, saçımı taradı ve yatağa yatırdı.

"Jane ben..." Esnedim.

"Hayır, yarın konuşuruz." Sesi yumuşacıktı. Sonra kocaman yatağıma adeta zıpladı, o zıplayınca sarı kısa saçları da zıplamıştı. "Şimdi uyu."

Yastığa uzandım ve kafamı koydum. Jane'in saçlarımla oynadığını ve şarkı mırıldandığını duyabiliyordum. Sonra içim geçti.

***

Sabah nasıl uyandığımı bilmiyorum. Tek hatırladığım Jane'in resmen beni yataktan ittiği oldu. Yere düşüp oradan da merdivenlerden yuvarlandım, kafamı da hâlâ oralarda duran bavuluma çarptım ve ağzımdan kocaman bir "Ah!" çıktı.

Jane ise kahkaha atıyordu. "Uyandın mı?" Yatağımda durmuş, bana sırıtarak bakıyordu.

Ayağa kalktım ve başımın ağrısından ölebileceğimi sandım. Başımı tutarak, "Evet, sayende," dedim ve tekrar inledim. İçmemem gerekiyordu.

Jane ise hâlâ gülüyordu. Merdivenleri çıktım ve yatağa zıplayıp onu boğmaya çalıştım. Tabii ki elimden hemen kaçtı ve yumuşacık yastıklarımdan birini fırlattı. Ben de aynı şekilde ona fırlattım.

Bir süre yastık savaşı yaptıktan sonra ikimiz de yorulduk ve dört kişilik olduğunu düşündüğüm yatakta uzun süre uzandık. Sonra Jane aniden fırladı. "Aman Tanrım! Senin alana gitmen gerek." Sonra beni ayağımdan çekip popo üstü düşmeme neden olacak şekilde yataktan indirdi.

Ne giyeceğimi bilmiyordum ama Jane bana desenli bir tayt ve siyah bir atlet verdiğinde elbise giymeyeceğime memnun olmuştum. Saçlarımı örmeye başlarken aklımda dün geceden beri dönüp dolaşan soru vardı.

"Jane?" Durdum.

"Evet?"

Nefesimi verdim. "Dün Phrkagias, Ardor'un..." Yutkundum, ismini söylemek bile bende tuhaf bir etki yaratıyordu. "İsmini söylediğinde neden herkes şaşkındı? Yani sen bile sanki orada tuhaf bir şey olmuş gibi bakıyordun."

Jane bir süre durdu. Düşündüğünü görebiliyordum. "Çünkü yeni gelen melezlere element yardımcıları verilir eğitilmesi için. Yani mesela Brian gibi. Phrkagias hep öyle yapmıştır. Hiçbir zaman bir element başka bir element çocuğunu eğitmemişti." Tekrar durdu ve aynada bana baktı. "Tabii birkaç kez oldu ama o da kendi elementi içindendi. Üstelik Ateş elementi veliahtı, daha önce kimseyi eğitmedi. Ondan şaşırdım."

Jane'e baktım. Vay canına. Demek o yüzden salon o kadar şaşkındı. Ben de şaşkınlığımı gizleyemeden ağzımın açılışını izledim.

Saçımı son kez kontrol ettikten sonra Jane elime siyah bir çanta tutuşturdu, içinde fazla miktarda su ve kalın bir havlu vardı. Uçarcasına Mavi Saray'dan çıktım ve element üyelerinin eğitim gördüğü alanın nerede olduğunu bilmeden yürümeye başladım.

O sırada Damon'ı gördüm. "Günaydın," dedi can alıcı şekilde gülümseyerek.

"Günaydın," dedim. Sonra öyle olduğunu umarak, "Alana mı?" diye sordum.

"Evet." Sonra tam bir centilmenlik yapıp elimdeki çantayı aldı. Hafifti gerçi ama bunu yapması çok hoşuma gitmişti.

Alan, sarayların hemen arkasında çok büyük bir yerdi, bir ya da iki futbol sahası büyüklüğünde olduğunu tahmin ettim. Alana girdiğimizde herkesin bir şeyle meşgul olduğunu gördüm. Element yardımcılarının neredeyse hepsi oradaydı, Brian ve kankilerini görebiliyordum. Benim baktığımı görünce başını eğip selam verdi.

Ben de ona gülümsedim. Sonra Jane'in ne demek istediğini fark ettim. Brian, ablam Stella'yı çalıştırıyordu. Stella'nın siyahlar içinde ne kadar seksi olduğunu düşünürken Ardor'u gördüm.

Bugün o da, bileğinde Ateş elementi sembolü olan kırmızı taş dışında tamamen simsiyah giyinmişti. Elinde öldürücü görünen bir ok vardı. Ve bana bakıyordu.

Bana öyle tuhaf ve nefret dolu diyebileceğim bir ifadeyle bakıyordu ki, elindeki okla o an beni öldürebileceğini düşündüm. O sırada hâlâ bakışları üzerimdeyken, "Gelsene Sarah. Ne bekliyorsun?" diye seslendi.

Beni öldürmeni. "Geliyorum." Damon'a baktım ve çantamı elinden alıp, "Görüşürüz," dedim.

Cevap beklemeden koşar adım Ardor'un yanına gittim. Çantamı yakınımızdaki bir ağacın hemen yanına bıraktım.

"Çok geç kaldın." Sinirle bana baktı. "Sana o kadar içmemeni söylemiştim."

Demek ki, dün gece yaşadıklarımız gerçekti. Ben onları rüyamda gördüğümü sanmıştım. "Üzgünüm," dedim ben de aynı duygusuz ifadeyle ama hiç de üzgün değildim.

Bana baktı ve daha sonra elindeki oku tutup fırlattı, tam on ikiden vurmuştu.

Onu bir süre izledim. Her ok atışında kol kasları geriliyordu, siyah tişörtünün kaslarına yapıştığını görmezden gelmeye çalıştım. Ve huzursuzca iç çektim. Bu muhteşem varlık beni hiç sevmiyordu ve ben onunla tehlikeli bir dövüş yapacaktım. Herhalde Phrkagias beni öldürmesi için bizi eşleştirmişti.

Sonra bana baktı. "Şimdi, benimle gel."

Emrini ikiletmeden peşinden bir kulübeye gittim. Oldukça büyüktü ve içinde göz alabildiğince silah dolu dolaplar vardı. Babamın önceden anlattığına göre, insanlar daha güçlü silahlar kullanıyordu; tank gibi, uçak gibi. Ancak genetik devrim olduğunda silahlar ve diğer şeyler pek işlememeye başlamış.

Burada bulunan bıçaklar elementlerle yapılmış bıçaklardı, oklar Ateş elementiyle elde edilmişti, mızraklar Toprak elementiyle donanmıştı. Normal silahlar işe yaramadığından element ırkı böyle bir çare bulmuştu. Genetik devrimden sonra insanoğlu biraz gerilemiş gibi duruyordu, uçaklar artık elektriksel hava sahasında uçamıyordu ancak silahlar bir bakıma gelişme göstermiş gibiydi. Dikkatle baktım. Ardor'un beni hangisiyle öldürebileceğini düşündüm. Hepsiyle öldürebilirdi, özellikle kılıçlar ve bıçaklar çok korkutucu görünüyordu.

"Hangisini seçmek istersin?" Bana baktı ama ben aletlere bakıyordum. Yavaşça önümden ilerledi ve bir kılıç çekti. "Kılıç?"

Keskin görünen, parlak ve uzun kılıca bakarken yüzümü buruşturdum. "Hayır."

Kılıcı yerine bıraktı. En az elli alet daha gösterdi ve ben hepsine hayır deyince en sonunda dayanamayıp, "Sarah," dedi. Gözlerini kıstı. "Birini seçmen gerek."

Gözlerimi omzundan geriye sabitledim. "Daha oradakileri sormadın."

Sinirlenmişti, bunu görebiliyordum. Kaşlarını çatmıştı. "Tamam." Yürümeye devam etti, o kadar hızlı yürüdü ki onu kocaman cephanelikte gözden kaybettim.

Peşinden yürüdüm ama onu bulamadım. Korkmaya başladım ve geri dönünce onunla, muhteşem göğsüyle, burun buruna geldim. Kafamı kaldırdım ve ona baktım, tam o an boynuma doğru bir kılıç yaklaştırdı. Arkamı döndüm ve kaçmaya çalışırken –nereye kaçacağımı bilmiyordum gerçi– beni ellerimden sertçe yakalayıp kendine bastırdı ve kılıcı boynumda tuttu.

Nefes nefese kalmıştım. Beni gerçekten de öldürecekti. Sonra sakin bir sesle, "Kılıç olur," dedim. "Kılıçla çalışabiliriz." Ellerimi serbest bıraktı.

Ona döndüm, korkudan neredeyse altıma edecektim. Nefes nefese ona bakmaya devam ettim, yüzü o kadar yakınımdaydı ki.

Tam o anda, başımın bir iki santim üzerinden hızla bir şey geçti. Ardor, beni hemen tutup kendine bastırdı ve elindeki kılıcı o şeyin geldiği yere tutarken korkuyla onun ardından baktım.

Kızıl saçları omzunun gerisinden aşağı sarkan ve geleneğe uyup siyah giyinen Lada, ikimize de tiksinmiş gibi bakıyordu. Attığı şeye baktı ve geri almadan, kızıl saçlarını savuşturarak kulübeden çıktı.

Attığı şeye baktım. Keskin bir mızraktı ve ciddi anlamda beni öldürebilirdi. Yutkundum. Ardor da mızrağa baktı ve ondan birkaç adım uzaklaştım. Lada beni sevmediğini dünden beri belli ediyordu ve sanırım sebebi gayet açıktı.

Ardor'a bakmadan kulübeden çıktım. Onun beni öldürmek istediğini biliyordum. Ve sanırım burada çoktan bir düşman edinmiştim, bu kez Ardor'dan da bahsetmiyordum. İç çektim. Hayatım ne zaman kolay olmuştu ki zaten.

***

"Hızlı. Daha hızlı koş!" Ardor hemen arkamdan koşarken bana emirler yağdırıyordu. Ayaklarımı hissedemiyordum.

En yakın ağaca gelince istemesem de durdum ve yere çöktüm. Tanrım, hayatımda daha önce bu kadar koşmamıştım sanırım. Beden eğitimi derslerinde bile koşmaz, hep arkalarda yavaş yürüyen ve öndekiler yorulunca onları geçen uyanıklardan olurdum. Şimdi ise, bundan biraz pişman olmuştum. Akciğerlerimin iflas ettiğini hissediyordum. Elimdeki su şişesine baktım ve bir küfür savurdum.

"Al." Ardor'un uzattığı açılmamış şişeyi bir dikişte içtim ve hemen omzumda duran, terden zaten sırılsıklam olmuş havluyla yüzümü sildim. "Mola veremez miyiz?" dedim.

Bana baktı. "Daha on dakikadır koşuyorsun." Küçümseyen bir sesi vardı.

Ona bana acıması için içten bir şekilde baktım. Usulca, "Lütfen?" dedim.

Bana acıdığından mı, yorulduğuma inanmasından mı, yoksa onun da molaya ihtiyacı olmasından mı bilemiyorum ama kabul etti ve yavaşça yanıma çöktü, sırtındaki okların durduğu çantadan bir su şişesi çıkarıp bir dikişte içti.

Bu kadar yakınımdayken düzgün nefes alamıyordum. Ona bakmamaya ve zaten koşu yüzünden mahvolmuş nefesimi düzene sokmaya çalıştım. O an bakışlarını üzerimde hissediyordum ve bu sakinleşmeme kesinlikle yardımcı olmuyordu.

"Ne?" dedim dayanamayarak. Ona baktım ve kalbim tekler gibi oldu.

Bir süre o da bana baktı. Kısa bir an, yüzünde başka bir ifade görür gibi olsam da, tekrar saatine baktı. "Çok çabuk pes ettin," dedi. Beni sinirlendiriyordu. Hırslı ve pes etmeyen bir kızdım, bu yüzden ayağa kalktım ve onu beklemeden koşmaya başladım.

Birkaç saat koştum. Evet, birkaç saat. Ayaklarım en son adım atamayacak hale geldiğinde yere yığıldım ve uzun süre öyle kaldım. Ardor başımda kalkmamı bekliyordu. O sıra Ardini yanımıza geldi ve gülmeye başladı. O da oldukça terlemişti, elinde havlu vardı. Ardor'a omuz attığını gördüm.

"Ardor, kızın pestilini çıkarmışsın." Sonra kibarlık yapıp elimden tuttu ve doğrulmama yardımcı olurken Ardor'un elindeki şişeyi bana attı. "Niye bu kadar zorladın?"

Ardor umursamıyormuş gibi omuz silkti. "Son üç saattir ben bir şey demeden koşuyor."

Haklıydı ama bunda onun da payı vardı. Beni küçük gördüğü için üç saattir onu dinlemiyordum. Ardini'ye bakıp gülümsedim. "Teşekkürler," dedim nefesimin yettiği kadar. Ardini göz kırptı ve Damon'ın yanına döndü.

Sonra kocaman bir tık sesi duyuldu ve herkes elindekileri bıraktı. Bitmiş miydi?

Ardor yüzümdeki soru ifadesine bakarak, "Evet, *bugünlük* bitti," dedi. Sonra bana bakmadan uzaklaştı.

Arkasından baktım. Niye tam bir öküz gibi davrandığını anlamıyordum. Benim hatam olmayan bir şeyden ötürü niye bana böyle davranıyordu?

O sırada önümden Lada geçti. Kızı incelemeden duramadım. Simsiyah dapdar bir pantolon ve benimki gibi siyah, muhteşem göğüslerini yarı yarıya açık bırakan bir atlet giymişti. Kızıl uzun saçları, atkuyruğu yaptığı halde beline kadar iniyordu. Boynunda element simgesi taş vardı. Beni görünce bana baktı ve adeta acır gibi, "Ardor seni çok çalıştırmış anlaşılan," diye mırıldandı. Gülümsedi ama dostça bir gülümseme olmadığını zaten biliyordum.

Her ne kadar ayağa kalkamasam da, kalkmaya çalıştım ve tabii ki hemen düştüm. Ayaklarım resmen sızlıyordu. Bu Lada'nın daha da gülüp uzaklaşmasına neden oldu.

Damon gelmese neredeyse bütün gün orada kalmayı düşünecek ve işin kötü yanı, bunu yapacaktım da. "İyi misin?" dedi üzgün diyebileceğim bir ses tonuyla.

Kafamı hayır anlamında salladım.

Elimden tutup beni kaldırdı, ona yaslanmamı sağlayarak belimden tuttu ve benimle yürüdü. Çantamı da ben demeden taşıyordu. Tanrım, ne diye rüyamda Ardor'u görmüştüm ki? Damon olamaz mıydı?

Mavi Saray'a geldik. Belimi bırakmadan, "Saraya gir ve dinlen. Öğle yemeği için Beyaz Saray'a gelirsin, daha yarım saat var," dedi yumuşak bir sesle.

"Teşekkürler Damon," dedim kibarca.

Damon, Brian'ı görene kadar belimdeki elini çekmedi. Sonra bana gülümseyip oradan uzaklaştı. Brian ise, Damon gibi belimden tutmak yerine, beni direkt kucağına aldı ve odama kadar taşıdı.

Brian'a teşekkür ettim ve odaya girip Jane orada mı diye baktım. Bugün ilk defa burada değildi. Sızlayan ayaklarım yüzünden birkaç metreyi birkaç dakikada teperek banyoya girdim.

Birkaç gün önce mezuniyet öncesi aynaya baktığım gibi, kocaman beyaz banyodaki aynaya baktım. Daha iki gündür buradaydım ama Ardini'nin dediği gibi resmen pestilim çıkmıştı. Saçlarım dağılmıştı, yüzüme sanki su püskürtmüşler gibiydi. Yüzüm kıpkırmızıydı ve keskin bir bıçak çiziyormuş gibi acıyordu. Ayaklarıma baktım, sanırım şişmişlerdi. Soyundum ve terden sırılsıklam halde, kendimi ılık suya bıraktım.

Ağladığımı ancak duştan çıkınca fark ettim. Neden ağladığımı bilmiyordum. Burada istenmiyor gibi hissediyordum ama tek neden bu değildi. Aslında beni şu an nedense bir kişi ilgilendiriyordu ve o da bugün beni ölesiye yorup gitmişti.

Giyinirken ayaklarıma dikkat etmeye özen gösterdim. O sırada kapım çaldı ve içeri ablam Stella girdi. "Yemeğe gidiyoruz," dedi heyecanla.

"Tamam," dedim ve ayağıma bir terlik giymeye karar verdim. Kirden arınmış olsa da hâlâ kötü görünüyordu ve şişliği biraz da olsa inmişti ancak zonklamayla kendini hissettiriyordu.

Stella ile yürüdüm ama yarı yolda durmak zorunda kaldım. "Stella, sen git," dedim dişimi sıkarak. "Sanırım biraz oturmam gerek."

"Emin misin?" dedi endişeyle. Başımı sallarken bir ağaca dayanıyordum. "Sarah," dedi Stella üzgün bir ifadeyle. Sonra yanımda kalmayı ısrar etse de ben istemedim ve onu yolladım.

Ayağım cidden kötü görünüyordu, bir insan koşarken nasıl bu hale gelebilirdi? Aklıma yine Ardor gelmişti ve sinirlendiğimi hissettim. O sırada *onun* sesini duydum.

Ayağa kalktım ve acıma aldırmadan sekerek çalılıkların arasına, sesin geldiği yere dönük olarak gizlendim ve çalıların arasından bakmaya başladım.

Beyaz Saray'a uzak bir yerdi burası, aslında dikkatle baktığınızda ancak fark ediliyordu. Çalıların arasında, bir uçurumun hemen yanında iki tane bank vardı. Romantik denebilecek bir ortam olduğunu izlediğim romantik komedi dizileri sayesinde

hemen fark etmiştim. Banklardan birinde Ardor'un oturduğunu görebiliyordum ve yüzündeki ifadede bıkkınlık vardı. Biraz önünde ayakta duran, az önceki sesin sahibini gördüm. Kızıl saçlarından hemen tanımıştım.

"Lada." Ardor gözleri kapalı bir halde konuşuyordu, sinirlenmemeye çalışıyor gibiydi. Sesi yumuşaktı.

"Ne var?" Lada sinirle ona bakıyordu. Şimdi saçları açıktı ve ne kadar uzun –ve muhteşem– olduğunu görünce şaşırdım, bu kızın bir kusuru var mıydı? "Görmemişim gibi mi yapmamı bekliyorsun?" Zümrüt yeşili gözlerini faltaşı gibi açmıştı.

Ardor da kapalı gözlerini açtı ve kaşlarını çattı. "Ne gördüğün umurumda değil."

"Ah, hadi ama." Lada alayla güldü, bu kız cidden çok sinir bozucuydu. "Phrkagias'ın o kızın eğitmeni olmanı rica edeceğini sen de biliyordun."

Nefesimi tuttum. *Benim hakkımda konuşuyorlardı!* Ardor'un ne diyeceğini merak ederek çalılara iyice sindim, heyecandan kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, kalbimin sesini duymamaları için dua ettim.

"Bilmiyordum." Ardor serinkanlılıkla konuşuyordu. "Bilsem, başkasına teklif etmesini söylerdim."

Bu cevap beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. Lada devam etti. "Sahneye çıkıp hayır diyebilirdin."

Bu bir soru değildi ve Lada artık bağırmıyordu. Ardor ona dikkatle bakarak, "Babama kameralar önünde nasıl hayır dememi bekliyorsun?" diye sordu.

Lada aniden tekrar alaycı tavrına büründü. "Zaten hoşuna gitmiş, belli oluyor. Bugün içine düşmüştün *o kızın*." O kızın kısmını tükürür gibi söylemişti.

Ardor sinirle, "Ondan hoşlanmıyorum," dedi. Kalbim sızlar gibi oldu. "Eğer bunu kastediyorsan."

Cevap Lada'nın hoşuna gitmişti. Ardor'a hafifçe yaklaştı. "Bunu öğrendiğime sevindim. Kızın canını yakmamam için böyle söylemediğini varsayıyorum." Gülümsüyordu.

Daha fazla dayanamadım ve hemen oradan uzaklaştım. Nereye gittiğimi bilmiyordum, tek bildiğim burada olmak istemediğimdi.

Shat'tan nefret ediyordum.

Küçüklükten beri Shat'ın hayaliyle büyümüştük. Hepimiz, ben ve Micky de dahil. Shat'ın muhteşemliği ve element üyesi olmak o kadar ilgi çekiciydi ki, bunun hayalini kurmayan kız yoktu. Lisede herkes elementlerle uğraşır, herhangi bir şey yapmaya çalışır ancak kimse yapamazdı. İnsanlar göz rengine göre tahmin ederdi ama kimse bilmezdi çünkü Shat yasakları vardı. Shat'ı birçok kez görmüştüm ve ben de burada olmayı istemiştim. Ancak şimdi, bundan nefret ediyordum. İlk girdiğimde beni adeta çarpan görüntü bana farklı ve yabancı geliyordu. Yalnızdım, bu yalancı güzelliklerle dolu yerde kimsem yoktu. Ayaklarım beni taşıyana kadar yürüdüm. Hem ağlıyor hem de acı çekiyor olmak çok garipti. En sonunda dayanamadım ve bir yere oturmak zorunda kaldım.

Olanları düşünmeden edemiyordum. Ardor resmen benden hoşlanmadığını söylemişti ve görünüşe göre Lada ile Ardor arasında bir şey vardı. Bu beni neden sinirlendiriyordu ki? Yakışıklı, kral olmaya aday birinin bana âşık olmasını mı bekliyordum? Bu kadar salak mıydım cidden?

Evet, cidden bu kadar salaktım. Ağlayışım seviye atlayıp hıçkırıklara dönüştü.

Daha öğlen olduğundan yakıcı güneş tepemdeydi. Orada güneş batıya kayana kadar oturdum. Ayağımın ağrısı da biraz geçer gibi olmuştu. Artık ağlamıyordum da. Şu an en azından Jane'in beni aradığını hissediyordum ve telefon kullanmamak rahatsız edilmemi engellemişti.

Tam o anda, oturduğum ağacın uzak bir köşesinde birinin –belki de saatlerdir– beni izlediğini fark ettim. Ağlamaktan buğulanmış ve kızarmış gözlerimle onu ilk başta göremedim ama dikkatle bakınca simsiyah giyindiğini anladım. Güneş batmaya

yüz tuttuğundan ortalık biraz karanlıktı ve yüzünü hâlâ göremiyordum. Orada öylece dikiliyordu. Ve her geçen saniye içime bir korku düşmeye başlamıştı. Kimdi bu?

"Hey," dedim seslenerek. Cesaretimi daha sonra bir ara alkışlamalıydım. "Neden buradasınız? Yolunuzu mu kaybettiniz?"

O an, bana döndü ama yüzü yoktu. Şaşkınlıkla ona baktığımda gözlerimi kıstım, korkudan nefes alamıyordum. Başında bir pelerin olduğunu ve o yüzden yüzünü sakladığını anladığımda derin bir nefes alabildim ama korkum hâlâ geçmemişti. Ve sonra konuştu. "Gelmişsin," dedi korkunç bir sesle. "Seni arıyor."

Sonra garip bir şey oldu, havalandı ve üstümden uçarken bana saldırdı. Bir el ateş sesi duyduğum zaman bilincimi kaybettim.

4. Bölüm

"Ayılıyor," dedi biri.

Yavaşça gözlerimi açtım. Gözlerimdeki buğuluk geçene kadar etrafıma bayık bayık baktım, başımda bir kalabalık vardı. Sesler kulağıma vızıltı gibi geliyordu.

Hemşire olduğunu tahmin ettiğim kadın koluma iğne yaparken, "Onu biraz yalnız bırakmalısınız," dedi.

"İyi olacak mı?" Annemin sesini duyuyordum.

Brian, "Onu bulduğumda o şey ona saldırıyordu," dedi. "Ona ateş ettim ama sadece bacağından vurdum."

Jane titreyerek, "Tanrım," diye fısıldadı.

Sonra gözlerimi tamamen açtım ve onlara baktım. Victor bile oradaydı. Odadaki herkes bana bakıyordu.

Hemşire, "Çok yorgun düşmüş," dedi. "Dinlenmesi gerekiyor."

Kendime baktım. Omzumun sızladığını hissediyordum ama iyi haber! Ayaklarım ağrımıyordu.

Hemşire çıkar çıkmaz Stella ve Jane ellerime yapıştılar. Annem bana muhteşem bir şekilde gülümsedi, Victor da yaralı olmayan omzumu tuttu. Brian gözlerini benden ayırmıyordu.

Ağabeyim, Brian kadar kaslı olan Palaemon, diğer ağabeyim Garred, ablam Lucy, diğer kuzenlerim Matt ve Paul de bana endişeyle bakan isimlerdi. Brian'ın kankilerini saymamıştım bile. Hatta dayım Proteus bile bana bakmak için gelmişti.

Gözlerim doldu. Bugün yaşadığım yalnızlık duygusu ters tepmiş gibiydi. Kendimi ailemin yanında gibi hissediyordum.

"Canın mı yanıyor?" dedi Stella, gözlerimin dolduğunu görünce. Elimi hafifçe sıktı.

"Hayır," dedim. Başka diyecek bir şey bulamamıştım.

Bir gün boyunca şifahanede yattım. Şifahane, Shat dışındaki hastaneler gibiydi, tek farkı daha büyük ve donanımlı olmasıydı. Element üyeleri genelde zor hasta oluyordu ya da yaralandıklarında bir şekilde kendilerini iyileştirebiliyorlardı, bu yüzden şifahane genelde sakindi. Şifahaneden çıkıp saraya geldiğimizde hâlâ çok yorgundum, bu yüzden Jane beni yumuşak yatağa yatırdığında hiçbir şey demedim. Ayağıma krem sürdüğünü hissediyordum. İlacımı içirdi ve tekrar saçımla oynayıp ninni söyleyerek beni yatırdı.

Ertesi gün hâlâ biraz kötü olduğum için alan eğitimime gitmedim. Ardor'a haber de yollamamıştım, muhtemelen bu onu delirtecekti.

Jane'in kocaman yatağımda yanıma çökmüş ve ben saçım dağınık halde oturmuş ilacımı vermesini beklerken, "Ardor, Lada'yı mı seviyor?" diye pat diye sordum.

Jane şaşkınca bana baktı ve güldü. "Aslında Lada, Ardor'un peşini bırakmıyor desek daha doğru olur."

Ona ifadesizce baktım. Ayağıma yine krem sürüyordu. "Yani..."

"Yani, sanırım bir ara sevgiliydiler. Bu yasak olduğu için pek bilinmiyor ama böyle tahmin ediyorum." Jane ayağıma nazikçe dokunuyordu. "Sonra Lada onu Shat'tan biri için bıraktı."

"Ne?" Duyduklarıma inanamayarak ona baktım ve bu şaşkınlığın etkisiyle hızla ayağımı çektim. Jane ise tekrar ayağımı

nazikçe tuttu. Ardor gibi muhteşem birini –evet ona kızgındım ama bu muhteşemliğini silemiyordu– başkası için nasıl bıraktığını düşünemiyordum.

Jane omuz silkti. "Zaten bu yasak. Kendi elementinin dışında biriyle ilişki tasvip edilmez."

Bu, Shat'ın saçma kuralları arasında en saçma bulduğum kuraldı. Shat'ta herkes kendi elementindeki bir yardımcıyla ya da kendi üvey –veya öz– kuzeniyle ilişki yaşayabilirdi; genelde yardımcılar ile ilişki en normal olanıydı ama kuzenlere de ses edilmezdi. Bıkkın bir sesle, "Neden ki?" diye sordum.

Jane bana döndü. Gözleriyle daha fazla anlatamayacağını söylüyordu. Ben de onu zorlamadan başka konuya geçtim.

"Peki bana dün saldıran şey neyin nesiydi?" Micky olsaydı sarı saçlarını savurup rujlu dudaklarını büzerek tam olarak böyle sorardı.

Jane yüzünü buruşturdu. "Bunu da söyleyemem ama o Shat'a ait bir şey değil. Uzun zamandır." Jane'in yüzünde öyle tiksindirici bir ifade vardı ki, daha fazla kurcalamadım.

***

Neredeyse beş gün odamdan çıkmadım. Ayağım eskisine göre daha iyiydi ve kendimi daha iyi hissediyordum. Ayrıca birkaç dergi bitirme ve çekmediği için bir işe yaramayan telefonumla sadece oyun oynama şansım olmuştu.

İyi hissediyordum, bu yüzden sabah alana gittim ve Ardor'un gelmesini bekledim. O sırada Damon ve Ardini'nin bana doğru geldiğini gördüm.

Ardini gelip bana kocaman sarıldı, bu kız element çocukları arasında en iyi anlaştığım kızdı. "İyisin, değil mi?" dedi. Bana dikkatle baktı. "Seni baygın bulduklarını duydum."

"Evet," dedim. "İyiyim. Yani o şey bana saldırdı ama daha iyiyim."

Damon, "Onların hâlâ Shat'ta olduklarına inanamıyorum," dedi.

"Kimlerin?" dedim merakla.

"Büyücülerin. Sana söylemediler mi–" O an Ardini, Damon'a dirsek atınca Damon susmak zorunda kaldı.

Büyücü mü? Ağzım açık kalmıştı. Shat dışında kara büyücüler olduğunu biliyordum ancak bunun uydurma olduğunu sanıyordum. Shat dışında değişik ülkeler vardı, neredeyse Shat'a kafa tutacak kadar güçlü ülkeler. Ama onlar dış dünyadan melez insan kabul etmiyorlardı, bu yüzden onlar hakkında bir şey bilen kimse yoktu. Bana saldıran büyücünün dediklerini hatırladım: *"Seni arıyor."* Kim, niye beni arasın ki? Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Daha sonra Lada ve birkaç kişi önümüzden geçerken Lada, "Sarah, az daha ölüyormuşsun. Keşke az daha kısmı olmasaydı," dedi gülerek.

Ona sinirle baktım ve, "Canın cehenneme," dedim. Lada kızıl saçlarını savuşturarak yanımızdan uzaklaştı ve mızrağıyla dersine başladı. Brian ve diğerleri de gelmişti.

"Sen ona aldırma," dedi Ardini. "Hep öyle." Ya da sadece bana öyle.

Sonra Ardini ve Damon'ın eğitmenleri geldi ve beni yalnız bırakmak zorunda kaldılar.

Ben de kulübeye gittim ve kılıçlara bakmaya başladım. Burada çok sayıda kılıç ve silah vardı. Element üyeleri zaten güçlü varlıklardı, neden bu kadar çok silaha ihtiyaç duyduklarını anlayamıyordum. Kulübede dolaşırken aklıma burada yaşadığım en son sahne geldi ve kendi kendime kızardım.

Bir el yavaşça bana dokundu. Onu önce Damon sandım ve, "Damon sen..." diye başlayıp arkama dönüyordum ki o kişinin Ardor olduğunu gördüm.

Yüzümü buruşturdum ve ondan bir adım uzaklaştım.

"İyi misin?" Bana baktı, cidden endişelenmiş görünüyordu.

"Evet." Sesim buz gibiydi.

O ise buna aldırmadan bana bakmaya devam ediyordu. "Yaran nasıl?"

O yaratığın omzuma açtığı yaradan bahsediyordu, bugün o yara iz gibiydi ama hâlâ oradaydı işte. Ardor sorana kadar varlığını unuttuğum yara, soruyla beraber sızlayıp beni rahatsız etmeye başladı.

Ben bir şey demeden, hızla hareket edip yanıma geldi ve yarama yavaşça dokundu. "Hâlâ kötü," dedi üzülerek.

Ne yapmaya çalışıyordu? Çift kişilikli falan mıydı? Gözlerine bakmadan, "Neyse, sorun değil," dedim ve kılıçlara bakmaya devam ettim. "Beş gündür yoktum, mutlu olmuşsundur." Sesim mesafeli ve sert çıkıyordu.

"Senin için endişelendim." Sesi o kadar yumuşaktı ki ona bakmak zorunda kaldım. Sanırım şok içindeydim. "Sonuçta element çocuğusun. Güçlüsün. Sana bir şey olmasını neden isteyeyim?" dedi ona öyle dik dik bakınca.

Ona dikkatle baktım ve derin bir nefes aldım, omzumdaki yara boylu boyunca karıncalandı. "Sizi dinledim."

Ne tepki vereceğini bilmeden ona baktım. Dehşete düşmüş gibiydi. "Bizi mi?"

"Lada ve seni."

İç çekti. Bana üzgün üzgün baktı ve bir şey demedi. Kaşları çatılmıştı.

Ben devam ettim. "Benden hoşlanmadığını zaten anlamıştım, bir de bunu *senden* duyunca tescillenmiş oldu." Sen kelimesini tıpkı Lada gibi, tükürür gibi söylemiştim.

Ardor bana bir adım daha attı, tepki olarak bir adım geri çekildim. Bana üzgün üzgün bakmaya devam ediyordu.

"Sarah." Adımı yavaşça söyledi. "Senden nefret etmiyorum."

"Anladım." Ona bakmıyordum.

O sırada yanıma geldiğini fark etmemiştim. Kafamı kaldırdım ve nasıl bu kadar yakınımda durabildiğine şaşırdım. "Bırak da sana yardım edeyim," dedi yavaşça.

Nasıl dememe kalmadan bana dikkatle baktı ve tişörtümü omuz hizamdan nazikçe sıyırdı. Nefes alamıyordum, tek yaptığım şey yüzünü incelemek oldu.

Omzumdaki yaraya hafifçe dokundu, bir şeyler mırıldanıyordu. O sırada yaramın ısındığını hissettim, bu canımı öyle yakmıştı ki çığlığımı bastırmakta zorlandım. Ardor boşta kalan eliyle beni hafifçe kendine bastırdı ve yüzümü göğsüne gömdüm.

Bir süre acı devam etti. Sonra her şey durdu, geri çekildiğimde artık yaram karıncalanmıyordu. Omzuma baktım. Çok ufak pembe bir çizgi kalmıştı geriye.

"Bunu da öğreniriz," dedi bana bakarak. "Hayatta kalmak için kendimizi ve başkalarını iyileştirmeyi öğreniriz."

Ona baktım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Acım tamamen geçtiği için hafiflemiş gibi hissediyordum.

"Teşekkür ederim." Sesim bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Gülümsedi. "Lada ile olan o sahneye denk gelmeni istemezdim." Gözlerini indirdi. Daha fazla bana bakamıyormuş gibi kulübeden dışarı yürürken, "Bugün çalışmayalım," dedi.

İtiraz etmedim. Giderken tekrar durdu, bu kez bana döndü ve içten bir şekilde konuşurken gözlerime baktı.

"Ve Lada'ya söylediğim her şey doğru değildi."

Sonra gözlerini benden ayırdı ve beni titreyen vücudum ve hızla çarpan kalbimle kulübede tek başıma bıraktı.

5. Bölüm

"Okul mu?" Gözlerimi öyle bir devirdim ki Jane güldü. "Cidden mi?"

"Evet." Jane gülmeye devam ediyordu.

"Nesi komik anlamadım." Somurttum. "Yani bizim okula neden ihtiyacımız var?"

Stella iç çekti. "Aynı fikirdeyim."

Mavi Saray'ın hemen yanındaki beyaz renkteki banklara oturmuştuk, banklar tıpkı Lada ve Ardor'u yan yanayken gördüğüm banklara benziyordu. Önümüzde güzel bir havuz uzanıyordu ve o kadar büyüktü ki bittiği yerde okyanus başlıyor gibi bir görüntü vardı. Biz de –Jane, ben, Stella, diğer ablam Lucy– oturmuş, hafta sonunun keyfini yüzerek ve konuşarak sürüyorduk. Jane ise okuldan bahsederek tam anlamıyla keyfimizi kaçırabiliyordu.

"Öyle deme," dedi Jane savunmaya geçerek. "Element çocukları bir gün Shat kralı ya da kraliçesi olabilir. En küçük olasılıkla elementinin başına geçebilir. Kimse cahil bir yönetici istemez."

Ona biraz hak vermiştim. Hem Ardor'la yaptığımız antren-

manlar –her ne kadar artık bana daha kibar da davransa– okulun tadını vermiyordu ve o an Micky'yi özlediğimi fark ettim. Acaba buradaki okulda geometri var mıydı?

Stella bir nevi sorumu cevaplayarak, "En azından sıkıcı ders yok. Tarih bile zevkli," dedi.

Güldüm.

Steve –Brian'ın kaslı kankilerinden sadece biri ve tam anlamıyla (Micky'nin deyimiyle) ağızlara layık bir koruyucu– yanımıza gelip saygıyla eğildiğinde dördümüz de gülüyorduk.

"Yemek hazır, Beyaz Saray'a geçebilirsiniz."

Beyaz Saray'a yürümeye başladık. Ben önden girdim ve gördüğüm pek çok kişiye gülümseyerek ya da sesli bir şekilde selam verdim. Buraya geleli neredeyse bir ay olmuştu ve çoktan buraya alışmış gibi hissediyordum.

Su masasına oturmadan, Damon koşar adım yanıma geldi ve, "Sarah, neden bizimle oturmuyorsun?" diye sordu tatlı bir şekilde. Kabul töreni gecesi onlarla oturduğum masayı işaret etti. Başımla onayladım ve ilerledim. Ardini'nin yanındaki yerimi aldım.

"Geç kalmadım, değil mi?" Ardor tam karşımdaki sandalyeye otururken saatine baktı.

Onun gelmesine sevinmiştim. En azından kulübede beni iyileştirdiği günden beri bana cidden kötü davranmıyordu ve ben de ona alışmıştım. "Hayır," dedim. "Geç kalmadın."

Bana gülümsedi. Kalbim çıkacak sandım.

Yemeği sessiz sakin bir şekilde yedik. Daha sonra tatlıya geçtik. Bu kez herkes konuşuyordu, bir muhabbetten bir muhabbete geçiliyordu. Güzel muhabbetimiz, masamıza Lada'nın gelmesiyle bıçakla kesildi sanki.

Lada bize bakmıyordu. Elinde küçük bir şey tuttuğunu görüyordum. Doğrudan Ardor'a bakarak, "Benimle gelebilir misin?" diye sordu.

Ardor'a baktım. Kafasını tatlı tabağından kaldırıp, "Ne oldu

Lada..." diyordu ki, birden Lada'nın yüzünde bir şey fark etmiş gibi durup masadan iznimizi isteyerek kalktı.

Lada'ya hayır demesini beklemiştim. Neden onunla gitmişti ki? Ardini'nin, "Yine ne yapacak acaba?" dediğini duydum.

Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Acaba onları dinlesem... Bu düşünceyi kafamdan silebilirmişim gibi başımı hızla salladım.

Sonra aklıma gelen bir düşünceyle, yanımda oturan Damon'a döndüm. "Damon, sana bir şey sormam gerek."

"Elbette."

Kafamı biraz eğdim ve sesimi alçaltarak, "Burada nerede telefon var?" diye sordum.

Sanki gizli bir iş çeviriyormuşum gibi davranmama güldü. "Yemekten sonra bir yere ayrılma, seni götürürüm." Göz kırptı.

Gülümsedim.

Yemeği hızla bitirip Damon'ın talimatıyla peşinden gittim ve beni alandan da daha uzak ve yüksek bir yere götürdü. Gösterdiği şeyin ankesörlü telefon olduğunu görünce şaşkınlığımı gizleyemeden kahkaha attım. "Bunlardan hâlâ var mı?"

Güldü. "Sen konuş, ben şurada beklerim."

Damon arkasını döndü ve ankesörlü telefona yaklaştım. Hiçbirimizin telefonu olmaması tuhaftı ama bunun nedeni bizim fakir olmamız değildi, hem de kesinlikle değildi. Shat dışında da çok fakir bir hayat sürmüyordum ama Shat'a geldiğimden beri resmen zenginleşmiştim. Ve telefon kullanmamızın nedeni de telefonların ve internetin belirli noktalar hariç hiçbir şekilde Shat'ta çekmiyor olmasıydı, bu durumu da Shat'ın doğal durumuna bağlıyordum. Çekmediği için kendi telefonumu maalesef atmıştım. Aslında tabii ki atmadım, odamda çekmeceye sakladım. Arada çıkarıp oyun falan oynuyorum.

Damon'ın beni getirdiği yer de adanın en yüksek noktalarından biriydi. Ankesörlü telefonun burada çekip de neden bizim telefonlarımızın çekmediğine fazla kafa yormadan işime döndüm.

Telefona yaklaşıp Micky'nin bildiğim numarasını tuşlarken nefesimi tutup onun bu numarayı değiştirmemiş olmasını diledim. Cidden. Bir kız neden sürekli telefon numarası değiştirir sorusunun cevabı Micky'de mevcuttu. O kadar çok erkekten kurtulmak için başka yol göremiyordum.

Telefon yedinci çalışta açıldı. "Alo?"

Tuttuğum nefesi geri verdim. "Micky?"

Bir süre sonra, "Sarah?" diye ciyakladı. "Aman Tanrım, cidden sen misin?"

"Evet." Sevinci bana geçmişti. "Benim."

"İnanamıyorum. Orada telefon da mı var?"

Sanki mağara devrine gitmiştim. Güldüm. "Tabii ki var, ne sanmıştın?"

O da güldü. "Sanki başka diyardaymışsın gibi." İçini çektiğini duydum. "Seni çok özledim be Sarah. O kadar canım sıkılıyor ki."

"Ben de seni özledim ama canımın sıkıldığını söyleyemem." Sonra durdum, hay aksi.

Tam tahmin ettiğim gibi, "Birini mi buldun?" dedi imalı imalı. Kaşlarını kaldırıp pişkin pişkin sırıttığını neredeyse görebiliyordum.

Dudağımı ısırdım. "Hayır."

"Hadi hadi." Gülüyordu. "Orada taş gibi element çocukları var, sanki bilmiyorum."

İster istemez güldüm. Konuyu değiştirmezsem işin içinden çıkamazdım. "Sen neler yapıyorsun? Sıkılmaktan başka?"

"Hiç. Hep aynı şeyler." Durdu. Sonra pat diye, "Jason, Bella'ya dönmüş," dedi.

İç geçirdim. Benden sonra –balo akşamı yaşananlardan sonra– ona dönmesine şaşmamıştım. "Şaşırmadım," dedim yavaşça.

"Ya, inanabiliyor musun?" O ise şaşkın gibiydi. "Neyse neyse, sana daha bomba bir haber vereyim."

Kulaklarım adeta bir dedikodutoner gibi –böyle bir şey varsa tabii– açılarak, "Evet?" dedim.

"Chris'le sanırım çıkıyoruz."

"Oha!" dedim. Bu şaşkınlığım bana arkası dönük duran Damon'ın bana dönmesine neden oldu. Ona bakıp sorun yok diye dudaklarımı oynattım. "Şaka yapıyorsun."

Gülüyordu. "Hayır. O gün seni götürdüklerinde..." Durdu. "O günden sonra iyi anlaşmaya başladık."

O günü hatırladım, sanki aradan bir ay değil de birkaç yıl geçmiş gibiydi. "Babamla Nancy nasıl? Onları görüyor musun?"

"Evet," dedi yavaşça. "Nancy sürekli seni özlediğini söylüyor."

Yüzümde tebessüm oluştu. "Ben de onu çok özledim."

Biraz daha konuştuk. Micky ile konuşmak kendimi çok iyi hissettirmişti. Telefonu kapattım ve telefon yüzünden ısınmış kulağıma elimi bastırarak Damon'a yaklaştım. "Teşekkür ederim."

Yan yana saraylara yürüdük. Mavi Saray'a geldim ve yapacak hiçbir iş olmadığı için tekrar havuzun yanına oturdum. Keşke Micky de burayı görseydi. Burayı görse, "Bu tam zengin işi," diyeceğine adım gibi emindim.

★★★

"Bugün kılıçla çalışacaksın." Ardor bana ilk gün seçtiği kılıcı uzatırken korkuyla baktım.

"Emin misin?" Kılıca sanki her an beni yaralayacakmış gibi bakıyordum. "İstersen koşabilirim."

"Sonsuza kadar koşamazsın." O da eline okunu almıştı. "İstemesen de kılıcı öğreneceksin."

"Neden?" Bana baktı. Okunu işaret ettim. "Sen neden ok da ben kılıç? Kendimi öldürmemi mi istiyorsun?"

Güldü, hiçbir şey demedi. Sanırım beni hâlâ öldürmek istiyordu.

Okunu umursamadan yanıma geldi ve kulübeden getirdiği devasa büyüklükteki kılıcı eline aldı. "Kılıç çok keskindir, evet. Ve onu kendini öldürmek için değil, başkasını öldürmek için kullanacaksın."

Tiksinti dolu bir ses çıkardım.

Hiç bozuntuya vermeden anlatmaya devam etti. "Kılıcı düz tutmazsan kendini her an doğrayabilirsin. O yüzden düz tutmalısın."

Kılıcımı kaldırdım ve düşürmemeye çalıştım. Bugün ilk defa kılıçla çalışıyorduk, oysa her gün koşmaya, zıplamaya ve mekik çekmeye o kadar alışmıştım ki kılıç bana tuhaf geliyordu. Evet, mekik çekiyordum. Brian'ın veya Ardor'un neden kaslı olduğunu sanırım şimdi anlıyorum.

Kılıçla uzun süren, neredeyse komik denilebilecek münasebetimden sonra, en sonunda Ardor da yapamayacağıma karar verdi ve bana daha küçük bir kılıç getirdi. En azından bu kılıç o kadar da öldürücü durmuyordu.

Ben kılıcı tutmaya devam ederken, "Bugün zirve var. Gelecek misin?" dedi.

"Ne zirvesi?" Ona merakla baktım.

"Zirve, toplantı gibi bir şey." Omuz silkti. "Ayda bir ya da acil durumlarda hemen yapılır. Bütün elementler toplanır ve ne sorun var diye bakılır. Sanırım gelmek istersin."

"Niye gelmek isteyeyim ki?" Ona baktım.

Biraz sıkıntılı görünerek, "Sana saldıran bir büyücüydü, biliyorsun değil mi?" dedi yavaşça.

"Evet."

"Büyücüler, Shat'tan kovulan varlıklardır." Ardor bana dikkatle baktı. "Sihirbazlar ya da periler değil ama büyücüler, özellikle kara büyücüler, Shat'tan kovulmuştu ve geçen günkü olaya kadar Shat'ta bir tane bile büyücü görünmemişti. Sana bunu sormak isteyeceklerdir."

Ona bir şey bilmediğimi anlatmak istedim. O büyücünün

görüntüsünü ve omzumda açtığı yarayı –ve sonra Ardor'un beni iyileştirmesini– hatırlayınca bir yandan kızarıp bir yandan ürperdim. "Tamam, sanırım geleceğim."

Alandaki işimiz bitince herkesin aksine alandan çıkmadım ve silah kulübesinin birkaç metre uzağındaki ülkenin en büyük kütüphanelerinden olan kütüphaneye girdim. Okulda da en çok vakit geçirdiğim yer her zaman kütüphane olmuştu, burada da kütüphaneye girerken kendimi adeta evimde hissettim.

Az da olsa çeken internet ve harika kokan kitapların yardımıyla araştırmaya başladım ve büyücülerle ilgili bulduğum şeyler, beni cidden korkuttu. Derin bir nefes aldım ve okumaya başladım.

"Büyücüler, kara büyücü ve iksir uzmanları olarak anılır. Shat ilk kurulduğu zaman, büyücüler adanın hâkimiydi ve her ne kadar element üyelerine zarar vermeseler de, Shat yönetimini etkiliyorlardı.

Günümüzde Sorcier, Shat dışındaki bir ülkedir ve ülkedeki herkes büyücü veya büyücü soyludur. Büyücüler, Shat'ta yaşadıkları zaman yönetime karışmış ve o zaman başta olan Su hükümdarı Ali'yi taht-tan indirecek kadar güçlenmişlerdi."

Durdum. Vay canına. Büyücüler nasıl bu kadar güçlü olabiliyordu? Devam ettim.

"Ali'yi tahtından eden büyücüler Shat'ı ele geçirmişti. Birkaç yıl boyunca sadece büyücü yasaları geçerli olmuştur. En sonunda Ateş elementinden Lewis, büyücülere savaş açmış ve onları yenerek hem krallığı kurtarmış hem de krallığın Ateş elementine geçmesini sağlamıştır."

"Burada ne yapıyorsun?"

Sesin gelmesiyle şaşkınlıktan kitabı elimden düşürdüm. Sesin geldiği yere baktım, bu da bir element çocuğuydu. Kahverengi gözleri bir bana bir de yere düşürdüğüm kitaba bakıyordu.

"Şey..." dedim, eğilip kitabı yerden aldım. "Bir şey araştırıyordum."

Bana dikkatle baktı, gözlerini kıstı. "Bu saatte yemekhanede olman gerekir. Bu kadar acil olan ne?"

Ona baktım. Ona açıklama yapmak zorunda mıydım? "Sana açıklama yapmak zorunda olduğumu sanmıyorum," dedim.

Bu sözlerim onu ukalaca güldürdü. Sonra tek elini kaldırdı ve birden önümdeki tahta sandalye havalanıp hemen sağımdan uçarak duvara çarptı.

Nefes alamadım. Kesinlikle şımarık bir element çocuğuydu ve Toprak'tandı. Lada'nın ağabeyi olabileceğini düşündüm. Ona sertçe baktım ve, "Ne yaptığını sanıyorsun?" dedim. Açıkçası beni korkutmuştu çünkü ben daha gücümü kullanamıyordum.

Bana bir adım attığı zaman istemsizce bir adım geri attım. O daha da yaklaştı ve ben artık bir adım geri atamadım, sırtımı kitaplığa yasladım. Elimden kitabı aldı ve kaldığım yere baktı. "Büyücüler mi?"

Ona baktım. Korkudan kıpırdayamıyordum. Brian kadar olmasa da yapılı olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyordum. Tanrım burada neden herkes kaslıydı ki? Açık kahverengi saçlarına baktım, gözleriyle aynı renkti. Siyah tişörtü üstüne tam oturuyordu ve sol bileğindeki element taşını fark etmiştim.

"Evet," dedim. Bu kadar yakınımda durması sinirimi bozuyordu. Sağa kayıp ondan uzaklaştım.

Bana dikkatle baktı. Sonra gözleri irice açıldı. "Sen şu büyücünün saldırdığı kız değil misin? Neydi..." Düşünürken alnı kırıştı. "Sarah?"

Başımı salladım. "Evet."

Kitabı kapatıp yerine koydu. Bana döndü ve, "Ben de Oscar. Toprak," dedi.

"Onu anladım," dedim, başımla duvarın dibindeki kırılmış sandalyeyi işaret ettim.

Gülerken kusursuz dişleri göründü. "Üzgünüm. Kütüphane sırası bendeydi, genelde kimse iznim olmadan giremez."

Ona dikkatle baktım. "Kütüphane sırası mı?"

"Her hafta bir element üyesi kütüphanede nöbet tutar." Omuz silkti. "Benden izin alman gerekirdi."

Bunu bilmiyordum. Kızarmıştım. "Üzgünüm."

Kırdığı sandalyeyi eline aldı ve bana bir şey demeden elinde tutup gözlerini kapattı. Ne yaptığını anlayamadım, ta ki sandalye eski haline dönene kadar. Sandalyeyi kırılmadan önceki haline getirdi ve yerine koydu.

Kesinlikle çok etkilenmiştim. Ağzım açık bakıyordum, bana döndüğünde ağzımı kapatmak zorunda kaldım. Açıkçası elementi bu kadar kolay kullanabiliyor olması çok etkileyiciydi. Ardor'un bile kullanıp kullanamadığını bilmiyordum. Oscar'a baktım. Ardor kadar yapılıydı ve sanırım ondan daha büyüktü, bu da ondan daha tecrübeli olduğunu gösteriyordu. Bana baktı ve gülümsedi.

Çantamı kütüphane girişinden aldım ve, "Bir dahakine izin alırım," diye mırıldandım, duymuş muydu bilmiyordum.

"Yine mi geleceksin?"

Ona döndüm. "Araştırmam bitmemişti."

Hafifçe gözlerini kısıp beni inceledi. "Neyse, görüşürüz," dedim. Ona bakmadan çıktım.

Yürürken yaptıklarını düşünüyordum. Beni çok etkilediğini söylemem gerekirdi. Sanki bütün kontrol ondaymış gibi davranıyordu, aşırı bir özgüveni olduğu aşikârdı. Ben neden ondan etkilenmiştim? Aynı anda kaç kişiden etkilenebiliyordum? Gitgide Bella'ya benziyordum.

Öğle yemeğini tabii ki kaçırmıştım. Salonda belli belirsiz iki üç element yardımcısı vardı. Yemeğimi aldım ve cam kenarına yakın bir masaya oturdum. Soğumuş yemeği yerken midemin kazınmış olduğunu fark ettim. Herhalde korkudan açlığımı unutmuş olmalıydım. O sırada Jane koşar adım yemekhaneye daldı, yanıma gelip oturdu.

"Neredesin sen? Seni arıyordum." Patates kızartmamdan bir tane alıp bana baktı.

Ona Oscar'la aramızda geçen tuhaf sahneden bahsetmeyecektim. "Ardor'la çalıştıktan sonra biraz daha orada takıldım."

"Kılıca geçmişsin, Brian söyledi."

İç çektim. "Evet, rezillikti. Kendimi kesip öldüreceğim sanırım."

Jane güldü. "Toulina herkesi odasına çağırdı. Çabuk ye de gidelim."

Yemeğimi acelece yedim ve Jane'in peşinden Mavi Saray'a adeta koşarak gittim. İçeri girdiğim zaman, herkesin çoktan gelmiş olduğunu gördüm.

Annem, tahtından kalkıp merdivenleri indi. Tanrım, o kadar güzel ve güçlü görünüyordu ki gözlerimi ondan alamıyordum. İçeride dayım Proteus ve onun üç oğlu, ağabeylerim, ablalarım ve tabii ben vardım. Brian ve kankileri de hemen yanımızdaydı. Jane de onların yanına yürüdü.

"Bugün zirve yapılacak." Toulina hepimize tek tek baktı. "Hepinizin, özellikle prens prenseslerin, orada olması gerekiyor. Phrkagias haber yolladı." Bakışları beni buldu, bana içtenlikle baktı. "Özellikle sen, Sarah. Phrkagias senin gelmeni özellikle tembihlemiş."

Ardor'un dedikleri kulaklarımda çınladı. Toulina devam etti. "Yarım saate hazır olun. Birlikte çıkacağız."

Jane'e benimle gelmesini söyledim. Tam bir giyim özürlüsü olduğum için ne giyeceğimi bilemiyordum. Siyah mı giyseydim, çok mu resmi kaçardı? Renkli bir şey giyecek havada da sayılmazdım.

Neyse ki Jane olaya el attı ve siyah, fazla mini olmayan bir etek ve beyaz bir üst verdi. Saçlarımı dağınık topuz yapıp yanlardan sarkacak şekilde bıraktı. Makyajımı da yaparken ses çıkarmadım.

***

Beyaz Saray'ın en üst katı tamamen konferans salonu olarak kullanılıyordu ve oldukça büyüktü. İçerisi ciddi derecede kalabalıktı, bütün element çocukları ve üyeleri burada olduğundan ortamda iğne atsan yere düşmeyebilirdi.

İçeri girer girmez beyaz uzun saçları açık bırakılmış, güzel ve sade bir elbise giymiş olan Ardini'yi gördüm. Bana bakıp gülümsedi, erkek kardeşi Damon ise el salladı. Aynı şekilde karşılık verirken ne kadar tatlı olduklarını düşünüyordum. Kokteyl masasına yaklaştım ve ne alacağımı bilemeyerek durdum. O sırada birisi elindeki kadehi önüme uzattı.

Arkamı döndüm ve Oscar'la karşılaştım. İnanılmaz yakışıklı olduğunu belirtmiş miydim yoksa sadece aklımdan mı geçirmiştim?

"Al bakalım," dedi yumuşak bir sesle. Elindeki kadehi aldım ve, "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Kahverengi gözleri sıcak bakıyordu. "Phrkagias seni özellikle istemiş."

Ona baktım. O nereden biliyordu bunu? "Biliyorum," dedim neredeyse sıkıntılı bir sesle.

Yüzüne ukalaca bir sırıtış oturdu. "Bugün araştırmanı o yüzden mı yapıyordun?"

Kaşlarım çatıldı. O konuyu unutamaz mıydı? "Hayır." Başka bir şey söyleyemeden Ardor'un yanımıza geldiğini gördüm.

"Sarah." Ardor bana dikkatle baktı. "Neden burada dikiliyorsun? Ardini seni çağırıyordu."

"Gördüğün gibi, benimle konuşuyordu." Oscar sakin bir sesle benim yerime cevap verdi.

Aman Tanrım. Ortamdaki elektriğin yükseldiğini hissettim. Ardor delici kırmızı gözlerini yavaşça Oscar'a dikti, hemen hemen aynı boydaydılar. Mükemmel bir şekilde gülümseyerek, "Oscar, sen de mi buradaydın?" dedi.

Oscar yine ukalaca sırıttı ve bana döndü. "Yarın görüşürüz Sarah." Yanımızdan uzaklaştı.

Arkasından bakakaldım. Ardor ise onun ardından bakmıyordu bile. Gözlerini yüzümde hissedebiliyordum ama ona bakamıyordum.

"Yarın onunla mı görüşeceksin?" dedi Ardor, yavaş ama keskin bir ses tonuyla.

Ona bakmak zorundaydım. Kafamı çevirdim ve ne diyeceğimi bilemeden ona baktım. Yarın araştırmaya devam etmek için kütüphaneye gidecektim ama Oscar'dan başka kimse oraya gittiğimi bilmiyordu. Ardor'a söylemeli miydim, hiçbir fikrim yoktu. Kırmızı gözlerine baktım, tıpkı Phrkagias'ın beni onunla eşleştirdiği geceki gibi parlıyordu. Ve gözleri son birkaç günün aksine, eski haline dönmüş gibiydi.

Soğuktu.

"Şey," dedim, gözlerimi elimdeki kadehe indirerek. "Hayır, yemekte bir araya gelmeyi falan kastediyor olmalı."

Ardor tabii ki bunu yutmamıştı ve bu da yetmezmiş gibi, ona yalan söylediğimi sezmişti. Daha da kötüsü, sanki Oscar'la gizli gizli buluşmak için yalan söylüyormuşum gibi bir durum oluşmuştu. Gözlerine beni anlaması için yalvarırcasına baktım. Ardor sadece, "İyi," dedi ve daha fazla bana bakmadan yanımdan uzaklaştı.

Kalbim sızlıyordu. Gerçekten. Ardor'un peşinden gidip kolunu tutmak, ona buraya ilk geldiğim gün gördüğüm rüyayı anlatmak ve Oscar'la aramızda hiçbir şey olmadığını söylemek için içimde delicesine bir istek duydum. Ama ben daha bunu yapamadan, Phrkagias'ın sesi yankılandı.

"İyi akşamlar, krallar kraliçeler. Prens ve prensesler." Geleneksel konuşma stili ile konuşmaya başlamıştı. "Bugün zirve için toplanmış bulunuyoruz."

Elimdeki kadehi bıraktım ve kalbimin sızısına daha fazla kayıtsız kalamadım. Kalabalık arasında Ardor'u aramaya başladım. Ona söyleyecektim. Çok korktuğumu, büyücüleri araştırdığımı, Oscar'ın kütüphane nöbetinde olduğunu, bu yüzden onunla tanıştığımı ve aramızda bir şey olmadığını söylemek istiyordum. Bir süre etrafa bakındım. Gitgide umutsuzluğa kapılıyordum. Ardor nereye kaybolmuştu? Yoksa çıkmış mıydı saraydan?

Sonra Phrkagias'ın sesiyle adeta yerime mıhlandım.

"Sarah?" Herkesin kafası bana dönerken bir tek kişi bana bakmamıştı. İşte, Ardor'un nerede olduğunu bulmuştum. Kafamı Phrkagias'a çevirdim. "Buraya gelir misin? Saldırı hakkında birkaç şey soracağım," dedi Phrkagias.

Ardor'a bakmadan yavaşça sahneye yürüdüm. Ateş kralına karşı gelemezdim.

6. Bölüm

Sahneye doğru yürürken içimdeki korkunun hat safhada olduğunu hissettim. Korkuyordum çünkü Phrkagias'ın bana büyücü ile ilgili bir şey soracağını zaten biliyordum ve o olayı hatırlamak bile gerilmeme neden oluyordu. Üstelik şu an Ardor bana kızgındı, onu düşündükçe büyücünün açtığı yaranın sızladığını hissediyordum.

Yavaş adımlarla kalabalığın benim için çekildiği yoldan geçerek sahneye ulaştım. Phrkagias elimi tuttu ve beni yakınına çekti.

"Sarah, sana birkaç soru sormak istiyorum." Phrkagias sanki halimi hatırımı soruyormuş gibi sakin bir sesle konuşuyordu. "Bize o gün neler olduğunu anlatır mısın?"

Bakışlarımı Phrkagias'tan çekip salona çevirdim. Herkes bana bakıyordu. Sanki kabul töreni günündeymişim gibi hissediyordum kendimi. Jane bana sıcacık gülümsedi, bakışlarım sonra Ardor'a kaydı. Bana bakmıyordu.

Gözlerimi tekrar Phrkagias'a çevirip onu unutmaya çalıştım. "Tabii," dedim sesimin sakin çıkmasını isteyerek. "Ben o gün..." Durdum. Oraya gitme sebebimi anlatacaktım ama son-

ra Lada ve Ardor'u gördüğüm için gittiğimi anımsadım. Ne diyecektim?

Herkesin beni beklediğini fark ettim. Heyecandan bayılacak gibi hissediyordum ve yüzümün kızardığına emindim. Ardor'a baktım. Kırmızı gözleri bu kez bana bakıyordu ve ne diyeceğimi merak ediyormuş gibi bir hali vardı.

Phrkagias, "Korkmana gerek yok," dedi yumuşak bir sesle. "Yavaşça anlat bize. Nerede gördün onu?"

Bu cevaplaması kolay bir soruydu. "Alanın ilerisinde, ormana yakın bir noktadaydım."

"Neden oraya gitmiştin?"

Hızla nefes aldım. "Yürüyüş yapıyordum."

"Ne zaman gittin?"

Hatırlamaya çalışırken alnım kırıştı. "Tam hatırlamıyorum. Ama çok uzun süre oturdum, öğlen gitmiştim ve güneş batana kadar oradaydım."

Phrkagias bana dikkatle baktı. "Peki nasıl saldırıya uğradın?"

Saldırıyı hatırlamak bile kusmak istememe neden olmuştu. "Oturuyordum ve ayaklarım ağrıdığı için ağlıyordum." Yutkundum, en azından gerçeğe yakın konuşuyordum. "Onu fark edemedim. Sonra beni izlediğini anladım ama hava kardığı ve gözlerim de ağrıdığı için yüzünü göremedim. Belki de saatlerdir orada benimle beklediğini düşündüm."

Titredim.

Phrkagias güç vermek ister gibi yaralı olmayan omzumu sıktı ve bir anda elinin ısındığını hissettim. Sanki içime bir huzur doluyormuş gibi oldu. Rahatladım. "Devam et," dedi Phrkagias.

"Sonra... Ona neden orada durduğunu sordum. Yolunu kaybetmiş biri gibi duruyordu. Shat halkından biri olabileceğini düşündüm."

"Shat halkından kimse kraliyet bölgesine geçemez Sarah." Phrkagias'ın sesi keskindi. "Bu yasaktır."

Ona baktım, koyu kırmızı gözleri korkutucuydu. "Evet ama yine de sordum."

"Sonra ne oldu?"

"Sonra bana döndü ve çığlık atmak istedim." Karanlık yüzünü anımsayınca ürperdim. "Sonra bana..." O an durdum. Büyücü bana ne demişti? *"Gelmişsin... Seni arıyor."* Bu dediklerini ben bile çözememişken Phrkagias'a nasıl söylerdim? Derin bir nefes aldım.

"Ne oldu?" Phrkagias bana dikkatle baktı, kırmızı gözleri kısılmıştı.

"Bana saldırdı." O kısmı atladım ve bunu Phrkagias'ın anlamamasını umdum. "Uçtu ve bana saldırdı. Sonra bayılmışım."

Phrkagias başını salladı. Keskin gözleri dikkatle kalabalığı süzüyordu. "Brian onu ayağından vurduğunu söyledi."

Brian kalabalığın arasından, "Evet efendim," dedi. "Onu vurdum. Daha sonra gözden kayboldu."

Phrkagias'ın yüzü asılmıştı. "Keşke onu yakalayabilseydik. Yazık olmuş." Bana gözucuyla baktı. "Neden burada olduğunu ve buraya nasıl girdiğini öğrenebilirdik."

"Bir açık bulmuş olmalı," dedi biri. Hepimiz kafamızı Toprak kraliçesi, Lada'nın annesi, kızıl saçlı ve nefes kesici bir kadın olan Choma'ya çevirdik. Yüzünde tiksindirici bir ifade vardı. "Buraya girişi yasak olan bir varlığın nasıl girebildiğini başka türlü açıklayamıyorum."

"Evet," dedi Hava kralı Ara. O da Damon'ın yaşlı versiyonu gibiydi. "Choma'ya katılıyorum."

Phrkagias'a baktım. Kaşları çatılmıştı. "Yıllardır buraya girişleri yasak ve girememişlerdi. En azından öyle sanıyorduk." Etrafa göz gezdirirken onun sinirlenmeye başladığını hissettim. "O güne kadar Shat'a girmeyi denememiş olduklarını düşünüyorum."

"Neden o gün denemiş olsunlar peki?" Choma kusursuz kestane rengi kaşını kaldırdı. "Hiçbir mantığı yok."

Hâlâ sahnede olduğum için hepsinin yüzünü net bir şekilde *görebiliyordum*. Phrkagias'a döndüm. "Haklısın Choma." Se-

sinde kudretli bir güç seziliyordu. Dönüp bana tuhaf bir bakış attı. "Bunu ben de çözemiyorum."

"Yeniden bir koruma büyüsü yapılsa?" Öneri, Phrkagias'ın erkek kardeşi Heptanos'tan gelmişti. "O zamana kadar rahat uyuyacağımı sanmıyorum."

Onlara baktıkça büyücülerden korkmalarının saçma olduğunu düşünüyordum. Yani evet, ben de korkmuştum ve beni neredeyse öldürüyordu ama ben elementimi kullanamıyordum. Kullanabilseydim belki ona karşı gelebilirdim. Phrkagias, kibirli Choma ve annem Toulina'nın elementlerini kusursuz şekilde kullanabildiğini biliyordum. En azından Phrkagias, o büyücüyü yakıp kül edebilirdi. Korkması bana mantıksız geliyordu.

Ben düşüncelere dalmışken Phrkagias, "Ve neden Sarah'ya saldırdığını da bilmiyoruz," dedi. Bana dikkatle baktı.

Bu bir soru değildi ama cevaplama gereği hissettim. "Uçuruma ve ormana yakın bir yerde oturuyordum. Belki de yasağı oradan daha rahat delmiştir."

Phrkagias'ın korkunç bakışlarını üstümde hissediyordum. Ona bakmadım ama nedense, büyücünün neden bana saldırdığını Phrkagias'ın bildiğini hissediyordum. Çünkü ben, neden saldırdıklarını az da olsa biliyordum, en azından "*Seni arıyor*" lafı çoğu şeyi açıklıyordu. Belki de büyücü o gün bana saldırmayacaktı, belki de beni kaçırmaya çalışıyordu. Ben karşı koyunca saldırmıştı.

Ürperdim. Bu yeni düşünceyle korkularımın beni ele geçirdiğini hissediyordum. Ben de Heptanos gibi rahat uyuyacağımı sanmıyordum.

Phrkagias, "Pekâlâ Sarah, teşekkür ederim," dedi. Bana dikkatle baktı. "Sorularımı cevaplayıp bizi aydınlattın."

"Rica ederim," dedim ve sahneden atlarcasına indim. İner inmez bütün gözlerin bende olmamasına memnun bir halde Jane'in yanına döndüm.

Phrkagias dev cüssesini –adam eski çağlardan kalma insan-

lara benziyordu gerçekten. eski zamanlara ait dizilerdeki karakterler gibiydi ve saçlarının uzun olması da bu görüntüsünü ve düşüncemi adeta destekliyordu– sahnenin en önüne getirdi. "Şimdi, bize yardımcı olması için, Shat içinden birkaç sihirbaz ve şifacı çağıracağım. Büyücünün Sarah'ya saldırdığı noktaya gitmemiz faydalı olabilir." Phrkagias, sahne arkasına yaklaşıp eline bir kâğıt aldı ve, "Başka sorunu olan?" dedi.

Devamını dinlemedim. Shat halkının isteklerini, şikâyetlerini, alanda yapılan değişiklikleri tartışmaya koyuldular. Ben de Jane'in yanından ayrılıp kokteyl masasına geldim ve hiç içki kalmadığını görünce biraz hayal kırıklığı yaşadım. Sanırım sarhoşun teki olmaya başlıyordum.

Zirve iki saat daha sürdü ve tam giderken Phrkagias nazikçe kolumu tuttu. "Sarah," dedi yavaşça. "Yarın alandan sonra buraya gelir misin? Bize büyücünün sana saldırdığı yeri göstermen gerekiyor."

Kafamı salladım. "Tamam." Başka bir şey demeden saraydan çıktım.

***

Sabah alana gittiğim zaman –tabii ki yine geç kalmıştım ve Ardor'un bana ceza vereceğini düşünüyordum– koşarak kulübeye girdim ve dün çalıştığımız kılıcı elime aldım. Ardor'un gelmesini bekliyordum çünkü dün zirvede resmen benden kaçmıştı ve ona Oscar'la aramda yaşanan şeyi, daha doğrusu yaşanmayan şeyi, anlatma fırsatım olmamıştı.

Beklerken sıkılmaya başladığımı hissettiğim an, Ateş elementi yardımcısı Merlow'un bana yaklaştığını gördüm. Saygıyla kafasını eğdi ve elindeki kâğıdı bana uzatıp bir şey demeden uzaklaştı.

Kâğıda baktım ve mükemmel elyazısını okurken mideme kramp girdiğini hissettim.

"Sarah, alana geç geldiğini bildiğim için Merlow'u şimdi yolluyo-

rum. Bugün çalışmayacağız, iki gün boyunca da tatil olduğundan haftaya görüşeceğimizi umuyorum. Ardor."

Kâğıda bakakaldım. Bu neydi şimdi? Resmen benden kaçıyordu. Sıkıntıyla yüzümü buruşturdum ve, "Aptal," diye mırıldandım. Ona mı kendime mi aptal dediğimi bilmiyordum. O an Ateş gücümün olmasını ve bu kâğıdı yakabilmeyi diledim. Sinirle etrafıma bakarken, öğlen de Phrkagias'la gergin bir randevum olduğundan, beni en çok rahatlatacağını düşündüğüm yere gitmeye karar verdim.

Çantamı elime aldım ve kütüphaneye girdim. Ortalıkta kimse görünmüyordu. Oscar'ın bugün de nöbette olup olmadığını merak ediyordum. Ondan izin almalı mıydım? Yine etrafımda sandalyelerin parçalanmasını istemiyordum. Üstelik, eğer nöbet Lada'da falansa, bana Toprak'la neler yapabileceğini düşünmek dahi tüylerimi ürpertiyordu.

Geçen gün aldığım kitabı elime aldığım zaman, "Hey," dedi biri.

Arkamı döndüm ve Oscar'a gülümsedim. Neyse ki Lada değildi ve bugün ölmeyecektim.

***

"Sana bir şey olmamasına sevindim."

Oscar'la kütüphanenin sessiz bir köşesinde oturmuştum, elimde dün aldığım kitap ve Oscar'ın bir koşu gidip nereden aldığını bilmediğim sıcak kahve vardı. Kahve kokusunu içime çektiğim –Tanrım bunu nasıl da özlemişim– ve büyücüleri araştırdığım sırada, saatlerdir yanımda çıt çıkarmadan oturan Oscar bu cümleyi söyledi.

Ona döndüm. Kusursuz yüzünde hiçbir ifade yoktu, sadece kahverengi gözleri sıcacık bakıyordu. Aniden, "Niye bana iyi davranıyorsun?" diye sordum.

Dolgun ve kırmızı dudakları alayla kıvrıldı. "Bu da ne demek?"

Bakışlarımı elimdeki kahve kupasına çevirdim. "Lada benden nefret ediyor. Sen de onun ağabeyi olduğundan..."

"Hayır." Lafımı kesti. "Senden nefret etmiyorum." Bana dikkatle bakıyordu. "Lada'nın aksine seni Ardor'dan kıskanıyor falan değilim."

Her şeyi böyle düz söylemesi kızarmama neden oldu. "Öyle demek?"

Gülümseyişi büyüdü. "Gerçi ben de neden Ardor'un seni çalıştırdığını anlayamıyorum. Phrkagias ölse böyle bir şey yapmazdı. Kendi gözde oğlunu sana verdiğine göre özel olmalısın." Gözlerini bir saniye bile ayırmadan bana bakıyordu.

İltifatını duymazdan geldim. "Ben de anlayamıyorum."

"Hem madem başka elementten birini veriyor..." Gülüşü alaycı bir hale büründü. "Ben seni çalıştırabilirdim. Ardor'dan daha büyüğüm."

"Burada mı doğdun?"

Başını salladı. "Saf element soyluyum."

Bunu gururla söylemişti. Ona dikkatle baktım ve içimde tutamayarak, "Elementini kullanman harika bir şey," dedim.

Gülümsedi. "İşte, esas onu sana ben göstermek isterdim," durdu. "Ardor da kullanabiliyor ama benim gibi değil. Daha çok pratik yaptığım için ben daha rahat kullanıyorum."

"Kaç yaşındasın?" Ona merakla baktım.

"Yirmi bir." Kollarını dizlerine sardı. İkimiz de yerde oturmuştuk.

Onun yanında kendimi küçük hissettim. Daha on sekiz yaşındaydım. "Ben ne zaman elementimi kullanabilirim?"

"Bu sana bağlı." Kahvesinden bir yudum aldı. "Yani ben on yaşımdan beri kullanıyorum. Kesin bir şey söyleyemem."

Heyecanla ona baktım. "Sen... Bana öğretemez misin?"

Bunu söylememi beklememişti, gözleri muzipçe parladı. "Bu, Ardor'un görevi. Ayrıca bugün seni neden çalıştırmıyor?"

Yüzüm aniden asıldı. "Bilmiyorum." Sonra ona döndüm. "Neden dün öyle bir şey söyledin?"

"Nasıl bir şey?" Hâlâ muzipçe bakıyordu.

Gözlerimi devirdim. "*Yarın görüşürüz Sarah,*" dedim taklidini yapmaya çalışarak. Tabii ki Oscar'ın mükemmel sesinin yanında benimki çocuksu ve komik kalmıştı.

Güldü. "Ardor'la anlaşamıyoruz. Ayrıca konuşmamızın ortasına daldı."

Ona dayanamayarak koluna hafifçe vurdum. Kollarını kaldırdı ve, "Tamam, tamam," dedi.

Güldüm. Kahvemden bir yudum alıp kitaba baktım. Sonra yavaşça, "İstersen sana birkaç şey gösterebilirim," dedi.

"Evet!" Heyecanla kahveyi ve kitabı yana bırakıp ona döndüm. Bağdaş kurdum ve kusursuz yüzüne baktım.

Benim bu kadar istekli olmama sevinmiş gibiydi. O da karşımda bağdaş kurdu ve bana dikkatle baktı. Sonra bitirdiği kupayı eline aldı, çantamı karıştırıp içinden su şişemi çıkardı ve kupanın içine boşalttı.

"Şimdi..." Durdu. Sonra yavaşça, sanki kırılırmışım gibi, ellerimi tuttu.

Dokunuşuyla kalbim hızla çarpmaya başladı, elementi kullanacak olmamdan mı yoksa Oscar'ın elimi tutuyor olmasından mı heyecanlanmıştım, bilemiyordum. Ellerimi nazikçe tutarak kupanın üstünde birleştirdi. Gözlerime dikkatle bakıyordu. "Şimdi, suyu düşün. Sadece onu düşün. Başka bir şey aklına getirme."

Ellerimi tutuyor olması onu düşünmememi güçleştirse de bir şey demedim. Kupanın içindeki suya bakıp suyu düşünmeye başladım.

"Suyun içinde var olduğunu hisset." Sesi yumuşak ama seksi diyebileceğim bir tonda çıkıyordu. Ürperdiğimi hissettim.

"Gözlerini kapat." Kapattım ve Oscar'ın ellerinin kollarıma kaydığını hissettim.

"Suyu düşün," dedi tekrar. "Suyun sen olduğunu düşün... Suyla beraber hareket ettiğini..."

İlk başta hiçbir şey olmadı. Birkaç saniye daha bekledim ve aniden, içimde hoş sayılabilecek bir karıncalanma hissettim. Sanki bir düğmeye basmışlar da içimdeki bir şey canlanmıştı. Boğazımdan aşağı su aktığını hissettim ama su içmediğimden de emindim.

"Mükemmel." Oscar'ın büyülenmiş sesiyle gözlerimi açtım ve onun masmavi parıldayan suratına baktım. Kusursuz yüzü aydınlanmıştı ve kupaya bakıyordu.

Kupaya baktım, masmavi parlıyordu. Gördüğüm şeyle resmen nefesim kesildi. Kupanın içindeki su küçük bir girdap oluşturmuştu ve dönüyordu. O kadar güzeldi ki nefes alamadım.

"Harika," dedim yavaşça. Oscar'a baktım. O da bana baktı.

Sonra elimde olmayan bir şey oldu. Tıpkı ucuz romantik filmlerde gördüğümüz sahnelere benzer, odayı birkaç saniyelik bir sessizlik kapladı. Bu birkaç saniyede ona çekildiğimi hissettim, yavaşça aramızdaki mesafe kapanırken, Jason'la yaşadığımız neredeyse öpüşme sahnemizdeki çekingenliğim nedense yoktu. Oscar'a kapılırken kendimi bıraktım. Bunu yapan ben değil de, sanki uzaktan izleyen benmişim gibiydi.

Ve o an, etrafımızda bir kıpırtı hissettim. Oscar da hissetmişti, durdu ve bana dikkatle baktı.

"Neler..." Oscar konuşamadan, etrafımızda bir rüzgâr esmeye başladı. Korkuyla geri çekildim. Rüzgâr gitgide şiddetlendi, saçlarım yüzümün etrafında uçuşuyordu.

"Sarah?" Oscar kollarımı bırakmıştı ve ben ayağa fırlamıştım. Korkuyla odaya bakıyordum. Odada küçük çaplı bir hortum oluşmuştu. Çığlık attım, Oscar'ı göremiyordum.

"Sa...rah..." Oscar'ın sesi kesik kesik geliyordu.

"Dur!" Bağırdım.

Birkaç saniye sonra, her şey eski haline döndü. Odada ne parlayan mavi bir ışık ne de bir hortum vardı. Kitapların çoğu dağılmıştı ve kahvem dökülmüştü. Saçlarımı yüzümden çekip Oscar'a koştum. Yere çömelmiş, boynunu tutuyordu.

"Oscar?" Dehşete düşmüştüm. Nefes alamıyordu. O an, kütüphanenin bir köşesinden biri çıktı.

Bana dikkatle baktı. Ne olduğunu hemen anladım. Bana saldıran o büyücü değildi ama bu da bir büyücüydü. Siyah pelerini olmasına rağmen, parlayan yeşil gözlerini görebiliyordum. Elini Oscar'a uzatmıştı, sonra bana uzattı.

"Sen," dedi yavaş ve korkunç bir sesle. "Seni istiyorum."

Korkudan çığlık attım. Geri sendeledim ve büyücü siyah peleriniyle bana doğru gelirken, Oscar aniden ayağa kalktı ve beni arkasına çekti. Elini kaldırıp tahtalardan bizi koruması için önümüze set çekti ve tahtaları hızla büyücüye fırlattı.

Büyücünün kahkahası tüylerimi diken diken etti. Elini şöyle bir salladı ve Oscar taş kesilip anında yere yığıldı.

Ölecektim. Bu korkuyla titremeye başladım. Oscar'a baktım, yerde uzanıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdım.

Büyücü bana bakıyordu. Korkuyordum. "Yapabiliyorsun," dedi. Sesi gülümsüyor gibi çıkıyordu. "Bu güzel bir haber."

Ve sonra, Oscar'a bir kez bile bakmadan, bir anda kayboldu. Korkuyla onun arkasından bakarken yere çöktüm.

***

Oscar'a ellinci defa, "İyi misin?" diye sordum.

"İyiyim," dedi. Boynunu tutuyordu.

Büyücü gittikten sonra, yaklaşık beş dakika bütün kütüphaneyi elimde temizlik sopasıyla –sanki bu büyücüleri uzaklaştırabilirmiş gibi– taradım ve büyücünün gittiğini anlayınca Oscar'ın yerde cansız gibi duran bedeninin yanına geldim. Başı kucağımdaydı ve ayılması için her şeyi yapmıştım. Sonunda ölmediğine sevinerek, onu ayılttım ancak nefes alamıyor gibiydi.

"O." Başını büyücünün durduğu yere çevirdi. "Büyücü müydü?"

Yutkundum. "Evet." Sonra ona pişmanlıkla baktım. "Hiç denememeliydik."

Bana bakıp öksürdü. "Sen su ile iletişimdeyken... Birden rüzgâr esti... Ben... Anlayamıyorum."

"Büyücü yaptı," dedim. "İkimizi birbirimizden uzaklaştırmak içindi."

Tekrar öksürdü. "Rüzgâr estiğinde nefes alamadım. Ölüyorum sandım."

Titredim. Oscar elini yüzüme uzatıp o zamana kadar fark etmediğim gözyaşımı nazikçe sildi. "Korkma."

"Korkmuyorum." Korkuyordum.

Oscar başını kucağımdan kaldırdı ve oturur pozisyona geldi. Boynundaki kanlı çizgiyi görmezden gelmeye çalıştım, büyücü elinin tersiyle hareket yaptığı zaman Oscar'ı boynundan yaralamıştı.

"Gel buraya." Oscar'ın kolları arasına girdim ve bebekmişim gibi beni kucağına almasına izin verdim. Saçlarımı okşuyordu. Uzun süre ağladım. Oscar hiçbir şey demeden sadece saçlarımı okşayıp kollarını etrafıma sarıyordu. Başımı göğsünden kaldırdım ve elimi boynuna koyarak, "Yaralanmışsın," dedim. "Acıyor mu?"

"Çok değil." Yüzü buruşmuştu.

Gözlerimi sildim ve aklıma gelen fikirle, dikkatle boynuna doğru eğildim. Boynundaki yaraya elimi koyup nazikçe dokunduğum zaman onu iyileştirebilmeyi umuyordum.

Oscar derin bir nefes alıp yüzünü buruşturdu. Bunun çok acı verici olduğunu biliyordum. Ardor beni iyileştirdiğinde çığlık atmamak için kendimi zor tutmuştum. Oscar'ın omzunu sıkıca kavradım ve başını omzuma koymasına izin verdim. Derin bir yaraydı, yapabilir miydim bilmiyordum. Aklımdan suyun yaraya aktığını ve yaranın iyileştiğini geçirdim.

Bir süre denedim. En sonunda Oscar geri çekildi ve bana minnettar gözle baktı. "Teşekkür ederim." Yarası az da olsa iyileşmişti.

Bir şey demeden ona sarıldım. Az daha benim yüzümden ölüyordu. O da başka bir şey demedi ve kollarını bana doladı.

"Geçti," dedi yavaşça. "Kimseye bahsetmeyeceğiz."

Bana da iyi bir fikir gibi gelmişti bu. Oscar ile kütüphaneyi toplamaya başladık. Yarası ufacık bir çizik halini almıştı, dikkatle bakınca ancak anlaşılıyordu.

"Seni arıyordu," dedi Oscar, kütüphaneyi düzene soktuğumuzda. "Buraya kadar girmiş, bizi dinliyordu. Kim bilir ne zamandır buradaydı." Kaşlarını çattı.

Korkuyla yutkundum. "Ben... Bunları Phrkagias'a anlatmam gerekir mi? Birazdan onunla görüşeceğim."

Oscar yanıma geldi ve gözlerimin içine baktı. "Bu olanları ona anlatamayız ama iyi bir şifacı çağırması gerektiğini söyleriz. Büyücüler bir nedenden ötürü seni istiyor." Elimi tuttu. "Ama lanet olası şeyin seni almasına izin vermeyeceğim."

Bir şey demedim ve Oscar bana sarıldı. Ona sarılınca kendimi güvende hissettim. Ancak büyücünün Oscar'ı kolayca öldürebilecek güce sahip olduğunu düşününce, gözyaşlarımın yavaşça yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim.

7. Bölüm

Her ne kadar yanımda olmasından inanılmaz derecede hoşnut hissetsem de Oscar'ı sarayına yollamak zorunda kaldım. Yarası iyileşmiş gibi görünüyordu ama ona saraya gidip dinlenmesini söyledim.

"Ben iyiyim," dedi. Gözlerine baktım ve gözlerimi devirdim. "Oscar, şifahaneye gitmelisin."

"Benimle gelirsen." Gözlerimi kocaman açtım. Devam etti. "Yoksa ben öldükten sonra vicdan azabı mı çekmeyi istersin?" dedi.

Yine gözlerimi devirdim. "Tamam, tamam. Geleceğim."

"Söz mü?"

Bakışlarına uzun bir karşılık verdikten sonra, "Söz," dedim.

Gülümsedi ve kolumu hafifçe sıkıp yanımdan uzaklaştı.

Arkasından baktım. İkimiz de bugün ölebilirdik, yanımda olduğu için kendimi şanslı hissediyordum. Ah bir de, neredeyse öpüşecek olmamız vardı. Ardor'un aksine bana kesinlikle –ilk sandalye faciasını saymazsak– iyi davranıyordu ve bu çok hoşuma gidiyordu. Sanırım benden hoşlanıyordu. Gülümsedim.

"Sarah?"

Sesi hemen tanımıştım. Hâlâ gülümseyerek ona döndüm, Ardor bana dikkatle baktı. Kırmızı gözleri uzun süreden beri ilk kez yumuşaktı ve yakışıklı görünüyordu. "Babamla görüşmeyecek misin?" dedi.

"Benimle konuşuyor muydun?" Ona alayla güldüm, bu gülüş de bana Oscar'dan bulaşmıştı. Tabii onun seksi gülüşü yanında benimki daha çocuksu kalıyordu.

Ardor mükemmel kaşlarını çattı. "Neden böyle yapıyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Ben mi yapıyorum? Asıl sen, resmen bana surat asıyorsun. Bugün çalışmaya bile gelmedin, üstelik kâğıtla haber yolluyorsun. Düşünceli oluşun gözlerimi yaşarttı."

Keskin bakışları yüzümün her santimetre karesinde dolaşırken nefesimi tuttum. Fazla mı ileri gitmiştim? Çok mu ağır olmuştu? Sonuçta Ardor benim sadece eğitmenimdi.

"Sabah gelemedim, babamlaydım." Bana dikkatle baktı. "Ayrıca surat astığım falan yok."

"Evet. Dün gece benden resmen kaçtığını görmezden geliyorsun sanırım."

Kolumu tuttu. Bu ani davranışı yüzüme oturttuğum soğuk maskenin dağılmasına neden oldu. "Sarah," dedi yumuşak bir sesle. Kırmızı gözleri beni delip geçiyordu sanki. "Lütfen. Ben sadece..." Durdu, doğru kelimeyi bulmaya çalışıyor gibiydi. "Bilmiyorum. Bu çok garip. Oscar'ı pek sevmiyorum."

Oscar'ın da hemen hemen aynı şeyi söylemiş olduğunu anımsadım. Kolumu tutan eli gevşedi, sonra kolumu yavaşça bıraktı. "Bak, tamam özür dilerim. Kaba davrandım."

Ona şaşkınca baktım. Özür mü dilemişti?

Bir şey söylemediğimi görünce, "Pekâlâ, yarın seni bir yere götürmeme ne dersin? Shat'ın görmediğin çok güzel yerleri var," dedi.

Ona içtenlikle evet demek, hatta haykırmak istedim. Son-

ra resmen boğazıma bir yumru oturdu, yarın için Oscar'a söz vermiştim. Ardor'un sıcak yüzüne baktım ve ağlamak istedim.

"Ardor, hayır." Onu reddetmek kusmak istememe neden oluyordu.

Yüzü düştü. "İstersen gezmeyebiliriz, başka şey yaparız. Ormanda bir piknik..."

"Hayır," dedim titreyen bir sesle. Gözlerim doluyordu. "Yarın ben... Oscar'la buluşmalıyım."

Oscar'ın ismini duyunca bana dikkatle baktı ve daha az önce yıktığım soğuk yüz ifadesini tekrar takındığını gördüm. Benden bir adım uzaklaştı ve ondan resmen yayılan buz gibi havayı görmezden gelmeye çalışarak gözlerine baktım. En az davranışları kadar soğuktu.

Bu kez, uzaklaşamadan kolunu tuttum ve, "Ardor, ben..." diye başladım.

Kolunu, sanki canını yakıyormuşum gibi hemen çekti. "Her neyse." Başka bir şey demeyip bana bakmadan uzaklaştı.

Lanet olsun, lanet olsun! Ardor'u resmen kendimden uzaklaştırıyordum ve ondan görmezden gelemeyecek kadar çok hoşlanıyordum. İlk defa iki yakışıklı erkek arasında kalmıştım ve ne yapacağımı bilmiyordum. Keşke Bella gibi olabilseydim ya da Micky'den biraz ders almış olsaydım. Onu tekrar arasa mıydım?

Bir an Phrkagias'ı unutup Ardor'un peşinden gitmeyi düşündüm. Ancak bunu yapamazdım. Ardor'un yüzündeki hayal kırıklığını düşününce benimle bir daha asla konuşmayacağını hissediyordum. Muhtemelen benden nefret ediyor olmalıydı.

Beyaz Saray'a, ayaklarım kendini geri de çekse, isteksizce girdim ve hemen Phrkagias'la burun buruna geldim. "Sarah, nerede kaldın? Hemen çıkıyoruz."

Phrkagias'ın ve birkaç Ateş elementi yardımcısının –ve tanımadığım bir kadın da vardı– yanından gidip arabaya oturdum. Aslında göstereceğim yer uzak değildi ama yürümeyeceğimize

memnun olmuştum. Büyücünün bana saldırdığı yeri gösterdiğim zaman yeniden tüylerim ürperdi. Phrkagias, yardımcılar ve kadın arabadan inip beni arabayı süren Merlow ile yalnız bıraktılar.

En az bir saat, sihirbaz ve şifacı kadınların sihir ya da her neyse işte, onu yapmasını bekledim. Hatta beklerken uyumuştum bile. Merlow beni kaldırdı ve saraylara iki dakika süren yolculuğumuz sessiz sedasız sona erdi.

Ardor'la konuşmam gerekiyordu. "Oscar" dediğim zamanki yüz ifadesi aklımdan çıkmıyor ve düşündükçe kalbim sızlıyordu. Saraylara varınca arabadan indim. Kırmızı Saray'ın önünde Ardor'u beklemeye karar vermiştim, ne olursa olsun onunla konuşacaktım.

Saatlerce bekledim. Akşam hava kararda, yemek saati geçti ama Ardor hâlâ ortada yoktu. En son tam gitmeye karar vermiştim ki, Lada ve onun Kırmızı Saray'ın dönüşünden bana doğru yürüdüklerini gördüm.

Kalakaldım. Zihnim onlar beni görmemişken hemen oradan uzaklaşmam gerektiğini adeta haykırıyordu ama ayaklarıma bu mesaj gitmiyor gibiydi.

Beni ilk fark eden Lada oldu. Durdu ve Ardor beni o zaman gördü. Yüzümde tıpkı öğlen Ardor'un yüzündeki ifadeden olmalıydı. Bana dikkatle baktı ve, "Sarah?" dedi.

Lada'nın sinsi suratına baktım ve arkamı dönüp koşmaya başladım.

"Sarah!" Ardor'un peşimden geldiğini duyabiliyordum.

***

Uzaklaştığımı sandığım zaman durdum. Ardor'un beni bu noktaya kadar takip etmeyeceğini umuyordum. Bir ağacın altına çöktüm ve ağlamaya başladım. Tıpkı saldırıya uğradığım zamanki gibi hissediyordum.

Ben onu üzülüyor sanmıştım. Kalbini kırdığımı düşünmüş-

tüm. Onun için üzülmüştüm. O ne yapıyordu? Lada ile eğleniyordu. Eski –belki de yeni– sevgilisiyle.

"Nihayet seni buldum," dedi biri.

Ayağa kalktım ve tekrar koşmaya başlamadan Ardor beni kolumdan yakaladı. "Sarah, dinler misin?"

"Neyi?" Kolumu hızla çektim. "Beni rahat bırak."

"Sarah." Nefesini düzene sokmaya çalışırken durdu. Bana dikkatle bakıyordu. "Lütfen."

"Ne istiyorsun?" Ona tiksinmiş gibi bakıyordum. "Lada'nın yanına dön."

Uzun süre konuşmadık. Arkam ona dönüktü, bu yüzden gittiğini düşündüm. Sonra yavaşça önüme geçti, ona bakmıyordum.

Yüzümü ellerinin arasına aldığı zaman, az daha içimdeki ona sarılma isteğini bastıramayacaktım. Gözlerimi yere sabitlemiştim, ona bakmamak direnmemi kolaylaştırıyordu.

"Sarah." Parmakları yanaklarımda dolaştı. "Neden ağlıyorsun?"

Gözlerimi kaldırıp ona baktım. Hata yapmıştım, bu daha çok ağlamak istememe neden oldu. "Bilmiyorum," dedim yavaşça, sesim titriyordu.

"Orada beni mi bekliyordun?"

Sadece başımı sallayabildim.

Bana dikkatle bakmaya ve parmaklarıyla yüzümü nazikçe okşamaya devam ediyordu. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Gözlerine baktım, o da benim gözlerime baktı. Yüzümü okşayan elleri durdu.

"Oscar'la görüşmeni hazmedemiyorum," dedi sakin bir sesle. "Biraz sinirlenmiş olabilirim."

Derin bir nefes aldım. "Ben de Lada'dan hoşlanmıyorum." Sonra içimde tutamayarak, "Onu seninle görmeye dayanamıyorum," dedim.

Ardor'un kusursuz kaşlarından biri kalktı. Kırmızı dudaklarının kıvrıldığını gördüm. "Öyle demek."

Bir de eğleniyordu benimle. Geri çekilmeye çalıştım ama yüzümü sıkıca tutuyordu. Yeniden parmakları yüzümde dolaşmaya başladı. "Ben Lada ile sadece arkadaşım."

Güldüm ama alaylı bir gülüştü bu. "Arkadaş mı? Lada bunu anlamıyor gibi."

Güldü. Gülüşü içime dolarken ne kadar güzel güldüğünü düşündüm. "Orası öyle ama... Sanırım başka biri dikkatimi çekiyor."

Gözlerine baktım. Kırmızı gözleri karanlıkta koyu renkti, siyah gibi duruyordu. Yüzüne sadece bir tek sokak lambası ve ay ışığı vuruyordu. Tanrım. Burada, bu mükemmel varlık yüzümü okşarken ne yapmam gerekiyordu? Ondan nasıl etkilenmezdim? Ona nasıl... âşık olmazdım?

Titredim. Hiçbir şey demeden ona bakıyordum. Bana öyle dikkatle bakıyordu ki, gözlerine bakmaya devam edemedim ve göğsünü incelemeye başladım. Siyah gömleğinin birkaç düğmesi açıktı ve kusursuz göğsü ay ışığında parlıyordu. Ne kadar beyazdı.

Sonunda, "Bu kişinin Lada olmamasına sevindim," diyebildim.

"Ben de."

Sonra, hafifçe eğildi ve gözyaşımdan ıslanmış yanağıma hafif ama yumuşak –ve içimin titremesine neden olan– bir öpücük kondurdu. Neredeyse bayılacaktım. Geri çekildi ve, "Yarın Oscar'la gerçekten görüşecek misin?" dedi.

"Hmm." Konuşabileceğimi düşünemiyordum, başım dönüyordu.

Güldü. "Görüşmemeni istesem, kabalık mı etmiş olurum?"

Gözlerine baktım. İçtenlikle parlıyordu. Gülerken gözlerinin içi gülüyordu. "Şey..."

"Tamam. Şakaydı." Beni yavaşça kendine çekip sarıldı ve hayır diyemedim. Kollarımı ona dolarken kaslı kollarını sırtımda hissediyordum. Sıcaktı ve muhteşem kokuyordu. Kokusunu sanki hemen tükenecekmiş gibi yavaşça içime çektim.

Orada uzun süre sarılarak oturduk. Saat gece yarısını gösterdiği zaman, Ardor bir yandan bana sarılarak, bir yandan elimi tutarak beni saraylara getirdi ve gitmeden son bir kez gözlerime baktı. "İyi geceler."

"İyi geceler." Elini istemesem de bıraktım ve gülümsedim. O uzaklaşırken ben tamamen onun sarhoşluğuyla ardından bakakaldım. Sanırım âşık oluyordum.

Tamamen gözden kaybolduğu zaman Mavi Saray'a girdim. Ben girer girmez, yardımcım Jane arkamdan kapıyı sıkıca kapattı ve bir şey dememe fırsat bırakmadan beni odama doğru resmen sürükledi.

"Jane?"

Cevap vermedi. Odama geldiğimizde kapıyı sıkıca kapatıp bana döndü. "Sen deli misin?" diye bağırdı.

"Ne oldu?" dedim korkarak.

"Ne demek ne oldu?" Jane bana sinirle bakıyordu. "Ardor ile sevgili misiniz?"

"Ne?" Ona dikkatle baktım. "Bunu da nereden çıkardın?" Yoksa Lada arkamızdan atıp tutuyor muydu?

Jane bu kez sesini alçaltarak sanki bir sır verir gibi, "Elini tutuyordu," dedi.

Bu bir soru değildi ve Jane'in bu gergin hali beni nedense güldürdü. Bir kahkaha attım ve yumuşacık yatağıma oturdum. Oturur oturmaz ne kadar yorulduğum su yüzüne çıktı.

"Neden gülüyorsun?" Jane bana sinirle bakıyordu. "Bunun neresi komik?"

"Çünkü sevgili değiliz." Durdum, ayakkabılarımı çıkardım ve yatağa uzandım. "Sadece dostça elimi tutuyordu, o kadar."

Jane'in mavi gözleri kısıldı. "Bak, Ardor harika biri biliyorum. Veliaht falan. Ama Shat kuralları çok serttir, kesinlikle onunla birlikte olamazsın."

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Neden ki? Ben bunu anlayamıyorum, çok saçma."

"Saçma değil." Jane içini çekti, yatağıma gelip zıpladı, aynı anda sarı saçları da zıplamıştı. Üstünde ona büyük gelen pamuk pijamalarımdan biri vardı. "Çünkü böyle bir şey oldu."

Dikleştim. Ona dikkatle baktım. "Nasıl yani?"

O da bana dikkatle bakıyordu. "Birkaç yıl önce, Phrkagias başa geçmeden önce başka bir kardeşi vardı: Hartes."

İlgimi çekmeyi başarmıştı. Ciddi bir ifadeyle, "Devam et," dedim.

"Hartes, Phrkagias'la aynı yaştaydı. Aralarında yaş farkı olmadığı için Phrkagias belki de asla başa geçemeyecekti."

"Ama şu an başta." Kaşlarım çatıldı. "Hartes'e ne oldu?"

Jane anlatmaya devam etti. "Phrkagias, Hartes başa geçtikten sonra onun melez olduğunu söyledi."

"Ne var insan soyluysa?" Bu Ateş üyelerinin kendilerini üstün görme olayı sinirimi bozuyordu.

"İnsan soylu değildi," dedi Jane soğuk bir sesle.

Durdum. Kaşlarım tekrar çatılmıştı ve alnım kırışmıştı. "Nasıl yani?"

"Hartes, Phrkagias'ın öz kardeşi değildi. Phrkagias'ın babasının, Hava kraliçesi ile olan ilişkisinden doğmuştu. Yani iki elementi de kullanabilen tek kişiydi. Melezdi."

Ağzım açık kalmıştı. Bunu hiç beklememiştim. "Vay be."

"Evet." Jane sesini bir nebze alçalttı. "Phrkagias bunu söyleyince herkes ne olacağını merak etmeye başladı. Hartes başa geçti yine de ama o kadar güçlüydü ki, Shat'ı kendi isteklerine göre yönetmeye ve kurallara uymamaya başladığında kimse karşı çıkamadı."

"Sonra?"

Jane iç çekti. "Sonra Phrkagias başa geçmek için bütün element üyelerini topladı ve Hartes'in Shat'tan uzaklaştırılmasını istedi. Onu tek başına yenemiyordu çünkü Hartes iki elementi de kullanabiliyordu."

Jane ayağa kalktı ve anlatırken bir yandan da bana dolaptan

kıyafet fırlatmaya başladı. "Element üyelerinin bir kısmı birlikte Hartes'e saldırdılar. Hartes her ne kadar Ateş'i ve Hava'yı kullanabiliyor olsa da, Su'ya ya da Toprağa katlanamadı. Onu denize attılar."

Yutkundum. "Öldü mü?"

"Herhalde." Jane şüpheyle başını salladı. "Phrkagias öldüğünü söylüyor. Belki de kurtulmuştur. Hartes'i hiç görmedim ama herkes onun heybetli ve güçlü olduğundan bahseder. Çok güçlü."

Bunları bilmiyordum. Jane'in uzattığı pamuklu ve ayıcıklı pijamayı giyerken, "Bu yasak da oradan mı geldi?" diye sordum.

"Phrkagias, Hartes'in yerine başa geçti ve element üyelerinin birbirine *âşık olmasını* yasakladı." Âşık olması kısmını söylerken havada tırnak işareti çizmişti. "Biliyorum, çok saçma ama Phrkagias kendine tehlike olarak gördüğü bir durumun bir daha olmasını istemez. Kimse istemez."

İstemesem de ona hak vermeye başlamıştım. Yani mesela başta ben olsaydım ve Lada da melez olup Shat'ta bana meydan okusaydı, onu yenebileceğimi sanmıyordum. Gerçi Lada kardeşim değildi, neyse ki, ama iyi bir örnek olmuştu. Esnedim. "Anladım. Tuhafmış. O zamandan beri böyle bir şey olmadı mı?"

"Hayır." Sarı ince kaşlarından birini kaldırdı. "Olmamalı."

Gözlerimi devirdim. "Cidden. Ardor benden zerre kadar hoşlanmıyor." Yalanımı anlamamasını umdum.

Jane omuz silkti. "Uyarmadı demezsin."

Ona gülümsedim ve yumuşacık yatağa girdim. Birkaç dakikaya uyumuştum.

***

Sabah uyandığım zaman yine geç kaldığımı anladım. Cidden, neden bir çalar saat yoktu ki? Jane'e aldırmam gerekiyordu. Kahvaltıya adeta koşarak gittim.

Bugün pazardı ve pazar günleri Shat'ta boş geçerdi. Element

üyeleri genelde başka ülkelere –herkesin özel gemisi olunca bu kaçınılmaz oluyordu– gidiyor, Shat'ın en gözde tepesi olan Yedirenk Tepesi'ne –bu tepeden gökkuşağına dokunulabiliyormuş, Jane öyle söyledi, sanırım biraz da salladı– gidip piknik yapıyor ya da Shat'taki halkın arasına inip geziyordu. Ben ise bugün Oscar ile şifahaneye gidecektim.

Kahvaltı tabağımı alıp Ardini'nin yanına giderken biri kolumu tuttu ve durmak zorunda kaldım.

"Sarah." Oscar mükemmel bir şekilde gülümsüyordu. "Benimle birlikte yesene."

Ona baktım. Nasılsa bütün günü onunla geçirecektim. Kafamı salladım ve beni girişteki iki kişilik masaya götürdü.

"Ee?" dedi Oscar, kızarmış ekmeğini ısırırken. "Şifahaneye gidiyor muyuz?"

İster istemez boynundaki yaraya baktım. Yarası hâlâ çizgi halindeydi ama belli olmuyordu. "Evet."

"Aslında kendimi iyi hissediyorum." Muzipçe güldü. "Başka bir şey mi yapsak?"

"Aklından bile geçirme." Güldüm ve portakal suyumdan bir yudum aldım. "Doktorun iyi olduğunu söylediğini duymam lazım."

"Peki." Bana baktı. "Duyduktan sonra belki bir şeyler yaparız."

"Ne gibi?"

Gülümseyişi büyüdü. "Shat'a harika bir film gelmiş."

Uzun zamandır sinemaya gitmemiştim ve sinema fikri kulağıma oldukça güzel geliyordu. "Güzel fikir." Oscar gülümsedi.

Kahvaltımızı acele etmeden yavaşça yedik. Biz yedikçe içerisi daha da boşalıyordu.

Kahvaltımız bittikten sonra Oscar ile çıkıp yavaşça şifahaneye yürümeye başladık. Kolunu benim tutmam için uzattı ve hayır diyemedim. Kolunu tuttum ve yürümeye devam ettik.

"Hava harika," dedi yavaşça. "Ağustosu her zaman sevmişimdir. Toprak çok canlı olur."

"Burada her şey fazlasıyla canlı gibi." Ona baktım, kahverengi gözlerini benden bir saniye bile ayırmıyordu. "Shat'a ilk girdiğim zaman böyle hissettim, büyülenmiş gibi oldum."

Gülümsedi. "Biliyorum. Shat'ın dışını pek görmedim ama..."

"Hep Shat'ta mıydın?" Ona baktım. "Her element üyesinin gemisi var sanıyordum."

Güldü. "Evet var, benim de var ama gitmedim. Sanırım pek ilgilenmedim." O konuşurken acaba benim de gemim var mı diye düşünüyordum. Bu konuyu Jane'e sormam gerekecekti.

Şifahaneye geldik. Şifahane pazar gününün de etkisiyle bomboştu.

Doktor Lily'nin odasına girdik, o da biz girer girmez mükemmel bir gülümseyişle bize karşılık verdi.

"Ah, Oscar." Ayağa kalktı ve Oscar'ın uzattığı güçlü elini tuttu. "Hoş geldiniz." Bana döndü ve aynı şekilde ben de elimi uzattım. Kıvırcık ve kısacık saçları vardı, mavi gözleri ışıl ışıl parlıyordu. "Ne oldu? İyisiniz ya?" İkimize birden baktı.

"İyiyiz." Oscar gözucuyla bana baktı. Kafamı salladım. Devam etti. "Ufak bir şey oldu."

"Ne oldu?" Doktor Lily'nin sevimli suratına bir endişe çökmüştü.

Oscar cevaben yan döndü ve boynundaki pembe çizik ortaya çıktı. Çiziğe bakarken gitgide küçüleceği yerde daha da belirginleştiği hissine kapıldım. Sonra kafamdan bu düşünceyi uzaklaştırdım, daha yaralanalı bir gün olmuştu. Büyücü derin bir yara açmıştı, bir günde iyileşmesi mucize olurdu. Yaranın ilk halini hatırladım, kanamıştı. Titredim.

Doktor Lily, Oscar'a yaklaştı, hemen doktor tavrına bürünerek boynunda duran gözlüğünü taktı ve yaraya dikkatle baktı. "Bu nasıl oldu?"

Oscar'a baktım. Bunu düşünmemiştik.

"Şey..." Oscar düşünüyordu.

"Yoksa geçenlerde yaralanan sen miydin?" Doktor Lily bir adım çekilip Oscar'ın yüzüne baktı. "Hani şu... büyücünün saldırdığı?"

"Evet," dedi Oscar ben ağzımı açamadan. Bu basit ve açıklayıcı bir yalan olmuştu. "Yaramın iyileştiğini sanmıştım ama tekrar kanadı."

"Ah, tatlım." Doktor Lily tekrar yaraya eğildi. "Üzüldüm. İyisin ya şimdi?"

"Sadece ufak bir yara." Oscar'ın gülümsediğini gördüm. "O kadar."

Doktor Lily bir şey demeden yaraya dikkatle bakıyordu. Biraz bastırdı ve Oscar acıyla inledi. İnleyişi ürpermeme neden olmuştu.

Doktor Lily masaya döndü ve ilaç dolabından bir ilaç çıkarıp Oscar'a uzattı. Gözlüğünü çıkarıp boynuna asarken, "Bir şey yok gibi görünüyor," dedi dikkatle. "Ufak bir çizik, verdiğim kremi kullan. Geçtiğinde kullanmayı bırakırsın. Ağrı hissedersen geri gel mutlaka."

Oscar gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Teşekkürler," diye mırıldandım ben de.

"Ve sen tatlım?" Doktor Lily, bana soran gözlerle bakıyordu.

Oscar, "Sarah," dedi benim yerime.

Doktor Lily gülümsedi. "Hah, tabii ya. Shat'a hoş geldin. Gerçi bayağı oldu ama." Gülümsedim.

Oscar'la oradan çıktığımızda kremi hemen sürmesi için ısrar ettim. Tabii ki hayır dedi. Ben de zorla elinden alıp onu bir yere oturttum ve kremi elime sürdüm.

"Kıpırdama," dedim yavaşça. Dikkatle yarasına eğildim ve sürmeye başladım.

Oscar'ın gözlerini üstümde hissediyordum. Bakışlarını hissettikçe heyecan yapıyordum, sonunda dayanamayıp yüzüne baktım. Ne kadar yakınımdaydı.

"Sarah." Sesi yumuşacıktı. "Çok iyisin."

"İyi değilim." Başımı salladım. "Benim yüzümden oldu bu."

Kreme aldırmadan elimi tuttu, gözlerime baktı. "İyisin, öyle deme. Benim için uğraşıyorsun."

Ona dikkatle baktım. Yine kütüphanedeki gibi tuhaf bir sessizlik oldu. Elimi yavaşça çektim ve, "Evet, hadi. Sinemaya gitmiyor muyuz?" diyerek ayağa kalktım. Oscar azıcık homurdansa da bir şey demedi ve gülümseyerek yanımda yürümeye başladı.

Yeniden iki erkek arasında kaldığımı hissettim. Ardor ile aramız harikaydı, tabii ki böyle olması çok hoşuma gidiyordu. Beni öptüğünü hatırladıkça bayılacak gibi oluyordum.

Ve Oscar vardı. Ardor bir yana, Oscar'la elimde olmadan çok şey paylaşmıştım, beni büyücünün elinden kısmen de olsa o kurtarmıştı, neredeyse beni öpüyordu ve aramızda tuhaf bir çekim hissediyordum.

İç çektim. Ne yapacağımı gerçekten bilemiyordum.

8. Bölüm

Kraliyet bölümünden çıkıp Shat'a gitmek tuhaftı. Tuhaftı çünkü daha önce böyle bir şey denememiştim ama yanımda Oscar olduğundan pek de sorun olmamıştı. Shat'ı benden daha iyi tanıdığı için ona güveniyordum. Ve korktuğumdan mı bilemiyorum, Oscar'ın kolunu tutmaktan bir an bile vazgeçmedim.

Kraliyetin inanılmaz büyüklükteki kapılarından çıktığımızda yine büyülenmiş gibi kaldım. Önümüzde sırf ağaçtan oluşan harika bir orman uzanıyordu. Ağaçlar o kadar büyüktü ki, güneş ışığı yeryüzüne ulaşmaya çalışırken başarısız oluyordu.

"Yürüyelim mi?" dedi Oscar, o da en az benim kadar büyülenmiş gibiydi. "Ormanı geçtikten sonra Shat'a gidebiliyoruz."

"Yürüyelim." Zengin havayı içime çekince ciğerlerimin bayram ettiğini hissettim.

Yürümeye başladık. Shat'ın bu kısmına hiçbir insan eli değmemişti, olduğu gibi tüm doğallığıyla duruyordu. Biz yürüdükçe yanımızdan geçen hayvanları da görebiliyordum. Ormanın ortasına geldiğimizde mükemmel bir göl ile karşılaştık. İçimi çekmekten kendimi alamadım, o kadar muhteşem bir şeydi ki. Suyu yeşil ile mavi arasında, çok canlı bir renkti, içinde yüzen balıkları görebiliyordum.

"Çok güzel," diye mırıldandım. Oscar'ın kolunu bırakarak göle daha iyi bakmak için yavaşça yürüdüm. Balıkları daha net görebiliyordum.

Oscar'ın yanıma geldiğini hissettim. Hiçbir şey demeden bu anı yaşamama olanak tanıyordu. Ona döndüm ama o benim aksime göle değil, bana bakıyordu.

"Ne?" dedim yumuşak bir sesle. Gülümsüyordum.

Oscar da gülümsedi. "Hadi, devam edelim."

Gölün yanında kalma arzumu bastırdım ve Oscar'ın tutmam için uzattığı kolunu tuttum. Ormanda ilerledikçe hayran kalıyordum, bunda babamla yaşadığım zaman gerçek anlamda bir ormana gitmemiş olmamın da etkisi vardı.

Sonunda ormandan çıktık ve Shat halkının yaşadığı yeri gördüm. Şaşırdım. Benim yaşadığım kraliyet bölümü masallardan çıkmış gibi görünüyordu ki öyleydi. Tanrım, saraylar falan vardı. Ormana baktım, kraliyet kısmını bir örtü gibi örtüyordu. Ama Shat'ın halka açık kısmı ise, babamla yaşadığım kente benziyordu. Sadece onun biraz daha gelişmiş haliydi. Ama ironik biçimde içinde her şeyi barındıran bir kent gibi görünüyordu. Hatta uzaklarda tarla bile görebiliyordum.

Oscar, "Zenginler var evet ama herkesin zengin olduğu yalan," dedi, o da tarlalara bakıyordu.

İlerlemeye devam ettik. Burası bütün kentlerin birleşimi gibiydi, bu kez de burası beni büyülemişti. Gökdelenleri, küçük bir kasaba gibi iki katlı evleri ve uzaklarda rengârenk görünen lale tarlaları vardı. Şehrin sokaklarına girdik. Ben etrafıma bakarken insanların bize –bana– tip tip baktıklarını gördüm.

"Neden öyle bakıyorlar?" dedim sadece Oscar'ın duyabileceği bir sesle.

"Seni tanımaya çalışıyorlar," dedi Oscar birine başıyla selam verirken. "Yeni geldin, unutma."

"Nasıl unuturum?" Alayla gülümsedim.

Sinema salonlarına geldiğimizde yürümekten ayaklarım

ağrımıştı. Oscar'ın seçtiği filme girdik. Oscar elinde patlamış mısırla geldiğinde neredeyse Shat'ta olduğumu, büyücülerin peşimde olduğunu unuttum ve sanki arkadaşlarımla toplanıp sinemaya gittiğim o günlerden birinde gibi hissettim kendimi. Micky ile sürekli sinemaya giderdik, onu ne kadar özlediğimi tekrar hatırlayınca fark ettim.

Film salonu kalabalıktı. Film arasında herkes Oscar'a selam veriyor ya da onunla konuşuyordu.

"Beni tanımıyorlar, peki Ateş halkından biri gelince ne oluyor?" dedim yavaşça. "Onların element çocukları olduğu bariz belli olan bir şey."

Oscar'ın yakışıklı yüzü buruştu. "Ateş üyeleri genelde halkın arasına inmez."

İç çektim. Ateş üyelerinin kendini üstün görme olayından bıkmıştım artık.

Filmin diğer yarısını da izledik. Güzel bir filmdi ama duygusaldı ve ben pek duygusal havamda değildim. Macera tarzı bir filme girseydik keşke diye düşündüm. Daha çok eğlenirdim. Tabii ki Oscar filmi beğenip beğenmediğimi sorduğunda ona bir şey demedim. Oscar nereden bilsin ki romantik şeyleri sevmediğimi? Yani hadi ama. İlk kez burada makyaj yapmıştım, ilk kez burada bir erkek elimi tutmuştu –Oscar– ve ilk kez burada bir erkek beni öpmüştü – Ardor. Bütün bunlara bakılırsa sevmemem normaldi.

Film salonundan çıktık ve ben saraylara gideceğimizi düşündüğüm bir anda Oscar, "Sana bir şey daha göstermek istiyorum," dedi.

Ne olduğunu merak ederek beni peşinden sürüklemesine izin verdim. Shat'a bakıldığında görülen ilk şey olan siyah gökdelene çıktık.

Gökdelenin en üst katına çıktığımızda ne olduğunu anlamadım. Oscar beni elimden sıkıca tutup tamamen camdan oluşan balkona çıkardığında ise gözlerim kamaştı. Oscar'ın elini sıkıca tuttum.

Manzara cidden nefes kesiciydi. Shat'ı görebilecek en yüksek yerden görüyorduk, Shat halkını ve kraliyet kısmını bile görüyordum. Geçtiğimiz ormanın ne kadar güzel ve büyük olduğunu düşündüm. Ve tabii ki, tüyleri diken diken eden bir okyanus manzarası ve şu an batmakta olan güneşin muhteşem görüntüsü vardı.

"Tanrım," dedim. Daha önce bu kadar güzel bir şey görmemiştim. "Çok güzel."

Oscar yavaşça, "Evet," dedi.

Ona baktım ve ne kadar yakışıklı olduğunu görünce neredeyse konuşamayacaktım. Düzgün ve minik bir burnu vardı, kahverengi gözleri sıcacık bakıyordu. Yüzünde hafif çilleri vardı. Benden güzel dudakları olduğunu itiraf etmem gerekiyordu. Benden uzundu ama topuklu giydiğimden neredeyse aynı boyda olmuştuk. Oscar yavaşça, "Sarah..." dedi.

Ona baktım ve, "Hayır," dedim. Başımı yavaşça omzuna koyup, "Bu büyüyü bozmayalım," dedim.

Başka bir şey demedi ve kolunu omzuma doladı. Orada kaç saat geçirdik bilmiyorum. Hava kararda ve yıldızlar ortaya çıkarken nefes alamadım. Sanki elimi uzatsam dokunabilecekmişim gibi duruyorlardı.

Oscar'la ne kadar orada kalmak istesek de, yola çıktık ve bu kez arabayla gittik. Ormanın yan tarafındaki –ilk gün Brian ve Jane'in beni getirdiği– yoldan gelip kraliyet kapısına ulaştık. Şoföre teşekkür edip uzaklaşmasını izledik.

Kraliyet bölümüne geçtik ve yavaşça yürümeye başladık.

Ben Oscar'a fazla yaklaşmadım, Jane'den yine Hartes'in hikâyesini dinlemek istemiyordum. Oscar ise bu kurala aldırmıyormuş gibi elini belime koyup beni yakınına çekti.

"Yarın kütüphane nöbeti bende olmadığı için üzüldüğümü söylemem lazım." Gülümsüyordu. Sonra durdu. "Gerçi orada yaşadığımız son olay aklıma geldikçe bu duruma sevinmem gerek."

İkimiz de atlatılan büyük olayın ardından hafifçe gülümseyerek yemekhaneye girdik. Yemek yememiştik ve ben oldukça acıkmıştım. Yemeğimizi alıp masaya oturduk, neredeyse ağzımın suyu akarak yemeye başladım. Oscar da en az benim kadar aç olduğundan bir şey konuşmadan yemeye devam ettik.

O sırada masamıza Ardor geldi. Onu görünce kızardım, aklıma sürekli beni öpüşü geliyordu, tamam yanaktan öpmüştü ama bu bile beni bayıltmaya yeterdi.

Doğrudan bana bakarak, "Yarın alana erken gelir misin? Bir şey sormam gerek," dedi.

Başımı salladım, lokmamı yuttuktan sonra, "Tamam," dedim. "Kaçta?"

Oscar'a bir bakış atıp, "Yedide," dedi. Sonra bana dikkatle baktı ve uzaklaştı.

Arkasından baktım. Yaydığı enerjiyi sanırım sadece ben hissetmemiştim.

"Gitmeyebilirsin, biliyorsun," dedi Oscar, ona döndüm. Omuz silkti. "Herkes saat sekizde alanda olmalıdır. Kural bu. Kural dışı gelişmelere uyma zorunluluğun yok."

Dondurmama döndüm. "Gideceğim sanırım. Eğitmenim sonuçta." Ve hoşlandığım çocuk.

Oscar daha fazla bir şey demedi ve sessizce dondurmalarımızı yedik. Beni daha sonra Mavi Saray'a bıraktı. O gitmeden, ona bugün için sıkıca sarıldım. Nedenini bilmiyordum, içimden öyle gelmişti. O da bir süre durduktan sonra bana sarıldı. Dudaklarını hafifçe omzumda hissettim.

Geri çekildim. "Teşekkür ederim," dedim yavaşça. "Harika bir gündü."

Gülümsedi. "Her zaman." Elimi tuttu ve hafifçe eğilip elime sıcacık bir öpücük kondurdu. Sonra yavaşça uzaklaştı. Ardından bakarken elimin ısındığını hissettim. Saraya girdim.

Yatağıma girmeden duşa girmeye karar verdim. Müzikçalardan –neyse ki müzikten mahrum kalmıyorduk– Dalida'nın *His-*

toire D'un Amour şarkısını açtım. Rahatlamaya çalışarak yavaşça duş aldım ve sonra yumuşacık yatağa kendimi bıraktım.

***

Sabah –bu kez geç kalmamaya özen göstermiştim ve ağabeyim Palaemon'un odasındaki çalar saati gizlice alıp ayarlamıştım– tam zamanında kalktım ve ne giyeceğimi bilemeyerek dolaba baktım. Güzel bir şekilde giyinip Mavi Saray'dan yavaşça çıktım ve saatime baktım. 06.55'ti.

Beş dakikada alana yürüdüm ve tam yedide alana giriş yaptım. Hemen gözüm Ardor'u aradı.

O benden de önce gelmişti. Geldiğimi görünce bana doğru yürümeye başladı. Gri, üstüne tamamen yapışan –ve kaslarını ortaya çıkaran– bir tişört giymişti, altında da siyah pantolon vardı. Bileğindeki kırmızı element taşı parlıyordu.

"Günaydın," dedi mükemmel bir şekilde gülümseyerek.

"Günaydın," dedim, ben de gülümsedim. "Bugün neyle başlıyoruz?" dedim silah deposuna bakış atarak.

Kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Çok istekli görünüyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Her zaman."

Sonra aniden elimi tuttu ve, "Bugün seni koşman ya da kılıçla kendini yaralaman için çağırmadım," dedi yumuşakça. Homurdandım ama devam etti. "Sana başka bir şey göstermek istiyorum." Elimi yavaşça tutuyor, bu dokunuşu kalbimin hızlanmasına neden oluyordu.

Beni sonra muhteşem bir yere getirdi. İki ağacın gölgesine kurulmuş bir bank vardı, bankın üstünde açlığımı hatırlatan büyükçe bir masa duruyordu. Güneşin sıcaklığı tenimi yakarken Ardor'un kusursuz yüzüne baktım.

"Kahvaltı yaparız diye düşünmüştüm." Göz alıcı bir şekilde gülümsedi. "Tabii istersen."

"Tabii ki," dedim ve elini sıkıca tuttum. Kalbim sanki göğüskafesimde değil de, boğazımda atıyormuş gibiydi.

Gülümsedim.

Masaya oturup birkaç dakika boyunca Ardor'un yaptığı ağız sulandırıcı yemeklerden yedikten sonra, Ardor elindeki tabağı uzatırken, "Makaron," dedi biraz sıkılarak. "Ben yaptım."

İnanamayarak ona baktım. Makaronlardan birini aldım ve resmen ağzımda silinmeyecek bir tat bırakırken inlememek için kendimi zor tuttum. "Yemek yapabiliyorsun demek."

Ardor buraya geldiğimden beri ilk kez utandı ve yine ilk kez yüzünün kızardığını gördüm. "Eh işte," dedi.

Bunda utanılacak ne vardı? Muhteşem makaronlardan bir tane daha alırken benim bir yumurta bile kıramadığım aklıma geldi, bu sefer ben utandım.

Kafamdan bu düşünceyi uzaklaştırarak, "*Eh işte* az kalır," dedim. Lokmayı yuttum, ağzımda müthiş bir tat bırakmıştı. "Nasıl bu kadar güzel makaron yapabiliyorsun?"

"Birkaç ay Sorcier'deki Fransız bölgesinde kaldım, oraları gezdim." Gülümsedi. "Fransız mutfağı harika."

Bunu biliyordum. Shat'ın da aralarında olduğu en gelişmiş beş ülkenin her birinde, eski zamanlarda yaşamış bir halk yaşardı. Shat'ın iç kısmında İngilizler, Sorcier ülkesinde Fransızlar yaşıyordu. Hangi ülkede hangi halk yaşıyorsa, onların dili konuşma dili olarak geçerdi.

"Hmm," dedim. Nefes almadan yediğim için konuşmaya da fırsatım kalmamıştı.

Ardor ile yan yana oturuyorduk, o kadar yakındık ki kollarımız birbirine sürtüyordu ve bu heyecanımı en üst seviyeye çıkarıyordu. Ardor'a baktığım zaman kalbimin vücudumdan fırlayıp gideceğini düşünüyordum.

O da ona baktığımı hissetmiş gibi, yavaşça bana döndü. Bir süre ikimiz de bir şey demeden birbirimize baktık. En sonunda ben utanıp kafamı çevirmek zorunda kaldım.

"Ee?" dedi sonra, kayıtsız bir sesle. "Dün Oscar'la nasıldı? Eğlenebildin mi?"

Dünden beri kimseye anlatamadığım için çatlıyordum. Hatta gece Jane'i uyandırıp anlatmayı bile düşünmüştüm ama uyandırınca sinirlenip bana henüz bilmediğim Su elementiyle bir şeyler yapması riskini göze alamadığımdan uyumuştum. Ardor'a dikkatle baktım.

"Şey, güzeldi. Oscar beni bayağı gezdirdi." Gözlerine bakıyordum. "Shat çok güzel bir yer."

Başını sallarken umursamıyormuş gibi görünüyordu. "Öyledir."

Ardor'un kusur barındırmayan sert yüzüne baktım. Onun Oscar'a dayanamadığını söylemesini hatırladım. Burada ona Oscar'dan bahsetmek sanki ona işkence yapmak gibi oluyordu. Ardor'un bana aynı şekilde Lada'dan bahsettiğini hayal ettim, midem düğümlendi.

Sonra kolumu koluna geçirip hiçbir şey demeden başımı güçlü omzuna yasladım. Bir süre öylece durdu, hiçbir şey yapmadı. Daha sonra o da bana iyice yaklaştı, çenesini başımın üstünde hissedebiliyordum.

Kalbim sanki dörtnala koşan bir at gibiydi. Kalbimin sesini duyabiliyor mu diye merak ettim ama bir şey sormadım. Kafamı hafifçe kaldırıp ona baktım, gülümsüyordu. Sanırım duyuyordu.

"Bir şey sormak istiyorum," dedim yavaşça.

"Elbette."

Kırmızı gözlerine baktım. "Ama biraz özel bir soru."

Ardor'un dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Peki."

Derin bir nefes aldım ve, "Lada," dedim yavaşça. "Seni seviyor mu?"

Durdu, uzun süre gözlerime baktı. Kaşlarını hafifçe çatarak, "Sanırım," dedi.

Bu cevabı zaten bekliyordum. Şimdi asıl soruya geçmek istiyordum. Hızlıca, "Peki sen?" dedim.

"Ben mi?"

"Sen onu seviyor musun?"

Gözlerine uzun süre bakmamış olsaydım, bu sorudan sonra gözlerine çöken hüznü fark edemezdim. Kırmızı gözleri tuhaf bir ışıkla parlarken bana dikkatle baktı. "Hayır."

İç çekip *oh* deme arzumu bastırdım. Ama gülüşümü bastıramamıştım, o bir şey sormadan, "Peki, sevgili miydiniz?" diye devam ettim.

"Evet." Ona baktım. Sonra yavaşça, "Bu yasak olduğu için zaten bu ilişkinin yürümeyeceğini biliyorduk," dedi. "Lada'nın bildiğini sanmıyorum gerçi ama ben biliyordum."

Ona üzgün üzgün baktım. "Yani başka birini sevsen de, olmaz mı?" Gözlerimden anlamasını istiyordum. "Âşık olsan?"

Ardor da bana üzgün üzgün baktı. Yakışıklı yüzü birden düşmüştü. "Olmaz."

İç çektim. Lada kimin umurundaydı ki? Shat'ın yasaları vardı, bir kere Ardor ile birlikte olmam mümkün değildi. Neredeyse ağlayacaktım. Ona bakmadan okyanusa bakmaya başladım. Yutkundum ve ağlamamayı umdum. Ardor'un koluma sarılı kolu sıkıca beni kendine çekti. İtiraz etmedim.

Sonra, "Sıra bende," dedi.

"Ne sırası?"

Sorumu duymazdan gelip, "Sen," dedi sert sayılabilecek bir sesle. "Sen Oscar'dan hoşlanıyor musun? Oscar'ın senden hoşlanıp hoşlanmadığını sormayacağım bile."

Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. Hoşlanıyor muydum? Şey, belki biraz. Ama Ardor'un müthiş suratına baktığım zaman, ikisi arasında bir tercih yapılmam istense, hiç düşünmeden Ardor'u seçerdim. Bencilce ve düşüncesizce davrandığımı fark ettiğim anda kendime garip bir kızgınlık duydum.

"Hayır," dedim yavaşça. "Yani bilmiyorum. Ben hiç o şekilde düşünmedim."

Ardor omuz silkti, neredeyse gülümseyecekti. "Neyse ki Oscar Su elementinde değil."

Ona dirsek attım ama olan benim dirseğime olmuştu. Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Ben ne zaman elementi kullanabileceğim?"

Düşünürken gözleri kısıldı. "Daha var."

Başka bir şey sormadan kahvemizi içtik. Hâlâ Ardor'a yaslanmış bir şekilde oturuyordum ve kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, kulaklarım uğulduyordu. Bana baktı. "Bu öğlen işin var mı?"

Düşündüm. "Hayır, neden?"

Gülümsedi. "Seni bir yere götürmek istiyorum."

Başımı salladım. Gülümsedim. "Tamam."

Çayımızı da bitirdikten sonra yavaşça toplandık ve masayı arkamızda bırakarak –Ardor, Merlow'un toplayacağını söyledi– alana yürümeye başladık. Ardor'a yaklaşıp koluna girdim, o da bana yaklaştı.

Alana gelirken uzaklaştım. Laf edilmesini istemiyordum. Ama Ardor bunu umursamıyormuş gibi yanıma yaklaştı. Kollarımız birbirine sürterek alana girdik.

Tabii ki, tahmin ettiğim gibi alana girer girmez başta Lada olmak üzere ve Oscar dahil bakışların çoğu bize döndü. Ardor hiç umursamıyormuş gibiydi, hâlâ şaşılacak derecede yakınımda yürüyordu.

Lada'ya baktım. Beyaz tenli olduğundan kızardığını hemen anlamıştım. Güzel yüzü kıskançlıktan kasılmıştı. Elindeki mızrak tuhaf bir şekilde duruyordu. Her an o mızrağı atacakmış gibi durduğundan Ardor'dan uzaklaştım. Ama Ardor, beni şaşırtarak elini bileğime koydu ve beni kulübeye götürmeye devam etti.

Bunu yapması, bu kez herkesin bize dönmesine neden oldu. Kızardığımı hissettim ama bileğimi de çekmedim. Oscar'ın bakışlarına denk gelene kadar yürümeye devam ettim.

Oscar bana ve Ardor'un bileğimdeki eline bakarak, "Sarah?" dedi. Sesinde tuhaf bir ton vardı.

Ben durunca Ardor da durdu. Bileğimi bırakmadan Oscar'a bakıyordu, sakindi.

"Oscar," dedim gülümsemeye çalışarak.

Ardor'a bakmadan, "Bugün öğleden sonra işin var mı?" dedi Oscar.

Durdum. "Evet." Ardor'a baktım. "İşim var."

Oscar'ın çenesi kasıldı. En sonunda başını sallayıp, "Peki," dedi. Başka bir şey demeden arkasını dönüp elindeki bıçakla hedefleri tek atışta vurdu.

Sertçe yutkundum. Ardor beni çekmese orada öylece dikilecektim.

Kulübeye girince, "Neden öyle yaptın?" diye sordum Ardor'a.

Ardor gülümsüyordu. "Ne var ki bunda?"

Dalga mı geçiyordu? Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve onun yakışıklı yüzüne dik dik baktım. Ardor ellerini havaya kaldırıp, "Tamam, tamam. Sadece bileğini tuttum, büyütülecek bir şey mi?" dedi masumca.

"Evet?" Ona dikkatle baktım.

Gülümsemesi silindi. "Hoşuna gitmediyse sana bir daha dokunmam. Affedersin."

Kollarımı indirdim. Ona yaklaşıp koluna dokundum. "Ondan değil." Bana döndü. "Sadece... Lada beni öldürecek gibiydi."

Ellerini omuzlarıma koyup dikkatle bana baktı. "Sana hiçbir şey yapamaz."

Kendimi bir an güvende hissettim. Ardor ellerini çekip beni sardı. Bir şey demeden ona sarıldım, yine harika kokusunu içime çekerken kalbim hızlanmıştı. Geri çekildi ve memnun bir ifadeyle, "Bugün bıçakla çalışıyoruz," dedi.

Öldürücü bıçağa baktım ve yüzüm asıldı. Yine ölüm tehlikesi atlatacağım bir antrenman olacaktı yani.

***

Bıçağı hızla fırlattım ve yine en az elli kez denediğimde olduğu gibi, bıçak hedefin bir altına düşerken az daha haykıracaktım.

"Yavaşça at." Ardor elime bıçağı tutuşturdu. "Hedefi gör." Bıçağı elime aldım ve dikkatle bir insan siluetinde olan hedefe baktım. Sonra dikkatle bıçağı fırlattım.

Tam ortadan vurmuştum.

Sevinçten ne yapacağımı bilemeyip Ardor'un boynuna atladım. Güldü ve o da bana sarıldı. Hızla geri çekildim. Tabii ki, herkes bunu yapmamı bekliyormuş gibi bütün kafalar bize dönmüştü. Kızardım.

Ardor, "İyi atıştı," dedi, az önceki hareketimden memnun olduğu gülümsemesinden anlaşılıyordu. Başka bir şey demeden elime bir bıçak daha tutuşturdu.

Sonraki on denememin yedisinde tam ortadan vurdum. En sonuncuyu attığımda tiz bir zil sesi duyuldu ve herkes elindekileri bıraktı.

O an yanımıza Ardini'nin geldiğini gördüm. Ardini ikimize birden gülümseyerek, "Sarah, bugün bana uğrar mısın?" dedi. Gözlerinde muzip bir ışık vardı.

Bu ışık, Ardini'yi tanıdığım şu yaklaşık üç ayda öğrendiğim en önemli şeydi ve bu Ardini dilinde *olayları hemen anlatacaksın* demekti. Gülümsememeye çalışarak, "Tabii," dedim. Sonra Ardor'a bakarak, sanki yeni fark etmişim gibi bir sesle, "Öğlen Ardor'la işim var. Akşam nasıl olur?" dedim.

Yüzü tam tahmin ettiğim gibi bir hal aldı, kusursuz kül rengi kaşları şaşkınlıkla kalkarken dolgun dudakları gülüşünü saklayamayarak yukarı kıvrıldı. "Tabii, olur." Sonra iyice sırıtarak yanımızdan uzaklaştı.

Arkasından bakarken neredeyse kahkaha atacaktım. Ardor, "Gidelim mi?" dedi, yavaşça kolumu tutup ona dönmemi sağladı. "Öğlen yemeğini kaçıracağız."

İyi bir noktaya değinmişti, yemeğe asla hayır diyemiyordum. Cidden, şu hayatta, benim kadar yemek yiyen yoktur herhalde. Bu kadar yememin artı bir yanı da vardı üstelik, kilo almıyordum. Micky her zaman bu özelliğimi *süper güç* olarak nitelendirirdi.

Yemekhaneye yürüdük ve Ardor'la aynı anda içeri girince fısıldaşmalar oldu. Yemeği alıp Ardini'nin yanına gidiyordum ki Ardor kolumu tuttu, "Birlikte yiyelim," dedi. Ardor'a nasıl hayır diyebilirdim ki? Hiçbir şey demeden, cam tarafındaki dört kişilik masaya oturduk. Bütün bakışları üzerimde hissediyordum.

Yemeğimizin en tatlı noktasında –Ardor bir anısından bahsediyordu ve ikimiz de gülüyorduk– Lada masamıza geldi ve gülüşmelerimiz anında kesildi.

Lada bana sertçe baktı, Ardor'a döndüğünde yüzü yumuşamıştı. "Ardor, bir saniye gelir misin?"

Ardor'a baktım. Bana bakmadan yavaşça, "Hayır," dedi. "Yemek yiyorum."

Lada bu cevabı beklemiyordu. Kasıldığını gördüm. Sinirle, "Sadece bir şey soracaktım," dedi.

"Burada sor."

Ardor'un cesaretine hayran kalmıştım, yani ben Lada'dan inanılmaz korkuyordum. Zaten kızıl saçlılardan her zaman korkmuşumdur da neyse.

Lada'nın yumruğunu sıktığını gördüm. "Bugün sana ihtiyacım var," dedi yalvarır bir sesle. "Yemekten sonra..."

Ardor onun sözünü kesti. "Hayır. Bugün birine söz verdim." Mükemmel yüzü bana döndü, bu da konuşma bitti demekti.

Lada'nın bir an beni boğazlamak istediğini yüzündeki ifadede gördüm. Yüzü kasılarak masamızdan uzaklaştı.

Ardor'a bakarak yemeğe devam ettim. Ardor bitirmişti, beni bekliyordu. Yemeğimi yedikten sonra, tıpkı bugün alanda yaptığı gibi, bileğimi tutarak beni yakınına çekti ve birlikte salondan

çıktık. Bütün bakışları üzerimde hissediyordum ama kendimi akışa bıraktım. Ardor'la olan her anın keyfini çıkaracaktım. Lada beni öldürmek istese ya da Oscar bir daha benimle görüşmeyecek olsa da.

Ardor beni ardından çekerken ve neredeyse bütün kraliyet üyelerinin bize bakmasına neden olurken sesimi çıkarmadım. Elimi de çekmedim, kim ne düşünürse düşünebilirdi, artık fazla düşünmekten delireceğimi hissediyordum.

Ardor'la uzun bir yürüyüş yaptık. Resmen sabah yediğim makaronları ve az önce yediğim muhteşem yemeği erittiğimi hissediyordum.

En sonunda, beni mükemmel bir tepeye çıkarırken bir şey demedim. Burası, Jane'in bana anlattığı Yedirenk Tepesi olmalıydı.

Tepeye çok dik bir yokuştan çıkılıyordu. Ardor elimi tutuyor olmasa –kraliyet kısmından uzaklaşınca bileğimi bırakıp elimi tutmuştu– daha otuzuncu adımda kendimi yere bırakırdım.

Tam yüz yirmi ikinci adımda –psikopatça böyle şeyleri sayma huyum var– Ardor arkasını dönüp, "Geldik," dedi.

Kafamı kaldırdım, nefesim daha ben düzenleyemeden tekrar tekledi ve nefes alamadım.

Tepe, Oscar'ın beni götürdüğü gökdelen kadar yüksekti. Tabii gökdelen insan yapımı olduğundan gökdelenin içi pek etkileyici değildi, sadece manzara kısmıyla ilgilenmiştim. Ancak Yedirenk Tepesi'nden bakarken öyle bir duyguya kapıldım ki, sanki... Tamamen *canlıymışım gibi.*

Tepe, Shat'ın her yerini görüyordu. İnsanların aşağıda karınca kadar kaldıklarını fark ettim. Tepenin bir tarafına iki kişilik banklar ve masalar rastgele serpiştirilmişti, her bir masaya gölge yapan ağaçlarda minik minik renkli lambaların durduğunu gördüm. Nereden geldiğini bilmediğim hafif bir müzik duyuluyordu. Tepenin her yeri yemyeşildi ve güzel bir koku alıyordum. Bu kokunun, ağaçların arasında yer alan lavanta, lale

ve gülden geldiğini tahmin ettim. Ağaçların arkasına dikkatle baktığımda küçük ama mükemmel bir gölcük gördüm.

"Aşk yuvası," dedi Ardor, yavaşça ve içime işleyen bir şekilde. "Yedirenk Tepesi'nin bir bölümü. Buraya böyle deniyor."

Gözlerine dikkatle baktım. Tepede sadece biz vardık ki olmasak bile şu an ondan başka kimseyi gözüm görmüyor gibiydi. Gözlerini bir an bile benden ayırmıyordu.

"Çok güzel," dedim gülümseyerek. Biraz ondan uzaklaşıp banklardan birine oturup aşağı baktım ve okyanusun ne kadar güzel olduğunu düşündüm.

Ardor yanıma gelmişti, sıcaklığını hissedebiliyordum. Hiçbir şey demeden yanımda duruyor, varlığı bana huzur veriyordu.

Ona döndüm ve elinden çekip yanıma oturmasını sağladım. Yanıma oturunca kollarının arasına girip okyanusu izlemeye devam ettim. Bir şey demeden kollarını bana doladı ve sarmaş dolaş saatlerce, konuşmadan ve birbirimizi anlayarak, öylece durduk.

Güneş batarken Ardor, "Harika," dedi.

Dizlerine yatmıştım, o ise saçlarımla oynuyordu.

Yorgun bir halde gülümsedim. O kadar mayışmıştım ki uyuyacak gibiydim.

Ardor yüzüme eğildi. "Gidelim mi?"

Başımı salladım ve dizlerinden kalktım. Kalkmak için ellerinden destek almak zorunda kalmıştım.

Bu kez o dik yokuşu sevinerek indim. Yokuş inmeyi çok severdim ve bu yokuş da çok dik olduğundan iniş için harikaydı. Burada kış zamanı ne güzel kayılır diye düşünüyordum ki Ardor, "Kışın burası daha güzel oluyor," dedi.

Gülümsedim.

Akşam yemeğinin ortasında yemekhaneye ulaştık. Bu kez yan yana girmesek de yine bütün bakışlar bize dönmüştü. Artık rahatsız olmuyordum. Sadece, Lada ya da Oscar'a bakmıyordum, gerisi kolay oluyordu.

Yemeğimi alıp bu kez Ardor demeden onunla oturacağımız masaya gidiyordum ki, ablam Lucy kolumdan tutup, "Bu akşam bizimle yesene Sarah," dedi.

Ardor'a döndüm. "Git, ben de sanırım Damon ve Palaemon'la yiyeceğim," dedi.

Gülümsedim ve Ardor, Damon'ın çılgınlar gibi salladığı eline karşılık vererek giderken, ben de Lucy'nin ardından masaya geldim. Masamız gayet kalabalıktı; Stella, Jane, Ardini, Ateş'ten Claresta –Ardor'un nefes kesici kız kardeşi– ve Beda –yine Ardor'un nefes kesici bir başka kız kardeşi–, Hava'dan Marcia ve yardımcı Ra –tuhaf isimdi evet–, Toprak'tan Ertha ve yardımcı Hillary vardı.

Gülümsedim ve Jane ile Ardini'nin arasında yerimi aldım. Sohbete katılmamaya karar vererek dinlemeye başladım.

"Bugün kendimi az daha öldürecektim," dedi Ardini, kolundaki bir izi gösterdi. "Khepri bıçağı anlatırken sanırım dinlememişim." Güzel yüzü buruştu.

"Ben de kötüydüm bugün," dedi Claresta. Ardor gibi sarı kahverengi arası saçları vardı, kırmızı gözleri sıcak bakıyordu. "Elementimi bir türlü tam istediğim gibi kullanamıyorum."

İç çektim. Ben daha kullanamıyordum bile. En son denediğimde de az daha ölüyordum. Başımı salladım ve bu anıyı kafamdan uzaklaştırdım.

"Sarah?" dedi Hillary, barbie bebeğin canlı versiyonu gibiydi. Sarı kıvırcık saçları omuz hizasındaydı, kahverengi gözlerinde hiç duygu yoktu. Minik bir burnu vardı ve dudakları kıvrılmıştı. Ona baktım ve bir kusur göremeyince sıkılarak, "Efendim?" dedim.

"Senin eğitimin nasıldı?" Hillary, kahverengi gözlerini kıstı. "Ardor'la yani?"

Masadaki herkesin bakışları bana dönmüştü. Kızarmamak için dua ederek, "İyi," dedim. "Alışıyorum."

"Alışmışsın, belli," dedi Hillary yavaşça. "Ardor seni bayağı önemsiyor galiba."

Yavaşça, "Hayır," dedim. Başka bir şey demeden yemeğime bakmaya başladım.

Ardini, "Hillary," dedi sakin bir sesle. "Yeter."

Hillary, kulakları çınlatacak bir kahkaha attı. "Ardini, bir şey yaptığım yok. Hepimizin birkaç gündür söylemek istediklerini söylüyorum. Ne var bunda?"

"Çizgini aşıyorsun." Ardini'nin sesi sertleşmişti. "Üstelik bunu Lada'nın eğitmeni olduğun için yaptığını düşünmeye başlıyorum."

Hah, şimdi bu gösterinin nedeni anlaşılmıştı. Lada, büyük ihtimalle Hillary'yi bilerek yollamıştı.

Hillary gözlerini kıstı. "Alakası yok. Kendi düşüncelerimi söylüyorum. Sarah sadece yem. Ardor, ilk geldiği zaman herkese yaptığı gibi onu da kullanmaya çalışı–"

"Hillary!" Ardini'nin sesiyle ona döndüm. Ardini ellerini yumruk yapmıştı ve etrafında ufak bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Havalanan beyaza yakın sarı saçlarına ve parlayan gri gözlerine baktım. Hillary'ye döndüm, korkmuş gibiydi.

Hillary başka bir şey demeden bana gıcık bir bakış atarak masamızdan kalktı.

Ardini'nin sakinleştiğini biliyordum ama ben sakinleşemiyordum. Hillary ne demek istemişti? Ardor herkese böyle mi davranıyordu?

Alnım kırışmıştı. Jane yavaşça, "Seni sinir etmek istedi," dedi.

Oscar'ın ve özellikle Lada'nın karakteriyle tamamen zıt olan ablası, inanılmaz sakin bir kişiliği olan Ertha, "Sarah," dedi yavaşça. "Hillary de tıpkı Lada gibi. Biliyorsun."

Başımı salladım. Stella hemen, "Her neyse, yarın alışveriş için Shat'a gideceğim. Kim gelmek ister?" dedi gülümseyerek.

Stella'nın bu sorusu konuyu anında tamamen değiştirmişti. Kafamı Hillary'nin az önceki sözlerinden uzaklaştırıp alacağımız kıyafetleri düşünmeye çalıştım.

Yemekten sonra Ardini kolumu tutup, "Bugün bana gelecektin, unuttun mu?" dedi.

Alnıma vurdum. "Aklımdan çıktı."

Ardini gülümsedi. "Hatırlattım işte. Hadi gidelim o zaman." Koluma girdi ve beraber yürümeye başladık.

Hemen arkamızdan Stella ve Jane geldi. Dördümüz Hava sarayı olan Gri Saray'ın önündeki banklara oturduk.

Ardini muzipçe gülümsedi. "Evet?" Bağdaş kurmuştu ve bana bakıyordu.

"Bir şey yok." Gülümsemeye çalıştım ama Hillary'nin o söylediklerinden sonra bunu yapamıyordum.

"Hillary'nin söylediklerine mi takıldın?" Ardini bana sıcacık baktı. "O gevezenin teki, herkes onu takmaması gerektiğini bilir."

İçimde tutamayıp, "Ardor gerçekten öyle bir şey mi yaptı?" dedim. "Yaptı mı Ardini?"

Ardini, element çocukları içinde Ardor'la en iyi anlaşan kişiydi. Lada'nın aksine Ardini hiçbir şekilde Ardor'a yaklaşmamış ya da onunla çıkmamıştı. Aralarında Micky ile benimki gibi saf bir dostluk olduğunu ve Ardini'nin başka birinden hoşlandığını biliyordum. Bu konuyu da ona sormam gerekecekti ama şimdi konumuz Ardor'du, Ardor'u iyi bildiğinden ona dikkatle bakıyordum ve cevaplamasını –öyle bir şeyin olmadığını söylemesini– bekliyordum.

Yavaşça Stella ile bakıştı. Onlara dikkatle baktım.

"Tam olarak değil," dedi Ardini yavaşça. "Ablam Allison ilk geldiği zaman Ardor'la fazla vakit geçiriyordu. Ama aralarında bir şey olmadı."

Jane, "Zaten Lada onun yanına kimsenin yaklaşmasına izin vermiyordu," dedi. "Seni de Phrkagias seçtiği için bir şey yapamıyor." Muzipçe gülümsedi. "Zaten Ardor'un da seni koruduğunu biliyoruz."

"Korumak mı?" Gözlerimi devirdim. "Ardini kendi gözleriyle gördü, ilk geldiğimde pestilimi çıkarmıştı."

Ardini güldü. "İlk kez bu işi yapıyor ya, ondan."

"Beni sinir ediyordu." Gülümsedim.

Stella ellerini öne doğru uzatıp, "Bir dakika, bir dakika," dedi. "Ardor konusundan önce, Oscar'ı sormak istiyorum."

"Oscar mı?" Kahretsin, kızarıyordum.

Jane ve Stella bana sırıtarak bakıyordu, Ardini ise anlamamış gibiydi. "Oscar mı?" diye sordu benim gibi yavaşça.

"Evet." Stella mükemmel kaşlarını kaldırdı. "Hani şu Toprak elementinin *en* yakışıklı çocuğu."

Ardini anında dönüp koluma ufak bir tokat attı. "Sakın onunla çıktığını söyleme! Aman Tanrım."

Kolumu sıvazladım, bu kızın eli ağırdı. "Hayır, tabii ki."

"Ama senden hoşlanıyor?" dedi Jane.

"Öpmeye kalktı mı?" Stella iç çekti. "Eminim harika öpüşüyordur."

Kaşlarımı çattım ve, "Hayır ve hayır," dedim. "Oscar'la *sadece* arkadaşız."

Ardini, "Onunla nasıl arkadaş kalabiliyorsun?" dedi iç çekerek. "Hava elementinde olmasını çok isterdim."

"Evet," dedi Stella. "Lada'nın ağabeyi olmasındansa."

İç çektim. Bu konuda Stella'ya katılıyordum.

"Peki Oscar'la neler yaptın?" dedi Ardini. Bu soru üzerine üçü de muzip bakışlarla suratıma bakmaya başladı.

Sırıttım. Kütüphanede büyücüyle karşılaştığımız olayı atlayarak onlara Oscar'la tanışmamızı ve gezmemizi anlattım.

"Seni oraya mı götürdü?" Jane mavi gözlerinde bir parıltıyla bana bakıyordu. "Ah, çok tatlı."

"Evet. Harika bir manzara vardı," dedim. Ardini gözlerini devirerek, "Oscar'a tatlı diyoruz, aptal," diye mırıldandı. Dudağımı ısırdım.

"Peki Ardor?" dedi Stella, sırıtıyordu. "Onunla nasıl gidiyor?"

"Bıçağa geçtik..." diye başlamıştım ki, Ardini tekrar koluma vurdu.

Bu sefer ufak bir çığlık attım ve, "Tamam, tamam," dedim, canım acısa da gülüyordum. "Yani bilmiyorum, bana iyi davranıyor."

"Bugün elini tutuyordu." Stella şoka girmiş gibi bana bakıyordu. "Alanda."

"Elimi değil," diye düzelttim. "Bileğimi."

"Ne fark eder?" dedi Jane.

"Bugün öğlen ne yaptınız?" Ardini sırıtıyordu.

Sohbetimiz gece yarısına kadar sürdü. Çoğunlukla ben ve Ardor'un arasında var olmayan aşktan bahsettik, Stella'ya göre olabilecek olan aşktan. Onlara Ardor'dan çok hoşlandığımı söylemedim, daha bunu ona bile itiraf edememiştim.

Gece yarısı hepimiz saraylarımıza dağıldık. Yarın yine aynı grup Stella'nın alışverişi için Shat'a inecektik.

Sarayın önüne gelince yüksek ihtimalle beni bekleyen Oscar'ı gördüm. Jane ve Stella'nın bana bakıp sırıtışına takılmadan Oscar'ın yanına vardım.

Oscar, "İyi geceler," dedi gülümseyerek, Jane ve Stella'ya. İkisi de dibi düşmüş ve sarhoşlar gibi bir süre Oscar'a gülümsedi, en sonunda saraya girdiler.

Oscar bana döndü. Muhteşem yüzünde sıkılmış gibi bir ifade vardı. Ona dikkatle baktım. "Nasılsın?" dedim yumuşak bir sesle.

Bir şey demeden bana uzun süre baktı. Sonunda cevap beklemekten vazgeçtim, gözlerimi kaçırdım ve yerleri falan incelemeye başladım. Bu en nefret ettiğim huyumdu, biri bana uzun süre bakınca ona bakamıyordum.

Oscar, en sonunda, "Ardor ile aranda ne var?" diye sordu.

Kafamı kaldırıp ona baktım. Bugün bu soruyu kaçıncı kez duymuştum? Oscar'ın mükemmel yüzüne baktım. Kahverengi saçları ay ışığı altında siyah gibi duruyordu ama aynı etki gözlerine ulaşmamıştı. Gözleri hâlâ çikolata kahvesi rengindeydi. Kırmızı dudakları şu an bir çizgi halini almıştı.

"Hiçbir şey," dedim. Gözlerine baktım.

Dudakları onu ilk tanıdığım zamanki alaycı ifadeyle kıvrıldı. "Neden inkâr ediyorsun?"

"İnkâr etmiyorum." Kollarımı göğsümde kavuşturdum, Stella'yla Jane'in bizi dinlediğine emin olduğumdan fısıltıyla konuşuyordum.

Gözlerini kapatıp, "Bak, ben üzülmem," dedi. "Sadece söyle. Ardor'la sevgiliyiz de, bitsin," dedi.

"Olmayan bir şeyi niye varmış gibi söyleyeyim?" Kaşlarımı çatmış, sesimi de yükseltmiştim.

Gözlerini açtı ve içime işleyen bir şekilde baktı. Sert yüzünde bir anlık bir üzüntü gördüm ama göz açıp kapayana kadar yüzü tekrar sertleşti. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"İstediğin şeye inan." Beni sinirlendiriyordu.

Bir şey demedi ve uzun süre suratıma baktı. En sonunda, "Elini tutmasına niye izin veriyorsun?" diye sordu yavaşça.

İçimi çektim. "Bileğimi tutuyordu. Neden izin vermeyeyim ki? Arkadaşça bir tutuştu."

Oscar'ın dakikalardır aynı duran yüzünde bir değişiklik oldu, o an karanlıkta bunu pek göremesem de hissetmiştim. Bir an gözleri parladı, dudakları yine alayla kıvrıldı. "Arkadaşça olan şeylere izin veriyorsun yani."

Kızardım. Ne olacağını bilemeden, "Evet," diye fısıldadım. Etrafıma baktım. Neyse ki, sarayın aşağısındaki ağaçlık alandaydık ve gece olduğundan herkes uyumuştu, kimse yoktu. Saraylardan bakanlar da bizi göremezdi.

Oscar'a baktım. "Öyle demek," dedi.

Ve ben bir şey diyemeden, hızla eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Nefesim kesilmişti, ne yapacağımı bilemeden öylece kaldım. Kıpırdayamıyordum.

Oscar geri çekildi ama hâlâ yakınımdaydı. "Sadece arkadaşça," diye fısıldadı. "Bunu daha önce yapmalıydım."

Yine ben itiraz bile edemeden, bu kez yavaşça beni öptü.

Öpüşü resmen içime işliyor, kalbim nefes almamı engelleyecek kadar hızlı atıyordu. Oscar beni sıkıca sardı ve dudaklarını çekti. Sıcak dudakları alnımda dolaştı, beni kendine bastırırken nefes almakta bile zorlanıyordum.

Geri çekildi, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Bir şey diyemiyor, öylece ona bakıyordum. Hayatımın ilk öpücüğünü, işte şu an, burada almıştım. Hem de hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkeklerden birinden.

Oscar yavaşça, "İyi geceler," dedi. Eğildi ve alnıma öpücük kondurdu.

Oscar gittikten sonra bile orada dikilmeye devam ettim. Hava soğumuştu ve ben bugün hırka aldığıma memnun olmuştum. Yine de vücudum titriyordu, bunun soğuk yüzünden olmadığını biliyordum.

Mavi Saray'a yürüdüm ve tam tahmin ettiğim gibi kapıyı açar açmaz Jane ve Stella ile burun buruna geldim. İkisi de ağzını açtı ama ben hemen, "Konuşmak istemiyorum," dedim. Hızla merdivenlerden çıkıp odama girdim ve kapıyı kilitledim.

Duşa girip sakinleşmeye karar verdim. Oscar'ın öpüşü resmen bende bir düğmeye basılmış gibi bir etki yaratmıştı, titriyordum ve yüzüm dahil bütün vücudum yanıyordu. Soğuk suya kendimi bıraktım ve gözlerimi kapattım.

Tek düşündüğüm Oscar'dı.

Oscar'dan hoşlanmadığımı düşünüyordum. Onu sevmiyorum sanıyordum, yani bana kalırsa sadece arkadaştık. Ama beni öpmesi, resmen bu düşüncelerimi yerle bir etti. İçimde ona karşı yeni bir şeyler oluştuğunu hissettim. Belki de beni öpen *ilk erkek* olduğundandı, bilemiyorum.

Duştan çıktım ve yumuşacık yatağıma yattığımda dudaklarım hâlâ yanıyordu.

9. Bölüm

"Sarah?" Jane'in sesi geliyordu. "Sarah? Kapıyı açar mısın?"

Gözlerimi açtım ve yatağımda dirseklerime dayanıp doğruldum, bir süre kapıya baktım. Sonra kilitlediğimi hatırladım ve ayağa kalkıp, kapının kilidini açıp yatağa geri yattım.

Jane yavaşça odama süzüldü ve bana baktı. "Neyin var?" Yanıma geldi ve elini alnıma koydu. "Hasta mısın?"

"Hayır," dedim yavaşça. "İyiyim ben."

"Oscar kötü bir şey mi söyledi?"

Oscar... İsmini duyunca gereksiz bir şekilde kalbim hızlanmıştı. "Hayır, hayır. Söylemedi."

Jane inanmamış gibiydi. Yatağıma zıpladı –Tanrım, o kadar kısa boyluydu ki– ve yumuşak bir sesle, "Anlatmak ister misin?" diye sordu.

Mavi gözlerine baktım, anlayışla parlıyorlardı. Derin bir nefes aldım, ona anlatabilir miydim? Daha ne olduğunu ben çözememiştim ki. Yeniden beni sıcak bastığını hissediyordum. Jane elimi tuttu ve bekledi. Ve birden pat diye, "Oscar beni öptü," dedim.

Jane'in sarı kaşları kalktı ve yavaşça, "Gerçekten mi?" dedi.

Öpüşünü hatırlamak titrememe neden olmuştu. Başımı salladım.

Jane dudaklarını ısırıyordu. "Peki, nerenden öptü? Dudağından mı?"

Tekrar başımı salladım.

Jane bir çığlık atmamak için hızla ağzını eliyle kapadı. Sonra elini çekerken, "Yani sana *âşık* mı?" dedi şaşkınlıkla.

"Bilmiyorum." Kendimi geri attım ve yüzümü yastığımla kapadım. "Bilmiyorum Jane. Kahretsin. Bunu neden yaptığını bilmiyorum."

Jane yastığı yüzümden çekti. "Hoşuna gitmedi mi? Vursaydın bir tane."

Oscar'ın benden daha uzun boyunu, kol kaslarını ve fiziğini düşündüm. Ona nasıl vuracaktım ki?

"Hoşuna mı gitti?" dedi Jane yavaşça.

Ona dikkatle baktım. "Bilmiyorum. Kafam karışık."

Jane daha fazla soru sormadan, dolabımdan kot bir şort ve toz pembe bir üst fırlatırken, "Bugün alanda seninle konuşmak isterse ne yapacaksın?" diye sordu.

Bana fırlattığı elbiseleri havada yakalamaya çalışırken yüzümün yandığını hissettim. "Ah, bilmiyorum. Ne yapacağım ben?" Ağlayacaktım.

Jane yanıma gelip, "Önce onun dün gece hakkında bir şey söylemesini bekle," dedi. O böyle deyince sanki Oscar'la gizliden sevişmişiz gibi olmuştu, iyice kızardım. O devam etti. "Eğer bir şey söylemezse sen de söylemezsin."

İyi fikirdi. Kıyafetleri giydim, Jane de saçımı ve makyajımı yaptı.

Alana doğru yürürken Oscar'ı görünce pancar gibi kızarmamayı diledim. Derin bir nefes aldım, o sırada Stella yanıma gelip, "Öğle yemeğinden sonra yanıma gel, alışverişe gideceğiz," dedi.

Başımı salladım ve Ardor'la her zaman çalıştığımız yere doğru yürüdüm.

Ardor oradaydı, tabii yine geç kalmıştım. Bana baktı, normalde olsa sinirle bana bütün aletleri tek tek denetirdi ama bugün gülümseyerek bakıyordu.

Midem düğümlendi sanki.

"Günaydın," dedi, bana baktı. Yüzümdeki ifadeyi görünce gülümsemesi dondu. "İyi misin?"

Yüzümde nasıl bir ifade olduğunu bilmiyordum. Hemen düzeltmeye çalışarak, "Evet," dedim. "İyiyim. Ne çalışıyoruz?"

Bana dikkatle baktı ve, "Bugün okla çalışırız diye düşündüm," dedi. Elindeki oku gösterdi.

Uzun süre, Ardor'un oku ve nasıl kullanmam gerektiğini anlatmasını dinledim. Onu izlerken konuşamıyordum, kendimi suç işlemiş pişman biri gibi hissediyordum. Ben her şeye rağmen Oscar'ın değil, Ardor'un beni öpeceğini düşünmüştüm. Hep ondan ilk öpücüğümü alacağımı hissetmiştim.

Ardor bana döndü ve oku uzattı. Elinden aldım ve hedefe attım.

Vuramadım.

En az on kez daha denedim. Hiçbirinde hedefi vuramayınca Ardor yanıma geldi ve yavaşça, oku tutan titreyen elime dokundu.

"Sarah." Sesi yumuşacıktı. "Bugün iyi misin? Hasta mı oldun?"

Onun gözlerine baktım. "İyiyim, ben sadece..." Sadece *ne*?

"Hastaysan çalışmayabiliriz." Gülümsedi, yanağımı okşadı. Parmağının geçtiği yerler alev alıyordu sanki.

Başımı sallayıp, "Hayır," dedim, ondan bir adım uzaklaştım. "Ben iyiyim. Biraz dikkatsizim o kadar. Şimdi toparlanırım."

Yalnız kalmamam en iyisiydi. Yalnızken Oscar'ı düşünüyordum. Kafamı dağıtacak şeylere ihtiyacım vardı. Okla başarılı olamamıştım. Attığım hedeflerin çoğunu vuramasam da Ardor bir şey demedi.

Öğlen yemeği saatinde Ardor'a bakmadan yemekhaneye

geldim. Alanda Oscar'ı görmemiştim, bu az da olsa onu unutmamı sağlamıştı.

Yemekhaneye giderken biri kolumu tuttu. Döndüm ve şom ağızlı oluşuma küfür etmek istedim.

"Günaydın," dedi Oscar, dudakları nefes kesici bir şekilde kıvrılmıştı. Beni öpen kırmızı dudakları. Oscar'ın ardından Ardor'un bana baktığını bir saniyeliğine gördüm. Kahretsin! Ardor her şeyi anlayacaktı.

"Oscar, konuşmak istemiyorum."

Gitmeye çalışınca tekrar kolumu tuttu. "Sarah? Benden kaçıyor musun?"

Ona dikkatle baktım, Ardor'u omzunun üstünden görmeye çalıştım ama gitmişti.

"Hayır, tabii ki," dedim. Kolumu çektim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Neden kaçayım ki?" Jane'in dediği gibi konuyu ilk onun açmasını bekliyordum.

Bana baktı ve gülümsedi. "Pekala, o zaman. Bugün bir şeyler yapalım mı?"

Dalga mı geçiyordu? Yüzüne baktım ve Stella'ya minnet duyarak, "Bugün alışverişe gideceğiz, anlarsın ya kız kıza," dedim.

Oscar gözlerini kıstı ancak sesi yumuşaktı. "Tamam."

Sahte bir şekilde gülümsedim ve onu beklemeden yemekhaneye ilerledim. Ama hemen bana yetişmişti. Yan yana yemekhaneye girdik. Jane, Oscar bana birlikte oturmayı teklif etmeden yanıma gelip kolumu tuttu ve hemen beni oradan uzaklaştırdı. Ardor'un her zaman oturduğu masaya bakış attım, masa boştu. Jane ile beraber Stella ve Lucy'nin olduğu masaya ilerledim. Masaya otururken, "Teşekkürler Jane," dedim.

Stella, "Doğru mu?" diye sordu. "Oscar ile..."

Jane'e sinirle baktım. Ellerini havaya kaldırıp, "Stella sıkıştırdı!" dedi.

Gözlerimi devirdim ve yavaşça, "Doğru," dedim.

Lucy, karamel renginde teni olan güzel ablam, iç çekerek "Bu inanılmaz," dedi.

Stella, "Çok şanslısın," dedi yavaşça. "İlk geldiğimde Oscar'ın peşinden ayrılmamıştım."

Yemeği ağzıma tıkayarak daha fazla konuşmamak için bahane yarattım. Oscar'ı görmek zaten her şeyin üstüne tuz biber ekmişti.

Yemekhaneden herkesten erken çıkıp kızları beklemeye başladım. Yemekhanede duramıyordum, Ardor ve Oscar etrafta olmamasına rağmen. Lada bile yoktu.

O sırada yeniden kendime lanet ederek Lada'nın hızla yanıma geliyor olduğunu gördüm. O kadar sinirliydi ki, evet bu kez beni öldürecek diye düşündüm. Doğruca yanıma geldi ve beni itti.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım. Neredeyse düşüyordum. Boyunun benim kadar olması beni itmesini kolaylaştırmıştı.

Resmen kelimeleri tükürür gibi, "Hepsi senin yüzünden oldu! Seni aptal," dedi.

"Neden bahsediyorsun sen?" dedim sinirle, o sırada bana saldırırsa kendimi nasıl koruyabileceğimi düşünerek etrafa kaçamak bakışlar atıyordum.

Lada, "Senin yüzünden her şey birbirine girdi. Keşke lanet olası kıçını kaldırıp buraya hiç gelmeseydin," dedi buz gibi bir sesle. Sonra bana bir daha bakmadan hızla uzaklaştı.

Anlamadan arkasından baktım. Onu neyin bu kadar sinirlendirdiğini merak etmiştim, acaba Oscar'ın beni öpmesinden mi bahsediyordu? Ağabeyini benden neden kıskanıyordu ki? Yavaşça sağa sola baktım. O sırada gözüme alandaki kalabalık takıldı ve hızla koştum. Çünkü Shat'ta ne olursa olsun kalabalık toplanmazdı, çok ama çok önemli bir şey olmuş olmalıydı.

Alana koştum ve yerde yatan Oscar'ı görünce çığlık attım. Sonra başında duran ve elini tutan Ardor'u gördüm.

Oscar'ın başına eğildim, dudaklarından şu an daha da kırmızı olmasına neden olacak kadar kan akıyordu. Etrafta şifacılar vardı, birkaç tane de element üyesi.

Ardor'a baktım. Onun da eli kanıyordu.

Oscar, "Sarah..." diye mırıldandı.

Eğildim ve elini tuttum. "Buradayım, iyi misin?"

Kanayan dudağına rağmen, alaycı bir şekilde gülümsemeyi başardı ve bu daha çok kan akmasına neden olurken suratı acıyla buruştu.

Şifacılar onu şifahaneye götürürken Ardor ters yönde uzaklaştı. İkisi arasında kalmıştım ama Oscar'la birlikte gittim.

Oscar'ı odaya alıp dudağına pansuman yaparlarken yanından bir an bile ayrılmadım. Lada'nın da etkisiyle, bu olanlarda benim payım varmış gibi hissediyordum.

Şifacılar odadan çıkınca yalnız kaldık. Ona dikkatle bakarak, "Ne oldu sana böyle? Biri size mi saldırdı?" dedim korkuyla.

Oscar alayla suratını buruşturdu. "Saldırma mı?" Bana bakıyordu, sesinde tiksinti vardı. "Saldırma falan yok Sarah. Ardor bana yumruk attı, olan bu."

***

İnanamayarak ona baktım. Ah, ne kadar salaktım. Niye aklıma kavga etmiş olabilecekleri gelmemişti ki? Yavaşça, "Yumruk mu?" dedim.

Başını salladı. "O da elini kanattı bana vurarak. Kırılmış olabilir..."

"Sana neden vursun ki?" diye sözünü kestim. Kaşlarım çatık halde ona bakıyordum.

Oscar rahatsızca kıpırdanarak, "Biri ona öpüştüğümüzü söylemiş," dedi kısık sesle.

Kaşlarımı kaldırdım. Kim? Kim söylemiş olabilirdi?

"O da bana gelip bunun doğru olup olmadığını sordu." Oscar devam etti, yüzü birden aydınlandı. "Ne diyebilirdim ki, çok güzel olduğunu söyledim. Bana yumruk attı."

Oscar'ın çatlamış dudağına baktım, iç çektim. Oscar yavaşça, "Çok güzeldi," dedi, ona döndüm. Yakışıklı yüzü solmuştu, gözlerini benden ayırmıyordu. "Benim için çok güzeldi."

Bir şey demeden yere baktım. Dudaklarımı ısırmaya başladım, elini uzatıp dudaklarıma dokundu. Ona bakmak zorunda kaldım. Parmakları bir süre dudaklarımda dolaştı, daha sonra iç çekip elini indirdi.

Sadece ona baktım ve elini tuttum. O da yanında olmama mutlu olmuş gibi, gözlerini kapattı.

Bir süre öyle kaldık. Ona baktım, uyumuştu. Yavaşça şifahaneden çıktım ve Ardor'u bulmaya gittim.

Aklıma gelebilecek her yere baktım, hatta Ateş sarayına bile Claresta aracığıyla bakmıştım, yoktu. Hiçbir yerde yoktu.

En sonunda aklımda tek bir yer kalmıştı.

Yavaşça, Ardor'un beni kahvaltı için getirdiği yere geldiğimde ve banklarda oturan birini gördüğümde yanılmadığımı anladım.

Geldiğimi duymuştu, başını çevirip bana baktı. Bir şey demeden kafasını yine okyanusa çevirdi.

Yanına oturdum ve onu dikkatle inceledim. Eli hâlâ kanıyordu, sert vurmuş olmalıydı. Kaşları çatıktı ve bana katiyen bakmıyordu. Dudakları bir çizgi halini almıştı, çenesi kasılmıştı. Bir heykel gibi duruyordu.

Bir şey demeden ona bakıyordum. En sonunda, "Niye geldin?" dedi, bana bakmadan.

"Yaralısın."

Başını çevirip delici kırmızı gözlerini bana dikti. Bir şey demeden birkaç saniye gözlerime baktı, tam ben gözlerimi kaçıracakken yine başını çevirdi.

"Seni öpmüş." Sesi ifadesizdi. Bu bir soru değildi ama yavaşça, "Evet," dedim.

Gözlerini kapattı. "Bunu yapmamam gerekiyordu." Gözlerini açtı ve yüzüme baktı. Yüzündeki ifade kanımı dondurdu, acı çekiyor gibiydi. O kadar üzgündü ki. "Yapmamalıydım. Ona vurmamalıydım. Ama kendimi tutamadım."

Bir şey demeden, yavaşça eline dokundum. İç çekti, canı

yanıyordu. Çantamı açtım ve içinden temiz bir mendil ve su çıkardım. Bana dikkatle bakıyordu. İtiraz etmesine fırsat vermeden, mendili ıslatıp yavaşça kanını temizledim. Arada iç çekiyordu ve daha yavaş siliyordum.

Kanı temizledim ve yanımda taşıdığım yara bandına şükrederek –insan benim kadar sakar olunca böyle oluyor– yarayı kapattım. En azından artık kötü görünmüyordu.

"Neden ona vurdun?" dedim yavaşça, işim bittikten sonra ona bakmıştım.

Bana dikkatle baktı. "Bilmiyorum."

Dudaklarımı ısırmaya başladım. Lada'nın dediği gibi, keşke hiç gelmeseydim.

"Ceza alacağım," dedi Ardor sıkıntıyla.

"Ne cezası?"

"Babama şikâyet edecektir." Ardor kaşlarını çattı. "Etmese bile yine de babam ceza verecektir. Kavga başlatmak suçtur."

Yutkundum. "Canın yanacak mı?"

Yavaşça bana baktı. "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Bunu neden yaptığımı da bilmiyorum. Ama Oscar öyle sırıtarak söyleyince... Ben..."

Dikkatle, "Sana bunu kim söyledi?" dedim.

Bana döndü. "Sabah kötü görünüyordun. Alandan çıktıktan sonra Jane'e sordum." Bana dikkatle baktı. "Oscar'ın yüzünden dedi. Ne yapmış olabileceğini düşündüm. Jane'i suçlama, onu anlatması için ben zorladım. Sonra Oscar'ın seni... öptüğünü söyledi." Sözlerini gözlerime bakarak bitirmişti.

"Ben... Bir anda oldu." Kafamı salladım. "İsteğim dışında."

"Zorla mı?" Kaşlarını kaldırdı.

Dudağımı ısırdım. "Bilmiyorum... Benim kafam karışık."

Ardor kafasını tekrar okyanusa çevirdi. "Bana ne oluyorsa. Niye bunu yaptım ki, beni ilgilendirmez bile."

"İlgilendirir," dedim aniden. Sonra sustum, sessizlik aramıza yayıldı. Bana baktığını hissediyordum. Başka bir şey demeden ayağa kalktım ve ona bakmadan uzaklaştım.

***

Stella elindeki aşırı dekoltesi olan mor elbiseyi gösterirken, "Bu nasıl?" diye sordu.

Shat'ın en işlek mağazalarından birindeydik. Ben her ne kadar gelmek istemesem de Stella, Ardini ve Lucy zorla, adeta kolumdan sürükleyerek beni buraya getirmişlerdi. Jane ise defalarca benden özür diledi, ona bir suçu olmadığını ben de defalarca söylemek zorunda kaldım.

Stella ise, bu olay üstüne kesinlikle bu programı iptal etmedi, hatta kraliyet dışından çağırdığı arabanın parasını bile verdiğini, gitmezsek hem indirimi kaçıracağımızı hem de limuzin –evet, *limuzin*– parasının yanacağını söyleyerek bizi ikna etti. Aslında indirim falan da yoktu, her şey çok pahalıydı ama paramız boldu, bu da size kıyafet alırken parasını düşünmeme lüksü veriyordu.

"Üstünde harika durur," dedi Ardini, beyaza yakın sarı saçlarıyla aynı renk olan, elinde tuttuğu hırkayı gösterdi. "Ben de bunu alacağım."

Yerimden kıpırdamadan onları izliyordum. Mağazanın hemen cam tarafındaki inanılmaz rahat koltuklara oturmuştum, birkaç saattir geziyorduk ve ayaklarımı hissetmiyordum.

Onlar elbiselere dalmışken, dışarıda biri dikkatimi çekti. Mağazayla durduğu yer arasında akıp giden onlarca kişinin arasında o kıpırdamıyordu. Ana caddenin hemen karşısında hareketsizce duruyordu. Simsiyah giyinmişti ve bana bakıyordu.

Göz göze geldiğimizde inanılmaz bir korku hissettim. Ama bir yandan da merak duygusu ağırlaşıyordu, kimdi bu kadın? Siyah saçları sıkı bir şekilde atkuyruğu yapılmıştı, simsiyah kıyafetiyle uyum içindeydi. Nefes kesici bir kadındı, hatları dolgun ve kusursuzdu. Yeşil gözlerini dikmiş, sadece bana bakıyordu.

Ona dikkatle bakmaya devam ettim. Yaydığı korkuyu hissetsem de içimde başka bir duygu daha oluşmuş gibiydi. Sanki

onun çekimine kapılmış gibi, merak duygumun da ağır basmasıyla kucağımdaki poşetleri bırakıp mağazadan çıktım.

Cadde aşırı kalabalıktı. İnsan selinin arasından adeta çırpınarak karşı kaldırıma ulaştığımda gitmişti. Hayal kırıklığıyla etrafıma baktım. Ve sağ tarafımda dümdüz yürüdüğünü gördüm. Peşine takıldım.

Uzun, dar bir ara sokağa geldiğinde durdu. Ben de durmak zorunda kaldım. Arkasını dönmemişti. Şimdi, merak duygumun yerini korku almaya başlamıştı.

O arkasını dönmeden hızla arkamı döndüm ve koşmaya başladım.

"Dur."

Ayaklarım olduğu yerde durdu. Hareket edemiyordum, yere yapışıp kalmıştım sanki. Felç geçiriyor gibiydim.

Korkudan hızla yutkunarak, "Lütfen," diye bağırdım.

Kadın önüme geldi ve beni dikkatle inceledi. Benden daha uzundu, eğilmek zorunda kalmıştı. Uzun tırnaklarını yüzümde yavaşça dolaştırırken birden elini kaldırıp boynumu sıktı, yanağımı hızla çizdi.

Acıyla çığlık attım. Yüzümden aşağı sıcak bir sıvının indiğini hissediyordum. O ise, yüzüme tuhaf cam bir şey yaklaştırdı ve kanımı aldı. Şişeyi kaldırdı ve kanıma dikkatle bakarken ben de baktım. Kanım kırmızı değil, koyu renkti. Siyahtı ve tuhaf bir şekilde hareket ediyormuş gibiydi.

Korkudan nefesim kesilmişti. Ona dikkatle bakıyordum. Evet, beni kesinlikle öldürecekti.

Kadın işini bitirdikten sonra, camı çantasına koydu ve boynumu daha çok sıktı. Nefes alamıyor gibiydim. Öksürmeye başladığımda boynumu bıraktı ve ellerini başımın her iki yanına koyup gözlerime delici şekilde baktı.

"Yine karşılaşacağız Sarah," dedi korkunç bir sesle. Titredim. Başımda bir sıcaklık hissediyordum.

Stella'nın, "Bırak onu!" diyen sesini duyduğum zaman, ka-

dın ölümcül şekilde gülümsedi, ben onlara zarar vereceğinden korkarken o bana son kez bakıp kayboldu. O an ayaklarım çözüldü ve soğuk kaldırıma yıkıldım.

***

Gözlerimi daha açmadan, burnuma koku geldi. Muhteşem bir kokuydu, leylak ve lavanta kokusu alıyordum. Aslında gözlerimi açmayacaktım ama sonunda dayanamayıp açtım. Oscar, hemen yanı başımda elinde bir demet çiçekle duruyordu. Muhtemelen az önce aldığım kokuların kaynağı bunlardı.

"Nihayet." Koşup herkesi başıma toplamadan, "Dur," diyebildim. Konuşurken canım acımıştı, boğazımdaki baskıyı neredeyse tekrar hissederken yüzüm buruştu.

Elinde çiçeklerle bana döndü. Yanıma oturdu ve güzel çiçekleri başucuma bıraktı. Elimi hafifçe tuttu.

Etrafıma baktım. "Neredeyim ben?" Sesim oldukça kısıktı.

Oscar, "Şifahane," dedi yavaşça. "Üç gündür uyuyorsun."

İnanamayarak ona baktım. Ağzımı açıp bir şey söyleyecekken yanağımın sızladığını hissettim. Boşta kalan elimle sol yanağıma dokundum, bandaj vardı.

O an, her şeyi hatırladım. Benim büyücü tarafından yine saldırıya uğramam ve Oscar'la Ardor'un dövüşmesi üç gün önce mi olmuştu? "Ah..."

Oscar'ın üç gün önce Ardor tarafından patlatılmış dudağına baktım, zaten kırmızı olan dudağının köşesi sadece daha fazla kızarıktı. O da oraya baktığımı anlamıştı. Hemen, "Bir şey oldu mu?" dedim yavaşça. "Ardor..."

"Hayır." Oscar omuz silkti. "Olmadı. Sadece Phrkagias üç gün saraydan ayrılmama cezası verdi. Ayrıca sen bu hasta halinle hâlâ onu düşünebiliyorsun." Kaşlarını çattı. Derin bir nefes aldım. Devam etti, en sonunda patlamıştı. "Lanet olsun Sarah. O kahrolası büyücü seni öldürebilirdi! Nasıl tek başına kalırsın?"

Ona pişmanlıkla baktım. "Bilmiyorum."

Oscar sinirle boşta olan elini saçlarından geçirdi. "Senden ne istiyorlar? Kahretsin. Kimse bilmiyor."

Nefesimi yavaşça verdim. Kadın olduğunu hatırlıyordum. Yüzünü ise hatırlamıyordum, hatırlamaya çalıştıkça başım ağrıyordu. Sadece kadının dedikleri aklımdaydı. Giderken ne söylemişti?

Yine karşılaşacağız. Tüylerim diken diken oldu.

O sıra kapı açıldı ve içeri ıslak gözlerle Stella girdi. Uyanık olduğumu görünce, "Ah Tanrım! Sarah!" deyip hızla yanıma geldi. Bana yavaşça sarıldı. Üç gün uyumama rağmen kendimi hâlâ bitkin hissediyordum.

"Ah Sarah! Çok üzgünüm. Seni öyle kanlar içinde görünce..." Hıçkırdı. "Çok korktum."

Uzanıp elini tuttum. "Korkma," dedim yavaşça.

Sonra herkes odama girdi. Bütün element üyeleri buradaydı sanki, Phrkagias en son girerken büyük odada yirmi beş kişi saydım.

Phrkagias hızla yanıma geldi, tuhaf kıyafeti şıkırdadı. "Sarah," dedi yavaşça, Oscar'ın bıraktığı elimi tuttu. "İyisin ya?"

"İyiyim."

"Yine biri saldırdı, değil mi?"

Phrkagias'ın koyu kırmızı gözlerine bakarken yutkundum. Ama kendimi güvende hissediyordum, sanki Phrkagias varken bana bir şey olmazmış gibi. "Evet," dedim.

Phrkagias'ın güçlü çenesi kasıldı, o an inanılmaz derecede Ardor'a benzemişti. Ardor'u da görmek istedim. Ama Oscar'ın söylediğine göre üç gün cezalıydı, bugün de cezasının son günü olmasına rağmen yine de gelememişti.

Phrkagias bana döndü. "Sarah, bundan sonra Shat dışına çıkmanı istemiyorum. Çok gerekirse..." Döndü ve ilk Oscar'ı gördü. "Oscar'la çıkarsın."

Oscar'ın yüzü aydınlandı. Phrkagias ona dönerken, "Bundan sonra Sarah'dan ayrılmayacaksın, Oscar," dedi. Oscar hemen, "Elbette," deyip hızla gülümsedi.

Hoşuna gitmişti. Belliydi. Ben mi? Benim düşüncelerim o an karışıktı. İlk öpüştüğüm ve büyük ihtimalle benden hoşlanan çocuk koruyucum olmuştu. Ne hissetmem gerektiğini bilemiyordum.

Odadan yavaşça çıktılar ve ertesi gün taburcu oldum. Yüzümde hâlâ bandaj vardı, kendimi bununla çirkin hissediyordum.

Shat'a geldiğimiz andan itibaren kimse beni bir an bile yalnız bırakmadı. Odamda Jane ile yatıyordum, hemen yan odamda Palaemon kalmaya başlamıştı. Alana gitmiyordum ama saraydan çıktığımda hemen Oscar yanımda bitiyordu.

Yanağımdaki yara ise hâlâ kötüydü. Arada bir bandajımı kaldırıp yüzüme bakıyordum, pütürlü iğrenç bir izdi ve kabuk bağlıyordu. Gözlerim dolarak yüzümü kapattım. Zaten güzel değildim, şimdi iyice çirkin olmuştum.

Birkaç gün sonra, Jane hızla odama girdi. Telaşla yattığım yerden ona baktım, bir şey olmuştu kesin. Yoksa Oscar ve Ardor kavga mı etmişti yine?

"Jane?" dedim yavaşça.

"Sarah." Yüzünü buruşturdu. "Sana telefon var."

Şok içinde minik suratına baktım. "Bana mı?" Beni kim ararı ki?

Jane'in yardımıyla, günlerdir çıkmadığım saraydan çıkıp Micky'yi aramış olduğum yere geldim. Telefonu elime aldım ve yavaşça, "Alo?" dedim.

"Sarah?"

Kahretsin. Bu Nancy'ydi. Sesini duymamla, duygularımın çığ olup üstüme düşmesi bir oldu. Gözyaşlarına boğuldum. "Nancy?"

Sesi titredi. "Sarah, kızım." Islak gözlerini görür gibiydim. "İyi misin?"

"Ben... Ben çok iyiyim Nancy." Ona kazadan bahsetmek istemiyordum. "Babam nasıl?"

"O da burada."

Ah. Sonra Nancy'nin telefonu babama uzatmasını bekledim.

"Sarah?" Babamın soğuk ama tanıdık sesi beni sararken hıçkırdım. Babam benimle hiç ilgilenmezdi ama onun sesini duymak özlemimi artırmıştı. "Baba?"

"Nasılsın?" Sesi soğukluğunu kaybetmeye başlamıştı.

"Ben iyiyim." Onları o kadar özlemiştim ki. "Siz nasılsınız?"

"Biz de iyiyiz." Babam gülümser gibiydi. "Tatlım, benim işe gitmem gerekiyor. Seni sevdiğimi unutma."

"Ben de seni seviyorum baba," dedim ama çoktan telefonu bırakmıştı. Gözyaşlarımı sildim. Telefonda yeniden Nancy'nin sesi duyuldu.

"Sarah." Nancy'nin sesi hâlâ titrekti.

"Seni çok özledim Nancy." Gözyaşlarım yeni hücumuna başlarken yaram sızlıyordu. Jane'e baktım, bana dikkatle bakıyordu.

"Orası hâlâ güzel mi?" dedi Nancy. "Son gördüğümde büyülenmiştim."

"Buraya geldin mi?" dedim şaşırarak.

Klasik gülüşünü yollarken içim ısındı. "Elbette tatlım. Bebeğimi bilmediğim yere yollayacağımı düşünmüyordun, değil mi?"

Gülümsedim. "Tabii ki hayır."

Uzun süre, Nancy ile karşılıklı ağlayarak konuştuk. Buraya geldiğimden beri onlarla konuşmamış olmam garipti ama burada olaylar öyle hızlıydı ki, zaman kavramını yitirmiştim sanki. İki kez yaralanmam da –ve üç kez büyücülerle karşılaşmış olmam– cabasıydı.

Sonraki günlerde sadece sarayda yattım. Ardor'u günlerce görmedim. Her gün Oscar'la vakit geçiriyordum; yemeği birlikte yiyor, birlikte konuşuyor, kitap okuyor, eğleniyorduk. Ona gitgide daha çok alışmaya başlıyordum.

En sonunda, şifahaneden çıkıp saraya geldikten iki hafta sonra alana gittim ve Ardor'u gördüm.

Ardor'a yaklaştım ve onu görmediğim şu on sekiz günde ne kadar çok görmek istediğimi hatırladım ve özlemim tavan yaptı. Bana dikkatle baktı ve bir şey demeden nazikçe sarıldı. Ben de ona sarıldım. Ağlayacak gibiydim.

Ardor geri çekilip, "İyi misin?" dedi.

Başımı salladım. Yavaşça parmağıyla bandajıma dokundu, yüzüm ısınmaya başlamıştı.

İç çekti. "Senden ne istiyorlar?"

"Bilmiyorum," dedim. Cidden bilmiyordum.

Ardor elindeki oka bakıp, "Çalışmak istemezsen çalışmayabiliriz," dedi.

Elindeki oka baktım. "Başka bir fikrim var."

***

Ardor, elinde tuttuğu su şişesini benden uzak bir noktaya bırakmadan önce, "Emin misin?" diye sordu.

Emindim, evet. Ne olursa olsun, elementimi kullanmayı artık öğrenmeliydim. En azından bir daha saldırıya uğrayacağım zaman –ki en son gelen büyücünün dediğine göre yine gelecekti– kendimi bir şekilde koruyabilirdim. Bu yüzden Ardor'un endişeli yüzüne baktım ve, "Evet," dedim.

Ardor yanıma geldi. Kahvaltı yaptığımız yerin hemen yanındaki, eskiden silah deposu ve kütüphane olarak kullanılan, yıkılmaya yakın bir barakadaydık. Baraka oldukça büyüktü ve sadece ikimiz vardık.

Ardor karşıma bağdaş kurup oturdu. Ellerimi tuttu. "Hazır mısın?"

"Evet." Fısıldamıştım.

Ardor heyecanla ellerimi sıkıca tuttu. Gözlerini kapatınca ben de kapattım.

"Şimdi. İçindeki güce odaklanmanı istiyorum." Ardor durdu, durunca gözlerimi açtım. "Ama önce ortam oluşturmamız lazım."

Nasıl dememe kalmadan, bir saniyelik aradan sonra Ardor'un elinde minik bir ateş oluştu. Gözümü kırpmadan ona ve eline bakıyordum, resmen büyülenmiştim.

Ardor, elini yere bastırdı ve yer yanmaya başladı. Tıpkı lamba gibi kulübeyi aydınlatırken, "Nasıl her yer tutuşmuyor? Burası tahta," dedim.

"Kontrol ediyorum." Ardor ateşine bakıyordu. "Yoksa elbette yanar."

Elini ateşten çekip bana uzatınca salakça beni yakmasını bekleyerek tuttum, neyse ki böyle bir şey olmadı.

"Şimdi içinde bir güç olduğunu düşün." Gözlerime dikkatle bakıyordu, yerdeki ateş yüzünde gölgeler bırakıyordu. "O gücü kullanmanı istiyorum."

Gözlerimi kapattım. Bakışlarını üstümde hissediyordum, bu biraz odaklanmamı güçleştirse de bir şey demedim.

Güç. Güç. Defalarca tekrarladım.

"Kontrol ettiğini düşün." Sesi fısıltı gibiydi. "İçindeki gücün kalktığını hisset."

Güç. Kelime kafamda dönerken, birden içimde tuhaf bir kıpırdanma hissettim. Midem ağrımaya, ellerim karıncalanmaya başladı.

"Ellerim," dedim ellerimi oynatarak.

"Güzel." Ardor dikkatle bana baktı. "Şimdi. Şuradaki şişeye bak. Görüyor musun?" Az önce yere bıraktığı su şişesini gösterdi.

"Evet."

"İçindeki suyu hareket ettirmeni istiyorum."

Ona baktım. Nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ellerimi ateşin üzerinden şişeye doğru uzatıp suyun çıktığını hayal ettim.

Hiçbir şey olmadı. Sıkıldım. Tam o an, önümüzdeki ateş söndü.

Ardor şok içinde bana baktı. "Nasıl..." Ateşin söndüğü yerdeki duman yüzünü kaplamıştı. "Ne yaptın?"

"Hiçbir şey." Ellerimi indirdim. "Suyu hareket ettirmeye çalışıyordum."

Dumanı eliyle dağıtıp yeni bir ateş oluştururken, "Benim iznim olmadan sönmemesi gerekiyordu," dedi alnını kırıştırarak. Başka bir şey demeden yeniden minik bir ateş oluşturdu.

Şişeye baktım. Tekrar ve tekrar suyun çıktığını hayal ettim. Hiçbir şey olmuyordu.

En sonunda sıkılıp, "Çık artık!" diye bağırdım.

Bağırmamla üç şey oldu.

Birincisi, bağırmamla birlikte su gerçekten şişenin ağzından çıkıp tavana fışkırdı ve her yeri ıslattı.

İkincisi, içeride minik bir rüzgâr esmeye başladı ve ateş tekrar söndü.

Üçüncüsü, Ardor bana yine dehşetle baktı.

Rüzgârı ve ateşi yok sayarak ıslak tavanı gösterdim. "Oldu!" dedim sevinçle. Ardor ise ciddi bir tonla, "Sarah," dedi. "Bu normal değil."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Başını salladı. "Ateşin sönmemesi gerekiyor. Onu ben kontrol ediyorum, ben söndürebilirim."

"Belki tavandan su damlamıştır," dedim bandajıma damlayan suyu silerek.

Ardor ise ikna olmamıştı. "Hayır. Su bile söndüremez, *ben* istemediğim sürece kimse..." Biri pat diye onu durdurmuş gibi aniden sustu. "Aman Tanrım."

Korkmaya başlamıştım. "Ne oldu?"

Dehşetle bana baktı. "Ateşi sadece ben söndürebilirim, bir de..."

"Onu anladım. Bir de *ne*?"

Ardor kırmızı gözlerini bana dikti. "Bir de, diğer Ateş üyeleri. Yani ateşi kontrol eden diğerleri."

Şaka mı yapıyordu? Bu imkânsızdı. Ben Su elementindendim, söndürmüş olamazdım. "Bu mümkün değil," dedim kafamı yana sallayarak. "Ben... ben Su elementindenim."

Ardor kaşlarını çattı. Sonra aklına bir fikir gelmiş gibi elinde minik bir ateş oluşturdu ve bana bakıp, "Söndürebilir misin?" dedi merakla.

Saçmalıyordu. Güldüm. "Ardor saçmalama. Yapamam."

"Sadece dene."

Yüzüne sıkıntıyla baktım ve gözlerimi devirdim.

Nasıl yapacağımı bilemeden ateşe dikkatle döndüm. Derin bir nefes aldım ve ateşe delici bakışlarımla baktım.

Hiçbir şey olmadı.

Ardor'a ben-sana-demiştim bakışı attım, Ardor hemen, "Söndürmeyi düşünme. Bağır. Az önce yaptığın gibi," dedi.

"Ardor, bu çok saçma."

Yanıma geldi ve boştaki eliyle kolumu tuttu. "Lütfen?"

Gözlerine baktım ve kolumu bırakıp eski haline döndü. Ateşi daha da kuvvetlendirip, "Hadi," dedi.

İç çektim ve, "Sön," dedim.

Bir şey olmadı.

Ardor'un gözlerini devirişini görmezden gelerek, "Sön!" diye bağırdım.

Ve ateş sönmüştü.

Bir adım geri çekildim. Bunu Ardor mu yapmıştı? Bilerek mi yapıyordu? "Ardor..." Ona baktım. Şok içindeydi. Ağzının açık kaldığını görebiliyordum.

"Nasıl?" dedi yavaşça. Eline bakıyordu. "Ama bu... Çok saçma."

Ardor'a yaklaştım. "Lütfen. Bu... bu çok saçma biliyorum. Bu..." Durdum. "Nasıl olabilir?"

Başını sallayıp açık ağzını kapattı. "Bilemiyorum. İlk kez böyle bir şey oluyor."

"Acaba zıt bir elemente sahip olduğum için mi?" dedim yavaşça. "Belki ondan sönüyordur."

"Hayır," dedi Ardor hemen. "Dediğim gibi ancak ben söndürebilirim. Bir de..." Gözlerime baktı. "Ateş elementinden olanlar."

Derin bir nefes aldım. O an karnımda inanılmaz şiddetli bir acı hissettim. Acı göbeğimi kaplarken nefes alamaz gibi oldum. Yere eğilip çığlık attım.

"Neler oluyor?" Ardor hemen yanıma çöktü.

Ağrı karnımdan genişleyerek yayıldı. Nefes alamıyordum. Midemin üstüne, göbeğime şiddetli bir baskı yapıyordu. Elimi karnıma götürdüm, ısınmıştım. Bir süre öyle durdum. Ölüyorum sandım. Büyücü gitmeden bir şey yapmış olabilir miydi?

Ağrı geldiği gibi aniden kesildi. Korkarak derin bir nefes aldım ama acı yoktu. Hatta kendimi mükemmel hissediyordum.

"İyiyim," dedim Ardor'a bakarak. Ayağa kalktım.

"Ne oldu?" dedi endişeyle.

"Bilmiyorum." Ona dikkatle baktım. İçimden bir ses burada olanları söylememiz gerektiğini adeta haykırıyordu. "Ardor, burada olanları kimseye söyleyemeyiz."

Başını salladı. "Haklısın."

"Önce ne olduğunu biz çözeceğiz, tamam mı?" Elini tuttum.

Elimi sıktı. "Tamam. Hadi çıkalım buradan."

Şişeyi arkamızda bırakarak saraylara ilerledik. Öğlen yemek yemek içimden gelmiyordu. Üstümü değiştirip havuzda biraz yüzmeye karar verdim.

Odama gittim ve aynada kendime baktım. Tenim mi beyazlaşmıştı? Bembeyaz görünüyordum ama öyle damarları gözüken bir beyaz değil. Böyle... Cildim pürüzsüz gibiydi.

Yüzüme dokundum. Sonra bandajıma uzandım. Yavaşça bandajımı sıyırdım ve nefesimi tuttum.

Yara yoktu.

Bandajı çıkardım ve iyice yaklaşıp baktım. Cidden yaram yoktu. Yüzüm sanki hiç yaralanmamış gibiydi. Halbuki yaraya defalarca bakmıştım, en az birkaç hafta daha orada iz kalacak gibi duruyordu.

İnanamayarak aynadan uzaklaştım ve dolabımı açtım. Biki-

nimi çıkardım ve üstümü çıkarıp aynada karnıma bakınca nefesim kesildi.

Göbek deliğimden başlayan ve oradan bütün karnıma yayılan muhteşem bir iz vardı... Yakından baktım, dövme gibi iç içe geçmiş bir izdi.

Parlayan siyah çizgilere dokundum, iç içe geçmiş çok sayıda desenden oluşuyordu. Sanki Nancy'nin ördüğü danteller bana işlenmişti... Tanrım, muhteşem görünüyordu. Uzun süre ize baktım. Bunu nasıl açıklayacaktım? Barakadaki karnımda hissettiğim acı bunun yüzünden mi olmuştu? Ayrıca ben ateşi kullanabiliyordum, bir şekilde. Ama nasıl? Ve *neden*?

Kafamda sorularla tişörtümü geri giydim, yüzecek halim kalmamıştı.

10. Bölüm

Yatmayı bir türlü beceremediğimden yatağımda doğruldum ve kocaman camdan okyanusu izlemeye başladım. Ay ışığı, mükemmel bir uyumla okyanusun üstünde parlıyor, gerçek olamayacak kadar güzel bir manzara oluşturuyordu.

Merakıma yenilip yeniden karnımı görmek için tişörtümü sıyırdım. Oradaydı işte, o siyah çizgiler ay ışığının vurduğu bedenimde gölgelerle birlikte harika bir görüntü oluşturuyordu.

İç çekip tişörtümü kapattım. Bandajımı düzelttim, henüz herkese nasıl iyileştiğimi açıklayamayacağımdan yüzümün bandajlı kalmasına karar vermiştim.

Uyuyamayacağımı anlayınca üzerime bir hırka aldım ve saate baktım. 03.17'ydi. İç çektim ve yavaşça odamın kapısını açtım.

Saray o kadar sessizdi ki, nefes alışım bile bir gürültüye sebep oluyordu. Altın merdivenleri inmeye başladım, odam en üst katta olduğundan inene kadar üç kez nefesimi yenilemek zorunda kalmıştım. Sarayın kapısını açtım ve dışarı adım attım. Eylül ayında olduğumuzdan hava geceleri artık soğuk oluyordu, üşümemek için hırkamı iyice kendime çektim.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Meydan bomboştu, herkes elbette uyuyordu. Mavi Saray'ın yanındaki ağaçlık kısma –Oscar'ın beni öptüğü kısma– geldim ve bir banka oturdum. Derin bir nefes alıp okyanusu izlemeye karar verdim. Belki de uykum gelirdi.

Düşünmeden edemiyordum. Dün yaşadığım şeyler aklımda dolaşıp duruyordu. Ateş ve ben... Ateş elementini nasıl kontrol edebiliyorum sorusu beni uyandırmış ve uykumu kaçıracak kadar aklımı kurcalamama neden olmuştu.

Elime baktım. Aniden gelen bir düşünceyle yavaşça ateşi düşündüm. Elimde bir top oluştuğunu düşünmeye başladım. Bir şey olmadı. Tekrar denedim, yine olmadı. Belki de Ardor yanılıyordu, Ateş'i kullanamıyordum.

Derin bir nefes aldım ve rahatladım. Evet, büyük ihtimal böyle olmuştu.

Ama sonra, merakım ağır bastı ve elimi kaldırıp, "Ateş oluşmasını istiyorum," dedim.

Sonra avucumda minicik bir ateş oluştu. İrkildim ve elimi tahtaya bastırırken sönmesini düşündüm. Elimi korkarak kaldırdım ve ateş gitmişti.

Nefes nefese elime bakıyordum. Çıldıracaktım, bu nasıl oluyordu? Babam da mı yoksa elementtendi?

Hayır. Babamın safkan bir insan olduğuna adım kadar emindim. Annemin de safkan Su elementine sahip olduğundan şüphem yoktu. Peki o zaman?

O zaman ben bir ucubeydim. Tek açıklama buydu.

Bankta bir saat kadar oturdum. En sonunda uyku tüm ağırlığıyla bastırdı ve gerisin geri sarayıma döndüm. Yumuşacık yatağıma uzanırken olanları düşünmemeye çalışıyordum.

***

Jane, odama pat diye girdiğinde henüz beş saat uyuyabilmiştim, o yüzden beni uyandırması inanılmaz zor oldu. Kolumdan

ayaklarımdan, her yerimden tutup beni resmen yataktan fırlattı. En son tamamen uyanmam için yüzüme su fışkırtmak zorunda kalmıştı.

"Tamam!" diye haykırdım ve ayağa kalkıp yüzümü sildim. "Uyandım."

"Nasıl bu kadar derin uyuyabiliyorsun, anlamıyorum," dedi gözlerini devirerek. Sonra elini tişörtüme atıp çıkartmaya kalkınca hızla ondan uzaklaştım. "Ne yapıyorsun?" Kaşlarını çattı. "Çıkar, alana gideceksin."

Tişörtümü sıkıca tutarak, "Ben giyinirim," dedim.

Jane kaşlarını kaldırdı. "Seni her zaman ben giydiririm."

"Bebek değilim," dedim hemen, bir yandan tişörtümü bırakmadan dolabıma yaklaştım.

"Utanıyor musun?" dedi Jane gülerek. "Üç aydır utanmadın da bugün mü utanıyorsun?"

Yüzüm kızardı. "Regl olacağım, sanırım ondan."

Jane kahkaha attı. "Her neyse, geç kalma." Sonra bana anlamsız bir bakış attı ve odamdan çıktı.

Derin bir oh çekerek, çabucak giyinip aşağı indim. Alana koşar adım gittim, her zamanki gibi geç kalmıştım.

Yolda Oscar ile karşılaştım. Beni tutup, "Sarah," dedi gülümseyerek. Phrkagias'ın emriyle koruyucum olduğu günden beri aşırı iyi anlaşıyorduk, istemsizce kusursuz gülümsemesine karşılık verdim. "Günaydın," dedi, yüzüme dikkatle baktı. "Dün akşam neredeydin?"

Yüzüne baktım. Gece beni mi görmüştü? "Akşam mı?"

Oscar güldü. "Yemeğe neden gelmedin?"

"Jane ile konuşmaya dalmışız." Kolunu tuttum ve, "Şimdi Ardor'a yetişmem gerekiyor," dedim.

Ben gitmeden sıkıca beni kendine çekti ve yanağıma sıcak bir öpücük kondurdu. Geri çekildim ve etrafıma baktım, neyse ki kimse görmemişti.

"Kendine dikkat et," dedi. "Ve kendini öldürmemeye çalış."

Homurdandım, Oscar ise güldü ve alana koşmaya başladım. Alana girer girmez Ardor'u gördüm. O da beni görünce, "Günaydın," dedi.

"Günaydın," dedim gülümseyerek, yanına yaklaştım ve gözlerine dikkatle baktım.

Bugün yine okla çalışacaktık. Geçen sefer aklımı Oscar meşgul ettiğinden doğru düzgün atamamıştım, bu kez okla gayet düzgün çalıştım, hatta Ardor'a bir ara beşlik bile çaktım. Yemeğe giderken Ardor, "Benimle oturur musun?" diye sorunca, onu tabii ki kırmadım ve önceden söz verdiğim Ardini'yi, üzgünüm diye mırıldanıp yanağından öptüm ve koşarak Ardor'la oturduğumuz masaya gittim.

"Evet?" dedi Ardor, ben enfes makarnamı yerken.

Yuttum. "Ne oldu?"

"Çözebildin mi?" Dünkü olaydan bahsediyordu.

Gözlerimi yemeğe diktim. "Hayır."

Ardor, uzanıp elimi tutunca ona bakmak zorunda kaldım. "Bugün yine çalışalım, belki bu kez çözeriz."

Başımı salladım ve yemeğimi hızla yedim.

Tekrar dün çalıştığımız barakaya gelince içeri tereddüt ederek girdim. Ardor arkamızdan kapıyı sıkıca kapattı. O bir şey diyemeden, "Ardor," dedim yavaşça. "Bir şey göstermek istiyorum."

Ardor, yakışıklı yüzündeki endişe ifadesiyle, "Tamam," dedi.

Derin bir nefes aldım ve biraz utanarak tişörtümü sıyırmaya başladım, o sırada şaşkın bakışlarını görmezden gelmeye çalışıyordum. Tişörtümü sıyırıp nefesimi tuttum.

Ardor şaşkınca bana baktı. Kırmızı gözleri büyüdü. "Bu da neyin nesi?" dedi yavaşça, şoktaydı.

"Bilmiyorum." Gözlerine baktım. "Dün saraya gittiğimde fark ettim."

Gözlerini siyah çizgilerden zorlukla ayırıp gözlerime baktı. Kızarmıştım. "Ama bu... Daha önce var mıydı?"

"Hayır." Yüzüm buruştu. "Dövme falan sevmem. Dün oluştu."

"Ama nasıl oluş–" Nefesi kesildi, gözleri büyüdü.

"Ardor?" Tişörtümü bıraktım ve yanına gittim. Yüzü beyazlamıştı. "Ne oldu?"

Uzun süre konuşmadı, yere bakıyordu. Alnının kırışıklığından, düşündüğünü görüyordum. Yavaşça, "Ben bunu bir yerde görmüştüm," dedi. "Ama nerede?"

Hatırlamaya çalışırken ona dikkatle bakıyordum. En sonunda bana döndü ve, "Tekrar bakabilir miyim?" dedi.

Kızardım ve elleriyle nazikçe tişörtümü sıyırırken nefes almayı unuttum. Dikkatlice ize baktı. Eğildi ve gözleriyle bütün vücudumu incelerken bayılacağımı düşündüm. Nefes nefese kalmıştım, heyecandan kalbim fırlayacaktı.

Sonra kafasını kaldırıp, "Kahretsin, nasıl unuttum!" dedi. Alnına vurdu ve ellerini tişörtümden çekti.

"Hatırladın mı?"

Bana dehşete yakın bir ifadeyle baktı. Alt dudağı sarkmıştı, kaşları çatıktı. "Ardor?" Elini tuttum.

O ise, elimi sıkıca tuttu ve beni barakanın arka tarafına götürdü. Karanlık olmaması için yerde minik bir ateş oluşturdu.

Burası barakanın eskiden kütüphane olarak kullanılan bölümüydü, silahlar yeni kulübeye taşınsa da burada da hâlâ kitaplar vardı ve isteyen gelip burada da çalışabiliyordu. Uzun süre elimi bırakmadan tek eliyle bir kitap aradı, en sonunda buldu ve açıp masaya bıraktı.

Gösterdiği sayfaya baktım. Uzun süre resimdeki adama baktım. Tanrım. Ardor'a ya da Oscar'a yakışıklı mı demiştim? Bu adam, onlarla karşılaştırılamazdı bile. Daha önce gördüğüm hiçbir erkeğe benzemiyordu, inanılmaz yakışıklıydı. Vücudu heykel gibiydi, kusursuz yüz hatları vardı. Çıkık elmacık kemikleri, düzgün bir burnu ve biçimli, kırmızı dudakları vardı. Saçları tıpkı Ardor'un saç rengindeydi, hatta Ardor'a biraz da

benziyordu. Ama adam tam anlamıyla bu dünyadan olamayacak, bir melek gibi duruyordu ve güçlü olduğunu bu fotoğraftan bile anlamıştım.

Ama asıl dikkatimi çeken bu değildi.

Adamın üst kısmı çıplaktı ve boynundan omzuna, oradan da kaslı koluna uzanan bir şekil vardı. İyice bakınca, bu boylu boyunca uzanan şeyin iz olduğunu, hatta benim izimin aynısı olduğunu fark edince küçük bir çığlık attım. Boynundan omzuna, oradan da el bileğine kadar bende oluşan izin aynısı devam ediyordu.

"Hartes," dedi Ardor, yavaş ve tuhaf bir sesle. Elimi bırakmıştı. "Gördüğün adam Hartes, ölen amcam. Ve Shat'ta *sadece* onda bu iz vardı."

Nefesim kesilerek ona baktım. Nefes alamadığımı hissediyordum, oturmak zorunda kalmıştım.

Ardor uzun süre tepkimi izledi. Başımı kaldırdım ve kısık bir sesle, "Bu ne demek?" diye sordum.

"Ne mi demek?" Ardor'un dudakları alayla yukarı kıvrıldı. "Melezsin Sarah. Hem de insan soylu değil. İki element soylusun. Başka bir açıklaması yok."

***

Ardor'un kusursuz yüzüne dakikalarca baktım. En sonunda bir kahkaha attım ve gülmeye başladım, öyle gülüyordum ki gözlerimden yaş gelmişti.

Ardor ise bana sinirle baktı, bir süre zekâmı kaybetmişim gibi nefessiz güldükten sonra kendimi zor zapt ettim. Gözlerimi sildim ve, "Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındasın, değil mi? Ben Shat dışından geldim!" dedim. Dakikalardır oturduğum yerden kalktım, popom uyuşmuştu.

"Başka bir şey söyleyemiyorum." Ardor'un yeniden alnı kırıştı, sesi dakikalardır güldüğüm için sinirliydi. "Bu izin olmasının ve Ateş'i kullanabilmenin tek açıklaması bu. Melezsin."

"Ama nasıl?" Kalbim hızla çarparken ona baktım. "Hani elementler arası ilişki yasaktı?"

Bana dikkatle baktı. "On sekiz yıl önce sen doğarken değilmiş demek ki."

Ona yaklaştım. "Nasıl?"

"Bilmiyorum." Fısıldıyordu. Ben ona yaklaşınca bana döndü. Bir şey demeden yüzüme bakıyordu, sonra kafasını çevirdi. Ben bir adım daha yaklaştım ama bana bakmıyordu. Kitaba, Hartes'e bakıyordu.

Kitabı elinden aldım, bana bakması için onu zorladım. Uzun süre gözlerime baktı, en sonunda, "Bakabilir miyim?" dedi yavaşça.

Ben bir şey diyemeden, tekrar nazikçe tişörtümü sıyırdı. Kalbim fırlayacak gibi atıyordu. Eğildi ve yavaşça çizilmiş bir dövme gibi duran siyah izin üzerinden soğuk parmaklarıyla geçerken ses çıkarmamak için kendimi zor tuttum.

"Çok güzeller," diye fısıldadı.

Nefes alamıyor gibiydim. Ardor'un parmaklarının geçtiği yerler yanıyordu sanki. Kafasını kaldırdı, o kadar yakınımda duruyordu ki. Gözlerime bakmaya devam ediyordu. Sessizdik, hatta tek ses kalbimin çıkardığı sesti.

"Neden heyecanlanıyorsun?" Gülümsüyordu.

Yüzümün kızardığını biliyordum, o da neden heyecanlandığımı biliyordu. Mahsus yapıyordu. "Heyecanlanmıyorum," dedim.

Aniden elini göğsümün üstüne koydu. Bu hareket resmen kalbimin göğüskafesimden çıkıp boğazıma yerleşmesine sebep oldu. Kalbimi dinlerken gözlerini benden ayırmıyordu.

Tamam, bilerek yapıyordu. Kesinlikle bilerek yapıyordu.

"Ama kalbin öyle demiyor," dedi.

Derin bir nefes aldım, gözlerimi kaçırmak istedim ama yine de gözlerine bakmaya devam ettim. Eli hâlâ kalbimin üstündeydi, diğer eliyle de belimi tutuyordu. Sonra yavaşça, "Oscar'ı

seviyor musun?" dedi. Ani konu değişikliğine şaşırarak ona baktım.

Gözlerime öyle dikkatli bakıyordu ki ruhumu görebiliyor diye düşündüm. "Hayır," dedim. Oscar'ı sevmiyordum evet, belki hoşlanıyor olabilirdim. Ya da Oscar'ın varlığına alışmıştım, bilemiyordum.

Ardor gülümsedi. "Sevindim."

"Sen?" dedim. *Deja-vu* hissi yaşıyordum. "Lada..."

"Bir kere daha söylemiştim." Gözlerime baktı. "Beni ilgilendiren tek kişi var." Sonra eğildi, ne yaptığını anlayamadan beni yumuşakça öptü.

Titredim. Tanrım. Oscar da beni öpmüştü ama Ardor'un öpüşü o kadar farklıydı ki, sanki içime akıyordu. Kırmızı dudakları yumuşacıktı, öpüşü içimi titretiyordu. Kollarımın uzandığını ve geniş omuzlarına dokunduğumu hissettim. O da belimi sardı ve iyice yanaştı.

Dudaklarını çekti. Nefes nefese kalmıştık. Burunlarımız birbirine sürtüyordu. Bir şey demeden bir süre öylece durduk ama yine de sakinleşemiyordum. Ardor güldü. Sonra bir şey demeden tekrar dudaklarını yanaştırdı.

Bu sefer öpüşürken bir şeylerin farklı olduğunu hissettim. Yanıyor gibiydim, sanki dudakları dudaklarımı yakıyordu. Onu hissediyordum, öpüşünü hissediyordum. Öptükçe, midemin tepetaklak olduğunu hissettim ve Ardor'un beni sevdiğini. Öpüşüne bunu aktarmaya çalışıyor gibiydi.

Ardor durdu. Dudaklarını ayırmak istemiyor gibiydi, dudakları artık yaralı olmayan yanağımdaki bandajın üstünde dolaştı.

"Şifahaneye gelemedim," diye mırıldandı yavaşça. "Üzgünüm."

"Biliyorum," diye fısıldadım, nefes nefese. "Cezalıydın. Oscar'a yumruk attığın için."

Güldü ve sıcak nefesi ısınmış yüzümü okşadı. "Bu konuda pişman olduğumu söyleyemem."

Yüzünü geri çekti ve gözlerime baktı. Elleriyle yanaklarımı tutup, "Aslında ondan önce davranmadığım için kendime yumruk atmam gerek," dedi.

Bir şey demeden onu bekledim. Yanaklarım yanıyordu ve dudaklarımın sızladığını hissettim, onu yeniden öpmek için içimde inanılmaz bir istek duyuyordum.

Gözlerime dikkatle baktı, derin bir nefes aldı. Kalbim hızla çarpıyordu.

"Seni seviyorum Sarah," dedi yumuşak bir sesle. "Geldiğinden beri. Pislik gibi davrandığım zamanlarda bile."

İşte, aylardır beklediğim cümleyi Ardor'un ağzından duyarken, içimde tarifi imkânsız bir coşku hissettim. Gülümseyip, "Ben de seni seviyorum Ardor," dedim.

Kusursuz yüzü parlak bir gülümsemeyle aydınlandı. Beni tekrar öptü. Bu sefer kısa ama çok, çok tatlı bir öpücük olmuştu. Beni çekip sarıldı ve onu sıkıca sardım. O kadar mutluydum ki Hartes, iz, Ateş'i kullanmam gibi şeylerin hepsi geride kalmış gibiydi.

Ardor beni yeniden öperken Hartes'in resmi bir yerde yok oldu gitti.

***

Ardor ile yemekhaneye bu kez el ele girdiğimizde her zamanki gibi bütün bakışlar üstümüzde toplandı. Bu sefer elimi de çekmedim. Artık resmen Ardor ile sevgili olduğumuzdan bakışları umursamıyordum. *Sevgili*. Sevinçten çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum.

Ardor ile masamıza geçtik, yemeği yerken, "Sanırım ceza alabiliriz," dedi yavaşça.

Ah, evet. "*Bir element üyesi başka element üyesiyle ilişki yaşayamaz.*"

Uzanıp elini tuttum. "Umurumda değil."

Ardor gülümsedi ve elimi sıktı. "Güzel. Çünkü benim de umurumda değil."

Gözlerine baktım, gülümsedim. Tanrım, bu çocuk beni mi seviyordu? Ateş elementinin gözde veliahtı beni seviyordu. Hâlâ imkânsız gibiydi bu.

Yemeği yedikten sonra, Ardor ile beni yanağımdan öptüğü yere geldik. Akşam olmuştu ve sadece ikimiz vardık. Elimi tutuyordu. Çimlere oturduk. Güneş batmak üzereydi ve harika bir görüntü vardı. Yan yana oturuyorduk, ben manzaraya dikkatle bakıyordum.

"Çok güzel, değil mi?" Başımı Ardor'a çevirdim.

O ise beni inceliyordu. Kırmızı gözleri bir an bile gözlerimden ayrılmıyordu.

"Evet," dedi yavaşça. "Çok güzel."

O an, derinlerden bir yerden bir anının *pat* diye kafamda belirdiğini hissettim. Gülümsedim. Şu an tıpkı buraya geldiğim zamanki rüyamı yaşıyormuş gibiydim. "Niye gülümsüyorsun?" dedi Ardor gülümseyerek.

"Hiç," dedim sırıtarak.

Çenemi tutup ona bakmam için zorladı. "Niye?" diye bastırdı.

Gözlerine baktım. "Bir şey hatırladım." Bir şey demeden yüzüme bakıyordu. Devam ettim. "Buraya geldiğim ilk gün, kabul töreninden birkaç saat önce bir rüya gördüm." Nefesimi tuttum. "Rüyamda sen vardın."

Gözleri açıldı, dudakları gülümsemesini saklayamadan kıvrıldı. "Ben mi?"

Başımı salladım. "Aynen burada oturmuştuk. Rüyamda bile... Seni öylesine hissettim ki... Sanki seninmişim gibiydi."

Ardor başını eğdi ve gülümsedi. "Halbuki o günkü tanışmamız çok kötüydü." Bana baktı. Sonra güldü, gülüşü harikaydı. "O yüzden babam ismimi söylediğinde yüzüme öyle bakıyordun demek."

Güldüm. "Evet, şoke olmuştum. Karşımda rüyamda gördüğüm çocuğu beklemiyordum."

İç çekti. "Babam seni benimle eşleştirdiği zaman çok sinirlenmiştim. Çünkü hem daha önce kimseyi çalıştırmadım, ilkti benim için, hem de..." Yüzüme baktı. "Babam ismimi söyler söylemez bana baktığında sana karşı bir şeyler hissettim. Ve korktum. Beni bu kadar etkileyen kızdan korktum."

Gözlerine baktım ve istemsizce gülümsedim. Demek ki ondan öyle davranmıştı. Başımı salladım. "Senin için de zordu."

"Hem de nasıl." Kaşlarını kaldırdı, gülümsüyordu. "Bilemezsin."

Elini tuttum. Beni çekti ve göğsüne yaslandım. Ve güneş tamamen kaybolana kadar orada durduk. En sonunda Ardor'la Mavi Saray'ın önüne geldik. Elini bırakmadan ona baktım.

Tek eliyle yüzümü tuttu. "Yarın hafta sonu. Alan yok. İstersen şunun..." Göbeğimi işaret etti. "Hakkında araştırma yapabiliriz."

"Çok isterim."

Gülümsedi ve eğilip nazikçe beni öptü. Yine kalbim çıkacak gibi olmuştum. Ardor beni bıraktı ve gitti. Peşinden baktıktan sonra arkamı döndüm ve Lada ile burun buruna geldim.

Geri çekildim. Bana sinirle bakıyordu, sanırım az önceki öpüşme sahnemizi izlemişti.

"Sen..." Resmen burnundan soluyordu. "Ardor'la *sevgili misin?*"

Güzel yüzüne baktım ve onu hafifçe kenara ittim. "Evet," dedim, ilkokulda koskoca sınıfta ödevini yapan tek kişi benmişim gibi bir gururla söylemiştim. "Sevgiliyiz."

Lada, sonunda dayanamadı ve aylardır beklediğim şeyi yaptı. Patladı ve üstüme saldırdı.

***

"Tamam!" dedi Oscar, bir Lada'nın, bir benim suratıma bakarak. "Sakin olun!"

Lada sinirle, "Seni öldürmeliydim," diye bağırdı. Az önce çizdiğim elini tutuyordu.

"Lada!" Oscar da ona doğru sinirle bağırdı. "Saraya dön."

Lada bana bakmadan saraya yürüdü.

Evet, resmen hayatımdaki ilk kız kavgamı az önce yapmıştım. Lada bana saldırıp saçıma yapışmıştı, ben de onu tırmıklamıştım. Ayrıca kızıl saçlarından da birkaç tutam koparmıştım. Oscar o sıra sesimizi duyup gelmese, sanırım Lada Toprak'ı kullanacaktı. Bir zamanlar klostrofobim olduğundan ve Micky ile bu korkuyu zar zor yendiğimden, beni toprağa kapatırsa ölebileceğimi düşünüyordum. Neyse ki Oscar tam zamanında yetişmişti ve ikimizi ayırmıştı. Daha doğrusu Lada'yı benim üstümden almıştı.

Oscar bana döndü. "İyi misin?" Biraz saçlarım acıyordu ama başımı salladım. "İyiyim," dedim.

"Sana neden saldırdı?" Oscar yanıma yaklaşıp yüzüme baktı.

Oscar'a ne demeliydim? Ardor ile sevgili olduğumuzu söylemeli miydim? "Şey..."

Oscar ben bir şey diyemeden, açılmış bandajıma dokundu. Yerine yavaşça yapıştırırken yüzünü inceledim. Aslında Ardor belki olmasa ve Lada, Oscar'ın kardeşi olmasa, Oscar'ı sevebilirdim. Güçlüydü, yakışıklıydı, beni koruyabilirdi. Yanında kendimi inanılmaz güvende hissediyordum.

Kahverengi gözlerine bakarak, "Teşekkür ederim," dedim.

Alaycı gülüşünü takındı. "Önemli değil." Sonra ciddileşti. "Şimdi, neden saldırdığını söyleyecek misin?" Dudağımı ısırdım. Yüzüne bakamıyordum.

"Sarah?"

Oscar'ın arkasından Ardor'un bana yaklaştığını gördüm. Yanıma hızla geldi ve yüzümü elleri arasına aldı. "Ne oldu? İyi misin?"

Oscar'ın gözlerini üstümüzde hissederek, "Evet," dedim. "İyiyim."

Ardor iç çekip Oscar'a döndü. Ciddi bir ifadeyle, "Onları sen ayırmışsın. Teşekkürler," dedi.

"Bunu senden takdir kazanmak için yapmadım." Oscar'ın kaşları çatılmıştı ve Ardor'un beni tutan ellerine bakıyordu.

Derin bir nefes aldım. "Oscar..." diye başladım. Oscar kafasını salladı. "Her neyse." Ve hızla uzaklaştı.

Arkasından bakakaldım. Ardor hiçbir şey demiyordu. Elini bıraktım ve banklardan birine oturdum. Başımı ellerimin arasına aldım. İçimde tuhaf bir hüzün vardı. Ardor başımda duruyordu. Ona dikkatle baktım. "Gidip Lada'yı bulacağım," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Ona sevgili olduğumuzu ve bunu kabullenmesi gerektiğini söylemem gerek." Gülümsüyordu. "Ortalık yerde sana saldıramayacağını öğrenmeli."

Başımı salladım. Sonuçta Lada sadece Ardor'u dinlerdi, onunla konuşabilecek tek kişi oydu. "Tamam."

Beni başımdan öptü ve uzaklaştı. Ben de saraya girdim.

Odama girer girmez Jane de peşimden geldi. Bir şey demedim ve pijamalarımı alıp banyoya girdim, Jane göbeğimdeki izi görmemeliydi.

Jane, "Lada sınırı aşıyor," dedi kapının arkasından.

Banyodan çıktım ve saçlarımı tararken, "Evet," dedim. "Resmen bana saldırdı."

Jane hemen sırıtarak, "Gerçekten Ardor ile..." diye başladı.

Tarağı bıraktım ve yatağa yanına zıpladım. "Evet!" Küçük bir çığlık attım.

Jane kahkaha attı. "Stella söylemişti."

Ona Ardor'un bana açılışını anlattım. Ağzım kulaklarıma varıyordu, Jane de beni aynı heyecanla dinliyordu. "Sonra beni öptü," dedim en son. Kendimi yumuşak yastığa bıraktım. "Hakikaydı."

"Çok şanslısın." Jane bana şaplak attı. "Oscar da seni öpmüştü. Şimdi de Ardor. Bütün veliahtları götürüyorsun." Kahkaha attım. Jane ciddileşti. "Yarın öğlen bir yere ayrılma sakın," dedi.

Kafamı kaldırdım. Yarın Ardor ile kütüphanede Hartes'i ve şu dövme-iz-olayını araştıracaktık. "Niye?"

Jane'in gözleri ışıldadı. "Sıra bizim veliahtımızda."

Anlamayarak ona baktım. Gözlerini devirdi ve devam etti. "Su elementi veliahtı ve kardeşleri yarın Shat dışındaki yolculuklarından dönecekler. Karşılamamız gerekiyor."

İç çektim. "Bensiz karşılasanız?"

"Saçmalama." Jane'in gözleri tekrar ışıldadı ve muzipçe gülümsedi. "Ayrıca bizim veliahtımız da en az Oscar ve Ardor kadar yakışıklı."

"Veliahtımızı ağabeyim Palaemon sanıyordum?" dedim yavaşça, esneyerek. Lada ile kavga etmek resmen pestilimi çıkarmıştı.

Jane de otomatik olarak esnedi. "Kyle, Palaemon ile aynı yaşta. Yani ikisi de veliaht. Ama sanırım Kyle ay farkıyla daha büyük."

Bunu bilmiyordum. Diğer dayım –evet bir dayım daha varmış– Rico, büyücüler ile yapılan son savaşta ölmüştü. Ancak onun Kyle, Adam, Charles ve Emily adında dört çocuğu vardı, yani kuzenlerim. Hepsi de benden büyüktü. Tabii ki onları tanımıyordum, ben Shat'a gelmeden bir ay önce gittiklerini duymuştum. Haklarında tek bildiğim şey Emily'nin güzel olduğuydu, tıpkı bütün muhteşem element çocukları gibi. Adam ve Charles da esprileri ile ün salmış diye duymuştum. Kyle da en büyükleriydi demek ki.

Homurdandım. "Neyse, tamam. Gelirim."

"Mutlaka gel." Jane gülümsedi. "Toulina onları çok sever. Özellikle Rico öldüğünden beri onlara Toulina bakıyor."

Ben de gülümsedim. Büyücüleri görüyorsunuz, çıkardıkları en son savaşta –Phrkagias onları kovmadan önceki savaşta– çoğu element üyesini öldürmüşlerdi. Hartes gibi element başlarından biri olan Rico da bunlardan biriydi. Onun fotoğraflarını görmüştüm, tıpkı Jane gibi o da sapsarıydı.

Tekrar esnedim ve uzanıp lambayı kapattım. Jane de yanıma kıvrıldı, zaten yatak dört kişilik gibi olduğundan ve Jane de ina-

nılmaz küçük olduğundan kolayca sığmıştık. İki dakika sonra da içim geçti.

***

Bugün alanda eğitim olmadığından –yaşasın hafta sonları– erken kalkmama gerek kalmamıştı. Saat on gibi uyandım, tamamen dinç bir şekilde. Jane yanımdan gitmişti ama sandalyemin üstüne giyeceğim kıyafetleri bırakmıştı. Bir de not vardı: *"Sakın makyaj yapmayı unutma!"*

Gözlerimi devirdim ve aynaya baktım. Bandajım çıkmıştı. Çoktan geçmiş yaranın yerine baktım. Bugün bandaj takmayı düşünmüyordum. Kalkıp soyundum. Aynada yine gözlerim ize takıldı, her gördüğümde beni daha çok büyülüyordu, gözlerimi alamıyordum. Halbuki dövme gibi görünen izleri pek sevmezdim, özellikle lisedeyken salak gibi herkes dövme yaptırırken. Chris ve Jason'ın dövmelerini kız tavlamak için yaptırdıklarını itiraf ettikleri zamanı hatırlayınca gülümsedim. Dudağıma pembe bir ruj sürdüm ve aynada son kez kendime bakıp saraydan çıktım.

Kimsenin beni yönlendirmesine gerek kalmadan, yavaşça Shat'ın kalelerine doğru geldim. Su elementinin bütün üyeleri buradaydı, Tanrım. Çoğunu sadece ismen tanıyordum, sabahları günaydın ya da merhaba demekten başka bir sohbetimiz olmuyordu. Derin bir nefes aldım, aramı sıcak tutsam iyi olacaktı.

Ablam Stella'nın yanına geldim. İnanılmaz güzel olmuştu, bu kıza bakarken kendimi iğrenç hissettim. Uzun bacaklarını saran mini bir şort ve düz bir askılı bluz giymişti. Parlak sarı saçları omuzlarına dalga dalga iniyordu. Yüzü o kadar güzeldi ki yutkundum.

Stella elimi sıktı ve gülümsedi. İnanılmaz heyecanlı ve mutlu görünüyordu, onu hiç böyle görmemiştim. Ben de ona gülümsedim.

Annem beni görünce gülümsedi. Güzelliği gözlerimi kamaştırırken ben de zor da olsa ona gülümseyebildim.

Kaç dakika bekledik, bilmiyorum. Ama en sonunda büyük görkemli kapı açıldı ve içeri dört kişi bavullarıyla girerken Toulina kollarını açıp gülümsedi. "Ah! Sizleri görmek ne kadar güzel."

Herkes birbiriyle sarılırken onlara baktım. Emily, kızıl saçlı ve oldukça çekici bir kızdı. Saç rengi bana ironik biçimde Lada'yı hatırlatmıştı. Lada gibi yeşil gözlü değil, tabii ki mavi gözlüydü ve yine Lada gibi hafif çilliydi. Ama en az onun kadar da güzeldi.

Herkes birbiriyle sarıldıktan sonra iri yarı, Brian gibi kaslı olan element üyesi, Stella'ya sarılıp saçlarını dağıtınca Stella sinirle ona vurdu ama gülüyordu. Hemen yanındaki çocuk da bana döndü.

"Ben Adam." Elini bana uzattı ve gülümsedi. Koyu mavi gözleri vardı, siyah saçlarıyla neredeyse aynı renkteydi. Gerçekten uzun boyluydu, ona bakarken kafamı kaldırmak zorunda kalmıştım. Ve gerçekten de kaslıydı. Brian ile kavga etse onun kazanacağını düşünüyordum.

Elini sıktım ve, "Sarah," dedim. Yanındaki kardeşi, Stella'yı az önce sinir eden, "Biliyoruz," dedi gülerek. "Seni dışarıda izledik. Ben Charles."

Elimi ona doğru uzattım ve ben de gülümsedim. O da en az Adam kadar iri yarıydı, kendimi devler ülkesine giden Gulliver gibi hissediyordum. Charles da bana gülümsedi.

Kyle'a baktım. Element çocuklarının *mükemmel* olduklarını zaten biliyordum. Ama mükemmel lafı Kyle'ın yanında az kalıyordu. Evet, Jane'in hakkını da vermeliydim, en az Ardor ve Oscar kadar yakışıklıydı. Kardeşlerinin aksine gözleri koyu mavi değildi, hatta parlak ve apaçık bir maviydi. Onun da saçları siyahtı, düzgün bir burnu ve güzel dudakları vardı. Charles ya da Adam gibi iri değildi, daha normal boyutlardaydı ama onun da kaslı olduğunu üstüne yapışan tişörtünden anlayabiliyordum.

Toulina, Emily'ye sarılırken Kyle yanımıza geldi ve Stella'ya

içten sarıldı. "Kyle! Seni çok özlemişim," dedi Stella, yumuşacık bir sesle. Geri çekilip Kyle'a hayran hayran baktı. Stella'nın daha önce kimseye böyle baktığını görmemiştim.

Kyle güldü. "Ben de. Hâlâ çalışıyor musun?" dedi kadife bir sesle.

"Brian beni çalıştırıyor." Stella güldü. "Bir an önce pazartesiyi bekleyeceğim."

Kyle güzel bir şekilde gülümsedi ve bana döndü. Elini uzattı ve, "Sarah. Aramıza hoş geldin," dedi resmi bir şekilde.

Gülümsedim ve bana uzattığı elini nazikçe sıktım. "Teşekkür ederim." Gözlerine baktım. "Siz de hoş geldiniz."

Gülümsedi.

Toulina'nın ricasıyla hepimiz Mavi Saray'a doluştuk. Sarayımızın taht odasının hemen yanındaki yemek odasına girerken burasının ne kadar büyük olduğunu düşünüyordum. Kyle ve kardeşleriyle birlikte dört tane daha element yardımcısı gelmişti, sarayı tamamen dolduracaktık yani. Shat'a ilk geldiğimde bu sarayın gereksiz büyük olduğunu düşünüyordum halbuki.

Yemek odasına girer girmez güzel kokular etrafımı sardı. Etrafta koşuşturan garsonları görünce midem bir çalar saat gibi ötmeye başladı. Çok acıkmıştım.

Neyse ki kimse konuşmadı, herkesin aç olduğu anlaşılıyordu. Hep beraber dağınık masalarda oturduk, annem hemen, "Evet, Kyle? Nasıldı?" dedi.

Kyle başını kaldırdı ve gözleri direkt bana kenetlendi. Gereksiz yere utandım, niye utanıyordum ki? Başımı yemeğime eğdim. Kyle da, "Harika. Halkın arasında dolaştık. Ptrage çok güzel bir yer," dedi.

Biliyordum, zaten oraya kaç kez gitmiştim ben. Annem, "Harika! Halk nasıl karşıladı sizi?" diye devam etti.

Emily yavaşça, "Yorucuydu. Kyle ile ilgilendi herkes. Ne de olsa veliaht," dedi. Gözlerini devirdi.

Kyle güldü. "Çoğuyla tanıştım. Ülkenin liderleriyle de. Ge-

nelde başa benim geçmemden söz açılınca hepsi olumlu gözüktü. Sorun olmadı."

Toulina sevinmiş gibiydi. "Keşke yeniden kraliyet Su'da olsa. Ve başa sen geçebilsen."

Kyle'ın dudakları yukarı kıvrıldı. Yeniden bana baktı. "Belki de olur," dedi yavaşça. "Bilemeyiz."

Gözlerini benden ayırmıyordu. Kafamı çevirdim ve içime dolan huzursuzluğun nedenini anlamaya çalıştım. Kyle, bende iyi bir şeyler yapmayacakmış gibi bir görüntü çiziyordu, yavaşça yemeğimi yerken bu düşüncenin hemen geçmesini diledim.

***

"Şaka yapıyorsun?" dedi Charles, suratıma şaşkın gözlerle bakıyordu.

Adam, "Büyücü demek ha," dedi başını sallayarak. "Buraya gelemiyorlar sanıyordum."

İç çektim. Gelebiliyorlardı. Hatta Phrkagias her ne kadar koruyucu büyü de yapsa, hâlâ Shat'ta dolaşabiliyorlardı.

"Ucuz atlatmışsın," dedi Kyle yavaşça. "Kara büyücüler çok tehlikeli varlıklardır."

Başımı salladım. "Biliyorum." Kyle'dan kafamı hızla çevirdim.

O sırada yanımıza Emily geldi, saçlarını toplamaya çalışıyordu. Stella'ya, "Lada nerede?" diye sordu.

Lada mı? Kafam karışarak Stella'ya baktım.

Stella, "Öğlen olduğuna göre yemekhanede olabilir. Ama bugün hafta sonu, yani bilemiyorum," dedi. Emily, "Tamam, ben onu şimdi bulurum," dedi ve uzaklaştı.

Ardından bakakalmıştım. Stella hemen, "Shat'ta Lada ile en iyi anlaşan kişinin Emily olduğuna inanabiliyor musunuz?" diye sordu. Gözlerini devirdi. "Şaka gibi."

Evet. Cidden şaka gibiydi. Tek ortak yönleri saçları değilmiş demek ki.

Charles, Adam, Kyle, Stella ve ben Mavi Saray'ın hemen okyanusu gören tarafında banklarda oturuyorduk ve olanları konuşuyorduk. En köşede, Stella'nın yanında oturuyordum ve Kyle tam karşımdaydı. Nedense Kyle'dan çekiniyordum, ortama güçlü bir etki bırakıyordu. Gözlerine bakmıyor, o konuştuğunda ya da ben konuşurken gözlerine bakmamaya dikkat ediyordum. Birden Ardor'u hatırlayarak ayağa fırladım. Stella, "Nereye?" dedi.

Ona baktım. "Gitmem gerek." Kyle'a bakmadan, "Görüşürüz çocuklar," dedim ve uzaklaştım.

Ardor'la araştırma yapacağımız barakaya yürürken Kyle'ı düşünüyordum. Onda bir tuhaflık seziyordum, yani Adam ya da Charles gibi değildi, onlar çok sevecendi. Kyle ise, lisenin son sınıfında olup okula babasının son model arabasıyla gelen tiplere benziyordu. Öyle bir havası vardı.

Barakaya girdim ve bu kadar karanlık olmasından tırsarak kapıda duraksadım. İçeri girip kapıyı kapattım ve kütüphane kısmına gittim. Ardor'u bilgisayarın başına eğilmiş, alnı kırışık bir şekilde buldum.

"Hey," dedim yavaşça. Başını kaldırdı ve gülümsedi. "Selam. Gel hadi." Yanındaki sandalyeyi işaret etti.

Yanına yavaşça gittim ve oturdum. "Neler buldun?" Ardor'un zar zor internetin çektiği bilgisayarın ışığının aydınlattığı yüzüne baktım.

Bana baktı. "Pekâlâ, ilginç şeyler. Okumak isteyebilirsin, ben de kitaplara bakacağım." Bilgisayarın başından kalkınca boşalan koltuğa oturdum ve gözlerimi kısarak ekrana baktım.

"*Hartes, Ateş elementinin ve element tarihinin en önemli üyesidir. Bunda iki elementi kullanabilen yegâne kişi olması etkili olmuştur. Babası, Walter'dır ve Ateş elementindendir. Annesi Glora, o zamanki Hava üyesi kraliçesidir. Hartes doğmadan önce elementler arası ilişki yasak değildi, ancak yine de ne tür sonuçlar doğuracağı bilinemediğinden uygun görülmezdi.*

Hartes'in Liam, Heptanos ve Phrkagias olmak üzere üç üvey kardeşi vardır. Phrkagias ile aynı yaştadır. Bu yaş eşitliği ileriki yıllarda sorun oluşturmuştur, her ne kadar Phrkagias'la kardeş de olsalar, halk başa kimin geçeceği konusunda Hartes'i desteklemiştir.

*Vücudunda ilk yıllarda iz olmamakla birlikte Hartes alan çalışmalarında elementini kullanmaya başlamış, Ateş elementinin yanı sıra Hava'yı da kontrol edebilmiştir. Hava ikinci derecede kontrolü altında kalmıştır (**Bkz. Dereceli Element Kullanımı**). Elementleri kullanınca vücudunun çeşitli yerlerinde –boyun ve kol– dövme şeklinde izler oluşmuştur. Bunun nedenini şifacılar, vücudun bu kadar güç kullanımına verdiği tepki olarak nitelendirmiştir.*

Hartes, Shat yönetiminde birkaç yıl etkili olmuştur. İlk yıllarında ılımlı bir politika yürüten Hartes, daha sonraları Shat'ın güvenliğini bozmuş, elementlere eşit davranmamış ve Shat halkına kötü muamele yapmıştır. Shat'ın iç kısmında yaşayan büyücülere ayrıcalık verdiği söylentiler arasındadır. Ona karşı çeşitli darbe girişimleri olsa da, Hartes tek başına bile onları geri püskürtebilecek kadar güçlenmiştir. Ancak hiçbir zaman, iki elementi de aynı anda harekete geçirememiştir ve belki de Phrkagias'ın ona saldırdığı zaman kendini koruyamamasında iki elementi aynı anda kullanmaya çalışması ancak bunu başaramaması etkilidir. Elementi aynı anda kullanmaya çalışınca, vücudu neredeyse kendi kendini yok edecek duruma gelmiştir."

Durdum ve derin bir nefes aldım. İki elementi *aynı anda* kullanmak mı? Bu resmen delilikti. Tek elementi harekete geçirirken bile vücudum otomatik olarak sızlamaya başlıyordu. Hartes'in çektiği acıyı düşünerek yüzümü buruşturdum.

*"Phrkagias ve element üyeleri, Hartes iki elementi kullanmaya çalışırken güçsüz düşünce ona saldırmış ve denize atmıştır. Ardından yönetimi tamamen ele geçiren Phrkagias, bir daha böyle bir durumun yaşanmaması için elementler arası ilişkiyi yasaklayan bir kanun çıkarmış ve uymayanları şiddetli bir şekilde cezalandırmıştır (**Bkz. Element Yasaları**)."*

Ardor'un yanımda olduğunu fark edip kafamı kaldırdım.

Yüzüne baktım ve, "Vay canına," dedim. Elindeki kitabı önüme bıraktı. "Burada da Hartes'in doğayı kontrol edebildiği yazılı," dedi.

"Hava olayları gibi mi?"

"Evet." Ardor bana baktı. "Aslında Hava ikinci dereceden kontrol edebildiği element, yani Hava'yla ilgili çoğu şeyi ilk başta yapamıyormuş. Mesela Ardini çok şey yapabilir Hava'yı kullanarak. Hartes ilk önce bunu yapamıyormuş." Durdu, endişeyle bana baktı. "Sonradan Hava'yı da ikinci derece kullanmayı iyice öğrenmiş. O kadar güçlüymüş ki herkes ondan korkuyla bahseder."

Ardor'a dikkatle baktım. "Peki Hartes'in hiç çocuğu olmamış mı?"

Ardor başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Hiç çocuğu yok. Ya da vardı ve öldürüldü. İkisinden biri."

İçimden bir ses, Phrkagias'ın o çocukları diri diri yaktığını söylüyordu ama bir şey demedim. Kitaba baktım.

Ardor, "Duyduğuma göre Kyle gelmiş," dedi.

Başımı salladım. "Evet."

Ardor güldü. "Saçma ama Kyle'ı Stella'dan başka kimse sevmez."

Kaşlarımı kaldırdım. "Cidden mi?" Başını salladı. Ben devam ettim. "Lada ile Emily de yakın arkadaşlarmış."

Ardor tekrar güldü. "En tuhafı da o zaten." Durdu. Sonra yavaşça, "Lada ile konuştum," dedi.

Kayıtsız bir sesle, "Öyle mi?" diye sordum.

Yanıma oturdu. "Evet."

Dönüp ona baktım ve içimdekini döktüm. "Onunla görüşmen beni rahatsız ediyor."

Başını salladı. "Farkındayım. Zaten ben de ona bunu söyledim. Ayrıldığımızdan beri bunun farkında değildi, bunu ona dün iyice belirttim."

Yavaşça, "Lada ile nasıl sevgiliydiniz?" dedim, kırmızı gözlerine bakarak. "Yani, öyle bir kıza nasıl dayanabildin?"

Güldü. Bu konuyu daha önce hiç konuşmamıştık. "Lada da burada doğdu. Küçüklükten beri tanışırız. Ona hep yakın davrandım, senin bildiğinin aksine çok iyi bir kızdır." Gözlerimi devirdim, aldırmadı. "Her neyse." Gülüyordu. "Nasıl oldu bilemiyorum. Hayatımda birkaç sevgilim oldu sanırım ama en uzun ilişkimi Lada ile yaşadım. Birkaç yıl."

Birkaç yıl mı? Gözlerine baktım. Lada'ya birden üzüldüm, birkaç yıldır sevgili olduğu birinin birkaç aydır tanıdığı kızla birlikte olduğunu görmek kötü olmalıydı. Neyse ki bu his çabuk geçti.

Devam etti. "Kime gitsem, kiminle görüşsem Lada'yı bir türlü bırakamadım. Her an bana ihtiyacı varmış gibiydi. Yine ona döndüm."

Korkarak, "Ya?" dedim.

Elimi tuttu. "Maalesef. Bu konuda biraz salaktım, kabul ediyorum. Lada'ya son döndüğüm zaman Shat'tan biriyle birlikteydi, benim de haberim yoktu."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani? İkinizi birden mi idare ediyordu?"

Başını salladı. "Bunu öğrenince zaten onunla kalamazdım. Ben de onu bıraktım ama o beni bırakmadı. Sen gelmeden birkaç ay önce bitirdik."

Elini sıktım. "Seni nasıl başka biri için terk edebilir?"

Omuz silkti. "Neyse. Sonra sen geldin zaten." Gülümsüyordu.

Dudağımı ısırarak, "Ona olan aşkın bitti mi tamamen? Yarın öbür gün yine ona dönmezsin, değil mi?" dedim.

Ciddileşti. "Ona âşık değildim ki. Bu daha çok, alışkanlık gibi bir şey. Aileden biri olmak gibi. Ama aşk daha farklı bir şey." Dikkatle gözlerime baktı. "Aşk seni heyecanlandırır. Lada ile böyle bir şey yaşamadım."

İçim az da olsa rahatlamıştı. O ise devam etti. "Sen peki?"

"Ben mi?"

Sırıtıyordu. "Biraz da sen anlat aşk hayatını."

Olmayan aşk hayatımı nasıl anlatacaktım? Biraz sıkılarak, "Anlatacak bir şeyim yok," dedim.

Kaşlarını kaldırdı. "Yok mu?"

Gözlerimi ellerimize diktim. "Ben daha önce âşık olmadım, sana hissettiğim gibi hissetmedim. Sevgilim de olmadı. Hiç."

Ardor yavaşça, "Senin gibi güzel bir kızın nasıl sevgilisi olmaz anlayamadım," dedi.

İltifatıyla resmen beni terletmişti ama bir şey demedim, gözlerine baktım. "Yoktu işte."

"Ama Oscar öyle değil." Sonra birden bir şeyi fark etmiş gibi kaşları çatıldı, ağzı açıldı. "Yani Oscar, ilk öptüğün çocuktu."

Kızardım. Gözlerimi yere indirdim. Sadece başımı sallayabildim.

Ardor iç çekti. "O olayın bittiğine de memnunum."

Oscar'ın beni Lada'nın elinden kurtardıktan sonraki halini hatırladım. Üzüldüm. Oscar'ı da seviyordum, evet Ardor gibi değil tabii ki ama Oscar benim arkadaşımdı.

Ardor yavaşça saatine baktı. "Bugün zirve var. Gelecek misin?"

"Sen?"

"Evet," dedi.

"O zaman ben de geliyorum," dedim hemen.

Ardor gülümsedi ve el ele barakadan çıktık.

***

Zirve'nin olduğu geceler, beni gerçekten kasıyordu. Genelde zirve ayda bir belirsiz bir günde yapılıyordu ve bütün element üyelerinin gelmesi gerekiyordu.

Siyah düz bir elbise giydim ve Mavi Saray'ın taht odasına indim. Herkes çoktan gelmişti bile, yine beni bekliyorlardı.

Stella ve Jane'in durduğu yere giderken bakışlar benim üzerimdeydi. Hareket etmiyorduk. Jane'e eğildim. "Neyi bekliyoruz?"

Jane yavaşça, "Emily," dedi. "Daha gelmedi."

İç çektim ve beklemeye başladım. Ve o an, beklemenin ne kadar sıkıcı bir şey olduğunu fark ettim, resmen işkenceydi. Bundan sonra her yere zamanında gitmeyi kendi kendime tembih ederken salona hızla Emily girdi.

Toulina, "Öyleyse gidelim," dedi. Yürümeye başladık.

Beyaz Saray'ın konferans salonuna girdik ve yine muhteşem kokteyl masasına içim giderek baktım. Burada gerçekten çok iyi aşçılar vardı ve buraya geldiğimden beri birkaç kilo aldığımı hissediyordum. Kilo almayan ben bile kilo almıştım, Micky duysa sevinçten çığlık atardı.

Kokteyl masasına geldim. Ne alacağıma bakarken tam elimi bir kadehe uzatmıştım ki, biri benden önce davranıp aldı. Yanıma döndüm.

"Hızlı davran." Kyle göz kırptı, kadehi bana doğru kaldırıp bir dikişte içti. Sonra geri bıraktı ve yanımdan uzaklaştı.

Aptal. Burada kalan ve tek güzel görünen içki bardağı oydu. Ne içecektim ben şimdi? Üzülerek masaya baktım, sonra elime bir makaron aldım ve Ardor'un yaptığı makaronları hatırlayıp istemsizce gülümserken Phrkagias'ın sesini duydum.

"Krallar, kraliçeler. Prensler ve prensesler." Ezbere bildiğim açılış tekerlemesini söylerken ben de onunla mırıldandım. "Zirveye hoş geldiniz."

Bu sefer, geçen seferki zirvenin aksine benimle ilgili bir şey olmadığından aşırı rahattım. Önüme döndüm ve makaronlardan bir tane daha aldım. O kadar açtım ki, masadaki her şeyi yiyebilirdim sanırım.

Ardor yanıma geldi ve güldü. "Makaron." Gözlerinde bir ışıltı vardı. Dudakları yukarı kıvrılmıştı.

Ben de güldüm. "Aynı şeyi düşünüyordum."

Birkaç saat sonra Phrkagias şikâyet ve istek kısmına geçti. Uzun uzun, alanın boş taraflarına bir futbol ya da basketbol sahası yapılsın mı, yapılmasın mı onu tartıştılar. En sonunda Ph-

rkagias onay verdi ve, "Şikâyeti olan var mı?" dedi bıkkın bir sesle.

Sonra şaşkınlık içinde, saçlarıyla aynı tonda kırmızı olan ve bedenini tamamen saran bir elbise giymiş kusursuz Lada'nın elini kaldırdığını gördüm.

Merakla baktım. Ne şikâyeti vardı ki?

"Evet, Lada?" Phrkagias'ın da sesi benim merakımı doğrular nitelikteydi.

Lada konuşmadan önce bir saniye Ardor ile durduğumuz yere baktığında söyleyeceği şeyi anladım.

"Şikâyetim çiğnenen bir kuralla ilgili Phrkagias." Lada'nın buz gibi sesi bana ulaşırken bayılacaktım. "Hem de bu kez öz oğlunuz, bu suçu işliyor. Bakalım buna ne diyeceksiniz?"

Lanet olsun.

11. Bölüm

Phrkagias'ın kırmızı gözleri, tıpkı salondaki diğer herkes gibi, Lada bunu söyler söylemez bizim durduğumuz yöne çevrildi. Salonda inanılmaz bir uğultu koptu. Phrkagias'ın Bob diye bir oğlu daha vardı aslında, ancak Lada'nın söze başlamadan önce kısa bir süre bize bakması, o oğlun hangisi olduğunu açıklar nitelikteydi.

Phrkagias dikkatle Lada'ya döndü. "Neyden bahsettiğini anlat Lada." Sesi sertti ve bu iliklerime kadar ulaşan bir soğukluk yaymıştı. Sessizlik oldu.

Lada çenesini dikleştirdi. "Oğlunuz Ardor ile Sarah'nın ilişkisi var."

Yeniden bütün sesler birbirine karıştı ve uğultu oldu. Phrkagias güçlü bir sesle, "Sessizlik!" dedi, gözlerinde bariz bir sertlikle tekrar bize baktı. "Bu doğru mu Ardor?"

Bütün salon nefesini tutmuş gibiydi. Ardor bana bakmadan ağzını açtı, tam bir şey söyleyecekken ben atıldım. "Hayır Phrkagias. Bu doğru değil," dedim.

Phrkagias hâlâ aynı sertlikte bakıyordu, kırmızı gözleri par-

bıyordu. Kırmızı gözlerini bana çevirdiğinde tutulup kaldım. "Açıkla."

Derin bir nefes aldım, Ardor da bana ne-yapıyorsun der gibi bakıyordu. "Doğru değil. Ardor benim sadece eğitmenim. Aramızda hiçbir şey yok."

"Yalan!" Lada çıldırmış gibiydi. "Onları gördüm. Onları öpüşürken gördüm!"

Yine bütün sesler birbirine karışırken korkuyla Ardor'a baktım. Ağzını açıp tam bir şey söyleyecekken Kyle'ı gördüm.

"Ah, Lada tatlım." Kyle'ın yanıma geldiğini ve elini omzuma attığını gördüm. "Gördüğün Ardor değil, bendim."

"Ne?" Ardor ile aynı anda söylemiştik. Kyle'a döndüm. Gözleri sert bir şekilde susmamı emretti.

Lada ukalaca güldü. "Phrkagias, Kyle daha yeni geldi. Bu mümkün olamaz."

Phrkagias, kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çattı. Kendi oğluna, Ardor'a bakıyordu.

Ardor, Kyle'ın omzumdaki eline sertçe baktı. Sonra derin bir nefes alarak, "Bu doğru değil baba," dedi. "Sarah ile sadece arkadaşız. O... Kyle ile birlikte."

Kyle sakin bir tavırla, "Sarah'yı ziyaretimden önce tanımıştım. Biliyorsunuz, o buraya gelmeden aylar önce gittik biz. Orada zaten tanışıp birbirimize ısınmıştık. Buraya gelir gelmez de..." Bana baktı. "Onu öptüm. Lada da bunu görmüş olmalı."

Phrkagias belirgin bir şekilde rahatlamıştı, bunda Ardor'un da aramızda bir şey yok demesi etkili olmuştu. Lada ise, "Yalan söylüyor! Onu koruyor!" diye ciyakladı.

"Lada." Phrkagias gözlerini kapatmıştı. "Kanıtın var mı?"

Lada kekeleyerek, "Ka-kanıt mı?" dedi.

Phrkagias gözlerini açıp Lada'ya dikti. "Ardor ile Sarah'nın birlikte olduğuna dair bir kanıtın var mı?"

Lada kızardı, beyaz tenli oluşunun azizliğini yaşıyor gibiydi. "Hayır."

Phrkagias, "O halde ceza verememem," dedi. "Bir kanıtın olsaydı, ceza kaçınılmaz olurdu. Üstelik veliahtlarımızdan ve Su elementinden Kyle, Sarah ile birlikte olduğunu söylüyor. Onları kastetmemiştin, değil mi?"

"Hayır." Lada'nın kestane rengi kaşları çatılmıştı. Yeşil gözlerini bize çevirdi.

"Pekâlâ." Phrkagias bana, Kyle'a ve Ardor'a baktı. "Üçünüz gözetim altında kalacaksınız. Lada'nın şikâyetini doğrulayan herhangi bir harekette ceza alırsınız. Kyle da dahil."

Kyle'ın onayladığını gördüm. Ardor hiçbir şey demeden saraydan çıktı. Peşinden gidemedim.

***

Mavi Saray'a gelene kadar Kyle'ın elini belime, omzuma koymasına ve elimi tutmasına mecburen izin verdim. İçimden koşup Ardor'un peşinden gitme düşüncesi geçiyordu, beni burada bırakıp gitmişti. Onun haricinde kimse saraydan ayrılmamıştı. Kyle da bana iyice yakın davranıyordu çünkü hâlâ bütün gözler üzerimizdeydi. Bu, hiç hoşuma gitmiyordu ama itiraf etmem gerekirdi, Kyle ortaya atılmasa ve bunları söylemese Phrkagias büyük ihtimalle Lada'ya inanacaktı. Daha önce böyle bir şikâyet olmamıştı, Ardor, Lada ile birlikteyken bile kimse onların birlikte olduğunu bilmiyordu ya da biliyor ama şikâyet etmeye çekiniyorlardı. Şimdi böyle bir şey ortaya atılınca herkes şok içinde kalmıştı, Phrkagias da dahil. Öz oğluna acıyacağını düşünüyordum ve Ardor'un cezası muhtemelen daha hafif olurdu. Ancak aynı şey benim için geçerli olmazdı, Phrkagias'ın beni yakabileceğini düşünüyordum.

Mavi Saray'a gelir gelmez Kyle'ı ittim ve, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye hışımla bağırdım.

Kyle kollarını kaldırdı. "Hey, dur bakalım. Az önce hayatını kurtardım, bana teşekkür etmen gerek."

"Sana bunu yap diyen olmadı."

Kyle'ın açık mavi gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Lada'nın söyledikleri gerçekti yani."

Gafil avlanmıştım. Gözlerimi melek figürleriyle kaplı yere sabitledim.

"Bak," dedi Kyle, ama bakmadım. "Phrkagias öz oğlu bile olsa yasalara karşı gelmez. Daha önce oğluna hiç ceza vermedi ama yumuşak davranacağının garantisini kimse veremez." Ona baktım. "Hem Ardor'a daha makul bir ceza bile verse, seni diri diri yakmasını ister miydin?"

İrkildim. "Hayır," dedim. "Ama öne atılman gerekmiyordu. Hem o tanışma hikâyemiz de neydi öyle?"

Kyle gülümsedi. "Harikaydım, kabul et."

Lanet olsun ki öyleydi. Bunu söylemeden, "Nasıl o kadar rahat davranabilirsin?" dedim.

"Biz gerçekte sevgili olsaydık." Gözlerime baktı. "Ceza almazdık. Aynı elementteyiz. Ama sen ve Ardor alırdınız. Ben de bunu Toulina için yaptım. O seni fazlasıyla önemsiyor." İç çekti. Sonra birden gülümsedi. "Oyunculuk dersleri aldığımı da belirtmem gerek."

Gözlerimi devirdim. Kyle'dan pek hoşlanmamıştım ama hayatımı kurtarmasını görmezden gelemezdim.

"Her neyse. Teşekkür ederim," dedim yavaşça.

Gülümsedi. "Lada'nın kızardığını görmek için her şeyi yapabilirim."

Gevşeyerek güldüm. Evet, Lada'nın bugünkü yüz ifadesini görmek için ben de her şeyi yapabilirdim. Arkamızdan diğer element üyeleri de geldi. Onları dinlemeden odaya çıktım.

Ertesi gün pazar olduğundan Ardor'la konuşma şansım yoktu. Artık Ardor'u sadece alanda görecektim çünkü hâlâ gözlerin hepsi Kyle ve benim üstümdeydi. Kahretsin, bunu hiç istemiyordum. Her ne kadar Kyle'a minnet de duysam, ondan hoşlanmamıştım ve yanımda olması biraz sinirimi bozuyordu. Oscar'ı da göremiyordum. Hem Ardor ile sevgili olduğumuzu öğren-

diğinden beri konuşmamıştık, hem de şu an bir başka element veliahdıyla görüşmem uygun kaçmazdı.

Jane'in dediği gibi, bütün veliahtları götürüyordum. Sırada ne vardı? Hava elementi veliahtı mı? İç çektim. Neyse ki Reus sadece ama sadece arkadaşımdı.

Pazar kahvaltıda mecburen Kyle ile yan yana Su masasında oturdum. Yanımızdan gelen geçen, dünkü rezil sahneye tanık olmuş herkes, Kyle ve benim birlikteliğimizi kutladı. Sıkıntıyla her gelene gözlerimi devirdim, Kyle ise heyecanla teşekkür etti. Cidden o kadar iyi rol yapıyordu ki, oyunculuk dersi aldığını söylemese beni gerçekten sevdiğini düşünebilirdim.

Stella, yüzü asık bir şekilde fısıldadı. "Bu yalanı daha ne kadar devam ettireceksiniz?"

Kyle, "Ne yalanı?" dedi rahat bir tavırla, elini sandalyemin üstüne attı.

Stella ağlamaklı olmuştu. Bana üzgünce baktı ve masadan kalktı. Arkasından baktım. Stella, Kyle'ı mı seviyordu yoksa? Ah, kahretsin.

Peşinden kalkarken Kyle kolumu tuttu. "Nereye?"

Ona sinirle baktım. Sanki ben bebektim, o da bakıcımdı. Sinirle, "Stella'nın yanına," dedim.

Kyle kolumu bıraktı. Ben de Stella'nın peşinden koşar adım gittim.

Stella'nın odası Mavi Saray'ın giriş katındaydı. Odası benimle aynı tarafta kalıyordu, yani onun odası da benimki gibi muhteşem bir görüntüye ev sahipliği yapıyordu. Pembe renklerden oluşan kapısını çaldım ve bir ses bekledim.

Uzun süre ses gelmedi. Tam vazgeçip gidecekken Stella, kırmızı gözlerle kapıyı açtı.

"Aman Tanrım, Stella!" Ona dikkatle baktım. "Ne oldu sana?"

Kapıdan çekilip içeri girdi, ben de peşinden girdim. Odayı zaten daha önceden biliyordum, Stella da diğer sarışın kızlar

gibi pembe hastası olduğundan odasının *her yeri* pembeydi. Balkonu açıktı ve çeşitli çiçekler vardı.

Yatağına baktığımda Stella'nın bembeyaz kedisi Yves'i gördüm. Kedi de sevmezdim. Stella yatağına oturup Yves'i kucağına aldı.

"Stella," dedim yavaş bir sesle. "Neyin var?"

Stella kızarmış mavi gözlerini bana çevirdi. "Anlamadın mı?"

Anlamıştım. Ona yaklaştım ve Yves'ten uzak durmaya çalışarak, "Sorun ne?" dedim.

Stella durdu. Uzun süre Yves'i okşadı ve bir şey demedi. En sonunda, "Ben Kyle'a âşığım, Sarah."

Kyle'a bile âşık olabilen vardı demek ki. Gerçi Kyle kesinlikle çekici ve yakışıklı bir erkekti ama huy olarak aynı şeyi söyleyemeyecektim.

Stella devam etti. "Bir gün başa Kyle geçecek. Ben onunla birlikte olmak istiyorum. Onu seviyorum, buraya geldiğimden beri. Buraya gelir gelmez onunla tanıştım, o benim eğitmenimdi. Onun yanına başka kızlar yaklaşmasın diye neler yaptım, Tanrı bilir." Gülümsüyordu. "Bu kez ne yapabilirim ki? Kendisi seni istedi."

"Hayır," dedim hemen. "Kyle sadece beni kurtarmak için yaptı. Stella, sen de gördün. Beni sevmiyor."

Yavaşça, "Kyle'ı çok iyi tanıyorum Sarah. Herhangi bir çıkarı yoksa ya da sevmiyorsa böyle bir şeyi asla yapmaz," dedi.

Gözlerine baktım. Kaşlarım çatıldı. "Ben bunu istemiyorum Stella. Hemen gidip Kyle ile konuşacağım."

"Hayır!" Stella bağırınca kedi de tıslamıştı. "Söyleme. Kyle bilmiyor."

"Neden ona söylemiyorsun?" Boşta kalan elini tuttum. "Eminim Kyle da senden hoşlanıyordur."

Başını salladı. "En azından gözetim durumunuz geçene kadar söylemek istemiyorum."

Başımı salladım ve ona sarıldım. Yves aramızda ezilmemek için Stella'nın kucağından atladı.

O geceyi Stella'nın pembe odasında geçirdim. Ablamla aynı yatakta uyuduk ve Yves arada bir bize tısladı. Görmezden gelip huzurlu bir uyku çektim. Sabah Stella'nın odasından çıktım ve hemen Kyle ile burun buruna geldim. Ödüm patlamıştı.

Elimi göğsüme koydum. "Kyle! Ne yapıyorsun?" Fısıldamıştım.

Başını salladı. "Bugün gezeriz diye seni almaya geldim. Biliyorsun gözetimdeyiz, birlikte görünmezsek şüphelenebilirler."

Kyle elimi tutup beni saraydan çıkardığında sinirden ağlayacaktım.

***

"Kyle?"

"Gülümse biraz Sarah." Kyle sırıtırken başıyla selam veriyordu. "İnsanların bize baktığını unutma."

Ona dirsek attım, tabii olan benim dirseğime oldu. Yemekhaneden kahvaltı yapıp çıktıktan sonra Kyle durdu, elimi tuttuğu için ben de durmak zorunda kalmıştım. O arkadaşlarıyla konuşurken etrafıma bakıyordum, sonra gözlerim Ardor'un kırmızı gözleriyle buluştu.

Ona baktım, gözleri Kyle'ın elimi tutan eline kaydı. Gözlerimi kırpıştırdım, bana döndü. Ona anlaması için yalvarır gözlerle bakıyordum. Ardor, daha fazla bakamıyormuş gibi hemen kafasını çevirdi. Ve uzaklaştı. Arkasından baktım. Kyle sonra beni çekiştirdi ve kraliyetin dev kapısından dışarı çıktık.

Konuşmuyordum. Kyle da susmuştu, elini de çekmişti. Sessizce yürüdük, sonra bir arabanın yanına geldik. Arabayı biliyordum. Son model bir arabaydı, Jason'da da vardı bundan. Arabaya binerken birden canlandım, harikaydı. Tanrım, böyle bir arabaya binerken ister istemez mutlu oluyordunuz.

"Senin mi bu?" dedim.

Kyle güldü. "Hediye."

Hediye mi? Kim böyle bir şey hediye eder ki? Kafamı salla-

dım ve elimi kapı kolundan çektim. Yumuşak koltuğa oturdum ve burnuma mis gibi bir koku doldu. Kyle da sürücü koltuğuna geçti.

"Arabalardan anlıyor musun?" dedi mavi gözlerini bana dikerek.

"Biraz." Burnumu kırıştırdım. "Ehliyetimi almıştım gerçi ama hiç kullanma şansım olmadı."

Kyle arabayı çalıştırırken, "Bu yalanımız daha sürecek gibi duruyor. İstersen her gün sana araba kullanmayı öğretebilirim. Hem vakit geçer," dedi.

Kötü bir fikir değildi. Gülümsedim. "Olabilir."

O da yavaşça gülümsedi.

Araba, Shat'a ilk geldiğimde indiğim limanın yanındaki asfalttan kayarak geçerken dışarı bakıyordum. Rüzgâr saçlarımı uçururken nereye gittiğimizin ya da ne yapacağımızın pek umurumda olduğunu söyleyemezdim. Gözlerim kapalı, saçımda rüzgâr, radyoda Dan Croll'dan *From Nowhere* çalarken, açıkçası hiçbir şey umurumda değildi.

Sanırım adanın bir ucuna gelmiştik. Uzunca bir süre yol aldık, sonra araba durdu. Gözlerimi açtım, müzik de bitmişti. Kyle yumuşak bir sesle, "Gel," dedi.

Arabadan indim ve Kyle'ın elimi tutmasına izin verdim çünkü geldiğimiz yer Shat'ın bir başka balta girmemiş ormanıydı. Shat'ta ne kadar da çok orman vardı. Yavaşça yürürken, Kyle da bıçağıyla önümüzdeki otları temizliyordu, tam bir Amazon macerasındaymışız gibi hissettim.

En sonunda, tam yoruldum diyecekken Kyle elimi bıraktı. "Geldik." Bıçağıyla önümüzdeki son otları da kesince ağzım açık kaldı.

Harika bir manzara vardı. Hâlâ ormanın en iç kısmındaydık. Önümde büyükçe bir göl uzanıyordu, bir de şelale. Kocaman şelaleden göle, oradan da akarsu halinde ormanın içine gidecek şekilde su dökülüyordu. Yaklaştım ve ağzım açık, aşağı baktım.

Kyle elimi tutmasa, sanırım düşecektim. O kadar büyük ve güzeldi ki, kendimi aşağı bırakıp yüzmek istedim.

Ve sonra, dayanamadım. Kendimi bıraktım.

Kyle arkamdan bağırırken ben hızla şelaleden aşağı, beyaz sulara daldım. Su ılıktı ve inanılmaz güzeldi. Dibe daldım ve kendimi serbest bıraktım. Su etrafımı bir örtü gibi sararken, aylar önce baloda havuza düştüğümde yaşadığım hissi yaşadım, su ile bir oldum sanki. Sanki su bendim, su *benimdi*. Dipte elimi kaldırıp gözlerimi açtım, su o kadar berraktı ki.

Sonra bir dalga oldu. Dalgadan Kyle'ın da peşimden atladığını anlamıştım. Birkaç dakika sonra bir el beni yukarı çektiğinde bu düşüncem kanıtlanmış oldu. Su yüzeyine çıkar çıkmaz derin bir nefes aldım. Kyle da, "Deli misin sen? Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı.

Gülümsedim. "Su harika değil mi?"

"Hemen çıkıyoruz." Kyle kolumu tutup çekiştirmeye başladı.

"Hayır!" Elimi çektim. "Yüzmek istiyorum."

Kyle sertçe yüzüme baktı.

"Lütfen?" Gülümsedim ve tekrar suya daldım.

Birkaç dakika sonra, Kyle da yanıma geldi. İlk kez herhangi bir ekipman olmadan dalış yapmıştım ve nefesim şaşılacak şekilde kesilmiyordu. Nefesimi su altında dakikalarca tutabiliyordum artık. Buna cidden sevinmiştim.

Kyle su altında yanımdan yüzdü ve iyice diplere gitti. Peşinden gittim, balıkların olduğu yere gelmişti. Mercanları, denizatlarını görüyordum. Resmen büyülenmiştim.

Kyle ile belki de saatlerce yüzdük. Sonunda çıkalım dediğinde, sadece yorulduğumdan evet dedim ve çıktık. Kyle ıslak ıslak arabaya gitti. Onu beklerken üşümeye başlamıştım, güneş harika parlıyordu ama hafif bir rüzgâr vardı.

Kyle birkaç dakika sonra elinde bir şort, tişört, hırka ve havlu ile geldi. Suratına baktım. Omuz silkti.

"Her zaman hazırlıklıyımdır." Göz kırptı ve ben bir şey diyemeden, üzerinde ıslaklıktan kaslarına yapışmış tişörtü bir çırpıda çıkardı.

"Haber verseydin." Kafamı yana çevirdim ama kahretsin ki, vücudunu çoktan görmüştüm.

Güldüğünü duydum. Sonra yavaşça, elimi önce gözlerime koyarak döndüm.

Neyse ki şortunu çoktan giymişti. Elimi gözlerimden çektim. O da ıslanmış kıyafetlerini yerden alıp güneşin vurduğu bir ağacın dalına astı.

Sonra bana baktı, elindeki benim bedenimden birkaç beden büyük hırkayı ve havluyu bana uzattı.

"Üzgünüm, kızlara göre pek şeyim yok."

Omuz silktim. Sonra birden, göbeğimdeki iz aklıma geldi. Durdum.

"Bir şey mi oldu?" Kyle sırıttı. "Merak etme, senin gibi bakmayacağım. İstersen arabanın orada da giyinebilirsin."

Gözlerimi devirdim. Sonra havluyu da alarak yanından geçip güneşe oturdum. Havluyu üstüme ve yere sererek güneşe uzandım.

Kyle bir şey demedi, yanıma geldi ve yanıma oturup şelaleyi izlemeye başladı.

"Böyle bir şey yapacağın aklıma gelmemişti."

Şelaleye baktım. "Kendimi tutamadım."

"Ya bir kayaya çarpıp ölseydin?"

Güldüm. "Lada çok memnun kalırdı herhalde."

Başını salladı. Sonra içimden gelen bir dürtüyle yavaşça, "Bir şey sorabilir miyim?" dedim. Bana baktı. Devam ettim. "Lada'dan nefret mi ediyorsun?"

"Bunu da nereden çıkardın?"

Omuz silktim. "Şey, dün Lada'nın kızardığını görmek için her şeyi yaparım demiştin."

"Sözlerimi hatırlaman hoş." Gözlerini kısarken ben kaşlarımı çatmıştım. "Yani. Tam olarak öyle de denebilir."

"Neden peki?"

Suratıma baktı. Anlatmayacağını düşündüm. Anlatmasa, bir şey demezdim. Zaten benden pek hoşlandığı söylenemezdi. Sonra yavaşça, "Lada'ya âşıktım," dedi.

Şok içinde ona baktım. "Âşık mıydın?"

Dudağını kemirirken onu izledim. Elini ıslak siyah saçlarından geçirip bana baktı. "Bir zamanlar. O Ardor ile sevgili olmadan önce."

"Sonra ne oldu?"

Gözlerime baktı. "Lada, Ardor ile yakınlaşmadan önce biz çok yakındık. Onu seviyordum. O da beni seviyormuş gibi duruyordu. Her şey güzeldi. Sonra tam çok yakınlaştığımız sıralarda, farklı elementlerde olduğumuz için bu işin zaten asla olamayacağını söyledi." Sonra alayla gülerek bana baktı. "Bunu söyleyen kız beni terk ettikten sonra Ardor'la sevgili oldu. Bildiğim kadarıyla Ardor da Toprak'tan değil."

İç çektim. Lada'yı sevmezdim, evet. Kyle'ı da pek sevdiğim söylenmezdi ama Lada'nın bunu ona yapması, onun çıkarcılığından başka neyi kanıtlıyordu? Ruhsuz bir pislik olduğunu mu?

"Bir yandan da, bu *şeyi*." İkimizi işaret etti. "Bu yüzden yaptım. Lada'nın bir aptal gibi kalması çok hoşuma gitti."

"O konuda hemfikiriz." Gülümsedim. "Bunları bilmiyordum."

"Kimse bilmez." Kyle bana baktı. "Ardor dışında."

İç çektim. "Anlıyorum. Hayatımı kurtardın."

Omuz silkti. "Ama Ardor ile aranızı bozmuş olabilirim." Utanır gibi gülümsedi.

Başımı salladım. "Onunla konuşmam gerekecek."

"Anlayışla karşılaması gerekir, yapacak bir şeyi yok." Kaşlarını kaldırdı. "Ya babasına karşı gelecek ve seninle olacak ya da buna göz yumacak. Pek seçeneği yok."

Haklıydı. Yine iç çektim, öksürdüm. Havluyu üstüme sıkıca

çektim. Üzerimdeki elbiseler kuruyana kadar, orada oturduk. Bana, Shat'taki şeylerden bahsetti.

"Ve okul açılacak." Yüzünü buruşturdu.

Aynı etki bende de olmuştu. "Stella'yla Jane anlatmıştı." Dirseğimin yardımıyla doğrulup yüzüne baktım. "Nasıl oluyor?"

"Normal okullar gibi aslında." Elindeki taşla toprağı deşiyordu. "Sadece bu sefer, her gün eğitim olmayacak, alana gitmeyeceksin. Haftada üç gün okul, iki gün alan eğitimi yapılır."

Alanın iki güne inmesi, Ardor'u haftada sadece iki gün görmem demekti. Yüzüm asıldı. Kyle dikkatle beni izliyordu. "Üzüldün biliyorum. Yapacak bir şey yok."

Başımı salladım.

Kıyafetlerim kuruduktan sonra, Kyle da kıyafetlerini astığı ağaçtan aldı ve arabaya bindik. Geldiğimiz yolu dönerken yorgunluktan uyuyakalmıştım.

Kyle beni uyandırdı ve ben kraliyet bölümüne geçerken o da arabayla uzaklaştı. Yavaşça Mavi Saray'a yürüdüm. Güneş battığı için hemen uykuya dalmam zor olmadı, zaten yorgundum da.

***

Sabah uyandığımda yavaşça gerindim. Gözlerimi açtım ve tam karşımda birinin durduğunu gördüm. Güneş arkasından vurduğu için, yüzü görünmüyordu.

Korkarak dikleştim. Görüşeceğimizi söyleyen büyücü mü gelmişti?

"Sarah?" Annem, yavaşça görüş açıma girerken, "Uyandın mı?" dedi.

Derin bir nefes aldım. "Uyandım."

Yavaşça yanıma geldi, sabah sabah odamda ne işi vardı ki? Yüzüme baktı. Direkt konuya girerek, "Dün Kyle'la birlikte miydin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet. Biz biraz... Gezdik."

"Anlıyorum." Gülümsedi. "Sarah, Lada'nın söylediği doğru muydu? Kyle'la önceden tanışmış olmadığınızı biliyorum."

Güzel yüzüne baktım, kızgın değildi. Sadece endişeli gibiydi. "Evet anne." Gözlerine dikkatle baktım. "Ben... Ardor'u seviyorum."

Toulina benim annemdi, onunla her ne kadar fazla vakit geçirmemiş olsak da, bunu söyledikten sonra utandım. Gözlerimi mavi battaniyeye diktim, üstündeki balık işlemeleriyle oynamaya başladım. İçini çekti. Derin düşüncelere dalmış gibiydi. Bir şey düşünüyordu.

"Bu olmaz, biliyorsun." Yavaşça gülümsedi. "Onu ne kadar seversen sev, Phrkagias ona kuzenlerinden ya da yardımcılardan birini bulacak. Seninle evlenemez ya da sevgili olamaz."

Sözleri resmen canımı acıtmıştı. Özellikle ona başkasını bulacaklar kısmı, yutkunmamı zorlaştırıyordu. "Anlıyorum," dedim kısık bir sesle.

Annem yatağıma oturdu. Uzanıp elimi tutarken gülümsüyordu. "Kyle'ı takdir ettim gerçekten. Phrkagias'ı..." Durdu. "Kandırmayı başardı."

İsteksizce gülümsedim.

Annem ciddileşti. "Sana bir şey söylemem gerek."

Dikkatle onu dinledim. Güzel yüzü buruşmuştu.

Konuşmaya başlamadan bana dikkatle baktı. "Bak, sen de görüyorsun. Ardor ile geleceğiniz yok. Ya da *başka biriyle*." Kusursuz kaşlarından biri kalkarken başımı indirdim. Yoksa Oscar'la ilgili bir şey mi biliyordu?

Devam etti. "Ben, sen buraya geldiğinden beri bunu düşünüyorum aslında. Kyle'ın gelmesini bekliyordum." Gülümsedi. "Sarah, Kyle ile ilgilenmeni istiyorum. İlgilenmek derken, sevgili anlamında. O sana, Shat'taki en uygun insan."

Başımı kaldırıp annemin güzel yüzüne baktım. Doğru duyuyordum, değil mi? Sanırım herhangi bir sorunum yoktu.

"Anne, ben..." diye başladım.

Annem başını salladı. "Hemen evet ya da hayır deme. Düşünmeni istiyorum önce. Haklı olduğumu göreceksin."

"Ama..." Durdum. Sonra, "Madem illa biri ilgilenecek, Stella yapsın. Niye ben yapıyorum?" dedim mantıklı bir soru sorarak.

Annem yavaşça, "Birincisi, küçük yalanınız yüzünden. İkincisi..." dedi. Gülümsedi. "Ben öyle istiyorum."

İç çektim. "Anne. Kyle beni sevmiyor."

"Sevecektir."

"Ya sevmezse?"

Annem tekrar gülümsedi. "Onu o zaman düşünürüz."

Ayağa kalktı ve kapıya yürüdü. Bana döndü. "Bugün alan yok. Okul var. Haberin olsun."

Kafamı yastıklara geri atarken odamdan çıktı. Ağlamak istiyordum.

***

Jane, elindeki okyanus mavisi tişörtle bana döndü. "Bu nasıl?"

"Fark etmez."

Jane, en az elli tane yan yana dizdiği kıyafetlere elindeki tişörtü de eklerken, "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiç."

Jane yatağıma zıpladı. Saçları uzadığından şimdi gözlerine geliyordu, elleriyle geri itip bana sıcacık gülümsedi. "Anlatsana bana."

Bakışlarımı gözlerine çevirdim. "Annem sabah buradaydı."

Jane merakla, "Niye?" dedi.

Yine burnumu çektim. "Ardor'la ilişkimiz olup olmadığını sordu."

"Ne dedin?"

"Hiçbir şey. Zaten cevabı biliyordu." Gözlerine baktım. "Ve bana bir şey söyledi."

Jane bir şey demeden bana bakıyordu. Sonra yavaşça, "Kyle'la ilgilenmemi istedi," dedim.

"İlgilenmek mi?"

"Sevgili olmak yani." İç çektim. "Ben Ardor'u seviyorum Jane. Ne olursa olsun. O da beni seviyor." Gözlerim doldu. "Tanrım, neden aptalca kurallar var ki? Kyle zaten beni sevmiyor."

Jane'in minik yüzü kırışmıştı. Dudağını ısırıyordu. Ona dikkatle baktım. "Ağlama Sarah," dedi yavaşça. "Üzgünüm. Ama Toulina haklı."

"Ne?"

Jane elimi tuttu. "Hemen agresifleşme. Bir düşün. Ardor'a zaten başka kız bulmuşlardır bile. Genelde yardımcılardan seçilir ama Ardor'a da bağlı bu–"

"Ardor istemez," dedim kısık bir sesle. İstemezdi, değil mi?

"Belli olmaz." Jane başını salladı. "İstemek zorunda ama. Seninle herhangi bir ilişkisi olamaz Sarah. Sen de ya yardımcılarla ya da kuzenlerinden biriyle birlikte olmalısın."

"İğrenç." Burnumu çektim.

Jane sırıttı. "Rico ile Toulina öz kardeş değildi. Yani Kyle ile öz kuzen sayılmazsınız aslında."

"Susar mısın?" dedim. "Bu konuyu düşünmek bile beni geriyor."

Jane yatağımdan atladı. "Tamam." Sonra eline krem rengi pilili etek, beyaz bir bluz ve siyah ceket alıp bana fırlattı. Bir şey demeden çıktı.

İster istemez, bana fırlattığı kıyafetleri giydim. Kızarmış gözlerimi yıkadım ve bir süre bekledim. Kızarıklık geçince odamdan çıktım. Okulun nerede olduğunu önceden öğrenmiştim. Alanın arkasında orman vardı, ormanı geçince de büyük bir okul çıkıyordu ortaya. Neden büyük olduğunu anlayamamıştım gerçi. Sonuçta fazla element çocuğu yoktu.

Ben on sekiz yaşında olduğumdan ve yeni geldiğimden ilk

sınıfa geçtim. Neyse ki tek değildim, birkaç element üyesi daha vardı. Bu okul, bir nevi üniversite gibi bir şeydi. O yüzden on sekiz yaşına gelen element üyeleri buraya geliyordu.

Daraldığımı hissedince koridora çıktım.

Biri adımı seslenince koridorda durdum. Arkamı döndüm ve Oscar'ın gülümseyen yüzüyle karşı karşıya geldim. "Hey," dedim gülümseyerek. Onu, Lada'nın bana saldırdığı akşamdan beri görmemiştim. Ve birden onu ne kadar özlediğimi fark ettim.

"Hey," dedi o da. Kaşlarını kaldırdı. "İlk gün, ha?"

"Evet." İç çektim. Gözlerine baktım. Yavaşça, "Bana kızgın mısın?" dedim.

Kahverengi gözleriyle bana dikkatle baktı. İçten bir şekilde, "Ben sana asla kızamam Sarah," dedi.

Gülümsedim. Kollarını açtı, kendimi tutamadım ve güçlü kollarının arasına girdim. Uzun süre öyle kaldık. En azından Oscar'ı gerçekten önemsiyordum ve benimle konuşuyor olması iyi bir şeydi.

Geri çekildi. Yüzüme düşen saçımı çekerken, "En azından biz gözetimde değiliz," dedi. Sırıtıyordu.

Güldüm. "Evet." Sonra zil çaldı. Oscar, "Sonra görüşürüz," dedi yavaşça.

"Sevinirim."

Alnıma öpücük kondurup uzaklaşmasını izledim.

Sınıfıma girdiğimde herkes bana bakıyordu. Sırtımda bakışlarını hissederek en ön sıraya oturdum. Fısıltılarını duyabiliyordum.

"Oscar da mı?"

"Oscar'la ne işi var?"

"Zaten Kyle'la çıkmıyor mu?"

İç çektim.

Sınıfa hışımla bir öğretmen girdiğinde ayağa kalkmadım. Zaten kimse kalkmamıştı. Kemik çerçeveli gözlüklü, beyaz

gömleğinin üstüne yelek giymiş, sıradan bir öğretmendi. Çok gençti. Belki benden beş yaş falan büyüktü.

Döndü, hepimize tek tek baktı. Gözleri bana ilişti̇ğinde gülümsedi, sonra yine sınıfa döndü. "Evet. İlk gününüz. Ve dersimiz..." Eline tahta kalemini aldı ve beyaz tahtaya kocaman harflerle *TARİH* yazdı. Kalemi yerine bıraktı.

Tarih sevmezdim. Sıkıntıyla yüzümü buruşturdum. Niye geometri yoktu ki? Adam yavaşça, "Adım Benjamin Blue," dedi gülümseyerek. "Sadece Ben, Blue ya da ne isterseniz onu diyebilirsiniz."

Sonra klasik tanışma faslına geçtik. Sıra bana gelince sıramda dikleştim, Blue'nun suratına baktım. "Adım Sarah Water. Su elementindeyim."

"Evet." Gülümsedi. Sonra tahtaya döndü ve yine büyük harflerle savunma savaşı yazdı.

"Fikri olan var mı?"

Kimseden ses çıkmadı. Açıkçası tarihle ilgili hiçbir şey bilmiyordum.

Sonra bir kız elini kaldırdı. Benjamin Blue, "Evet, Bengu?" dedi.

Kız ayağa kalkarak, "Savunma Savaşı, ikinci büyücü saldırısından sonra savunma amaçlı olarak Shat'ın başlattığı savaştır. Shat, Sorcier gibi ağır kayıplar vermiştir," dedi.

Blue, "Evet," dedi gülümseyerek, sonra inanılmaz bir tatlılıkla ve espriler de yaparak, Savunma Savaşı'nı anlattı. O kadar güzel anlattı ki, bir saatin nasıl geçtiğini fark etmedim. Ders bittiğinde, herkesin suratında bir gülümseme vardı. Blue, sınıftan çıktı ve umarım ders yine tarihtir diye düşünmeden edemedim.

Ama değildi. Somurttum ve gelen nefes kesici kadına baktım. Esmerdi ve inanılmaz güzel bir vücudu vardı. Hepimize tek tek baktı ve, "Ben dil öğretmeninizim," dedi, "dersimiz bugünlük Fransızca."

İnanılmaz sevinerek, yanımda getirdiğim küçük not defte-

riyle kalemimi çıkardım. O kadar mutlu olmuştum ki gülümsemeden duramıyordum. Çünkü Shat'a gelmeden dil öğrenmek için kurslara inanılmaz para harcamıştım, buraya gelince de ister istemez gidememiş ve buna üzülmüştüm.

"Adım Iris," dedi. Bana dikkatle baktı.

Beş dil bildiğinden, her dersimizde farklı bir dil öğreteceğinden bahsetti. Kadına dikkatle bakıyordum, sanki onu bir yerden tanıyor ama nereden olduğunu çıkaramıyordum. Sanki ona baktıkça, beynimde boş bir yer oluşuyordu. Başımın ağrıdığını hissettim.

Kafam dağıldı ve bir süre derse odaklanmak yerine kadına baktım. Ama çıkaramadım. Ben de kurcalamaktan vazgeçtim.

Ders bitti. İki saat sürmüştü ve gerçekten eğlenceli bir ders olmuştu. Tam sınıftan çıkıp öğlen yemeğine gidecektim ki Iris beni çağırdı.

Yanına gittim. İnanılmaz bir şekilde gülümsedi. "Sarah'tı, değil mi?"

Gülümsedim. "Evet."

Gülümsedi. "İlgin harikaydı. Diğerleri için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Güldüm. "Dil öğrenmeyi seviyorum."

"Anlıyorum." Keskin yeşil gözleri gözlerime sabitlendi.

Başka bir şey demeden sınıftan çıktım. Yavaşça yürürken biri kolumu tuttu. Oscar olduğunu görünce sevindim.

Yan yana okuldan çıktık ve ormanlık alanı geçtik. Oscar, "Evet?" dedi gülümseyerek. "İlk günün nasıldı?"

"Harika." Sırıttım. Ona baktım. "Çok iyiydi." Sonra koluna sarıldım.

İç çekti, bir şey demedi. Sonra ben merakla, "Bu okul neden bu kadar büyük? Ve neden diğer katlarına ayrı yerden giriş var?" diye sordum.

Sırıttı. "Bilmiyor musun gerçekten?"

Beni meraklandırmıştı. Başımı omzundan çektim ve ona dikkatle baktım. Saraylara gelmiştik. "Hayır."

Ağzını açtı ama o bir şey diyemeden, Micky'nin sesiyle adeta şok oldum.

"Sarah! Ah, nihayet geldin." Micky bana doğru koşarken ağzım açık ona baktım. "Saatlerdir seni bekliyordum."

Micky'ye doğru yürüdüm ve boynuma atladı. Onu kollarımla sardım ve, "Micky! Tanrım! Gerçekten burada mısın?" dedim hayret ederek.

Geri çekildi, gülüyordu. "Evet, aptal! Buradayım!" Sonra tam tahmin ettiğim gibi, yanımıza yaklaşan Oscar'a ağzı açık bir şekilde bakmaya başladı.

Boğazımı temizledim. Micky yakışıklı çocuklara karşı zaafı olan biriydi ve Oscar kesinlikle onun tanımıyla bir *meteordu*. Ama çok geçti, Micky'yi artık kaybetmiştim, Oscar'a neredeyse dibi düşerek bakıyordu.

Oscar sırıttı. "Selam." Elini dostça uzattı. "Oscar."

"Mi-Micky." Kekeledi. Oscar'ın elini sıktı ama ağzı hâlâ açıktı. Onu dürttüm ve salyası akmadan ağzını kapatabildi.

Oscar bana döndü. "Neyse, ben yemekhaneye gidiyorum. Görüşürüz."

"Tamam," dedim. Hafifçe kolumu tuttu, sonra gülümseyerek bıraktı.

Micky arkasından hayran hayran bakarken, "Tanrım! O neydi öyle?" dedi şaşkınlıkla. Bana döndü. "İnsan mıydı? Ve ben ona dokundum!" Eline bakıyordu.

Kahkaha attım. Ona sıkıca sarıldım. "Senin ne işin var burada? Nasıl gelebildin?"

Anında gülümsedi. "Ah Sarah! Buraya gelmek için resmen çile çektim. Babamı ikna etmek o kadar zor oldu ki. Neyse ki üvey anneciğim hayatında ilk kez bir işe yaradı..." Yine Micky gevezeliğiyle konuşuyordu. Ona tekrar sarıldım ve Mavi Saray'a getirdim.

Saraya girdik, yine tahmin ettiğim gibi saraya şaşkın gözlerle bakıyordu. İlk geldiğimde ben de böyle miydim acaba?

"Burası tam zengin işi kızım." Altın çeşmeye dokundu.

Yine kahkaha attım. Bunu söyleyeceğini biliyordum.

Micky'yi kolundan tutup yukarı sürükledim. Odamda da küçük bir şok yaşadı, onu yatağa doğru itmesem olduğu yerde kalıp iki saat manzarayı ve odayı inceleyebilirdi.

"Ee?" dedim yatağa yanına oturup. "İnanamıyorum buradasın!"

Bana döndü. "Evet. Burası cidden güzelmiş."

"Neden geldin?" Sonra kaba olduğumu düşündüm, başımı yana eğdim. "Beni görmek için mi?"

Gözlerini devirdi. "Yani Sarah, tamam seni severim ama o lanet olası gemi yolculuğunu çekecek kadar değil." Saçlarını geri itti. "Üniversite kayıtları var."

Kafam karışarak ona baktım. "Üniversite mi?"

"Evet." Gülümsedi. "Biliyorsun, Shat'ta, hatta sanırım bu saraylara yakın bir yerde okul var. Dünyanın en iyi üniversitelerinden biriymiş. Eh, sen de buradasın. Benim babam da zengin sayılır. Neden olmasın dedim."

Bahsettiği okul benim okulum olmalıydı. Oscar'ın ne demek istediğini şimdi anlamıştım. Gülümsedim. "Oha! Harika fikir."

"Evet." Gülümsedi. "Üstelik burada dersler ocak ayında bitiyor gibi. Harika, değil mi?"

Gülümsedim. "Ama ben üç gün okula geleceğim."

Yüzü asıldı. "Oscar da mı?"

Gözlerimi devirdim. "O da. Pazartesi, salı ve çarşamba. Diğer iki gün bizim alan çalışmamız oluyor."

Ellerini salladı. "Dur dur! Hemen bana buradaki her şeyi anlatıyorsun. Kızları, özellikle de erkekleri. Mesela Oscar'dan başlayabilirsin."

Güldüm ve ona geldiğimden beri yaşadıklarımı anlattım. Sadece izimin olduğu kısmı atlamıştım. Büyücünün saldırmasını, Ardor'u, Oscar'ı ve en son Kyle'ı anlattım. Oscar'ın beni öptüğünü söylediğim kısımda sanırım kalp krizi geçirdi.

"Ne?" Micky elini kalbinin üstüne koydu ve bana baktı. "O... O mükemmel şey... Seni öptü mü?"

Kızardım. "Evet."

"Aman Tanrım." Gözlerini kırpıştırdı. "Sanırım beni öpse o dudaklarını yiyebilirdim."

"Her neyse." İyice kızarmıştım. "Zaten sonra pek konuşmadık. Ardor'la sevgili olmuştuk ama o da şu an sallantıda."

"O kural da çok saçmaymış." Micky suratını buruşturdu. Sonra şeytanca sırıttı. "Ama element üyeleri insanlarla ilişki yaşayabilir değil mi?"

Başımı salladım. "Evet?"

Micky'nin sırıtışı büyüdü. "Bu, Oscar'la aşkımıza hiçbir şey engel olamaz demektir."

Güldüm. Derin bir nefes aldım. "Kayıt olacak mısın hemen?"

"Yok." Dudaklarını büzüştürdü. "Önce ufak bir sınav yapılıyormuş. Bir saat sonra sınavım var yani." Saatine bakıyordu.

"Kimle geldin buraya?"

Micky yalan söyleyeceği zaman yaptığı gibi alnını hafifçe kırıştırıp burnunu küçülterek ve biraz sıkılarak, "Şey... Chris ile," dedi bana bakmadan.

"Ve?" Üsteledim.

Bana baktı. "Belki Jason da gelmiş olabilir..."

"Ne?" Ayağa kalktım. "Neredeler?"

O da ayağa fırladı. "Hey, sakin ol. Buraya giremediler. Zaten kraliyet kapısından sadece beni aldılar. Onlar da Shat'ta bir restorandalar. Üç saate döneceğimi söyledim."

Telaştan mideme kramp giriyordu. Sanki başımda yeterince erkek sorunu yokmuş gibi, bir de Jason'ı görmeyi hazmedemeyecektim.

"Sarah." Micky yavaşça seslendi. "Sakin olur musun? Buraya giremezler zaten."

Yatağa geri oturmadan ona baktım. "Tamam. Hadi kalk. Yemeğe gidelim."

***

Micky ile muhteşem element çocuklarının olduğu bir yere girmek trajikomikti çünkü Micky her gördüğü yakışıklıya –ki hepsinin yakışıklı olduğunu düşünürsek– dibi düşerek bakıyordu. Onu ikide bir dürtmek ya da çimdiklemek zorunda kalıyordum.

Ardor'u ise görmemişti. Lanet olsun, Ardor'u ben de göremiyordum ki, en son Kyle'la beni el ele gördüğünden beri onu görmemiştim.

Su masasına geçtik. Kyle, Adam ve Charles, Jane ve Stella vardı. Yanlarına oturdum ve Micky ile hepsini tanıştırdım. Micky ise özellikle Kyle'a hayran hayran bakıyordu. Onu masanın altından dürtmek zorunda kaldım.

"Demek burada okumak istiyorsun?" dedi Kyle yavaşça.

Micky başını salladı, sanırım konuşacak gücü kendinde bulamıyordu.

"Sarah'nın yakın arkadaşı bizim de arkadaşımız sayılır." Kyle dikkatle bana baktı. Gözlerimi yemeğime çevirdim.

Stella, ayağa kalktı ve, "Hadi. Yüzmeye gitmiyor muyuz?" dedi sıkıntıyla. Micky ve Kyle'ın konuşmasından rahatsız olduğunu anlamıştım.

Hepsi birden ayaklandı, Micky de ayaklanınca onu çekip geri oturttum. Hepsi giderken Kyle yanıma geldi. Micky ona hayran hayran bakarken o yalnızca bana baktı ve, "Sanırım bugün sana araba için verdiğim sözü tutamayacağım," dedi yumuşak bir sesle. Sonra Micky'ye döndü ve Micky'nin elinden çatalı düşürmesine neden olarak harika bir biçimde gülümsedi. "Gerçi sen de Micky'yi bırakmak istemezsin."

Başımı salladım. "Haklısın."

"Sonra yaparız o zaman." Ve eğilip beni başımdan öptü, gözetimde olduğumuzdan herkes bu sahneyi tabii ki gözlerini dört açarak izlemişti.

Micky, "Kızım, bu nasıl şans be?" dedi neredeyse sinirle. Bi-

razcık kalan tatlıyı da ağzına attı. "Böyle olacağını bilsem ben senin yerine buraya gelirdim."

Eğildim. "Bunun numara olduğunu sana anlattım ya," diye fısıldadım.

"Hiç de öyle durmuyor." Ağzını peçeteye sildi. "Bu olayı anlatmasan seni gerçekten sevdiğini düşünürdüm."

Gözlerimi devirdim. "Emin ol, Kyle, Lada'yı sinir etmek istemese, ölse de böyle bir şey yapmaz."

"Bilemiyorum." Micky kaşlarını kaldırdı. "Ya çok iyi oyuncu ya da seni cidden seviyor."

"Oyunculuk dersi almış," dedim hemen.

Micky başını salladı ve benim kalan tatlıma abanırken sesimi çıkarmadım.

Micky'yi yemeği yedikten sonra okula götürdüm, sınav bitene kadar da bekledim. Sınavdan çıktığında yanakları al al olmuştu. "Nasıldı?" dedim hemen.

Başını salladı. "Kabul edilir miyim, bilmiyorum. Çok iyi sayılmaz."

Gülümsedim. "Yapmışsındır sen." Güldü.

Micky'yi aşk tepesine götürürken hiç susmadı. Onun yarım saat boyunca motora bağlayıp susmamasını bile özlemiştim, itiraf ediyorum. Tabii bunu yüzüne söylemedim, yoksa hiç susmazdı.

Aşk tepesine çıkarken benim gibi Micky'nin de nefesi kesilmişti ama bunun yokuş çıkmaktan değil, manzaranın güzelliğinden olduğunu biliyordum. Gözlerim lale ve güllerin olduğu yere kayınca bir çift kırmızı gözle karşılaştım. Ardor, bana ve Micky'ye bakıyordu.

Ardor'a bakınca, içimde ona karşı her saat büyüyen özlemimin beni tepeden tırnağa sardığını hissettim. Ona dikkatle baktım, o da bana dikkatle bakıyordu. O an her şeyi unutmak istedim. Keşke normal olsaydık. Keşke, hâlâ lise balosuna hazırlanan bir kız olarak kalsaydım. Ve Ardor'la Shat'ta değil, başka

yerde tanışıp bu salak kanunlar olmadan rahatça birlikte olabilseydik. Ona baktıkça gözlerim dolmaya başladı. Onunla asla bir hayatım olamayacaktı.

Başımı çevirdim. Micky yavaşça, "O, Ardor mu?" diye fısıldadı. Başımı sallayabildim.

Micky, yavaşça yanımdan uzaklaşıp Ardor'a yaklaştı. Onu kolundan tutamadan çevik bir hareketle elimden kurtuldu ve Ardor'a, "Hey," dedi.

Ardor başını çevirip bize tekrar baktı. Sonra gözlerine ulaşmayan şekilde gülümsedi. "Hey."

Lafa girme gereksinimi hissettim. "Ardor, bu Micky. Micky, bu da Ardor." Zar zor konuşuyordum.

Micky sesimin titrediğini fark etmişti sanırım, ona anlattıklarımı da hatırladığını sanıyordum. "Tanıştığıma memnun oldum." En etkileyici Micky gülümsemesini gönderdi. Sonra laleleri işaret etti. "Biraz lalelere bakacağım." Sonra yanımızdan uzaklaştı.

Ardor, Micky'nin ardından bakıyordu, bense Ardor'u inceliyordum. Ona delicesine sarılma isteğiyle dolmuştum. Bu istek nefes almamı zorlaştırıyordu.

En sonunda başını Micky'den çevirip bana baktı. Kırmızı gözleri gözlerimde bir süre kaldı. Kafasını çevirdi.

En sonunda, "Ardor..." dedim. "Ben..."

"Bir şey demek zorunda değilsin."

Yüzüne baktım. Çenesi kasılmıştı. Gözlerini kısmış, okyanusa bakıyordu.

"Söylemek istiyorum," dedim yavaşça.

Bir süre hiçbir şey demedi. Hâlâ okyanusa bakıyordu. Tam vazgeçip Micky'ye sesleneceğim sırada bana baktı. "Söyle o zaman."

Derin bir nefes aldım. O itiraz edemeden yanına oturdum, bank küçücük olduğundan oldukça yakın duruyorduk. Neyse ki tepede Micky ve bizden başka kimse yoktu.

"Ben..." Gözlerine baktım. "Seni seviyorum. Bu benim için söylemesi o kadar zor bir şey ki. Ve bu..." Dudağımı ısırdım. "Beni zorluyor. Her şey beni zorluyor... Ben sadece seni istiyorum." Durdum, dikkatle gözlerine baktım.

O da bana bakıyordu. Gözleri şimdi sıcaktı, az önceki ifadesinden eser yoktu. Kaşları hafifçe çatıldı. "Sarah." Gözlerime baktı. "Ben de seni seviyorum. Ama kurallar..."

"Lanet olası kurallar umurumda değil benim!"

Yarım yamalak gülümsedi. "Ama kurallar bizi zorlayan şeylerden sadece biri. Kural bile olmasa Kyle, Oscar, Lada. Ne bileyim, herkes. Herkes bize karşı. Annen bile. Babam bile."

"Onların aramıza girmesine izin mi vereceksin?" Gözyaşlarım yavaşça yanağımdan süzüldü.

Kafasını çevirip bana dikkatle baktı. Elini uzatıp gözyaşımı sildikten sonra ben ona dokunamadan elini çekti.

Uzun süre bakıştık. En sonunda, "Hayır," dedi. "Ama ben vermesem bile, aramıza girmeyi başarıyorlar." Sonra çenesi yine kasıldı. "Kyle'ın elini tutmasından, Oscar'ın seni öpmesinden bıktım ben. Bunu istemiyorum."

Elini tuttum. Ellerimize baktı. Uzun süre durdum. En sonunda o da, elini açtı ve ellerimiz birbirine kenetlendi.

Yavaşça, "Görüyorsun," dedim. "Biz hep böyle kalacağız. Aptal kurallar beni etkilemiyor." Sonra bana baktı. Devam ettim. "Gidip Phrkagias'a söyleyeceğim."

Ardor elimi çekti. "Hayır."

Durdum. "Sıkıldım," dedim. "Ne olacaksa olsun. Zaten sana ceza vermeyecektir ya da kolay bir ceza verecektir. Bütün ceza bana kalacak."

"Sarah." Ardor elimi sıkıca tuttu. Bir elini de yanağımda gezdirdi, gözyaşımla ıslanan kısımları sildi. "İşte bu yüzden istemiyorum."

"En fazla ne olabilir ki?"

Ardor alayla güldü. "Tahmin bile edemezsin."

Cesaretim biraz kırılmıştı ama bozmadım. "Ben seni görmek istiyorum. Artık alan eğitimi de iki gün. Seni sadece iki gün görmek istemiyorum. Ben... Buna dayanabileceğimi sanmıyorum." Doğruydu. Sonuçta geldiğimden beri neredeyse her gün Ardor'u görüyordum.

Ardor gülümsedi. Uzun süre düşündü. En sonunda yavaşça, "Tamam," dedi. "O zaman bu gece yarısı okulun oradaki ormana gelebilir misin?"

Başımı salladım. "Evet."

"Tamam," dedi. Sonra etrafına baktı, yavaşça eğilip alnımdan öptü. "Akşam olmasını bekleyeceğim."

Ayağa kalktı ve kenetlenmiş ellerimiz açıldı. O uzaklaşırken ardından baktım.

Micky, o gider gitmez yanıma geldi. Ellerinde kopardığı gül ve lalelere bakarak, "Katliam yapmışsın," dedim.

"Sen de," dedi ve makyajımı işaret etti. "Ne zamandan beri bir erkek için ağlıyorsun?"

Güldüm ve gözyaşlarımı sildim. "Ardor'dan beri."

Elini dudaklarına götürüp, "*Ciss*," dedi. Sonra sanki eli yanmış gibi elini sallarken, "Çocuk yakıyor," dedi. Kahkaha attım.

Micky, "Senin işin de zor tabii," dedi sırıtarak. "Bir yandan Kyle, bir yandan Ardor. He, bir yandan da Oscar." Micky'nin alnı kırıştı. "Aşk üçgeni de değil bu. Ne? Beşgen mi?"

"Dörtgen." *Geometri*. Gözlerimi devirdim ve kafamı salladım. "Neyse neyse. Seni yolcu edeyim ben. Chris ve Jason ne âlemdedir kim bilir."

Micky güldü. "Biliyor musun? Kraliyet bölümü dışında telefon çekiyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Cidden mi?"

"Aynen. Sanırım burada çekmemesinin nedeni de sizin güçleriniz falan." Muzipçe sırıttı. "Halbuki burada çok çekici insanlar var. Başta Oscar."

Gözlerimi devirdim. Yavaşça tepeden aşağı indik ve kraliyet kapısına geldik.

Micky'yi kucakladım. Birkaç gün daha burada olacağını söyledi, onu ziyarete geleceğimi, aylardır sadece oyun oynamak için sakladığım telefondan bana ulaşmasını söyledim ve saraylara geri döndüm.

***

Akşam yemeği boyunca, karşı masamda oturan Ardor'a kaçamak bakışlar atmaktan hem yemeği doğru düzgün yiyememiştim hem de Stella'nın bahsettiği indirimleri ve okula yeni kayıt için gelenleri kaçırmıştım.

Yemeği herkesten önce bitirdim ve saraya doğru giderken arkamdan Oscar'ın geldiğini gördüm. Beraber Beyaz Saray'ın yanından geçip hızla okyanus tarafındaki banklara geldik.

"Arkadaşın gitti mi?" dedi. Micky'yi sormuştu. Micky'ye bunu söylesem kalpten giderdi. Başımı sallarken güldüm. "Evet."

Oscar da bana baktı. Uzun süre gözlerini benden ayırmadı, tabii ki hemen utanıp sıkılarak gözlerimi kaçırdım.

"Sana bir şey olmamasına sevindim. Yine," dedi. Kafamı çevirip ona baktım, dudakları alayla yukarı kıvrılmıştı. Omzuna bir tokat attım, kıpırdamadı bile. Sadece sırıtışı büyüdü.

Sonra elimi tuttu. Ciddi bir sesle, "Gerçekten," dedi. "Zirve gecesi çok kötüydü. Kyle'ın ortaya atlamasına memnun oldum."

Kyle ile sevgili yalanımıza inanmadığını zaten biliyordum. Gülümsedim. "Yine kıl payı kurtuldum."

"Ama doğru, değil mi?" Oscar'ın ay ışığının gölgeler oluşturduğu yüzüne baktım. "Ardor ile birliktesin."

Kafamı ellerimize eğdim. "Evet."

Oscar iç çekti. Bir şey demiyordu. Sadece elimi tutuyordu. Sonra, "Bu devam etmeyecek ama," dedim, yalanımı anlamasın diye yüzüne dikkatle bakıyordum. "Phrkagias, Kyle'a inandı."

"İnanmak istedi." Oscar hafifçe güldü. "Öz oğlunu kurtaran şeye inanmak için her şeyi yaptı, görmedin mi?"

Başımı salladım.

Gözlerimin içine baktı. Ona baktım. Güzel kahverengi gözleri sıcacık bakıyordu.

"Sarah." Derin bir nefes aldı, önemli bir şey söyleyecekmiş gibi kasıldı. "Ne olacağı umurumda değil. Zaten saldırıya uğradığın günden beri sana ben baktım. Birlikte günlerimiz geçti. Seni tanıyorum. Ve seni seviyorum."

Yüzüne dikkatle bakarken nefesimi tuttum, bir şey diyemiyordum. O devam etti. "Biliyorum, Ardor'u seviyorsun. Bu bariz zaten. Ama her zaman yanında olacağımı bilmelisin." Elimi sıktı. "Birine ihtiyacın olduğunda, ağlayacak bir omuz aradığında." Sırıttı. "Ya da sevgili." Bir şey demedim. Ciddileşti. "Ciddiyim. Ben her zaman buradayım." Yüzüme dikkatle bakıyordu. "Seni sevmekten vazgeçeceğimi pek sanmıyorum. Ve olur da bir gün, ki umarım olur, beni sevdiğini fark edersen koşa koşa yanıma gelip kucağıma atlayabilirsin." Sırıtıyordu, kaşlarını kaldırdı.

Kızarmıştım. Ona baktım. Bir şey demeden öylece kaldım. Oscar haklıydı. Beni belki de burada en iyi tanıyan kişilerden biriydi. Neden ondan kaçayım ki? Bir dosta ihtiyacım her zaman vardı ve Oscar güvenilirdi. Ona güveniyordum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Yakışıklı yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Her zaman."

Uzandım ve ona sarıldım.

Birkaç saat orada, bizi kimse rahatsız etmeden oturduk. Oscar'ın beklediğim itirafı karşısında yine de şaşkındım ve kendimi tuhaf hissediyordum.

En sonunda beni iki adımlık da olsa, Mavi Saray'a bıraktı ve sarıldı. Oscar'la aramız iyi olduğu için çok mutluydum.

Mavi Saray'a girdim ve gece yarısını beklemeye başladım. Saat gece yarısını vurduğunda yavaşça odamdan çıktım ve herkesin uyuduğundan emin oldum. Sessizce kapıya yaklaştım.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

12. Bölüm

Yavaşça arkamı döndüm ve siyah pijamaları ve kızıl saçlarıyla bana bakan Emily'yi gördüm. Kaşlarından birini kaldırmış, bana dikkatle bakıyordu.

Boğazımı temizledim ve gülümsedim. "Uyuyamadım da, hava alacaktım."

Gözleriyle beni baştan aşağı süzdü. "Bu kıyafetle mi?" dedi iğneleyici ses tonuyla. "Sanki bir şeye hazırlanmışsın gibi."

Üstüme baktım. Bordo deri pantolon, siyah bir üst ve siyah ayakkabılarımı giymiştim. Tamam, suratımda da birazcık makyaj vardı. Jane alıştırdığından beri makyajsız dışarı çıkmıyordum. Gülümsemeye devam ettim. "Alakası yok. Sadece hava alacağım."

Emily bir şey daha demeden, kapıyı hızla açıp kendimi soğuk havaya attım. Arkamdan geliyor mu diye baktım, gelmiyordu ama kesin bir yerden izliyor olmalıydı. Banklardan birine geçip oturdum.

Yaklaşık üç yüze kadar içimden saydıktan sonra yavaşça kalktım ve etrafıma dikkatle bakarak Ardor'un söylediği yere yöneldim. Sarayları geçtikten sonra okula geldim ve ormana yakın noktada etrafıma baktım.

Biri beni belimden tuttu ve tam çığlık atacağım sırada ağzımı kapatıp, "Şşşt," dedi. "Benim."

Yavaşça beni bıraktı ve mükemmel yüzüne bakmak için döndüm. Gülümsüyordu. Ben de gülümsedim ve boynuna atladım. Beni belimden sardı ve yüzümü boynuna gömdüm.

"Gelmeyeceksin sandım," dedi yavaşça, onun da yüzü benim omuzlarıma gömülü olduğundan sesi boğuk ama güzel çıkıyordu.

Kafamı kaldırdım ve burnum çenesine değdi. "Zor oldu."

Güldü. Geri çekildi ve elimi tuttu. "Hadi."

Onunla beraber dikkatle gittim. Ormanı tek başıma geçmediğime memnun olarak sesimi çıkarmadan onu izledim. Ormanın sonundaki açık alana geldik, bir uçurum vardı. Ardor uçurumun hemen kıyısındaki kocaman taşlara yaklaşıp dikkatle baktı.

Çok dikkatli bakmasaydım, ne yaptığını göremeyecektim. Uzandı ve bir şeyi tuttu. Hafifçe bastırıp çekince de, kapı olduğunu düşündüğüm şey açıldı.

Şok içinde baktım. Ardor beni nazikçe itti ve içeri girdim, o da arkamdan gelince kapıyı sıkıca kapattı.

Elimi tuttu ve yavaşça ilerledik. Basık ama geniş koridorun sonundaki ışığa geldiğimizde nefesim kesildi.

Burası oldukça geniş bir mağara odasıydı. Çift kişilik bir yatak vardı ve mağara odası belki de yüzlerce olabilecek küçük ama kokulu mumlarla aydınlatılmıştı. Çift kişilik yatağın bir tarafındaki çarşaflar dağılmıştı, yatağın yanında minik bir masa vardı ve masanın üstünde de birkaç şişe içki duruyordu. Odanın bir tarafında da oldukça yumuşak görünen koyu kırmızı renk koltuk vardı.

En önemlisi bu değildi. Odanın sol kısmında, okyanusa bakan tarafında, oyularak minik bir pencere yapılmıştı. Pencere tahtadan yapılan cam kenarlarından oluşuyordu, cam açıktı ve böylece içeri hava girebiliyordu.

Cama yaklaştım, aşağı baktım. O kadar güzeldi ki. Uçurumun dibine sanki küçük bir yer inşa edilmiş gibiydi.

"Buraya sık sık gelirim," dedi Ardor, hemen yanımda duruyordu. Yüzümü ona döndüm ve mumların gölgede bıraktığı yakışıklı yüzüne baktım. "Kafamı dinlemek için. Kimse bilmez."

Gülümsedim. "Ben biliyorum."

"Sadece sen." Gülümseyişi büyüdü, yavaşça parmaklarıyla yüzüme dokundu. "Seni görmek için sanırım en iyi yol bu."

Yüzümde duran elini yavaşça tuttum. Ellerimiz yine kenetlendi, kalbim ise inanılmaz bir hızla atıyordu. "Sanırım tek muhtemel çözüm de bu."

"Seni her gece gelmen için zorlayamam tabii." Ardor'un kırmızı gözleri gölgede koyu renkteydi ve bana dikkatle bakıyordu. "Ama elimde olsa burada kalırım seninle."

"Her gece gelebilir miyim, bilmiyorum. Bugün Emily'den kıl payı kurtuldum."

Ardor'un yakışıklı yüzüne bir hüzün çöktü. "Haklısın."

"Ama denerim." Çenesini tuttum ve bana bakması için zorladım. "Deneyebilirim."

"Sevinirim."

Ona yavaşça yaklaşıp sarıldım. Beni sıkıca sararken tüm vücudunu hissedebiliyordum. Bir eli belimde, bir eli saçlarımda dolaşıyordu. Başımı kaldırdım ve yüzüne baktım. O kadar yakınımdaydı ki. Kalbim yine dörtnala atarken, "Heyecanlanıyorsun," diye mırıldandı.

"Hayır." Kızarmıştım.

Güldü. "Yüzünün kızarması en çok hoşuma giden şey."

Eğilip beni öptü. İçim titredi. Ona olan aşkımı, sevgimi bütün her yerimde hissediyordum. Kalbim, vitesi son hıza alan bir araba gibiydi, sessizlikte tek duyulan şeydi. Geri çekildi, burunlarımız birbirine sürterken yavaşça beni kucağına aldı. Sonra panikledim. Telaşla, "Ardor..." dedim.

Boğuk bir sesle, "Biliyorum," dedi. Güldü. Geri geri gidip beni yatağa bıraktı, kucağından zarifçe indim.

Ona baktım. Yüzüme baktı ve benden uzaklaşıp içkilere yöneldi. Kendine biraz doldururken bana da koydu, yanıma gelip yatağa uzandı.

Aslında elbette Ardor'la seks yapmak inanılmaz olurdu, korktuğumdan değil de yapamayacak olmaktan tırsıyordum. Yani ben Lada değildim ya da bir başkası. Tanrım, buraya gelmeden önce bir erkekle öpüşmemiştim bile. Ardor benden fazla şey isteyebilirdi, o zaman ne yapacaktım?

Döndüm ve yüzüne baktım. "Neyi biliyorsun?" dedim. Alnı kırıştı. Devam ettim. "Az önce biliyorum dedin ya."

Yüzüne bir sırıtış yerleşti. "Senin daha önce sevgilin olmadığını biliyorum. Ondan öyle dedim."

Tekrar yüzümün kızardığını hissettim. Doğruldu ve soğuk parmaklarıyla ısınmış yanaklarıma nazikçe dokundu. "Bunda utanılacak ne var?"

"Ben..." Kafamı içki bardağıma eğdim. "Hiçbir şey bilmiyorum."

Kafasını salladı. "Bu iyi bir şey. Hatta erkeklerle yatıp kalkan bir kız olmaman harika bir şey."

İçkiyi içerken beni seyretti. Gerginlikten elim titriyordu.

Geri yaslandı ve kollarını açtı. İtiraz etmeden ona sokuldum ve kollarını bana dolamasına izin verdim. Rahat hissediyordum. Ama kesinlikle seks konusunda birine danışmam gerekecekti. Yarın ilk iş olarak bunu Jane'e soracaktım.

Uzun süre sonra, "İzi araştırdın mı?" dedi.

"Hayır." İçkisi bitmiş bardağımı uzanıp masaya bıraktım.

Ardor yavaşça, "Yarın çıkışta benimle buluş. Shat'ta. Yalnız gelirsin. Bu dövmeleri ya da izi çözeceğine güvendiğim biri var," dedi.

Yüzüne baktım, yavaşça esnedim. "Gelmeye çalışırım."

Ardor, beni daha sıkı kendine çekip, "Tamam," dedi yavaşça. "Şimdi uyu hadi. Erkenden seni uyandırırım. Kimselere görünmeden gideriz."

Emily'nin beni sabaha kadar beklemeyeceğini umarak yavaşça gözlerimi kapattım. Gözkapaklarımda sıcacık dudaklarını hissettim, dudakları alnıma kaydı. Alnıma minik bir öpücük kondurdu ve Ardor'un sıcak ve güvenli kollarında uyuyakaldım.

***

Mavi Saray'a saat altıda dönmek, inanılmaz yorucuydu. Yorucuydu çünkü Ardor'la sarmaş dolaş uyumuş olmam zaten yeterince beni heyecanlandırmıştı, bir de erken uyandığım ve yalnızca beş saat gibi kısa süre uyuyabildiğimden inanılmaz uykum vardı. Mavi Saray'a zar zor girdim.

Ses çıkarmamaya özen gösterdim ve Ardor'u ilk gördüğüm gece yaptığımdaki gibi, altın çeşmeye yaklaşıp yüzüme su çırptım. Bu biraz da olsa uykumu açmıştı. Bu kez sarhoş olmadığımdan çok çabuk toparlanmıştım.

Tam kafamı çeşmeden kaldırıp yüzümü koluma siliyordum ki, bana keskin gözlerle bakan Kyle'ı gördüm.

"Günaydın Kyle." Sanki hiçbir şey bilmiyormuşum gibi gülümsedim. "Erkencisin."

Kyle ise sadece suratıma bakıyordu. Heykellere benziyordu, sanki nefes almıyor gibiydi. Uzun süre sadece yüzümü inceledi.

Sıkıldım. Bir şey demedim ve yürümeye başladım.

"Onunla buluştun."

Durdum ve ona döndüm. Kahretsin, beni giderken görmüş müydü? "Kiminle?"

Kyle yanıma geldi, kolumu sertçe tuttu. Beni taht odasının arkasına götürdü, burası mutfağa yakın küçük bir odaydı. Jane'in buradan toplantı bölümü diye bahsettiğini hatırladım.

Kolumu çektim. Kyle kapıyı kapattı ve fısıldamayı bırakarak, "Onunla nasıl buluşursun? Emily'yi durdurmasaydım kim bilir neler söyleyecekti," dedi.

Kolumu sertçe tuttuğu noktayı sıvazladım. "Kaçık kız kardeşin umurumda değil. Ve evet, onunlaydım. Tanrı aşkına ne yapmamı isterdin?"

"Kıçını kırıp odanda uyumanı!" Kyle beni öldürecekmiş gibi bakıyordu.

"Bunu yapmayacağım." Kaşlarımı çattım. "Lanet olsun Kyle! Ne olacaksa olsun. Umurumda mı sanıyorsun?"

"Benim umurumda." Sesini alçaltmıştı.

Ona baktım. Bana dikkatle baktı, konuşurken sakinleşmişti. "Bizim umurumuzda yani. Phrkagias'ı Toulina bile durduramaz, anlamıyor musun? Üstelik Choma'nın da yasalara bu konuda, sıkı sıkıya bağlı kalacağına güvenebilirsin."

Choma, Lada'nın annesiydi ve elbette benim öldürülmemi gerektiren bir yasaya sıkı sıkıya bağlı kalmasını ben de bekliyordum.

Kyle'ın yüzüne baktım. Cidden endişelenmiş gibiydi. Bir an buradaki suçun bende olduğunu ve Kyle'ın beni korumaya çalıştığını fark ettim, yavaşça ona yaklaştım ve elini tuttum.

"Hey," dedim, gözlerini bana çevirdi. Gözleri o kadar parlaktı ki. "Tamam. Üzgünüm. Düşüncesiz davrandım."

"Köpeğim Kar bile böyle bir şey yapmazdı, Sarah." Gözlerini devirdi.

Güldüm. "Burada herkesin evcil hayvanı mı var?"

Gözleri açıldı, şimdi daha da mavi olmuştu. "Senin yok mu?" Başımı salladım. Ciddileşerek, "Neyse," dedi. "Bir daha görüşmeyeceğini umuyorum."

"Kyle," dedim yalvarırcasına. "Bunu benden bekleme."

"Sarah. Öldürülebilirsin." Kaşlarını çatmıştı. "En son sevgili olan iki element üyesi de şu an ölü. Haberin var mıydı?"

Kyle'ın böyle söylemesi, bir an olayın ciddiyetinin tüm ağırlığıyla üstüme çökmesine neden oldu. Benim de kaşlarım çatıldı ve yutkundum. "Bilmiyordum."

"Öğrenmiş oldun." Kyle kaslı kollarını göğsünde birleştirip bana baktı. "Ayrıca, oldukça beceriksizsin. Emily'ye nasıl yakalanabildin?"

Omuz silktim. "Fark etmemişim."

Kollarını indirdi. "Neyse. Şimdi hemen odana git. Emily'yi susturdum ve biri bir şey sorarsa saat iki gibi geldim dersin. Emily o saatte benimle odasında konuşuyordu, yani sen sanki çoktan gelmiş gibi gösterirsin."

Başımı salladım. "Anladım."

Odadan yavaşça çıktık ve parmak uçlarımızda merdivenleri çıkıp odama geldim.

Odaya girer girmez, yatağımda yatan Jane'i gördüm. Kahretsin. Ne zamandır oradaydı?

Hemen yanına kıvrıldım, beni beklerken uyumuş gibi davranacaktım. Jane beş on dakika sonra uyandı ve bana uykulu bir sesle, "Ne zaman geldin?" diye sordu.

"Çok oldu." Gülümsedim. "Sen ne zamandır buradasın?"

Jane'in mavi gözleri kısıldı. "Bilemiyorum. Emily gelip bana senin hava almaya çıktığını söyledi, ben de burada oturup seni beklemeye başlamıştım. Sonra içim geçmiş."

Hah. Lada'nın yakın arkadaşı Emily'nin bunu yapmasını bekliyordum zaten. Hatta bütün sarayı uyandırmadığına şaşırmıştım. Kyle onu susturmasa anneme bile söyleyebilirdi.

Saat çoktan yedi olmuştu, Jane de kalkıp bana kıyafet seçerken aklımdaki soruyu sordum.

"Jane."

"Hmm?"

Dudağımı ısırdım, daha soruyu sormadan kızarmıştım. "Bir erkekle... öpüşmekten başka... neler yapabilirsin?"

Jane, yüzünde inanılmaz muzip bir ifadeyle bana döndü, şoke olmuş gibiydi. Sarı kaşlarını kaldırmış, bana bakıyordu. Benden böyle bir soru beklememişti.

"Niye sordun?" Kaşlarını oynattı. "Yoksa Kyle'la ilerliyor musunuz?"

Yastığımı ona fırlattım. "Dalga geçmeyi kes."

Jane yastığı havada yakalamayı başarmıştı, zaten yastık o kadar yumuşaktı ki ona kadar ulaşmamıştı bile. Jane yavaşça,

"Yani," dedi. "Yapabileceğin çok şey var. Ama hepsi bir şeye bağlanıyor."

"Nasıl yani?"

Jane kaşlarını tekrar oynattı. Diğer yastığımı fırlattım. "Tamam. Dalga geçmiyorum. Ciddiyim. Erkek arkadaşın ya da hoşlandığın biriyle öpüşürsün, öpüşürsün, öpüşürsün. E sonra? Sonra soyunmaya..."

Diğer yastığımı da fırlattım, bu kez suratına gelmişti. "Tamam, sus," dedim kızararak. "Öğrendim."

Jane yastığı suratından çekerken kahkaha attı. "Ah Sarah. Çok masumsun." Kaşlarımı çatıp somurtarak oturdum. Yapacak bir şeyim mi vardı başka?

***

Alana doğru giderken ister istemez Jane'in dediklerini düşünüyordum ve yüzüm kızarıyordu. Ben böyle şeylere pek alışkın değildim, hatta hiç alışkın olmayan bir kızdım. Ardor'u düşündükçe karnım ağrıyordu, gerçekten. Şu herkesin bahsettiği midenin kelebekle dolması olayı gerçekmiş meğerse. Ama bende kelebek değil de, solucanlar geziyordu sanırım. Elim ayağım falan titremeye başlıyordu.

Alana geldim ve etrafıma baktım. Ardor'un yanına giderken biri benim kolumu tuttu.

Arkamı döndüm ve Oscar'ın gülümseyen suratına baktım. "Hey."

"Günaydın," dedi, sıcacık gülümsüyordu. "Sana bir şey soracaktım."

Ardor'a bakış attım, o daha beni görmemişti. Elindeki okla ilgileniyordu. Oscar'a döndüm ve gülümsedim. "Sor."

Oscar elini çekti ve derin bir nefes aldı, elinde duran bıçağın kabzasıyla oynuyordu. "Bugün benimle gelebilir misin?"

Sıkıntılı görünüşüne bakıp endişelendim. "Bir şey mi oldu?"

Oscar anında gülümsedi. "Hayır, hayır." Sonra Ardor'un bir

zamanlar patlattığı dudaklarını ısırdı, patlattığı yer artık belli bile olmuyordu tabii. "Sadece... Ben seninle vakit geçirmek istiyorum Sarah. Bu sana bencilce gelebilir."

Oscar'ın yüzüne uzun uzun baktım. Bana bakmadığından bunu her zamankinden kolay yapmıştım. Yakışıklı yüzünü incelerken kendimi onun yerine koydum ve bir an ona hak verdim. Beni sevdiğini söylemişti ama Ardor'u sevdiğimi de biliyordu. Yani Oscar çok çaresiz bir durumdaydı. Elbette sevdiği kişiyi görmek isteyecekti, onu suçlayamazdım.

Ben bir şey demeyince devam etti. "Bak, benim seni görmem gerek. Yani..." Bir elini saçından geçirdi ve o bayıldığım alaycı gülümseyişinden birini yaptı. "İlk defa bu haldeyim biliyor musun? İlk kez... böyle hissediyorum."

Oscar'ın çikolata kahvesi gözlerine baktım. "Oscar, ben..."

"Ardor'u sevdiğini biliyorum." Yüzü düştü.

Uzandım ve kolunu tuttum. "Bugün olmaz. Bugün... Bir işim var. Hafta sonu olmaz mı? Belki yine sinemaya gideriz?"

Oscar yüzüme dikkatle baktı. "Olur." Elim kolundan kayınca sıkıca tuttu.

Ona gülümsedim ve elini bıraktım. Bıçağının kabzasını sıkıca tutarak bana gülümsedi ve yerine geçti.

Önümü döndüm ve Ardor'un bana keskince bakan gözleriyle karşılaştım. Hemen yanına koştum ama o beni beklemeden kulübeye girdi. Peşinden girdim ve kılıçlara yönelmeden kolunu yakaladım. "Ardor..."

Hızla döndü. Gözleri kapalıydı, sakinleşmeye çalışıyor gibiydi. "Sarah." Bekledim, gözlerini açtı ve kırmızı gözlerini bana dikti. "Oscar sana âşık, biliyorsun. Elini falan tutarak ne yapmaya çalışıyorsun, anlayamıyorum."

İçimi çektim. Daha ben bile bilmiyordum ki ne yaptığımı, Ardor nasıl anlayacaktı? "Oscar benim sadece arkadaşım."

"Evet. Seni öpen, koruyucun ve sana âşık olan arkadaşın. Harika, değil mi?"

Ardor'un yüzüne dikkatle baktım. Yaklaştım ve yavaşça boynuna sarıldım. Uzun, gerçekten uzun bir süre kaskatı halde hiçbir şey yapmadan ona sarılmama izin verdi. Daha sonra ise yavaş yavaş kollarını bana sardı ve sıkıca sarıldı.

Kokusunu, o harika kokusunu içime çektim. "Diğerleri umurumda değil Ardor. Tek istediğim sensin."

Gülüşünü duydum. Rahatlamıştı. "Öyle demek?"

Başımı salladım ve güldüm. Geri çekildi ve bana dikkatle baktı. "Bugün gidiyoruz."

Soru sormamıştı ama başımı salladım. Devam etti. "Öğlen yemeğinden sonra Shat'a gel." Sonra cebinden muhteşem ve tanıdık elyazısının olduğu bir kâğıt çıkardı. "Bu adrese gel, orada bekleyeceğim seni."

Kâğıdı alıp, "Tamam," dedim.

Bana baktı ve yanındaki kılıcı çekti. "Bugün yine korku dolu bir antrenman atlatacaksın," derken nefes kesici bir şekilde sırıtıyordu.

Homurdandım ve Ardor elimden tutup beni kulübeden çıkardı.

***

Kılıcı yere attım ve ter içinde kalan yüzümü, çantamdan çıkardığım mavi havluyla sildim. Ardor bana muzipçe gülümsüyordu. "Sanırım ölmek üzereyim," dedim bıkkın bir sesle. Kılıç beni her zaman yoruyordu.

"Farkındayım." Okunu çantasına geri koyarken hâlâ gülümsüyordu.

"Hoşuna gidiyor, değil mi?" Ona çantamı fırlattım, havada yakalamayı başarınca yüzüm buruştu.

Ardor kahkaha attı. "Evet. Seni böyle görmek hoşuma gidiyor."

Suyu alıp bir dikişte içtim. Zil çaldı ve herkes elindekini bırakırken çantamı Ardor'dan aldım ve yemekhaneye yürüdük.

Yemeği yemeden önce on beş dakikamız vardı. Hızla Mavi Saray'a koştum ve banyoma girdim. Islak elbiselerimi çıkardım ve aynada çıplak vücuduma baktım. Dövme hâlâ oradaydı.

Ne sanmıştım ki? Evet, birkaç haftaya geçer sanmıştım. Ateş elementini kullanınca ortaya çıkıyor diye düşünmüştüm. Kullanmayınca da gider diye ummuştum.

Gözlerimi aynadan ayırdım ve ılık suyun altına girdim. Kasıma giriyorduk ama hâlâ tuhaf bir yaz havası vardı. Dikkatle duş aldım ve en sevdiğim elbiseyi giydim. Makyaj yapmayı da unutmamıştım tabii, Jane görse beni öperdi.

Yemekhaneye yürüdüm ve Ardor'dan uzak bir köşede oturdum. Ardor ile göz göze geldik, o da Ateş masasına yürüdü. Lanet olası gözetimimiz hâlâ devam ettiğinden yanına oturamıyordum.

Ardini hızla yanıma geldi ve o sevdiğim enerjisiyle oturdu. Patatesini ketçap ve mayonezine batırıp ağzına attı. Bugün her zamanki gibi, inanılmaz güzeldi. Onun yanında kendimi her zaman ezik gibi hissediyordum.

"Neler yapıyorsun?" Bana gülümsedi. "Arkadaşın buradaymış sanırım."

"Micky." Onu hatırlamak gülümsememe neden oldu. "Bizim okulumuza başvurmuş. Alınırsa buralarda onu sıkça göreceksin."

Ardini gülümsedi. "Bu çok güzel. Beni onunla tanıştırırsın."

Başımı salladım. Kaçamak bir bakış atıp Ardor'a baktım. Onun da bana baktığını görünce istemsiz bir şekilde gülümsedim. Gülümsemedi ama gözleri parıldayarak hemen karşılık verdi.

Aynı anda, Oscar'ın ve Kyle'ın da bana baktığını fark ettim. Bu da neydi? Başımı hemen kızararak çevirdim ve Ardini ile Stella'nın konuşmasını dinlemeye çalıştım.

Yemeği en erken ben bitirdim ve cebimde Ardor'un verdiği adresle birlikte kraliyet çıkışına yöneldim. Bekçi ortalarda görünmüyordu, rahatça kapıyı açtım ve ormana daldım.

Burası beni her zaman büyülüyordu. Orman o kadar saf ve doğal kokuyordu ki, zengin havayı bolca içime çekerek ciğerlerime şölen yaşattım.

Ormanı geçtim ve şehre girerken etrafıma baktım. Yanıma çanta almıştım, normalde çanta taşımazdım. Ardor, kâğıda yanıma telefon almam gerektiğini yazmıştı, böylece Shat'a gelince haberleşip buluşacaktık.

Telefonu açtım ve kısa mesajlara baktım. Micky'dendi.

"Sarah, buluşamaz mıyız? Konuşmamız gerek."

"Sarah, lütfen konuşmamıza izin ver."

Bu mesajları Jason'ın yazdığından adım kadar emindim ama cevap atmadım. Telefonu tekrar çantama koydum ve yürümeye devam ettim.

Ana caddeye gelince adrese yeniden baktım. Telefonumu çıkarıp haritadan yararlanarak zor da olsa adresin yazdığı yere geldim.

Burası çıkmaz bir sokaktı. Sokak oldukça sessiz ve ıslaktı, yağmur mu yağmıştı? İlerledim ve bir dükkânın önüne geldim. Adrese tekrar baktım ve evet, doğruydu.

Bekledim, bekledim. Saatime baktım. Ben yemekhaneden çıkalı bir saat olmuştu. Ardor neredeydi acaba?

Sonra dükkânın kapısı açıldı ve Ardor çıktı. Şaşkınlıkla ona baktım. Etrafa göz atıp bana elini uzattı. "İçeri gel Sarah."

Elini tuttum ve beni dükkâna çekerken, "Ne zaman geldin?" diye sordum.

"Senden biraz önce." Gülümsedi, elini belime koydu. "Yemekhaneden erken çıktım."

"Fark etmedim."

Dükkânda ilerledik ve bir kadının yanına geldik. Ufak bir masada oturuyordu ve masada iki fincan kahveyle bisküviler vardı.

Kadın ayağa kalktı. Kısa boyluydu ve oldukça esmerdi, kahverengi kıvırcık saçları yüzüne dökülüyordu. Burnu minikti ve

dudakları dolgundu. Aslında, her şeyi dolgundu. Güzeldi. Siyah giyinmişti.

"Hoş geldin Sarah." Elini uzattı. "Biz de seni bekliyorduk."

Elini tuttum ve gülümsedim. Ardor bir sandalye çekerken, "Otursana," dedi.

Oturdum ve kadına baktım. Kadın kalktı ve bir fincan kahve de bana getirdi.

Ardor elimi tuttu. Ona baktım. "Bu Kate," dedi, kadını göstererek. "Çok yakın bir arkadaşım."

Yakın mı? Arkadaş mı? Sadece arkadaşı mıydı? Ne zamandır onu tanıyordu? Kafamdaki düşünceleri susturmaya çalışarak, "Merhaba," dedim.

Kadın güzelce gülümsedi.

Ardor devam etti. "Kate büyücüdür. Shat'ta yaşayan birkaç büyücüden biri. Burada olması yasak ama kimsenin haberi yok. Sana yardım edebilir."

Kate'e bakınca bana gülümsedi. Nedense ondan korkmuştum. Beynimin tuhaf bir kısmı, ilginç bir şekilde kıpırdanıp korkumu devreye soktu. Belki de tek neden, büyücü olmasıydı. Bütün büyücülerden korkuyordum sanırım. Zor da olsa, ben de gülümsedim.

Kate yavaşça, "Şimdi bana neler olduğunu anlatın," dedi.

Ardor'a baktım. Yakışıklı yüzü ciddileşmişti. Yavaşça öne eğildi ve kısık bir sesle, "Yardımına ihtiyacımız var Kate. Bizi kırmayacağını umuyorum," dedi. Göz alıcı bir şekilde gülümsedi.

Kate, Ardor'un muhteşem cazibesine dayanamayıp –ve Ardor neden o karşı konulmaz etkisini onun üstünde deniyordu?– hemen, "Elbette," dedi. Bana baktı. "Mesele nedir?"

Ardor da bana baktı. Onlara baktım ve açıklama yapmadan ayağa kalktım. İkisi de beni dikkatle izlerken yavaşça kıyafetimin üst kısmını sıyırdım, karnım görünecek şekilde vücudumu ortaya çıkardım. Siyah dövmeyi görünce Kate'in nefesi kesildi.

"Aman Tanrım." Ayağa fırladı ve elini bana uzattı. "Bu ne? Bu nasıl oldu?"

"Kate?" Ardor da ayağa kalkmıştı, hemen elbisemi geri indirdim. "Ne oldu?"

Kate gözlerinde ışık saçan bir ifadeyle bana baktı. Sonra elini indirmeden, "Ardor," dedi sertçe. "Hemen buradan gitmenizi istiyorum."

"Neden?" Ardor'un alnı kırışmıştı. "Sorun nedir?"

Kate, Ardor'un yüzüne baktı. Ardor devam etti. "Kate. Lütfen bana güvenir misin? Sakin ol."

Kate, uzun süre bir Ardor'a bir bana baktı. En sonunda hızla arkasındaki kapıyı açıp içeri girdi.

Şok içinde arkasından baktım, gitmemişti biliyordum ama niye böyle tepki verdiğini anlamamıştım. Ardor'a baktım, o da bana bakıyordu. Omzunu üzgünüm dercesine silkti.

Kate elinde bir kitapla geldi. Kitap resmen dökülüyordu. Bir sayfa açtı ve bir işaret gösterdi. Gösterdiği işareti hemen tanımıştım, bu Hartes'te ve –artık– bende de vardı.

"Sorun *bu*," dedi Kate, gözlerime bakarak. "Bu iz, melez simgesi."

***

Kate'e ve Ardor'a, Kate bunu der demez bana dönüp bakan o şaşkın ve şok içindeki suratlarına bakıp, içimden gelen ve elimde olmayan bir kahkaha koyuverdiğimde Ardor, "Bu çok saçma," dedi.

Kate başını salladı. "Saçma değil. Bu melez simgesi, bu dövme iki elementi de kullanabildiğini gösterir." Kate gözlerini kısarak bana baktı. "İki elementi de kullanabiliyorsun, değil mi?"

Gülüşüm anında kesildi ve Ardor'a baktım. Ardor çaresizce, "Su'yu ve Ateş'i," diye mırıldandı.

"İlginç bir ikili." Kate kitabı kapattı ve bana dikkatle bakmaya devam etti. Her an patlayacakmışım gibi bakıyordu. "Annen Toulina değil mi?"

Başımı salladım.

"Baban?" dedi hemen. "Baban Ateş'ten biri olmalı."

"Babam insan," dedim kaşlarımı çatarak. Ne saçmalıyordu?

Kate omzunu silkti. "Başka açıklaması yok. Annen Su olduğuna göre, baban Ateş'ten olmalı. Yoksa melez olduğunu açıklayamayız." Kafam karışık halde ona bakıyordum. Kate devam etti. "Phrkagias'ın bundan haberi yoktur herhalde."

"Tabii ki hayır." Ardor'un sesi sertleşmişti. "Bunu kimse bilmiyor Kate. Sana güvendiğim için buraya geldik. Güvenimi boşa çıkarmak istemezsin."

Ardor'un soğuk tehdidi, Kate bir şey demeyince ortamda elle tutulur bir gerilim yaratmıştı. En sonunda Kate, "Tabii ki," dedi. "Öyle bir şey yapmam."

Ardor başını salladı. "Yani Sarah bir melez?"

"Öyle görünüyor."

Kafamı salladım. Aklım almıyordu, çıldıracaktım. Nasıl olurdu? Babam kesinlikle, yüzde yüz insandı, bundan oldukça emindim.

Aklımdan "*Ya baban o değilse...*" düşüncesi şimşek hızında geçti. Tüylerim ürperdi. Ya babam o değilse? Gerçek babam belki de Phrkagias'tı? Ardor'la kardeştim?

Daha fazla saçmalamamak için dudaklarımı ısırıp başımı salladım. Babam oydu ve annem de Toulina'ydı. Başka açıklaması olamazdı. Bana bu şeyi kesinlikle büyücü yapmıştı.

"Peki sen neden buradasın?" dedim yavaşça. "Büyücüler burada yaşamıyor."

"Sorcier'de yaşıyorlar, evet." Kate kurabiyelerden bir tane alırken bana baktı. "Ailem yıllardır burada, ben de burada doğup büyüdüm. Sorcier'ye gitmek istemedim."

Sorcier'yi sadece kitaptan ve Bay Blue'nun dersinden –zevkli tarih dersinden– biliyordum. Shat'tan sonra gelen en güçlü ülkeydi, aslına bakarsanız dünyanın en güçlü ve zengin ülkesinin bile korktuğu büyücüleri barındırdığını düşünürsek dünyanın

en güçlü ülkesi olabilirdi. Sadece, Shat'tan bayağı uzakta ama oldukça büyük ve sadece büyücülerin yaşadığı bir yer olduğunu biliyordum, o kadar. Bana saldıran büyücülerin olduğu.

"Büyücüler bana neden saldırdı?" diye sordum yavaşça.

Kate kaşlarını çattı. "Kara büyücüler çıkarcı varlıklardır, Sarah. Senden bir şey istiyor olmalılar ya da bir şey için sana saldırıyorlar. Bilemiyorum."

Yüzümü astım. Kafamda hâlâ o büyücü kadının *yine görüşeceğiz* dediği zamanki sesi dönüp dolaşıyordu.

Ardor elimi tutup beni kaldırdı. "Teşekkürler Kate." Ardor eline o zamana kadar fark etmediğim, tuhaf bir çanta aldı ve çıktık. Kate gülümsedi ve bizi yolcu ederken, Ardor bir saniye bile elimi bırakmadı.

Dükkândan çıkınca ürperdim. Çıkmaz sokağın ucuna doğru yürürken, "Ne yapacağız?" diye sordum. Aramızdaki sessizlik bana saatler sürmüş gibi gelmişti.

Ardor iç çekti. "Bilemiyorum. Ama sanırım bir fikrim var."

"Ne?"

Ardor dikkatle bana baktı. "Kızma ama ben Toulina'nın bir şeyler bildiğini düşünüyorum. Ağzını aramalısın."

"Ne biliyor olabilir ki?"

"O sonuçta senin annen. Belki baban hakkında bir şeyler..."

"Jack Boston benim babam!" dedim hemen. Jack Boston, son derece umursamaz, sadece futbol maçlarında heyecanlanan adam benim babamdı.

Ardor, ellerini yanaklarıma yerleştirirken yavaşça gülümsedi. "Biliyorum." Ona baktım, gözleri sıcacıktı. "Yine de her şeye hazır olmalıyız."

Başımı sallarken ağlama isteğimi elimin tersiyle ittim. Ağlamayacaktım. Niye ağlıyordum ki?

Dayanamadım ve Ardor beni sardığı zaman ağlamaya başladım. Şu an, tam şu an, normal bir çocuk olup geometri çalışmayı ve coğrafyadan kalmayı istiyordum. Sınıfa girip sınav sorula-

rını tartışmayı ve acaba bugün Jason beni fark edecek mi diye gözlüksüz dolaşmayı istiyordum. Normal olmak istiyordum.

Uzun süre, Ardor'a sarılı halde durdum. Saçlarımı okşadı, hiçbir şey söylemedi. Geri çekildim ve gözlerimi elleriyle sildi. "Teşekkür ederim," dedim yavaşça.

"Bunlar ağır şeyler Sarah." Elimi tuttu, birden yüzü aydınlanmıştı. "Hadi gel."

"Nereye?"

Gülümserken gözleri muzip bir ışıkla parlıyordu. "Gözetimden uzak birkaç saatimiz var. Değerlendirmemiz lazım."

***

Ardor'un beni getirdiği yer, Oscar beni kraliyet kısmından ilk çıkardığında uzaklarda gördüğüm tarlalardı. Büyükçe bir ormanın arasında göz alabildiğince tarla vardı. Lale tarlasına geldiğimizde iç çektim, birkaç ay önce burada laleler vardı. Şimdi ekim zamanıydı ve gerçekten oldukça çok işçi lale dikimiyle uğraşıyordu.

Tarlalar yeşil ve güzeldi. Shat'ın bir diğer ucuydu burası, tarlaların sonunda uçurum vardı. Bir liman daha. Burada kumsal yoktu diye biliyordum, bu yüzden Ardor beni yeni ekilmeye başlanan lale tarlalarının içinden geçirip Phrkagias'ın büyük uğraşlar sonucu yaptırdığı yapay kumsala getirdiğinde şaşkınlıkla baktım.

Muhteşem görünüyordu. Kumsal, bembeyaz bir şekilde uzanıyordu, o kadar güzeldi ki içimi çekip bakakalmıştım.

"Çok güzelmiş," dedim yavaşça. Ardor'a büyülenmiş gözlerle baktım, o ise kumsalın beyaz kumlarına bakmıyordu bile.

Gözleri dikkatle bana kilitlenmişti. Aklımda tam şu anda *Can't Take My Eyes off You* çalıyordu.

"Ne?" dedim, sesim yumuşak ve yavaş çıkmıştı.

"Çok güzelsin."

Dalga geçiyordu galiba. Yüzüne dikkatle baktım, kırmızı

gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı, ciddiydi. İltifatı karşısında utanarak kaldım, ona bakamıyordum. "Teşekkürler," dedim yavaşça. Yüzümü kumsala çevirdim.

"Yüzmek ister misin?"

Yüzümü ona geri çevirdim. Elbette isterdim ama... "Yanımda yedek kıyafet yok."

Ardor gülümsedi, Kate'in yanından çıkarken eline aldığı tuhaf çantayı bana gösterdi. "Hazırlıklı geldim."

Anlamayarak ona baktım. Çantayı açtı ve içini gösterdi. Şort, havlu ve bikini falan vardı. Şaşkınlıkla ona baktım.

"Jane'e sordum," dedi yavaşça. "Bedenini tabii ki bilmiyorum."

Yüzümü tekrar çantaya çevirdim ve içinden bikinileri çıkardım. Buz mavisi rengindeydi, deniz kabukları işlemesi göz alıcıydı.

"Bu..." Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. "Çok güzelmiş."

"Ben seçtim." Ardor gülümsedi.

Kumsalın sonuna doğru giyinme odaları ve su parkı falan vardı. Giyinme odasına girdim ve Ardor'un benim için seçtiği bikiniyi giydim. Aynada kendime baktım, birazdan Ardor'la yüzecektik. Zihnime belli belirsiz Kyle'la yüzdüğümüz anı süzüldü.

Başımı salladım. Şimdi onun zamanı değildi. Yüzüm yanıyormuş gibiydi, kızarmıştım. Ve bunun nedeni, az sonra Ardor'u ilk kez yarı çıplak görecek olmamdı.

Bu düşünceyle iyice kızardım ve bana verdiği havluyu vücuduma sararak giyinme kabininden çıktım.

Ardor, beni kumsalın denize yakın kısmında bekliyordu. Sırtı bana dönüktü, hava cidden soğuk ama güneşli olduğundan yanındaki havluyu üstüne atmıştı. Havlu geniş omuzlarından sarkıyordu.

Yanına geldim ve beni fark edip döndü. Gözleri bir süre bedenimde kaldı, tabii ki benim de öyle. Kaslı vücuduna bakarken

ağzım neredeyse ayaklarıma düşmüştü. Onun kaslı olduğunu biliyordum ama vücudu beklediğimden daha güzeldi. Yavaşça elimi tuttu. "Meraklanma, su soğuk değil." Gülümsüyordu, yüzü resmen ışık saçarken yüreğim aydınlanmıştı. "Soğuk havalarda su şaşırtıcı derecede sıcak oluyor."

Havluyu yavaşça omuzlarımdan sıyırdı, aynı anda onun da havlusu yere düştü. El ele suya girdik. Su beklediğimden daha sıcaktı, Ardor haklıydı.

Suyun göğüslerime kadar geldiği mesafede durduk ve bana döndü. "Hadi bakalım, Su'yun kızı. Ne kadar iyisin?" Işıltılı bir gülümsemeyle bana baktı ve aniden daldı.

Peşinden ben de daldım, en azından bildiğim kulvarda yarışacaktım.

Uzun süre, sıcacık suda duş almış etkisi yaşayarak yüzdük. Yüzmek o kadar iyi gelmişti ki sanki yeniden canlanmıştım. Ardor başını kaldırıp bağırdı, suyun altında olmama rağmen onu duyabilmiştim. "Sarah, sen kazandın!"

Gülümseyerek başımı kaldırdım ve onun ıslak yüzüne baktım.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi, sesinde tuhaf bir tını vardı. Tekrar güldüm ve ona su fırlattım.

Ben kaçamadan beni suyun içinde yakaladı ve kendine çekti. Su aramızda girdap oluşturmuştu, resmen bütün her şeyi unutmuş gibiydim. Ardor beni sıkıca kendisine bastırdı, yüzümü ona döndüm ve kolları arasında yüzüne baktım.

Ellerimi uzatıp yüzünü kavradım. Tanrım. O kadar güzel bir yüzü vardı ki. Parmaklarım yeni çıkan ıslak sakallarında dolaştı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye mırıldandı, ateş kırmızısı gözleri anlayışla parlıyordu.

Nasıl mı? Mükemmeldim. Gülümsedim. "Daha iyi olamazdım."

Gülümsedi. "Elementin ile ilişkide olman bunu sağlıyor. Üstelik minik bir bardak su içmen değil de, bir okyanusta olman sana bunu hissettiren."

Şaşırmıştım. "Su ne kadar fazla olursa, o kadar mı etkili oluyor?"

Başını salladı. "Mesela benim için de öyle. Bir ateşin ortasına atlarsam hiçbir şey olmaz, hatta yenilenirim."

Bu garipti. Kaşlarımı kaldırdım. "Tuhafmış."

Gülümsedi, aniden beni tutup birlikte suya daldı. Az önce ona su atmamın acısını çıkarıyordu.

Sudan çıktık ve derin bir nefes aldım. Kaşlarımı çattım ama gülüyordum.

Beni yeniden kendine çekti ve hızla, ben ne olduğunu anlayamadan beni öptü. Islak dudakları benimkilere kapanırken kendimi daha iyi hissedemezdim.

Kaç saat yüzdük, bilemiyorum. Tek bildiğim, inanılmaz hissettiğimdi. Yani farklı bir Sarah vardı sanki. Bütün sorunlarım ve sıkıntılarım, okyanusta kaybolmuş gibiydi. Kıyafetlerimizi giydik ve bikiniyi Ardor'un çantasına koyarken, "Geri almak üzere," diye mırıldandım.

Muzipçe, nefesimi kesecek şekilde gülümsedi.

Tarlaları geçip yeni batan güneşin yokluğunu dolduran kızıl karanlıkta, Shat'ın sokaklarında yürümeye başladık. İkimizin de saçları ıslaktı, onun haricinde görünürde bir şeyimiz yoktu.

Tam giderken telefonum çaldı. Şaşırarak telefonumu çıkardım ve arayana baktım. Micky'ydi.

Ben açamadan arama bitti. Arayacak kontörüm ya da her neyse, ondan olmadığına oldukça emindim.

Telefona yüzümü buruşturarak bakıp çantama geri koydum. Ardor ağzını açtı ama bir şey diyemeden biri arkamdan bağırdı.

"Sarah? İnanamıyorum. Kraliyete girmeden seni bulduğum için çok şanslıyım."

Bu, Jason'dı.

***

Şaşkınlık içinde, arkamı döndüm ve birden, tanıdık oldu-

ğum iki kol beni sardı. Ardor'un bu görüntüden ne kadar rahatsız olduğunu düşündüm ve hızla geri çekildim. "Jason." Gülümsemeye çalıştım.

Hemen arkasından Micky'nin sarı başı ve Chris'in gülümseyen suratını gördüm. Benim, Jason'ın ve şu an tepkisiz olan Ardor'un durduğu yere geliyorlardı.

Micky, yanıma gelip üstüme atladı, onu hızla sardım. Chris de sevecenlikle bana sarıldı, ona da sarılmak zorunda kalmıştım.

"Burada ne işiniz var?" diye sordum yavaşça. "Gitmediniz mi?"

"Hayır. Yarın gidiyoruz." Micky suratını astı. "Okula kabul edilmedim Sarah. Sınavım zaten o kadar da iyi geçmemişti."

"Ah," diyebildim sadece. Bu, Micky'nin burada kalamayacak olması demekti.

Ardor, yavaşça kolumu tuttu. Ona döndüm, Jason ve Chris dik dik Ardor'a bakıyorlardı. Açıkçası bir kavga çıksa kim kazanırdı bilemiyordum. Chris de Jason da kaslıydı. Ah, tabii Ardor Ateş'i kullanıp onları *pişirebilirdi* ve hükmen 5-0 kazanmış sayılırdı.

Düşüncelerimi uzaklaştırmak isteyerek Ardor'un bir çizgi halini almış dudaklarına ve kısılmış gözlerine baktım. "Gidelim mi?" dedi duygusuzca. Yakışıklı yüzü hiçbir ifade taşımıyordu.

"Tamam, bir dakika." Gülümsedim ve kolumu ondan çekmeye çalıştım.

Bırakmadı, hatta daha da sıktı.

Jason da diğer kolumu sıktı ve, "Sarah, bu kim?" dedi hızlıca. Ardor'u dövecekmiş gibi bakıyordu.

Ardor, pes edip kolumu hızla bıraktı. Sinirlendiğini görebiliyordum. Son kez, "Sarah, gitmemiz lazım," dedi.

"Dostum, Sarah'yı duymadın mı?" Chris alayla güldü. "Senden bir dakika istedi."

"Sana lafa karış diyen olmamıştı." Ardor gözlerini kıstı, sesi tehditkârdı.

Aman Tanrım. Beynimde çanlar çalıyordu. Micky öne atıldı ama ayakta duramıyor gibiydi, tuhaf denecek şekilde sallanıyordu. "Tanrı aşkına! Bu salak hormon kavganızdan bıktım. Siz oğlanlar! Ne boş varlıklarsınız." Gözlerini devirdi ve bana baktı. "Sana o kadar mesaj attım, aradım. Neden bana geri dönmeye çalışmadın?"

Ardor, Jason ve Chris'i umursamadan Micky'ye döndüm. "Üzgünüm. Shat'ta telefon çekmiyor, biliyorsun. Buraya çıkınca haberim oldu."

"Seni son kez görmek istedik." Jason, o bir zamanlar bayıldığım gülümsemesiyle bana baktı. Tanrım. Eskiden olsa –bundan beş ay kadar önce– şu an Jason'a salyalarım aka aka bakardım. Ancak bugün, yanımda âşık olduğum ve şu an sinirden kudurduğundan emin olduğum adam dururken, bunu yapamazdım. Zaten, Jason'ı son gördüğümde yaptığı şey hâlâ aklımdan çıkmamıştı.

Ardor yavaşça, "Sarah," dedi. Ona döndüm. Acayip sıkılmış gibiydi. Gözlerini devirmesine ramak kalmıştı. "Gidelim mi?"

"Senin derdin ne?" Jason, salakça bir sırıtışla Ardor'a yürüdü. Bu cesareti nereden alıyordu bu salak? Telaşla ona baktım, nefesi içki kokuyordu.

İçmiş miydi? Ah.

Ardor'un kusursuz kaşları çatıldı ama Jason'a bakmıyordu bile. Gözlerini bana dikmişti.

Jason ısrarla Ardor'un üstüne yürüdü. "Sana dedim, duymuyor musun?" Bir eliyle Ardor'un omzunu itti. Salaklığına salaklık ekleyerek, "Sarah benim," dedi. Güldü. "Onu benden alacağını mı sanıyordun?" Ve beni kolumdan tutup hızla yanına çekti, bir kolunu da vücuduma sararken sinirle ona baktım.

Ne saçmalıyordu?

Ardor daha ben kendimi öne atamadan, gerildi ve Jason'a sağlam bir yumruk attı. Jason sendeleyip yere düştüğünde çığlık attım.

Hızla ona baktım ve Ardor'la aralarına girdim. Ardor sinirlenmiş, Jason ise yerde salak salak gülümsüyorken ben iki dev cüsseli erkeğin arasında resmen eziliyordum.

"Jason, Ardor kesin şunu!" dedim. Micky'ye baktım. "Onu götürün buradan."

Chris, neyse ki aklını içmekle kaybetmemişti –ya da Ardor'un Jason'a yumruğundan sonra uzaklaşmak gerektiğini anlamıştı– hemen Jason'ı kolundan tuttu ve uzaklaştırdı.

Arkasından baktım ve Ardor'a döndüm.

Bana yüzünde sayısız ifadeyle bakıyordu: kızgınlık, öfke, pişmanlık ve en çok da hayal kırıklığı.

"Ardor ne yapıyor–"

"Ne demek istedi?" Kaşları çatıldı. "Sarah, ne demek istedi? Lanet olsun."

Dudağımı ısırdım. Kahretsin. "Ben–"

Kolumu tuttu. "Onunla sevgili miydin? Onunla mıydın?"

"Hayır!" Kolumu çektim, canımı acıtmıştı. "Sana daha önce sevgilim olmadığını söylemiştim." Sakinleşmeye çalışarak Ardor'un yüzüne baktım. "Saçmalıyor. İçmişti, sen de gördün."

Ardor sinirle, "Yani yalan mı söyledi?" diye tısladı.

"Bana inanmıyor musun?" Ona şaşkınlıkla baktım. Akşam saati, Shat'ın en işlek caddesine çıkan bir ara sokakta, sevdiğim çocukla tartışıyordum. Bundan daha kötü ne olabilirdi?

Ardor, gözlerini kapattı. Sakinleşmeye çalıştığını anlıyordum. Gözlerini yeniden açtı ve bana baktı. "Geliyor musun?"

Uzattığı eline baktım. Sinirlenmiştim. Başımı salladım. "Onlara bakmam gerek."

"Sarah." İçini çekti. "Bu iyi bir fikir değil."

"İyi olduklarından emin olmalıyım!" İçimi çektim. "Kahretsin. Bana karışan herkese yumruk mu atacaksın yani?"

"Onlar yetişkin!" Sinirle bana baktı, sorumu duymazdan gelmişti. "Gitmeliyiz artık, bu iş fazla uzadı."

Kolumu tuttu ve beni resmen arkasından sürükledi. Hızla kolumu çekip, "Ne yapıyorsun?" dedim.

"Seni eve götürüyorum."

"Hiçbir yere gelmiyorum." Ona sinirle baktım. "Sen gidebilirsin. Ben senin oradan oraya sürüklediğin *malın* değilim."

Ardor, uzun süre suratıma baktı. Ve birden, yüzünde dehşete düşmüş bir ifade gördüm. Sanki ona tokat atmışım gibi, bana dehşet içinde bakıyordu, bir adım geriledi. Çenesi kasıldı. Kırmızı, delici gözlerini benden ayırdı ve karanlıkta kayboldu.

Ardından koşmamak için kendimle savaş vererek, içimdeki Ardor'a karşı olan öfkeye tutunmaya karar verdim.

Ancak, Ardor'un dehşet ifadesini gördükten sonra, öfkem tamamen silinmişti. Peşinden gitmek ve ona sarılmak istiyordum.

Gözlerim doldu. Ağlamaya başladım ve yanımdaki çöp kovasını tekmeledim.

***

"Ona haddini bildireceğim!" Jason, Chris burnuna pansuman yaparken yüzünü buruşturdu. "Kahrolası herif."

Sokağın sonunda bir pansiyondaydık, daracık odada dört kişi resmen nefes alamıyorduk. Ben Ardor'u düşünüyordum, Micky sızmıştı, Chris de Jason'ın yüzünü düzeltmeye uğraşıyordu.

"Salak mısın?" Sinirden ve az önce iki sokak kedisinin bana tıslamasına neden olacak kadar kuvvetli ağlamamdan dolayı gözlerim yanıyordu. "Orada ne saçmaladın öyle? Aptallığının sınırı yok mu?"

"Buraya senin için geldim Sarah." Jason, Chris'in elini itti ve bana eğildi. Bileğimi tuttu.

"Dokunma bana." Hızla ondan uzaklaştım. "Salak salak konuşmayı da bırak."

"Ama doğru." Jason kaşlarını çattı. "Seni ikna etmek için geldim. Sen gittiğinden beri, balo gecesinden beri seni düşünüyorum."

"Bu yüzden mi Bella'ya döndün?" Micky, yattığı yerden hıçkırdı.

Jason kaşlarını çatmıştı. "Hayır." Bana döndü. "Yemin ederim ben dönmedim! Bella kendisi bana geldi ve–"

"Duymak istemiyorum!" Elimi kaldırıp onu susturdum. Gözlerim tekrar doldu. "Senin aptallığın yüzünden Ardor gitti."

"Adam bana yumruk attı be!" Jason hayretle bana baktı. "Niye onu koruyorsun?"

"Çünkü haklıydı seni salak." Sinirle iç çektim. "Aylar önce benim yapmadığımı o, bugün yaptı." Ardor'u hemen görmem lazımdı.

Jason başını salladı. "Değişmişsin Sarah. Senin farklı olduğunu sanmıştım. Meğer Bella gibi sürtükmüşsün."

Dayanamadım. Dikkatle ona baktım ve Ardor gibi ben de, Jason'ın güzel suratına dönerek okkalı bir tokat attım. Jason acıyla haykırdı ve Chris'in kucağına düştü. Uyanan Micky ve Chris dehşet içinde bana bakıyordu.

"Hemen," dedim her kelimeyi vurgulayarak. "Hemen. Yarın sabah. Buradan. Gidiyorsunuz." Sinirden elim ayağım titriyordu. Etrafımda hafif bir titreşim hissediyordum, elim karıncalanmaya başlamıştı.

Micky, Chris ve Jason bana korkuyla bakıyorlardı. İçimde tuhaf bir güç hissediyordum, Ardor'la barakada Ateş'i kullandığımı keşfettiğim zamanki gibi. Sanki içimde bir şeyler oluyordu. Micky'ye döndüm. "Bir daha sakın onları buraya getirme."

Kapıya döndüğümde Micky peşimden geldi. Kolumu çekinerek tutup, "Sarah," dedi. Gözlerine baktım, mavi gözleri ışıltılıydı. "Özür dilerim. Gerçekten. Niyetim seni üzmek değildi."

Kolumu çektim. "Ama üzdün." Arkama baktım. "Gidip Ardor'u bulmam gerek. Ben seni arayana kadar beni arama. Ve hemen yarın Shat'tan ayrılın." Micky'ye bakmadan uzaklaştım.

Cidden, harika bir akşam geçiriyordum.

***

Kraliyet kısmında her yerde Ardor'u aradım. Lanet olası en ufak bir iz bile bulamadım. Nereye gitmiş olabilirdi?

Telaşla yemekhanenin altını üstüne getirdikten sonra oradan ayrılırken Kyle'a rastladım. Daha doğrusu ben ona çarptım, o da beni tuttu.

"Sarah?" Neşeli yüzüne baktım, o da bana baktı. İfademden endişelenip yüzündeki gülümseme dondu. "Ne oldu?"

"Ardor." Hıçkırdım. "Onu gördün mü?"

"Hayır." Kolumu tutup endişeyle bana baktı. "Sen iyi misin?"

"Onu bulmalıyım." Kalbim resmen ağırlaşıp taş gibi olmuştu ve göğüskafesime baskı yapıyordu. Ardor'a dediğim son şey kulağımda çınlıyordu. Benimle belki de bir daha asla konuşmayacaktı. Belki de çoktan ayrılmıştık. Ve belki de şu an teselliyi Lada'da buluyordu.

Kalbim sızladı ve daha çok ağlamaya başladım.

Kyle hemen beni yemekhaneden uzaklaştırıp Mavi Saray'ın oradaki yere getirdi. Hıçkırıklarım durmuyordu.

"Sarah?" Kyle endişeyle yüzüme bakarken nereden çıkardığını bilmediğim, katlı, beyaz bir mendil uzattı. "Sakin ol. Biri bir şey mi yaptı?"

Sorusuna cevap vermeden, "Ardor," dedim yavaşça. "O nerede?"

"Yemeğe gelmedi." Sesi yumuşaktı. "Sen de gelmedin. İkinizi birlikte sanıyordum."

Hıçkırdım. Ayağa kalktım. "Gitmeliyim. Geç kalmam."

Kolumu tuttu. "Sarah. Hâlâ gözetim altındasın."

Kolumu çektim. "Kahrolası gözetim umurumda bile değil!" Hızla uzaklaşırken, Kyle arkamdan bakmakla yetinmişti.

Aklıma, gitmiş olabileceği tek bir yer geliyordu. Hızla oraya giderken ve gözyaşlarım yüzünden ıslanmış gözlerimle hiçbir şeyi görmediğim için iki kez takılıp kolumu ve sayısız yerimi kanatmayı becerirken onun orada olması için yalvarıyordum.

Uçurum kenarındaki kayalıklara geldim ve gizli kapıyı açtım. Burası, Ardor'la uyuduğumuz mağaraydı. Burada olacağını tahmin ediyordum, başka gideceği yer aklıma gelmiyordu. Aşk tepesine, kahvaltı yaptığımız yere, barakaya, eğitim kulübesine... Her yere bakmıştım. İçeri girerken Lada'nın orada olmamasını umuyordum.

İçeri girdim, mumlar yanıyordu. Bundan cesaret alarak yavaşça odaya baktım ve yanılmadım. Oradaydı.

Ardor sırtı kapıya dönük bir şekilde, küçücük pencereden geceyi seyrediyordu. Tam bir heykel gibiydi, şu an kıpırdamaması da bu düşüncemi desteklemişti. Yüzü kaskatıydı, nefes almıyor gibi hiç hareket etmiyordu. Kırmızı gözleri, okyanusa bakarken derin bir nefes aldı.

En sonunda varlığımı hissederek bana baktı. Anında gözleri açıldı, ayağa fırladı ve bana dikkatle baktı. "Sarah, ne oldu sana böyle?"

"Ben..."

"Tanrım." Elimden tuttu ve beni yatağa oturttu. Çekmeceden birkaç şey çıkarırken sessizce ağlıyordum. Yanıma yaklaştı ve yavaşça eğilip alnımı sildi. "Kendini nasıl yaraladın?"

"Buraya gelirken düştüm."

İnanmayarak baktı. Sonra kasıldı. "Yoksa o çocuk sana bir şey mi yaptı?"

Jason'dan bahsediyordu. "Hayır," dedim yavaşça. Yüzü çok yakınımdaydı ve yaramı temizlerken ben onu izliyordum. Sonra yavaşça gülme isteğiyle doldum. "Aslında ben ona bir şey yaptım. Ona tokat attım."

Ardor'un sert ifadesi birden yumuşadı, neredeyse gülümser gibi oldu. Bir şey demedi, alnıma pansuman yapmaya devam etti.

"Özür dilerim," dedim yavaşça. Kırmızı gözlerine bakıyordum. O ise bana bakmıyordu, alnımla uğraşıyordu. "Ardor?" Niye bana bakmıyordu?

Bana bakmadı. Alnımla işini bitirdikten sonra, yavaşça koluma yöneldi. "Bir gün kendini öldüreceksin diye çok korkuyorum," diye mırıldandı yavaşça. Koluma eğilip pansuman yapmaya başladı.

"Ardor, ben..."

Kafasını nihayet kaldırdı ve gözlerime, ruhumu okuyabiliyormuş gibi baktı. "Ne var Sarah?" Sesi yumuşak ama duygusuzdu.

"Özür dilerim." Alnım kırıştı ve bu alnımın acımasına neden oldu. Tekrar ağlayacaktım. "Öyle demek istemedim."

"Ne demek istedin o zaman?"

Dikkatle ona baktım. Dudaklarımı ısırdım. Kahretsin, bir şey bulamıyordum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi soğuk soğuk. Tekrar kafasını koluma çevirdi.

Ardor'un soğuk davranması beni mahvediyor, yaralarımdan daha çok canımı acıtıyordu. "Ardor." Bana bakması için onu zorladım, bakmadı. Tüm dikkatini koluma vermiş gibiydi. "Öyle demek istemediğimi biliyorsun."

"Cidden öyle mi düşünüyorsun?" Aniden bana baktığında gözlerinde acı gördüm. Üzgündü. Onu yaralamıştım. "Benim *malım* olduğunu mu düşünüyorsun? Böyle mi hissediyorsun?"

"Hayır!" dedim hemen. Cidden böyle düşünmüyordum. "O... anlık bir şeydi."

"Ama yine de, o an öyle düşündün." Sesi sertti.

"Sen de etrafımdakilere yumruk atma o zaman."

"Onlar da sana düzgün davransalardı!" Elindekileri bırakıp bana sinirle baktı. "Ne yapmaya çalışıyorsun? Ben seni istedikçe sen benden uzaklaşıyorsun. Zaten Oscar ve Kyle yetmiyormuş gibi, bir de o çocuğun çıkması yeterince zor değil mi sence?" Yüzü tiksintiyle buruştu. "Bu benim için dayanılması zor bir şey."

"Neden?" dedim aniden. Kafamda, saklanmış anılardan biri su yüzüne çıktı, Hillary'nin barbie bebek görüntüsü gözlerimin önüne geldi. "Herkese senin olması için böyle baskı mı yapıyorsun? Olmayınca da deliriyorsun."

"Neden bahsediyorsun sen?" Şaşkındı ama sesi hâlâ serttı.

"Herkese böyle davrandığını söylediler." Gözlerine dikkatle baktım, sesim alçalmıştı. "Hillary söyledi."

"Sen de inandın mı?" Şoke olmuş gibiydi, kaşlarını çattı.

"Bilmiyorum! Gerçekten bilmiyorum."

Uzun süre bir şey söylemeden durduk. Ardor bana bakıyordu, kırmızı gözlerinde bir parıltı vardı. En sonunda bana yaklaşarak ama dokunmadan dikkatle baktı.

"Sarah." Ona baktım, sesi yumuşamıştı. "Kim hakkımda ne düşünüyor bilmiyorum. Öğrenmek de istemiyorum. Ben herkese aynı şekilde davranmam." Gözlerime dikkatle baktı. "Ben gerçekten böyle değilim. Yani, kıskanç ve gözü dönünce insanları yumruklayan biri değilim. Tamam, Oscar'ı seviyor değilim ama daha önce yumruklamamıştım." Gülecek gibi oldu ama hemen ciddileşti. Tekrar, içime işleyen gözlerle bana baktı. "Çünkü kimse, beni senin kadar etkileyememişti. Etrafında erkeklerin olması bile sinir bozucu bir şey değilmiş gibi, bir de onların sana dokunması... Kendimi kontrol edemiyorum."

Bunu söylerken de kendini kontrol edemiyor gibiydi. Uzanıp elimi tutunca dokunuşuyla resmen ürperdim.

"Bana farklı geliyorsun. Farklı hissettiriyorsun. Hiç bilmediğim yönlerimi gösteriyorsun." Alayla güldü. "Kıskanç pisliğin tekiymişim meğerse."

Gülümsedi, ben de gülümsedim. "Çok üzgünüm," dedim yavaşça. "Cidden çok üzgünüm."

Ardor başını salladı. "Ben de üzgünüm. Vurmamalıydım."

"Yine ceza alacak mısın?" Korkuyla ona baktım.

"Hayır." İç çekti. "Shat dışından biri olduğu için sorun olmuyor."

"Yani canının istediği herkesi yakabilir misin?" Yüzümü buruşturdum.

"Tanrım, hayır tabii ki Sarah." Kaşlarını çattı. "Öyle yapacağımı mı sandın?"

"Jason'ı yakacağını düşündüm."

Uzun süre durdu. En sonunda yavaşça, "Aklımdan geçmedi değil," diye mırıldandı.

Yavaşça güldüm ve her yerim o zaman sızlamaya başladı. Alnımda bir ağrı hissediyordum, kolumda ve diz kapağımda da tuhaf bir ağrı vardı.

Ardor dikkatle bacağımı tuttu ve dizime dokunurken dokunuşuyla ürperdim.

"Burayı da mı?" dedi alayla. Gözlerini devirdi ve ilkyardım setini yanına çekti. "Bu setle yaşamalısın."

Ben de ona gözlerimi devirdim ama bir şey demedim. Yaramı temizlerken içimi çektim, acıyordu.

Onun yüzünü incelerken acıyı unutmaya çalıştım. Sarı kahverengi saçları minik dokunuşlarla alnına dökülüyordu, kırmızı gözleri dikkatle dizimi inceliyordu. Hızlı parmakları yarayı bir temizliyor, bir ilkyardım setine gidiyordu. Kaslı kolları gerilmişti, içimde kollarına dokunmak için inanılmaz bir istek duydum. Dolgun kırmızı dudakları sertçe birbirine bastırılmıştı.

"Burayı sıyırmam gerekecek." Giydiğim pantolonumun diz hizasında biten kısmını gösterdi.

"Sorun yok," dedim.

Yavaşça, kırmızı gözlerini dizimden bir saniye ayırmadan diz kapağımdaki yaraya dokunmamaya çalışarak, pantolonu tuttu ve bacağımdan yukarı doğru sıyırdı. Nefesimi tutmuştum, kalbim hızlanmıştı. Soğuk parmakları tenime değince titredim ama üşüdüğümden değildi. Yoğun kırmızı gözleriyle bana bakarken, "Acıyor mu?" diye fısıldadı.

Başımı hayır anlamında salladım. Acımıyordu, Ardor'un bakışları ve belli belirsiz dokunuşu canımı daha çok yakıyordu. O

tekrar dizime dönerken, yavaşça, "Sana kendini farklı mı hissettiriyorum?" dedim.

Başını kaldırmadan, "Evet," dedi.

"Nasıl?"

Gözlerini bana çevirdi, bakışı altında eriyebilirdim. "Ben tamamen farklıyım artık Sarah. Görmüyor musun?"

"Hayır." Onu konuşturmak istiyordum, tabii ki görebiliyordum.

Dudakları belli belirsiz yukarı kıvrıldı. Bana bakmayı sürdürdü. Birden ciddileşti. Sanki çok önemli bir sır verecek gibiydi. Gerildiğini hissedebiliyordum.

"Sen buraya gelmeden önce ben çok umursamaz biriydim. Kötüydüm Sarah."

Ona inanamayarak baktım. Devam etti. "Hillary'nin söylediği şeyler tamamen yanlış değil o açıdan." Sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. "Yani, herkese böyle davranmadım elbette. Ama yeni gelenlerle ya da Shat'tan birileriyle vakit geçirdim."

Nefesimi tutmuş onu dinliyordum. Devam etti. "Çoğu bana âşık olduğunu söyledi. Ben ise aşk nedir bilmiyordum." Gözlerini bana kenetledi. "Seninle karşılaşana kadar."

Kıpkırmızı kesildim. Dudaklarımı ısırarak gözlerine bakmaya devam ettim. "Bir şey söyle," dedi yalvarırcasına.

"Ben..." Alnım kırıştı, canım acıyarak nefesimi verdim. "Bu tuhaf."

"Evet." Sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. "Lada ile her zaman beraber oldum. Kiminle vakit geçirirsem geçireyim ona geri döndüm. O yüzden seni de o kızlar gibi sanıyor," dedi. Sözleri garip şekilde canımı acıtmıştı ve kendimi yetersiz hissettim. Sanki Ardor elimden kayıp gidiyormuş gibiydi.

Uzandı ve gözyaşlarımı sildi, ağladığımı fark etmemiştim bile. "Ama sen öyle değilsin Sarah." Nefesimi tuttum. "İşte bu yüzden bana kendimi farklı hissettiriyorsun."

Ona baktım. İçimdeki korkuyu gözlerimle yansıtmaya çalı-

yordum. "Ama ya Lada haklıysa?" Gözyaşlarım daha hızlı indi. "Ya bir gün yine ona dönersen?"

"Hayır." Bacağımı kucağından indirdi ve bana sıkıca sarıldı. Kucağındaydım, başım sert göğsündeydi ve dudakları saçlarımdaydı. "Hayır," dedi tekrar. "Böyle olmayacak, eminim."

"Nasıl eminsin?" Geri çekildim, gözyaşlarım yüzünden onu doğru düzgün göremiyordum.

"Çünkü seni seviyorum Sarah." İçime işleyen sözleri, havada bana ulaşıp kalbime gitti. "Geldiğinden beri seni seviyorum ve bunu kimse değiştiremeyecek."

Gözlerine uzun uzun baktım. Eğilip gözyaşlarımı sıcak dudaklarıyla silince titredim. "Sen öyle farklısın ki..." Sıcak nefesi yüzüme vurdu. "Sen, bana kıskanmanın ne demek olduğunu öğrettin. Sen, bana sevebilmeyi öğrettin Sarah."

Gözlerimi kapattım ve yüzümde dolaşan sıcak dudakları, hissettiğim tek şey oldu. Tanrım. Kalbim heyecandan kırılacak ya da fırlayacak gibi atıyordu.

"Ben kimseyle olmadım," dedim yavaşça. Dudakları hâlâ yanaklarımdaydı, nefesim boynuna ulaştı. "Jason, eskiden sadece boşlandığım biriydi, o kadar. Ona âşık değildim. Kimseye âşık olmadım."

Geri çekilip dikkatle bana baktı. Bir eliyle düşmeyeyim diye sıkıca belimden tutarken, diğeriyle yaralı alnıma düşen saçlarımı çekti. "Biliyorum."

"Sana yetersizim ben," dedim hızla. İşte, korkumu söylemiştim. Ona yetmeyecektim. O Ateş veliahdıydı, ben neydim? İki elementi kullanan ucubenin teki.

"Sen eşsizsin." Fısıltısı melodi gibiydi. "Sen gördüğüm en güzel şeysin."

Sözleri daha çok ağlamak istememe neden oldu. Hâlâ saçlarımla oynuyordu, başımı indirdim ve siyah tişörtünün altından görünen beyaz tenine baktım. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet." Gülümseyişini hissettim. "Çünkü böylesin."

Aman Tanrım. Ardor, benim hakkımdaki düşüncelerini söylerken, kıpkırmızı bir vücutla kucağında oturuyordum. Ne yapmalıydım? Tek bildiğim şey, bu çocuğa deli gibi âşık olduğumdu. Evet! Ona âşıktım. Ona gerçekten *âşıktım*.

Ben ona âşık olduğum gerçeğini sindirmeye çalışırken Ardor, "Yaraların," dedi. Birden canım tekrar yanmaya başlamıştı. "Ah," dedim yüzüm buruşurken.

"Gözlerini kapat."

Tereddüt etmeden kapattım, önce bir şey olmadı. Daha sonra, Ardor'un sıcacık dudaklarını alnımdaki yarada hissettim. Dudakları yara boyunca bir sağa bir sola gidip gelirken birden ısındı ve canım yandı.

Ne yaptığını anlamıştım, beni iyileştiriyordu. Kendimi sıktım ve acının geçmesi için içimden otuza kadar saydım. Otuz saniyelik acı, yerini muhteşem bir rahatlığa bırakırken içimi çektim. Gözlerimi açtım ve Ardor'un yoğun kırmızı gözlerine baktım. "Teşekkür ederim," dedim.

Gülümsedi ve bacağımı tuttu. Ellerinin sıcaklığı yaramı iyileştirirken ellerimi sıktım ve yüzümü muhteşem boynuna gömdüm.

Saçımı okşadı. "Geçti," dedi yumuşak bir sesle.

Boynundan başımı kaldırdım ve kusursuz yüzüne uzun süre baktım. Bir eli hâlâ belimdeydi ve diğer eliyle saçlarımı okşuyordu. Kucağında oturuyordum ve kalbim son hızında atıyordu. Çıt çıkmadan birbirimize bakarken, tek ses kalbimin sesiydi. O kadar hızlı atıyordu ki, kulaklarıma baskı yapıyordu.

Ardor eğildi ve beni yumuşak bir tatlılıkla öperken, bunu beklediğimi fark ettim. Öpüşüne karşılık verirken duygularım beni tamamen ele geçirdi.

Geri çekildi. "Senden başka kimseye ihtiyacım yok Sarah." İsmim dudaklarından dökülürken bir kez daha titredim. "Sen, bana gereken tek şeysin."

Gülümsedim. Bunları duymak, sonunda ona olan aşkımın

uç seviyelere ulaşmasını sağlamıştı. Beni kucağından indirmeden ayağa kalktı ve düzgünce yatağa yatırdı. Battaniyeyi üstüme çekerken yanıma uzandı ve hızla kollarının arasına girdim. "Bu gece burada kal," diye mırıldandı saçlarımı öperken.

Sıcak kollarının etrafıma daha fazla dolanması için ona sokulurken başımı salladım. Dudakları saçlarımda gezerken güven verici kollarının arasında uyuyakaldım.

***

Sabah uyandığımda Ardor yanımda huzurla uyuyordu. Bir kolu bana dolanmıştı, diğer kolu da göbeğimin üstündeydi. Bu, onu incelemem için bir fırsattı.

Ona dikkatle baktım ve kusursuz yüzünü inceledim. Ardor hakkında yeni şeyler öğrendiğim karmaşık bir gece yaşamıştım. Tamamen ilişkilerden anlamayan, kızları sadece zevki için kullanan biri olduğunu söylemişti. Anlattıkları bu anlama geliyordu.

Sen gördüğüm en güzel şeysin.

Dün gece söyledikleri aklıma geldikçe gülümsüyordum. Bu kusursuz varlık bana âşıktı. Ben de ona delicesine âşıktım. Geldiğimden beri. Onu rüyamda bana gülümserken gördüğümden beri, içten içe ona âşıktım ve bunu daha dün anlamıştım.

Altın sarısının aralara dağıldığı kahverengi saçlarına baktım. Onu uyandırmadan yavaşça saçlarına dokundum. O kadar yumuşaktı ki içimi çektim. Mükemmel burnu dümdüzdü, dudakları kıpkırmızıydı. Dudaklarına bakmak, dün gece hayatımda ilk kez ele geçiren duygunun beni yeniden ele geçirmesine neden olmuştu. *Arzunun.*

Ona duyduğum arzu, nabzımın hızlanmasına yol açacak kadar ağır ve kuvvetliydi. İnanamayarak ona baktım. Derin nefesler alarak huzurlu bir uyku çekiyordu.

Ona karşı neler hissediyordum? Onu doğru düzgün tanıyor muydum? Lada sorunu vardı bir de. Ardor, Lada'ya geri dön-

meyeceğini söylemişti. Ama aynı adam, her seferinde Lada'ya döndüğünü de söylemişti.

Kararsızlıkla ona döndüm. Uyanmıştı. Kırmızı gözleri açık, dudağında çarpık bir gülümsemeyle bana bakıyordu. "Ne düşünüyorsun?" dedi. Kibarca, soğuk parmaklarını kırışmış alnıma bastırdı.

"Seni," dedim yavaşça. Yalan değildi.

Gülümseyişi büyüdü. "Ya?"

Dönüp saate baktım. "Saat altı olmuş. Gitmemiz gerekmez mi?"

İç çekti. "Burada seninle sonsuza kadar kalabilirim." Gülümsedim. "Ama haklısın."

Ayağa kalkıp ayakkabılarını giydi. Dağınık saçlarına bakmak için ufak bir ayna buldu ve kendini inceledi, aynada göz göze geldik. Nefes kesici, en sevdiğim gülümsemelerinden birini gönderdi.

Ben de ağzım kulaklarıma vararak kalktım ve üstümü düzeltip cebimden çıkardığım tokayla saçlarımı tepeden topladım. Bez ayakkabılarımı giydikten sonra Ardor'un bana uzattığı aynadan kendime baktım. Alnımda yaranın izi bile yoktu.

El ele mağaradan çıktık ve Ardor sıkıca kapıyı kapatıp üstüne birkaç çalı attı. Kapının kolu da görünmüyordu artık.

Sessizce saraylara yaklaştık. Ardor elimi isteksizce bırakıp, "Birkaç saate görüşürüz," dedi. Dudaklarıma ışık hızında öpücük kondurup hızla saraya yürüdü. Kızardım. Mavi Saray'a giderken kızarıklığımın geçmesi için yüzüme altın çeşmeden su vurmayı düşünüyordum.

Saraya girdim ve tam tahmin ettiğim gibi, Kyle beni bekliyordu.

***

Kyle, parlak mavi gözleri sinirle parlarken, "Geç kalmayacağım dediğini sanıyordum," dedi.

Yorgun bir şekilde gülümsedim. Mutluydum ve mutlu kalmak istiyordum. Ona yaklaştım ve alayla, "Beni bütün gece burada beklemediğini söyle," dedim.

"Psikopat değilim ve uyku en sevdiğim şey Sarah." Mavi gözleri parıldarken gözlerini devirdi. Güldüm ve altın çeşmeye yaklaşıp yüzüme su çarptım. Her seferinde iyi gelmesine şaşırarak biraz daha su çarparken, Kyle bana nereden bulduğunu bilmediğim bir havlu uzattı. "Teşekkürler," dedim.

"Yakalanacağız." Yüzü sıkıntıyla gölgelenmişti. "Bu kez üçümüz de ceza alacağız."

Benim yüzümden Kyle da ceza alabilirdi. Ona dönüp, "Onu öne atılıp beni kurtarmadan önce düşünecektin," dedim sırıtarak.

Güldü. "Elimde fırsat varken seni terk etmeliyim."

Yalpalayarak birlikte üst kata çıktık. Üstünde siyah bir eşofman ve siyah bir tişört vardı, saçları da dağılmıştı. Esnedi, ben de esnedim. Hâlâ uykulu görünüyordu.

"Bugün birlikte görünmemiz gerek," dedi yavaşça. Sıkıntıyla ona baktım.

"Neden?"

Kaşları çatıldı. "Dün Phrkagias'ın yardımcılarından biri geldi."

Dikkatle ona baktım. "Ve?"

"Sen yemekhanede bana çarptığın sırada ben de seni arıyordum. Ama söyleyemedim, zaten kötü görünüyordun." Tek kaşını kaldırdı. "Ama Ardor ile aranız düzelmiş anlaşılan."

Utandım ve gözlerimi başka yöne çevirdim. "Phrkagias'ın yardımcısı ne dedi?" dedim merdivene bakarken.

"Üstü kapalı tehdit etti." Kyle'ın gözlerinde sinsi bir parıltı vardı. "Bizi artık birlikte görmediğini, ayrılıp ayrılmadığımızı falan sordu."

"Belki de sana asılıyordu." Ona baktım.

Dudakları kıvrıldı. "Ecrin pek tipim değil."

Ecrin, Claresta'nın hocasıydı ve Ateş elementinin seksi bir parçasıydı. Tam anlamıyla bir Afrodit'ti, tepeden tırnağa. Sapsarı saçları, dolgun bedenine iniyordu ve vahşi bir kadındı. Kyle'dan birkaç yaş büyüktü sadece. Genç sayılırdı. Ancak onu sevmiyordum, özellikle Ardor'a bakışlarını yakaladıktan sonra.

Şaşırarak Kyle'a baktım. Tipi değildi demek. Bu, Kyle'dan beklemediğim bir cevaptı. Halbuki bence Ecrin, Kyle'ın tam tipiydi.

"Tipin değil ha?" Şaşırarak ona bakmayı sürdürdüm.

"Ben daha masum kızları severim."

Gözlerinde tıpkı buraya ilk geldiğinde yemekhanede bana baktığı zamanki gibi bir parıltı vardı. Beni dikkatle incelerken mavi gözleri ışıldıyordu.

"Hmm," dedim yavaşça. Sarayın ikinci katının balkonundaydık. Buradan manzara harika görünürdü. Kasım ayında olduğumuzdan hava serindi ve sabahın köründe doğa hâlâ uyuyordu. Okyanusa baktım, dalgalar sertçe kayalara çarpıyordu.

Kyle, "Yani," deyince dikkatim ona çevrildi. Gözlerindeki ışıltı kaybolmuştu. "Biraz takılmamız gerekecek. Yemekhaneden sonra."

"Tamam," dedim. Ne diyebilirdim ki?

"Belki araba kullanmayı öğretebilirim." Gülümsedi, arabalar konusunda keyif aldığı belliydi.

"Güzel fikir." Ben de gülümsedim.

Kyle, beni odamın kapısına kadar bıraktı. "Bir dahakine, gerçekten geç kalma," dedi. Sonra gözünü benden uzun süre ayırmadan, alt kattaki odasına yöneldi.

Odama girdim. Jane, kedi gibi hafifçe kıvrılmış halde yatağımda yatıyordu. O kadar tatlı görünüyordu ki gülümsedim.

Arkamı döndüm ve aynada yüzüme baktım. Ardor'un öpüşleri bir şekilde zihnime süzüldü ve dudaklarıma dokundum. Heyecanlandığımı hissettim.

Kyle vardı bir de. Ardor ne demişti? *Zaten Oscar ve Kyle yetmi-*

yormuş gibi, bir de o çocuğun çıkması yeterince zor değil mi sence? Kyle'ı da söylemişti. İyi de Kyle ile aramızda sahte ilişkimiz dışında başka bir şey yoktu ki. Kafam karışık bir halde, az önceki konuşmayı düşündüm. *Ben daha masum kızları severim.* Bu da ne demekti? Ve bana neden öyle tuhaf bakmıştı?

İç sesim, Anlamıyor musun salak, diye beni azarladı. Kyle senden hoşlanıyor. Oscar gibi. Jason gibi.

Kafamı salladım. Çok yorgundum ve bir saat sonra alana gitmem gerekiyordu. Bunları şimdi düşünecek vaktim yoktu. Üstümdeki kıyafeti çıkardım, sutyen ve külotla aynada kendime baktım, dövmeyi her gördüğümde nefesim kesiliyordu.

Bir iç çekiş duydum ve arkamı döndüm.

Jane, şoke olmuş gözlerle dövmeme bakıyordu.

***

"Sarah?" Jane yatakta doğrularak vücuduma baktı. Yere attığım kıyafeti aldım ve vücuduma doladım.

"Hey Jane," dedim yavaşça gülümseyerek. "Seni uyandırdım mı?"

"Senin dövmen mi var?" Sorumu duymazdan geldi. Uykulu gözlerle bana bakıyordu.

"Hayır." Yanlış görmüş gibi davranacaktım.

Jane gözlerini devirdi ve hızla yanıma gelip ben ne yaptığımı anlamadan kıyafeti elimden çekti. Yine sadece sutyenim ve külotumla kalmıştım. "Bu ne peki?" Dikkatle siyah izlerle dolu göbeğime baktı.

Jane'e baktım ve dikkatle, "Dövme," dedim. "Ben... Burada yaptırdım. Shat'ta."

"Shat'ta dövmeci mi var?" Kaşlarını kaldırdı.

Başımı salladım. Dolabıma döndüm ve bulduğum ilk şeyi üstüme geçirdim. "Buraya gelmeden dövme yaptırmak istemiştim. Buraya geldim diye hayallerimden vazgeçmedim." Huzursuzca güldüm.

Jane hâlâ kaşları kalkık bir halde bana bakıyordu. Sonra yavaşça, "Çok tanıdık geldi," dedi, kaşları bu kez çatılmıştı.

"Bu ara moda," dedim dolabımı karıştırırken. "Belki başkalarında görmüşsündür." O tekrar ağzını açtı, bir şey diyemeden atladım. "Yardım edip bugün ne giyeceğimi seçer misin?"

Zevkle yapacağı ve aklını oyalayacak bir şey dediğim için gözlerini yumdu. "Tamam. Yüzümü yıkayıp geliyorum." Banyoma girdi.

Derin bir nefes aldım. Kıvırmıştım sanki. İnanmış gibiydi. Umarım bunu kurcalamazdı.

Jane geri geldi ve bol beyaz bir kazak, siyah dar pantolon ve siyah bot çıkardı. Saçlarımı düzleştirdi ve makyajımı yapmayı da unutmadı tabii. Aynada gözlerimi devirdim, güldü.

Alana gittim ve Ardor'u gördüm. Bana inanılmaz tatlı bir şekilde gülümsedi ve anında, sabahki halime döndüm. Bana dokunmadan, gözleriyle her santimime bakarken, arzunun beni yeniden ele geçirdiğini hissettim.

"Günaydın Sarah," dedi gülümseyerek. Adım dudaklarından bir fısıltı şeklinde dökülmüştü.

Ben de ona gülümsedim. "Bugün ne çalışıyoruz?"

"Her zamanki gibi isteklisin bakıyorum." Dudakları kıvrıldı.

"Her zaman." Muzipçe gülümsedim.

Gülümsemesini bozmadan, "Farklı bir silah deneyeceğiz," dedi. Sonra sıkıntıyla baktı. Gülümsemesi kayboldu. Silahı kaldırınca benim de gülümsemem kayboldu.

Mızraktı. Ona *cidden mi* dercesine baktım.

Omzunu silkti. "Bunu da çalışmamız gerekiyor."

Nefes alıp yavaşça parmaklarına değmeye özen göstererek mızrağı elinden aldım. Sanki Lada aramızdaymış gibi hissediyordum. Mızrak, tuhaf bir şekilde, Ardor ile kulübede tek kaldığım ve Lada'nın mızrağıyla bizi ayırdığı anı hatırlattı. İster istemez gülümsedim ama hemen ciddileştim.

Mızrak, kullanması zor bir silahtı. Ağırdı ve kolayca fırlatıl-

mıyordu. Yüzümü buruşturarak Ardor'a döndüm. O da, tıpkı benim yaptığım gibi, kasten elime dokunarak mızrağı elimden aldı ve bu hareketi heyecanlanmama neden oldu.

"Böyle atacaksın." Gerildi ve kol kasları kazağının altından bana resmen gülümsedi. Kaslarından gözlerimi zorlukla aldım ve onu izledim. Kuvvetli bir atışla hedefi on ikiden vurduktan sonra bana pis pis sırıttı.

Tabii, benim de o kadar kasım olsa ben de atardım. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Ardor gidip mızrağı geri getirdi, yine elinden alırken bu kez koluna bir saniye dokundum.

İç çekip bana baktı. Ona bakmadan, ben de onun gibi gerildim ve hızla attım.

On ikiden vurmuştum.

Ağzım kulaklarıma vararak gülümsedim ve ona baktım. Beni dikkatle süzüyordu. Gözlerinde, dünkü gibi, tuhaf bir ışık vardı.

Sonunda gülümsedi ve mızrağı tekrar elinden alırken bir saniyeliğine ona yanaşıp bu kez elimle kol kasına dokundum.

Geri çekildim ve yüzünde şok ifadesiyle bana bakan Ardor'a bakmadan mızrağı yine atıp on ikiden vurdum. Sırıtıyordum. Mızrağı tekrar Ardor'un elinden alırken tam ona dokunmak üzereyken, "Yapma," dedi yavaşça. Sadece benim duyacağım şekilde.

"Neyi?" Ona masum masum baktım, sıkılı dişlerinin arasından başını salladı.

"Zor bir kızsın." Gülümsedi, sesi tuhaf bir ton taşıyordu ve kanımın kaynamasına neden olmuştu. "Ve bu hoşuma gitti."

Gülümsedim.

Zil çaldığında Ardor ile birbirimize gülümsüyorduk. Herkes alandan ayrıldıktan sonra yavaşça, "Bugün mağaraya gel," diye fısıldadı. Kulağıma çok yakındı ve tüylerim sesi yüzünden diken diken olmuştu.

Ona döndüm, gözleri yüzümü dikkatle inceliyordu. "Tamam," diye fısıldadım. Gülümsedi ve ben yemekhaneye giderken o mızrakları geri götürdü.

Yemekhaneye, pancar gibi bir surat ve pişmiş kelle gibi sırıtan bir yüzle girdim. Her yerim yanıyordu, Ardor'un üstümdeki etkisine şaşırarak yemeğimi aldım ve Ardini'nin yanına oturdum. Damon ile hararetli bir tartışma içindeydiler.

"Hayır, o takım kazanamayacak," dedi Ardini, güldü. "Tanrı aşkına, adamlar futboldan anlamıyor."

Damon başını salladı. "O konuda haklısın." Sonra beni gördü. "Sarah. Niye kırmızısın? Hava çok mu soğuk?"

Gülümsedim. "Sanırım üşüdüm."

Damon kusursuz gülümsemelerinden birini gönderdi. "Biz de futbol konuşuyorduk."

Tam onlara, babamın da bahsettikleri takımı sevmediğini anlatırken, Kyle masamıza geldi ve boş olan yanıma oturdu. Karşımda Oscar'ı bana bakarken görebiliyordum.

O sırada Ardor içeri girdi. Yemeğini aldı ve masasına giderken kısa bir an gözleri bende ve Kyle'da takılı kaldı.

Ona anlaması için dikkatle baktım. En sonunda başını hafifçe yana eğdi, anladığını anlamıştım. Rahatlayarak konuşmaya geri döndüm. Ardini, Damon, Kyle ve ben masamızda konuşuyorduk. Erkek arkadaş sorunlarından uzaklaştığım bu kısa anın mutluluğunu çıkardım.

Yemekten sonra, Kyle kolumu tuttu ve dışarı birlikte çıktık. Ecrin'i görebiliyordum. Yine birkaç laf duymuş ve herkesin bize bakmasına neden olmuştuk. Gözlerimi sıktım.

Kyle ile daha önce Shat'tan çıktığımız yere gittik ve kapıdan çıkıp soğuk ama güzel kasım gününde ilerledik. Bu kez, geçen seferki araba yoktu. Onun bir üst modeli vardı. Nefesim kesilerek arabaya baktım. İnanılmaz bir şeydi. Siyah cilası beni resmen kendine çekerek parlıyordu.

"Vay canına," dedim heyecanla. Kyle'a gülümseyerek baktım.

"Son model." Anahtarları elinde döndürdü. "Yeni geldi. Senin için."

"Benim için mi?" Şok içinde ona baktım.

Omuz silkti, sırıtıyordu. "Toulina'ya araba derslerimizden bahsetmiş olabilirim."

Şaşırsam mı, kızsam mı, yoksa sevinsem mi bilemedim. Öylece, cilasına dokunduğum bu muhteşem arabaya baktım. Babama her zaman bu arabadan bir tane istediğimi söylerdim. Bunu ve diğer modellerini biliyordum. Hatta babam inanılmaz ve gereksiz pahalı olduğunu söyleyip almamıştı. Birkaç bin Shat parasıydı bu güzel şey.

İnanamayarak Kyle'a döndüm. "Gerçekten benim mi?"

"Evet." Anahtarı bana fırlattı, havada yakaladım. "Ehliyetin olduğunu söylemiştin."

"Almıştım, evet."

Kyle arabanın yolcu koltuğuna yöneldi ve sırıttı. "Hadi o zaman."

O arabaya binerken, yüzümde dünyanın en güzel şeyini görmüşüm gibi bir sırıtışla, rahat siyah deri koltuklara gömüldüm. Tanrım. Araba resmen muhteşemdi ve benimdi.

İlk deneme sürüşümde, arabayı fazla hırpalamadan yavaşça sürdüm. Sahil boyunca ilerledik. Shat'ın sahili ada boyunca uzandığından, sahilden sapmadan yürüdüğünüzde ya da arabayla gittiğinizde yine başladığınız noktaya dönebiliyordunuz.

Kyle keyiflenmişe benziyordu. "Yani bunu annem mi aldı?" dedim. Gözlerim ışıldıyordu.

"Hediye." Sırıttı.

Kim günümüz şartlarında bir villa ya da bir çocuğun dört yıllık okul parası değerindeki bir arabayı hediye ederdi ki? İşte, zenginlik böyle bir şeydi. Hâlâ alışamadığım zenginlik. Arabayı hiç bırakmak istemeyerek birkaç saat sürüşün keyfini çıkardım. O sırada Kyle radyomu ve müzikçalarımı düzenliyordu. Keyifli ve güzel bir sohbet eşliğinde, hava kararana dek güzel bir sürüş deneyimi yaşadım.

Kraliyet kısmına geri geldik. Arabadan istemeye istemeye ve adını bilmediğim görevli, arabamı alıp Shat'ın diğer üyelerinin zengin araba koleksiyonuna eklerken arkasından baktım.

Kyle güldü. "Yarın yine sürersin."

"Gidip anneme teşekkür etmeliyim." Ona gülümsedim. "Sana da. Teşekkürler."

Omuz silkip gülümsedi.

Mavi Saray'a geldik ve içeri girdim. Hava kararmaya yüz tutmuştu, bulutlardan zaten görünmeyen güneş çoktan batmıştı. Taht odasının kapısını tıklattım. Yumuşak bir, "Gel," sesi duydum. Yavaşça beyaz kapıyı açtım.

Annem yanında Jane ile bana bakıyordu. Kapıyı kapattım ve sevincimi gizleyemeden yanına koşup sarıldım.

Bana sıkıca sarılırken gülüyordu. "Bir şey mi oldu tatlım?"

"Teşekkür ederim." Sırıtarak ona baktım. "Araba harika."

Melek yüzü bir gülümseyişle aydınlandı. "Aslında Kyle seçti. Ona teşekkür etmelisin. Ben sadece maddi yardımda bulundum."

Kızardım. "Ona teşekkür ettim zaten."

"Beğenmene sevindim." Annem sıcacık gülümsedi. Sonra bir saniye Jane ile bakıştılar. Bana döndü. İkisine de baktım. "Ben o zaman, şey... gidiyorum," dedim arkamı gösterip.

Annem yavaşça, "Sarah," dedi. "Söylemek istediğin bir şey var mı?"

Dikkatle ona baktım. Ne olabilirdi ki? Kafam karışarak, "Hayır," dedim. Annem yeniden Jane'e baktığında anlamıştım. Kaşlarımı çattım. "Jane!" diye bağırdım.

"Sarah." Annem beni susturdu. "Shat'ta dövmeci yok."

Jane'e sinirle baktım, o bana bakmıyordu. Yerdeki beyaz melek figürlerini incelediğini görüyordum, yanakları pembeleşmişti. Sinirli bakışlarımı anneme çevirdim.

"Dövmeni görebilir miyim?" dedi düz bir sesle.

Derin bir nefes aldım. Ardor'un dün söylediği sözler kula-

gımda yankılandı. "*Kızma ama ben Toulina'nın bir şeyler bildiğini düşünüyorum. Ağzını aramalısın.*"

Evet. Annem bana dikkatle bakarken ben de bir şeylerden şüphelendim. Annemdi, biliyor olmalıydı. Kazağımı sıyırdım ve muhteşem izler gözler önüne serilirken bakışlarımı annemden ayırmadım. Şaşkınlıkla iç çekti.

"Bu ne zaman oldu?" dedi.

Dikkatle, "Alanda çalışırken," dedim. "Kendiliğinden oldu, ne demek olduğunu bilmiyorum." Kaşlarımı çattım. "Sen biliyor musun?"

Annem şaşırarak ama temkinli bir sesle, "Hayır," dedi. "Şifacı çağırmamızı ister misin?"

"Hayır." Ona tuhaf bir bakış attım. "Hasta değilim. Bu sadece geçici bir iz, anne."

Annem başını salladı. "Shat üyelerinde dövme ya da iz olması yasaktır Sarah. Geçici dövme bile. Vücutta durmaz."

"Nasıl yani?"

Jane yavaşça, "Element üyelerine özgü bir şey," dedi. Ona sinirle baktığımda sustu ve kafasını yere eğdi.

"Sadece bir kişide bu iz vardı," dedi annem, sesi hüzünlü gibiydi. "O kişi de şu an yaşamıyor." Hartes'ten bahsettiğini biliyordum.

Başım çatlayacakmış gibi ona baktım. "Bu da ne demek?" Sinirleniyordum. "Ne anlama geliyor bu? Belki geçici bir şeydir."

Annem yavaşça, "Bilmiyorum," dedi. Ama bildiğinden şüpheleniyordum. Güzel yüzü, belki de görmediğim, karanlık bir tarafa çekilmişti.

Konuyu kurcalamamaya ve neler bildiğimi fark ettirmemeye çalışarak, "Bence önemsiz," dedim. Kazağımı indirdim. "Büyütüyorsunuz. Birkaç güne geçer."

"Sarah..."

"Anne." Ona dikkatle bakarken soğuktum. "Açım, yemek yemedim. Gitmem gerekiyor."

Ona bakmadan çıktım. Lanet olsun. Ardor haklıydı. İşin içinde çok daha fazlası vardı. Toulina bir şeyler saklıyordu ve bu sakladığı her neyse beni doğrudan ilgilendiriyor gibiydi.

Yine lanet olsun.

13. Bölüm

Yemekhaneye gittiğimde yemeğin sonuna yetişmiştim. Birkaç kişi vardı, çoğu da Toprak elementindendi ve hiçbirini tanımıyordum. Yemeği alıp bir köşede sessizce yedim. O sırada tam içecek bir şeyler alacaktım ki biri önüme limonata bıraktı.

Kafamı kaldırdım ve anında gülümsedim. Oscar'dı ve bana içten bir gülümsemeyle bakıyordu. "Selam," dedi. Karşıma oturdu ve gülümsemeye devam etti.

"Teşekkür ederim." Limonatayı içtikten sonra ona şükranla baktım.

"Niye geç kaldın?" dedi yumuşak bir sesle.

Dikkatle ona baktım. "Kyle ile araba sürüyordum."

Yüzü ifadesizleşti. Gözlerini önünde kenetlediği ellerinden ayırmadan, "Öyle demek," dedi. Kafasını kaldırıp bana baktı, sıcacık kahverengi gözleri parlıyordu.

"Birlikte görülmemiz gerekiyor," diye fısıldadım. "Mecburen."

"Bazen keşke Kyle'ın yerinde ben olsaydım diyorum." Gözleri kısıldı, dudakları hafifçe kıvrıldı. "Ne kadar şanslı olduğunun farkında mı?"

Yemeği yedikten sonra yüzüne baktım. Bana çok dikkatli bakıyordu, her hareketimi izliyordu. "Bilmiyorum."

Gülümsedi. "Sarah." İsmimi ipek yumuşaklığıyla söylemişti. "Kyle'ın ne yaptığının farkında olmadığını söyleme." Başımı sallayınca gözleri açıldı. "Herkesi etkiliyorsun çünkü güzel ve zekisin. Güçlüsün Sarah. Güçlü olduğunu biliyorum. Sadece ben de değil, Phrkagias da biliyor Ardor da. Herkes farkında bunun." Uzanıp yavaşça elimi tuttu, elinin sıcaklığı dikkatimi sadece ona vermeme neden olmuştu. "Sen özelsin, Sarah. En azından ben böyle düşünüyorum."

Sözlerinin sıcaklığı beni bir bütün olarak sararken ona dikkatle baktım. Sanki melez saçmalığını biliyormuş gibiydi ama bilmediğine emindim. Oscar'ın hakkımda böyle düşünmesi çok hoştu. Yanımda olduğu için gerçekten şanslı hissediyordum kendimi. Elini sıktım ve gülümsedim. "Teşekkür ederim. Bana gerçekten inanan nadir kişilerdensin." Oscar'ın yüzü bir gülümsemeyle aydınlanırken o da elimi sıktı. "Gerçek," dedi.

Yemeğimi yememi beklerken, daha neşeli konulara geçtik. Shat'ta yarın zirve olacağını ve zirveye hocaların da katılacağını söyledi. Yemekhaneden çıktığımızda saat on olmuştu. Ardor ile gizli mağaramızda buluşmamıza daha iki saat vardı.

Oscar yavaşça, "Yürüyelim mi?" dedi. Gözlerime baktı. "Tabii uykun yoksa?"

"Yok." Gülümsedim ve Oscar'ın koluna girdim.

Yürüyerek yemekhaneden kraliyet kısmının ormana yakın muhteşem okyanus manzaralı alanına geldik. Oscar'la uçurum kenarına en yakın yere oturduk. İçimi çekip ay ışığında parlayan okyanusa bakıyordum.

Oscar'a döndüğümde yumuşak bakışlarla bana baktığını gördüm. Kusursuz bir yüzü vardı, bir erkeğe göre fazla yakışıklıydı. Düzgün, hafif çilli bir burna sahipti, dudakları kırmızı ve biçimliydi. Kahverengi saçları dağınıktı. Saçlarıyla aynı renkteki kahverengi gözleri, dikkatle beni izliyordu.

Dayanamadım. Elimi yavaşça uzatıp yüzüne dokundum, yanağını avucuma yaslayıp sanki bunu yapmamı bekliyormuş gibi gözlerini kapattı.

Oscar beni sevdiğini söylemişti. Acı çekiyormuş gibiydi, bana dünyanın en değerli şeyiymişim gibi bakıyordu. Kalbimin bir noktasından yükselen "Ardor olmasa belki de onu severdin" düşüncesi bütün benliğimi ele geçirdi. Hayır. Büyük ihtimalle, Oscar'a âşık olurdum. Biraz ukala ama sevecen, yakışıklı ve güvenilirdi. Ve beni seviyordu.

Boştaki eliyle, yanağındaki elimi tuttu. Boğuk bir sesle, "Keşke hep böyle kalsak," dedi.

İçimi çektim. Oscar'ı seviyordum, gerçekten. Lada'yla kardeş olmalarına rağmen sevilmeyecek bir insan değildi. Ama onu tıpkı Jane'i ya da Ardini'yi sevdiğim gibi seviyordum. Daha fazlası yoktu.

Jane'i hatırlayınca yüzüm buruştu. Bana resmen kazık atmıştı. Ona olan kızgınlığım yüzünden, Oscar en sevdiğim kişiler arasında bir basamak yükselmişti.

Bir de Ardor vardı elbette. İsmini, bana gülüşünü bile düşünmek terlememe sebep oluyordu. Ya *öpüşü*... Kızardım ve başımı salladım. Ardor, Oscar'la karşılaştırınca üstündü tabii ki; Ardor'a beslediğim sevgi, lisede parfümünü alıp en sevdiğim tişörtüme sıkıp bütün gün kokladığım Jason'a olan sevgimden bile kat kat fazlaydı. Sanırım adına aşk deniyordu.

Oscar, gözlerini açtı ve bana baktı. Dudakları o en sevdiğim alaycı gülümsemesiyle kıvrıldı. "Ne düşünüyorsun?"

Ardor'u. "Hiç. Arabamı," dedim.

Gözleri parladı. "Güzel araba," dedi. Gülümsedim. "Bir ara yarışalım istersen."

Sırıtmaya devam etti. "Bu bir meydan okuma mı?" Yüzünü yanağımdan çekti ama elimi bırakmadı.

Güldüm. "Öyle diyorsan."

Oscar beni kendine çekti ve ona yaslandım. Ne kadar otur-

duk bilmiyorum ama saate baktığımda saat 00.30'du. Kahretsin. Hemen ayağa kalktım, Oscar da ayağa kalkmıştı. "Şey, ben..."

"Ne oldu?" dedi korkuyla.

Gitmem gerekiyordu. Genelde tam gece yarısı mağaraya gidiyordum, Ardor beni yarım saattir bekliyor olmalıydı. Sinirden ve telaştan ne yapacağımı bilemeyerek, "Gitmeliyim," dedim.

Oscar başını yana yatırdı. "Uykun mu geldi?"

Bu güzel yalana sıkıca tutunarak, "Evet," dedim.

Oscar ile beraber beni çıldırtacak bir yavaşlıkla Mavi Saray'a yürümeye başladık. Tanrım, neden hızlı gitmiyorduk ki? Mavi Saray'ın önünde durduk ve Oscar bana döndü. Uzun süre gözlerime baktı, sonra başını hafifçe eğdiği zaman kasıldım. *Beni öpecek miydi?*

Neden kasıldığımı anladı, gülümsedi. "İyi geceler Sarah." Alnıma bir öpücük kondururken rahatladım. Sonra uzaklaşmasını izledim.

Hemen koşarak mağaraya gittim. Mavi Saray'a girmiş gibi yapamayacaktım, Emily ve kızıl saçlarına bir kez daha yakalanacak gücüm yoktu. Mağaraya giderken Ardor'un gitmemiş olması için dua ediyordum. *Ne olur, ne olur gitmemiş olsun...*

Yavaşça çalıları temizleyip kapıyı açtım ve loş koridora adım attıktan sonra kapıyı kapattım. Derin bir nefes almak için kendime bir iki saniye verdim, elimi saçıma atıp düzelttim ve üstümdeki beyaz kazağa baktım. Koştuğum için sıcaklamıştım ve bir an üstümdekileri çıkarmak istedim.

Kafamı sallayarak yavaş adımlarla odaya girdim.

Ardor, kırmızı koltuğun önünde yerde oturuyordu. Sırtı bana dönüktü ve ne kadar hareketsiz durduğunu görebiliyordum. Nefes almıyor gibiydi, kıpırdamıyordu. Siyah bir tişört giymişti, saçları dağılmıştı. Bir elini kaldırdı ve saçından geçirdi, o an ben de aynı şeyi yapma isteğiyle dolmuştum. Diğer elini de kaldırdı ve ancak o zaman elinde bir içki şişesi ve etrafında iki şişe daha olduğunu fark ettim.

İçiyordu. Neden içiyordu ki? Farkında olmadan ona yaklaşım, o da geldiğimi hissedince gerildi. Sırtını dikleştirdi.

"Ardor?" Sesim fısıltıdan farksızdı.

Nihayet, kafasını kaldırıp bana baktığında gözleri donuktu. Hiçbir ifade taşımayan yüzüne baktım. Son birkaç günün, mesela sabah alandaki atışmamızın, tatlı anılarıyla sarmalanmışken, onu birden bu soğuk yüzle görünce ister istemez hüzünlendim ve kalbim sızladı.

"Gördüm," dedi yavaşça. İçki şişesini yeniden kafasına dikerken soğuk, koyu kırmızı gözleri bir an bile gözlerimden ayrılmadı.

Gördüm mü? Neyi görmüştü? Ne demek istiyordu? Kaşlarım çatıldı. Ona bakmaya devam ederek, "Neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Biliyorsun."

Saçmalıyordu. "Bir şey bildiğim yok."

Birden alayla güldü. Ardor'un gülüşünü çok severdim ancak şu anki gülüşü, soğuk ve kötü bir kahkaha olduğundan sevmek yerine tüylerimi diken diken etmişti.

Ayağa kalktı. Şişeyi yavaşça kırmızı koltuğun üstüne koydu, bana döndü. Ne yapacağını bilmeden korkarak bekledim.

Yanaştı, bir eliyle yavaşça kolumu tuttu, gözlerimin içine baktı. "Sana basitçe bir soru soracağım Sarah. Dürüst olur musun?"

Merakla kafamı salladım. Gözlerime soğuk ve sert bakışlar atmaya devam ederek, "Neden Oscar'ın sana dokunmasına izin veriyorsun?" dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım. Gördüm derken... Ah. Oscar ile beni görmüş olmalıydı. Birden her şeyi kavradım ve Ardor'un sert yüzüne baktım. Ondan bana kızgındı. Kızmakta da haklıydı aslında.

Neden öyle davranıyordum? Derdim neydi ki? Adam beni sevdiğini söylemişti, ben de ona yanaşarak umut veriyordum sanki. Ona acıyor muydum?

Evet. Cevap kendiliğinden zihnime süzüldü. Oscar'a acıyordum. O bana umutsuzca âşıktı, bunu görebiliyordum. Ben asla ulaşamayacağı bir yerde gibiydim. Onu anladığım için ona iyi davranıyordum. Ardor'un yüzüne baktım. Yüzü, bakışları hâlâ sertti, elini de indirmişti. Ağlamak istiyordum.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ben... Bil-bilmiyorum." Kahretsin.

Ardor yeniden bir elini saçından geçirdi. Düşündüğünü görüyordum. Kafasını kaldırıp bana baktı. Gözleri hâlâ buz gibiydi. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır." Şok içinde baktım.

"Adam seni seviyor. Farkındaysan." Kaşlarını çattı. "Sana daha geçenlerde söyledim. Ben..." Kafasını toplayamıyormuş gibi bana baktı. "Ben yapamam."

Neyi? Neyi yapamazdı? Telaşla, "Bu ne demek?" dedim. "Beni terk mi ediyorsun?" Kanım çekildi.

Ardor bir şey demeden yüzüme baktı. Kahretsin. *Bir şey söyle.*

Hâlâ bir şey demiyordu. Yüzünü yere eğdi, düşündüğünü görebiliyordum. Tanrım. Beni terk ederse? Ne yapacaktım? Oscar için, Ardor'dan vazgeçebilir miydim?

"Ardor." Sesim titredi. "Özür dilerim, lütfen..."

"Sarah." Sonunda bana baktı, gözlerinde parıltılar vardı. En azından soğuk bakmıyordu, karmaşıktı. "Yalnız kalmak istiyorum."

Tanrım. Gitmemi istiyordu. Ve içten içe, eğer şimdi şu kapıdan çıkarsam, aramızdakilerin biteceğini biliyordum. Boğazıma bir yumru oturdu.

Ardor'a yaklaştım. Bir şey demeden bana baktı. Ona sıkıca sarıldım, uzun süre öyle kaldım.

"Sarah..." Fısıldamıştı. Acı çekiyor gibiydi.

"Gitmiyorum." Kafamı kaldırıp ona baktım. Şimdi gerçekten kafası karışmış gibi duruyordu. "Gitmek istemiyorum. Lütfen Ardor." Ve sonra, dayanamayıp ağlamaya başladım.

Ardor elini uzatıp yüzümü tuttu. Gözlerindeki acıyı görebi-

lıyordum. "Lütfen." Sesim titriyordu. "Ben... seni kaybetmek istemiyorum."

"Sarah." Parmakları nazikçe yanağımda dolaştı. "Ben de seni kaybetmek istemiyorum."

Bu duyduğum söze adeta hayatım buna bağlıymış gibi sarıldım. Sonra kollarımı Ardor'a doladım, bu kez o da bana sarıldı. Kokusunu içime çektim, Ardor ve alkol kokuyordu. Kokusu, daha çok ağlamama neden oldu.

Ne sanıyordum? Oscar'ı da seviyordum ama Ardor kadar mı? Kimseyi şurada Ardor kadar sevmiyordum. O beni terk ederse Lada gibi psikopatlaşmam işten bile olmayacaktı. Onsuz olma fikri, canımı büyücünün yanağımda ve omzumda açtığı yaradan daha çok acıtıyordu. Bu gerçekliği kavrayınca sarsıldım, hafifçe titredim. Ardor beni daha sıkı sardı.

Uzun süre, kollarının arasında ağladım. Hiçbir şey demeden sakinleşmemi bekledi. Saçlarımı okşuyor, dokunuşu beni rahatlatıyordu.

En sonunda kafamı kaldırıp ona baktım.

Elinde ufak bir ateş oluşturup yanımızdaki bir muma tuttuğu zaman onu hayranlıkla izledim. Mumun hemen yanına uzanıp bir mendil çıkardı, bana uzattı. Ben alamadan, o yavaşça gözyaşlarımı sildi. Hıçkırığım geçmemişti. Hıçkırmaya devam ettim, o da dikkatle yaşlardan ıslanmış yanaklarımı sildi. Gözleri en sonunda benimle buluştu.

"Özür dilerim," dedim yavaşça. Sesim titriyordu.

"Oscar'a öyle davranman hiç hoş değil," dedi o da yavaşça. Gözlerime dikkatle bakıyordu. "O sana âşık Sarah. Ben bunu Lada'ya yapsam ne olurdu düşünebiliyor musun?" Yüzüm buruştu, o devam etti. "Ya da senin hoşuna gider miydi böyle bir şey?"

Lada'nın zarif parmaklarının Ardor'un yüzünü tuttuğunu, ona dokunduğunu hayal ettim, sanırım az daha kalp krizi geçiriyordum. Ardor tepkime bakıp, "İşte ben de bundan bahsediyorum," dedi.

Oscar'ın elini benim üzerimde görmek Ardor'da bu etkiyi yaratıyor olmalıydı. Kaşlarım çatıldı. "Anladım," dedim.

"Neden izin veriyorsun o halde?" Sesi yeniden sertleşmişti, korkarak baktım.

"Bilmiyorum Ardor. Gerçekten. Ben... Ben... Ona üzülüyorum." Gözlerine baktım.

Uzun süre gözlerime baktı. Aramızdaki çekimi hissediyor muydu acaba? En sonunda dayanamayıp gözlerimi kaçırdım, Ardor'un üstündeki siyah tişörte baktım. Hava soğuktu, neden tişörtle gezdiğini anlayamadım. Gerçi bu mağara odası şu an aşırı sıcaktı, ben de tişörtle olmak istedim.

"Üzülmeni sanırım anlayabiliyorum." Gözlerindeki sertlik geçmişti, rahatlayarak baktım. "Ama olmaz. Ona umut veriyorsun. Zaten Jason denen o çocuğu atlatalı çok olmadı. Bir de halihazırda sahte sevgilin Kyle da varken."

Kaşlarım çatıldı. Haklıydı. Yeterince sorunum varken Oscar'ın ilgisine cidden ihtiyacım var mıydı? "Haklısın. Çok üzgünüm. Dikkatli olacağım."

Ardor, gözle görülür biçimde rahatlayarak, "Üstelik melez olduğunu da öğrendik. Bu da uğraşman gereken bir başka konu," dedi.

Kendimi acayip yorgun hissederek ona baktım. Hâlâ kollarının arasındaydım, fazla yakındık ama kesinlikle halimden çok hoşnuttum. Ardor'un sözleri aklıma annemi getirmişti. "Haklı olabilirsin," dedim.

"Hangi konuda?"

"Annem." Kollarından çıktım, yorgunluğum gün yüzüne çıkarken yatağa oturdum. Başımı ellerimin arasına aldım.

Ardor, kırmızı koltuğa koyduğu şişeyi eline geri aldı. Yanıma oturmadan iki kadeh aldığını gördüm. "Ne oldu?" diye sordu yavaşça.

Kafamı ona çevirdim. "Annem bir şeyler biliyor olabilir. Jane..." Jane'in attığı kazığı düşündükçe içim sızlıyordu. Nasıl anneme söylerdi? "Jane, beni soyunurken gördü."

Ardor, *soyunurken* derkenki sesimin tuhaf çıkmasıyla bana dikkatle baktı. Tanrım, utanmıştım. En sonunda, "İzi mi gördü yani?" dedi.

"Evet." İçimi çektim. "Sonra anneme söylemiş. Annem de benimle konuştu. Şifacı falan çağırmak istedi."

Ardor'un kaşları kalktı. "Sen ne dedin?"

"Birkaç güne geçer dedim." Sıkıntıyla nefesimi verdim. "Birkaç gün sonra tekrar bakmak isterse de kapatıcı falan sürerim, bilmiyorum."

"O iz..." Ardor bana hayranlıkla bakıyordu. "O kadar güzel ki."

Yüzüm yanmaya başladı. Ardor tek cümleyle beni utandırmayı başarmıştı. Bakışlarımı hemen çevirdim ve doldurduğu kadehi elinden alıp dudaklarıma götürdüm. Utançtan ölecek gibiydim.

Yavaşça uzandı ve kadehi aramızda kalacak şekilde dudaklarımdan uzaklaştırdı. Bana dikkatle baktı, boşta kalan soğuk eliyle ısınmış yanaklarıma dokundu. "Yüzünün kızarmasını çok seviyorum." Mükemmel bir şekilde gülümsedi.

Bu, iyice kızarmama neden oldu. Ardor eğildi ve beni öpmek için uzanırken, aramızdaki kadeh beyaz kazağımın üstüne devrildi.

"Kahretsin." Ayağa kalktı ve dolaptan havlu çıkardı. Kadehi yere bıraktım ve bembeyaz kazağımın kan kırmızı rengine baktım.

"Üzgünüm," dedi hızla. Kadehi yerden alıp dökülen yerleri sildi. Sonra bana bakmadan, "Kazağını çıkar da dışarı asalım. Sabaha kurusun," dedi.

Dikkatle ona baktım. Haklıydı, çıkarmam gerekiyordu. Birden, kazağımın altında sadece sutyenle olduğumu hatırladım, sanırım nefesim kesildi.

"Hadi," dedi Ardor sakince. Neden tereddüt ettiğimi anlayamıyormuş gibi bana baktı. Mini buzdolabından su çıkardı.

Ayağa kalktım ve kalbimin kulaklarıma yaptığı basınç yüzünden kaşlarım çatılarak, yavaşça kazağın hâlâ beyaz olan ucundan tuttum ve bir çırpıda çıkardım. Kazağı elime aldım ve Ardor'a kızarmış bir yüzle baktım.

Ardor, o an neden tereddüt ettiğimi anlamıştı. Bir elinde ıslak havlu, diğerinde soğuk suyla donmuş gibi bana baktı. Gözleri vücudumu tararken kazağımı uzattım.

"Şey..." Elimden aldı ve aklını toparlayamıyormuş gibi kaldı. "Ben... Ben dışarıda yıkayıp geleceğim." Bana bakış atmadan mağaradan çıktı.

Beni çıplak görmüştü! Gerçi, geçenlerde yüzdüğümüzde de beni çıplak görmüştü ama o zaman bikini üstüm göğüslerimin hepsini kapatmıştı ve çoğunlukla suyun altındaydık. Şimdi bu sutyenle harika duruyordum. Yavaşça Ardor'un kahverengi dolabına yaklaşıp geçenlerde burada duran aynayı buldum ve kendime baktım. Harika görünüyordum. Aynayı yerine bıraktım ve Ardor, elinde boş su şişesiyle dönüp yine bana şoke olmuş şekilde bakarken istemsizce gülümsedim.

Ardor, hemen başını salladı ve dolaba yönelip başka uzun bir havlu çıkardı. Şişeyi yerine bıraktı ve bana temkinlice yaklaştı.

"Üzgünüm," dedi yavaşça. Sonra, ellerini arkama atarak havluyu omuzlarıma bıraktı, başımı kaldırıp ona baktım. Kızarmış mıydı? Ardor da bana baktı. "Üşümüş olmalısın." Sesi tuhaf çıkıyordu.

Aksine, ayaklarımdan saçıma kadar her yerim sıcaklamıştı ama itiraz etmedim. "Teşekkürler."

Ardor istemsizce geri çekildi ve elini saçından geçirdi. "Başka şarap?"

Başımı salladım. Ardor'un şu an aklı başından gitmiş gibi davranması inanılmaz hoşuma gitmişti. Ve onu bu hale getirenin ben olduğum gerçeği aklıma süzülürken, istemsizce kıkırdadım.

Ardor kafasını kaldırıp bana muhteşem bir gülümsemeyle

baktı. Şimdi, havlu üst kısmımın her yerini kapattığından bana rahatça bakıyordu. "Ne oldu?"

"Hiç." Uzattığı şarabı elinden aldım ve dikkatle içtim. Tadı enfesti. Şu an yarı çıplak bir halde Ardor'la şarap içtiğime inanamıyordum. Micky'ye anlatsam kalp krizi geçirirdi. Tabii Micky'ye kızgındım. Jane'e de kızgındım. Kime anlatacaktım? Birden yüzüm düştü, şarabı diğer elime aldım.

Ardor yanıma yavaşça oturdu. Sessizce şarap içtik. Sonra yavaşça, "Ne zaman şarap içsem," dedi. "Aklıma Shat'a geldiğin ilk gün geliyor. Sarhoş olmuştun."

Kızardım. Hafifçe gülümseyerek, "Bana çok içtim diye kızmıştın," dedim.

Gülümsedi. "Ertesi gün de geç kalmıştın. Gerçi geç kalmak senin huyun, erken geldiğini hiç görmedim."

Dönüp koluna tokat attığımda gülüyordu. Gülüşü o kadar güzeldi ki, saatlerce gülmesini dinleyebilirdim.

"Tamam." Gülüyordum. Kafam hafif buğulanmıştı. İkinci kadeh için şişeye uzandım, Ardor elimi tuttu. "Bir kadeh yeter."

Elimi tutan eli, vücuduma tuhaf sinyaller yolluyordu. Eli birden ısındı ya da bana öyle geldi bilmiyorum ama birden sanki dünya üzerinde Ardor ile tek kalmışız gibi olduk. Gözlerime dikkatle baktı, eli hâlâ sıcaktı.

"Bizim için umut var," dedi yavaşça.

Dediği şeyi algılamam birkaç saniye sürdü. Hemen, "Nasıl?" dedim, nefesim hızlanmıştı.

Eli, elimden yavaşça yukarı kaydı. Titredim, kolumu hafifçe kavradı. "Sen melezsin, değil mi?" Başımı salladım, aslında emin değildim bundan ama şu an ne dese evet diyecek haldeydim. "Ateş'i kullanabildiğine göre, Ateş elementinden sayılırsın. Ben de Ateş elementinde olduğumdan..." Yüzü aydınlandı.

Nefesim tekledi. *Haklıydı*. Bunu hiç düşünmemiştim. Nefesim hızlanarak ona baktım.

Eli, kolumu bırakıp yüzüme uzandı. Yumuşak dokunuşu karşısında bayılacaktım neredeyse. "O kadar güzelsin ki."

Kalbim yine uçuşa geçmişti. Bir an nefes almayı unutarak Ardor'a baktım.

Benim titrediğimi görünce, "Üşüyor musun?" dedi yumuşak bir sesle. Ben daha cevap vermeden beni kucağına çekti. Sıcak kollarını etrafıma sardı, aslında üşümüyordum bile, hatta terlemiştim. Ama Ardor kollarını çekmesin diye hiçbir şey demedim. Burnu saçlarımda dolaşıyordu.

Gözlerini kapatmıştı. Ben de bu anın tadını çıkarmaya karar verdim, yüzümü boynuna gömdüm ve bir süre öyle kaldık. En sonunda, Ardor'un boynuna gömülü halde, huzur içinde uyuyakaldım.

***

Sabah yavaşça gözlerimi titretip açtığımda Ardor yanımda uyuyordu. Bir eli belimdeydi ve yüzü bana dönüktü.

Yavaşça, Ardor'un belimdeki elini uyanmamasına dikkat ederek üzerimden çektim. Yine yavaşça ayağa kalktım, battaniye Ardor'un altında kalmıştı.

Mağaradan çıktım ve mağaranın gizli kapısını açtım. Battaniye içeride kaldığından üstüm çıplaktı ve hava aşırı soğuktu, kollarımı etrafıma sardım. Güneş yeni doğuyor, ortalık güneşin cılız ışığıyla tuhafça parlıyordu. Etrafıma bakındım, kazağımı bulmaya çalışıyordum.

Ardor kazağımı minik bir ağacın dalına asmıştı. Kazağa yaklaştım ve elime aldım, dün geceki gibi kıpkırmızı değildi en azından.

Tam kazağı giydiğim sırada, tuhaf bir ses duydum. Arkamı döndüm ve hızla etrafıma baktım, hiçbir şey göremedim.

Herhalde bir hayvandı. Sonuçta etrafımız ormanla kaplıydı, bütün Shat'ta olduğu gibi. Kazağı üstüme geçirdim ve aceleyle mağaraya geri girdim.

Ardor daha uyanmamıştı, hâlâ tatlı tatlı uyuyordu. Dağılmış sarı saçlarına, hafif aralık dudaklarına baktım. O kadar güzel-

di ki, gerçekten. Yüzü çok güzeldi, meleklere ait olabilecek bir yüzü vardı.

Yanına yanaştım ve uzandım. Şimdi kazağı da giydiğimden rahatça davranabiliyordum. Ardor, daha önce çok sevgilisi olduğunu söylemişti ancak beni öyle çıplak görünce donup kalmıştı. Dün geceki şok ifadesini hatırlayınca kıkırdadım.

Bu, Ardor'un uyanmasına sebep oldu. Koyu ateş kırmızısı gözlerini kırpıştırıp bana baktı.

"Ah, uyandırmak istememiştim." Kaşlarım çatıldı.

Gülümsedi. "Sorun değil." Yavaşça gerindi, siyah tişörtünün önü açılıp kaslarını ortaya çıkardı.

Gözlerimin bir süre bayram etmesine izin verdim, sonra hemen bakışlarımı kaçırdım. Ardor güldü ve doğruldu. Bir süre sonra ikimiz birden çıktık.

Ardor geri dönüp kapının üstüne çalı atarken ona baktım. Etrafa göz gezdirdim, sanki birisi varmış gibi hissediyordum. Az önce duyduğum ses yüzünden olmalıydı.

Ardor beni Mavi Saray'a bırakıp uzaklaştı. Hava açılmaya başlamıştı, güneş doğuyordu.

Hemen saraya girdim. Odama çıkarken bitkin, fazla heyecanlanmış ve yorgun ama kesinlikle eğlenmiş hissediyordum. Bu kadar çok duyguyu aynı anda hissetmem garipti. Odama çıktığımda kimse yoktu, herkes uyuyordu. Yavaşça, lekeli kazağı çıkardım ve banyoya bıraktım.

Dolabıma yaklaştım ve birden aynadaki yansımada arkamda birini gördüm. Hemen arkamı döndüm ve bana mahcup gözlerle bakan Jane'i gördüm.

"Jane," dedim sertçe. "Burada ne işin var?"

Jane, kırmızı gözlerle bana baktı. "Sarah..." Sesi titriyordu, sanırım ağlayacaktı. "Ben çok üzgünüm."

Sinirle, elime geçen en sevdiğim papatyalı pijamamın üstünü aldım ve giydim. Ona bakmadan, merdivenleri çıkıp yatağa tırmandım. Ona dik dik bakarak, "Hadi durma," dedim. Anla-

mayarak bana baktı. Ben devam ettim. "Saraya geç geldiğimi de anneme söyle."

"Sarah, ben çok korktum... Sana bir şey oluyor sandım, belki Toulina biliyordur diye–"

"Sus!" Kaşlarım çatık, ona baktım. "Buna arkadan bıçaklama denir!"

Jane gözlerini kırpıştırdı. "Özür dilerim! Düşünemedim."

Ona dikkatle baktım. İnanılmaz üzgün görünüyordu ve küçük yüzü iyice küçülmüştü. Gözleri kıpkırmızıydı, bana hüzünle bakıyordu.

Jane'in kasıtlı olarak bana zarar vermek için, annemle konuşmayacağını biliyordum, bu Jane'in tarzı değildi. Buraya gelmeden ilk bu kızla –daha doğrusu ilk kaslı Brian ve kankileriyle– tanışmıştım, onu seviyordum. Ve Jane gerçekten benim kötülüğümü isteyen biri değildi.

Başımı kaldırdım. "Jane." Bana baktı, yüreğimi parçalayacak bakışlar attı. "Tamam, seni anlıyorum," dedim.

Gözleri büyüdü, burnunu çekerken, "Affettin mi?" dedi.

Başımı salladım. Yatağıma zıplayıp beni sardığında gülüyordum. "Ah Sarah! Beni kovacağını falan düşünmüştüm!" dedi.

"Öyle bir şey oluyor mu ki?"

Jane'in yüzü buruştu. "Sanırım. Bir keresinde birine olmuştu. Ardor–" Birden sustu, bana baktı.

Dikkat kesilerek ona baktım. "Devam et."

İtiraz etmeden, "Ardor, bir keresinde kendi yardımcısını kovdu. Kız Shat'tan atılmıştı," diye açıklama yaptı.

Kızdı bir de. Sinirlendiğimi hissettim. "Öyle demek."

Jane omuz silkti. "Dedikodular dolaştı tabii ki, her zaman olduğu gibi." Sonra bana dikkatle baktı. "Hâlâ sizin hakkınızda da dedikodu var."

"Biz mi?"

"Oscar ve sen." Yanağını eline yasladı. "Ardor'la zirve gecesi Kyle öne atladıktan sonra sizi bir arada gören olmamış ama seni Kyle'la olduğundan daha çok Oscar'la görenler var."

İç çektim. Oscar yüzünden Ardor'la daha yeni bir kavga atlatmıştım. Ya Oscar'ın da başı belaya girerse?

Oscar'a hayran onlarca kız vardı, hem de sadece kraliyette. Oscar'la Shat'ta gittiğimiz sinemayı düşündüm, etrafta onlarca kız vardı ve hepsi Oscar'a hayran hayran bakıyordu. Haklılardı, Oscar ciddi derecede yakışıklıydı, onları suçlayamazdım.

Yine iç çektim. Jane, "Sen nereden geliyorsun?" dedi.

Jane'e Ardor'la gizli mağaramızı ve orada buluştuğumuzu elbette anlatamazdım. Ama gece olanlar –sutyenle kalmam– hakkında konuşmak için resmen ölüyordum.

Jane'e baktım. "Ardor ile birlikteydim." Sesim temkinli çıkmıştı.

Jane hemen gözlerini devirdi, gözleri hâlâ kızarıktı. "Tabii ki annene söylemeyeceğim, bana öyle bakma."

Esnedim. Jane, "Artık sen onaylamadan, hiçbir şeyi söylemeyeceğim," dedi. Elini çapraz yapıp omzunun üzerinden kaldırdı ve yemin etti.

Güldüm ve ona yastıkla vurdum. Sonra kendimi yatağa bırakıp iki saat uyumak için rahatlık sağladım.

***

İki saat sonra, Jane beni uyandırdı. Sanki farklı bir güne uyanmış gibiydim. Jane'in yüzünde kızarıklık yoktu, güzelliği geri dönmüştü. Elinde tuttuğu kıyafetleri bana attı. Sonrasında makyajımı yaparken ona gözlerimi devirdim. Bir gün bana makyaj yapmaktan bıkacak mıydı?

Kahvaltıya gittiğimde yemekhane dopdoluydu. Su elementinin masasına geldim ve devasa masaya baktım. Tanrım. Krep bile vardı. Mutlulukla yemeğimi yerken hemen yanımda oturan Kyle yavaşça kulağıma eğilip, "Dün yine geç geldin," diye mırıldandı.

Tanrı aşkına. Ona dik dik baktım, beni mi izliyordu? Omuz silkti ve çaktırmadan Emily'yi işaret etti. Emily'nin kızıl saçlarına baktım.

Ne demek istediğini anlamıştım. Haklıydı. Bir şey demeden önüme döndüm ve krepleri afiyetle yerken bunu düşünmemeye çalıştım.

Yemeği bitirip yemekhaneden çıktığımda biri adımı seslendi. Döndüm ve Oscar'ın yüzüne baktım. "Selam," dedim gülümsemeye çalışarak. Ardor bizi görüyor mu diye etrafa bakış attım.

"Sarah," dedi yavaşça. "Bugün hafta sonu."

"Ne olmuş?" Ona salak salak baktım.

Alaycı gülümsemesi yüzüne yerleşti. "Hafta sonu takılacağımıza sanırım söz vermiştin."

Ah. Lanet olsun.

Oscar yüzüme baktı. Yavaşça, "Oscar," dedim. Gri bir tişört ve üstüne giydiği siyah deri ceketle bu kadar yakışıklı görünmek zorunda mıydı? Ona nasıl hayır diyecektim?

Benimle oynar gibi, "Evet?" dedi. Ağzı en sevdiğim o alaycı gülümsemesiyle burulurken gözleri parlıyordu.

İç çektim. Ona bakmadan, "Oscar," dedim. "Sanırım... Sanırım artık görüşmemiz uygun kaçmaz."

Kafamı kaldırıp ona baktım. Sanki ona tokat atmışım gibi bakıyordu bana. Bir adım geri çekilmişti.

Nefesi kesilerek, "Ciddi misin sen?" dedi.

Dehşete düşmüştü. Yüzüm buruştu. "Evet, ciddiyim."

Yavaşça, "Sen... Arkadaşlığımızı bitiriyor musun?" diye sordu. İnanamıyormuş gibi bir hali vardı.

Ne yaptığımın farkına vararak yakışıklı yüzüne baktım. *Ne yapıyordum*? Bunu yapmayı cidden istiyor muydum? Oscar'ı kaybedebilir miydim?

Zihnime, "Ardor'u mu kaybetmeyi tercih edersin?" sorusu süzüldü. Ardor'u elbette kaybedemezdim, üstelik şimdi birlikte olmamız için bir şans varken. Kalbim sızlarken Oscar'ın dehşet içindeki suratına baktım.

"Böylesi en uygunu."

Oscar yumruğunu sıktı. Sıkılı dişlerinin arasından, "Bunu o mu istedi?" diye tısladı.

"O?"

"Kyle." Soğuk gözleri yüzümde dolaşırken çenesi kasıldı.

"Hayır." Ona baktım. Tanrım, cidden çok sinirlenmişti. "Hayır, Kyle'ın bununla ilgisi yok."

"Ardor istedi, değil mi?" Gözleri ölümcül bir hal alırken altımızdaki toprağın sarsıldığını hissettim.

"Hayır, Oscar!" dedim dehşetle. "Kes şunu!"

"Durup dururken ne oldu o zaman?" Kaşlarını çattı.

"Bu benimle ilgili, Oscar." Sakinliğimi korumaya çalışarak yüzüne baktım. "Kyle'ın haberi bile yok. Ardor'un da."

Gözleri dehşet ifadesinden sıyrılıp üzüntüye döndü. "Sarah, seni kaybetmek istemiyorum."

"Gözetimdeyim Oscar." Gözlerim kısıldı. "Benimle arkadaş olup kendini neden riske atıyorsun?"

"Seninle arkadaş kalmak bile, benim için yeterince zor zaten." Gözleri acıyla kısıldı. "Bir de senden ayrı olmamı isteme benden."

"Oscar..."

"Sarah." Lafımı kesti. "Sen beni bırakabilirsin ama ben seni bırakmıyorum."

Dik dik ona baktım. Başı belaya girecekti, kahretsin. "Başın belaya girecek."

"Umurumda değil."

"Benim umurumda." Ona sinirle baktım. "Bundan sonra, benimle görüşme Oscar. Özellikle kendi iyiliğin için." Gözlerine baktım. "Lütfen."

Oscar'ın son kez bana acı içinde bakışını kalbim sızlayarak izledim. Bana baktı ve arkasını dönüp hızla uzaklaştı. Üzülerek arkasından baktım. Oscar'ı bırakmanın beni bu kadar etkileyeceğini tahmin etmemiştim. Ama o benim en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Bu, ikimiz için de iyi olacaktı.

Dediğim şeye ben bile inanmayarak, yavaşça nereye gittiğimi bilmeden yürüdüm. Biri kolumu tuttuğunda yerimde sıçradım.

"Sarah." Su elementi yardımcısı Brian nefes nefese bana baktı. "Toulina seni istiyor."

Korkarak, Brian ile Mavi Saray'a yürüdüm. Ne olmuştu, merak ediyordum.

***

Mavi Saray'a Brian ile girdim, Brian arkasını dönüp gitmeden, "Taht odasında," dedi. Saygıyla eğilip çıktı.

Arkasından gergin gergin baktım. Yavaşça, taht odasının beyaz kapısına yaklaştım, sanki buraya ilk geldiğim gün Jane'in annemle tanışmamı istediği ana geri dönmüştüm.

Saçmalama. İç sesim beni azarladı. *O senin annen. Ondan korkman gerekmez. Çünkü seni seviyor.*

Ve yalan söylüyordu. Ya da gizlediği bir şeyler vardı. İç çektim. Kapıyı yavaşça açtım. Ve şok içinde, bir elim kapı kolunda, öylece kaldım.

Annem, tüm zarafetiyle tahtında oturuyordu; güçlü, güzel, asil ve ifadesizdi. Hemen yanında duran iki kişiye kalbim durarak baktım. Beyaz saçlarından hemen tanımıştım.

"Nancy!" Koştum ve tahtın hemen önünde duran Nancy'nin kollarına atladım. Beni sıkıca sararken o da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

Hemen yanımızda duran babama baktım. Her zamanki gibi sıkıntılı görünüyordu, yüzünde yine umursamaz bir ifade vardı. Onun bu suratını bile özlemiştim.

Nancy geri çekildi ve beni bir kol boyu mesafede tutarak, "Sarah!" dedi heyecanla. "Ne olmuş sana böyle?"

Gülerek, "Çirkinleşmiş miyim?" dedim.

"Aksine, hayatım." Nancy parlak gülümsemelerinden birini yolladı. Gri gözleri yaşlarla parlıyordu. "Çok güzelsin. Değişmiş ve..." Kelimeyi ararken heyecanla bana baktı. "Yenilenmişsin."

Gülümsedim. Nancy'yi bırakıp babama döndüm. Beni tek koluyla belli belirsiz sardı. Onun güzel parfümünü içime çek-

tim, kokusunu özlemiştim. Babam sadece korktuğum zaman bana sarılırdı, küçükken kötü rüyalar gördüğümde ya da lisede kızların benimle inek diye dalga geçtiği dönemlerde ağladığım zamanlardaki gibi.

Babam geri çekilip şirketine müşteri çekmek için takındığı yakışıklı gülümsemesini takınırken, "Nancy haklı," dedi. "Güzel görünüyorsun."

"Kilo almışsın." Nancy gülümsüyordu. "Burada sana iyi bakıyorlar."

Annem yavaşça, "Ona çok iyi bakıyoruz," dedi. Konuşmasa, varlığını bile unutmuştum açıkçası.

Boğazıma düğümlenen hıçkırıkları yutarak, "Ne işiniz var burada?" dedim nazikçe. "Beni görmeye mi geldiniz?"

Üçü arasında, tuhaf ama bir saniyelik bir bakışma oldu. Nancy hemen, "Elbette," dedi. "Seni merak ettik tatlım."

Nancy'ye gülümsedim ve dönüp üçüne de baktım. İşte. Babam ve annem yan yanaydı. Annemin yanında babam çok sönük kalıyordu... Fazla gösterişsizdi. İlk geldiğimde ben de böyle mi görünüyordum? Solgun ve... *ölü gibi*?

Başımı salladım. Muhtemelen daha kötü görünüyordum. Ama şimdi, Nancy haklıydı. Yenilenmiş gibiydim, kendimi öyle hissediyordum. Açıkçası, tenimde sivilce ya da herhangi bir leke yoktu, bütün cildim pürüzsüzdü. Tabii bunun, Ateş elementini Ardor'la kullanmamdan hemen sonra olduğu da gerçekti. Belki de iki elementimin olması beni güzelleştirmişti, kim bilir?

Sırıtarak, "Ne zaman geldiniz?" diye sordum.

Gri gözleri sevgiyle parlayan Nancy, "Bu sabah," dedi. "Sen yemekteyken."

"Uzun süre kalacak mısınız?" Onlara baktım.

Babam, "Hayır," dedi ifadesizce. "Bir gün kalıyoruz. Pazar dönmemiz gerekiyor."

"Burada misafir olacaklar," dedi annem, yüzünde meleklere özgü bir gülümsemeyle. Nefesim kesildi, Nancy ve babamın da benden farkı yoktu.

Sevinerek onlara baktım. Nancy'nin elini tuttum ve, "Hadi, Nancy," dedim. Ona odamı göstermek için heyecanlanıyordum.

Nancy hemen peşimden geldi. Hiç yorulmadan, dört katı da çıktı ve odama geldik. Babamla annemin baş başa kalmasından inanılmaz hoşnuttum. Küçükken hayal ettiğim şey olmuştu işte, annem ve babam yan yana.

Sevinçle odamın kapısını açtım. Jane odamda yoktu, halbuki onu Nancy ile tanıştırmayı cidden isterdim. Kapıyı Nancy'nin arkasından kapattım.

Nancy, hemen cam balkona yönelmişti. Yanına gittim ve üç kişinin yan yana ancak sığabileceği balkonda yanında durdum. Shat'ın nefes kesici görüntüsü ayaklarımızın altına serilmişti, okyanus önümüzde uçsuz bucaksız uzanıyordu. Sık ağaçlar aşağıda kim olduğunu göstermiyordu. Kuş cıvıltıları ile doğa sanki müzik çalıyordu.

Nancy içini çekerek, "Her sabah bu manzaraya uyanmak harika olmalı kızım," dedi.

Ona baktım, uzanıp sıcak elini tuttum. "Geldiğine çok memnun oldum Nancy." Gülümsedim. "Burada bir gün geçirmene de. Seninle uyumayı özledim."

Nancy sırıttı. "Sanırım yerimi başkası almış."

Jane'den bahsediyordu. Kahkaha attım. "Hayır, o sadece..." Sonra durdum. Jane sadece, ben saldırıya uğradığım zaman yanımda yatmıştı.

"Sadece ne?" Nancy hâlâ sırıtıyordu.

Kafamı salladım, Nancy bilmemeliydi. "Arada sırada yatıyor."

Nancy'nin sırıtışı bozulmadı. "Ee?" dedi sonra. Bana dönüp muzipçe bakınca bir an Micky'ye benzemişti. "Neler oluyor anlatmayacak mısın?"

Güldüm. Sonra geri baktım. "Önce aşağı mutfağa inip iki kahve getireyim. Sonra her şeyi anlatırım." Elini sıktım ve odamdan çıktım.

Elbette, her şeyi anlatmayacaktım. Ardor'la olan bazı şeyleri, belki Oscar'ı belki Kyle'ı... Tanrım. Cidden hayatımda ne çok erkek vardı.

Taht odasını geçip mutfağa giderken, birden babamın sesiyle olduğum yerde durdum. Annemle sakince konuşuyordu, her zamanki gibi sesi heyecansız ve düz çıkıyordu. Taht odasının kapısı biraz aralıktı, sesi net geliyordu.

Yavaşça, kendime engel olamadan kapıya yaklaştım. Biraz utanarak kulak kabarttım.

"Çok güzel olmuş." Babamın sesi takdir eder gibiydi. Bu sesini sadece bir kez kullandığını duymuştum, o da şirketi büyütecek kadar bir ihaleyi aldığı zamandı. Mutluluk sesiydi bu.

"Dediğim gibi Jack. Ona çok iyi bakıyoruz." Annemin sesinin sevgi dolu olduğunu duyunca ağlamak istedim. Bu kadın beni seviyordu, ondan nasıl şüphelenebiliyordum?

"Biliyorum." Babamın sesi daha uzak geliyordu, birkaç ayak sesi duydum. "Ben de ona öyle baktım."

"Sana bu konuda minnettarım." Annemin sesi tuhaf çıkıyordu. "Her şeyi yaptınız."

"Yaptım," dedi babam yavaşça. "Nancy sadece ona baktı, ben... baba gibi."

Dikkatle daha fazla eğildim, sesleri kesik kesik geliyordu. Kapıdan uzaklaşmış olmalılardı.

Annem kısık sesle, "Birkaç kaza atlattı... Biliyorsun, narin."

"Biliyorum... O ne olacak?"

Kim? Ne dediklerini anlamıyordum, biraz daha eğilirsem kapıdan içeri adım atmam işten bile değildi. Sıkılarak ve daha fazla şey duyamayarak, mutfağa yönelip iki kahve yapılmasını rica ettim. Odama kahvelerle çıkarken son kez taht odasına baktım, kapısı kapanmıştı.

Sıkıntıyla odama gittim. Nancy ve babamın sadece beni görmek için gelmediğini düşünmeye başlamıştım. Kapıyı açıp odama girdiğimde Nancy hâlâ balkonda beyaz sandalyelerden

birinde oturup kendi kendine mırıldanıyordu. Dua ediyor gibiydi.

Kahveyi önüne bırakıp ona dikkatle baktım. Bana dönüp, "Teşekkürler," dedi yavaşça. Kahveden bir yudum aldı.

Yavaşça, "Niye geldiniz Nancy?" diye sordum. İçtiği kahve boğazında takılır gibi oldu, bana şok içinde baktı.

"Bu da ne demek?"

"Sadece beni görmek için babamın üç günlük bir deniz yolculuğu geçirdiğini söyleme bana." Kaşlarım kalktı.

Nancy güldü. Okyanusa bakarken, "Babanı iyi tanıyorsun," diye mırıldandı.

Ona dikkatle baktım. Sonra yavaşça, "Toulina rica etti," dedi. Gri gözleri sıcaktı. "Senin zor günler geçirdiğini ve bizi görmenin sana iyi geleceğini söyledi. Nasıl hayır derdim ki?"

Nancy'nin kırmızı yanaklarına baktım. *Nancy sana yalan söylemez.* Biraz rahatlayarak, "Anladım," dedim.

"Yoksa memnun değil misin?"

Sırıttım. "Aksine, oldukça memnunum."

Nancy dikkatle, "Bana neler olduğunu anlatacak mısın artık?" dedi.

Ve ona her şeyi anlattım. Tabii, bazı kısımları atlayarak. Ona en son, Lada'nın bizi şikâyet ettiğini anlattığımda, "Vay sürtük," dedi.

Bir kahkaha koyuverdim. "Aynen."

"Ve şimdi ayrı mısınız?" dedi dudağını büzerek.

"Yani." Ona Ardor'la olan gizli sığınağımızdan bahsetmeyecektim elbette. "Kyle beni kurtardı."

"Kyle, Su elementi veliahtı mıydı?"

Başımı sallarken kahvemi içtim.

Nancy alnı kırışık bir halde, "Güzel günler geçirmemişsin pek," diye mırıldandı.

Güldüm. "Güzel günlerim de oldu Nancy."

Nancy de gülümsedi.

Sonra kapım yavaşça tıklatıldı. "Gir," dedim, kapım hızla açıldı ve içeri Ateş yardımcısı Leo girdi.

"Sarah," dedi saygıyla eğilerek, ben ona şaşkınca bakarken. "Phrkagias sizi görmek istiyor. Derhal."

Nancy'ye üzgünce bakıp Leo'nun arkasından giderken yine bir ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kalmamak için ben de Nancy gibi dua ediyordum.

Leo'nun ardından, Kırmızı Saray'a girerken kendimi tuhaf hissettim. Bunun nedeni, daha önce mavi ve Beyaz Saray hariç hiçbir element sarayına girmemiş olmamdı. Demek istediğim, yazılı bir kural ya da yasak yoktu ancak hiçbir element üyesi, başka bir elementin sarayına girmezdi. Hoş karşılanmazdı. Ancak bir davet alınırsa ya da herhangi acil durumda izin veriliyordu. Ki, benim şu anki durumum da hem acildi hem de davet icap ettirmişti. Bu kadar önemli şeyin ne olduğunu merak ederek, Kırmızı Saray'a Leo ile girdim.

Kırmızı Saray, bizim açık mavi ve beyaz ağırlıklı ferah sarayımızın aksine, oldukça koyu renklerle donatılmış bir saraydı. Yerler gri mermerle döşenmişti. Duvarlar bordo ve siyah renkteydi, tavandan muhteşem büyüklükte bir avize sarkıyordu. Sağda ve solda, bizimkilerle benzer altın renkte iki merdiven üst katlara uzanıyordu. Büyük holde sadece tuhaf, çeşme biçiminde bir şey vardı. Ama su akmıyordu, meşale gibi bir ateş yanıyordu ve ateş mavi renkti. Duvarlarda turuncu ve sarı ağırlıklı mumlar vardı, yerden tavana uzanan camların çoğu siyah perdelerle örtülmüştü. Cidden iç karartıcı bir saraydı.

Birden, Ardor'un odasını inanılmaz merak ettim. Acaba hangi kattaydı? Bunu bir ara öğrenmem gerekiyordu. Ben düşüncelere dalmışken, Ardor'un kardeşi Claresta, yanıma geldi. Güzel yüzünde bir gülümsemeyle, "Burada Su elementinden birini görmek hem tuhaf hem de hoş," dedi.

Gülümsedim.

Leo, meşaleyi geçip siyah bir kapının önünde durdu. "Burada bekleniyorsunuz." Sonra eğilip uzaklaştı.

Claresta omuz silkti ve gülümseyerek, "Kolay gelsin," dedi ve saraydan çıktı. Peşinden benim de gidesim geldi ama bunu yaparsam büyük ihtimalle Ateş kralı tarafından yakılırdım. Sertçe yutkundum ve siyah kapıyı hafifçe açtım. Kapı hızla açıldı ve birden kendimi Ateş elementinin taht odasında buldum.

Burası da, az önceki geniş holün aynısıydı. Tek fark, Phrkagias'ın tahtının hemen arkasında duvar yoktu, boydan boya okyanusun göründüğü muhteşem bir cam vardı. Nefesim kesilerek manzaraya baktım.

Phrkagias, "Biz de seni bekliyorduk," deyince, dikkatim ona kaydı. Sonra, hemen önünde duran annemi gördüm. Onun burada ne işi vardı? Phrkagias adeta düşüncelerimi okuyarak, "Anneni de ben çağırdım," dedi.

Korkarak ona baktım. Başım dertte miydi? Yoksa Kyle ile yalanımızı mı anlamıştı? Belki de ölümümü onaylamak için beni buraya çağırmışlardı. Belki de beni şimdi gizlice boğup arkadaki camdan denize fırlatacaklardı... Tıpkı Hartes gibi.

Başımı sallayıp diken üstünde, Phrkagias'ın koyu kırmızı gözlerine baktım. "Bir şey mi oldu?" dedim, sesimin inanılmaz kayıtsız ve sakin çıkmasına minnet duyarak.

Phrkagias da aynı kayıtsızlıkla yüzüme baktı. "Bir şey olmasa, seni neden çağıralım?"

Dik dik yüzüne baktım. "Haklısınız."

Annem dönüp bana baktı. "Phrkagias, babanın ve Nancy'nin burada kalmasından rahatsız."

Bakışlarımı Phrkagias'a çevirdim. "Onlar insan," dedi Phrkagias, savunmaya geçerek. "Burada olmaları yasak."

"Misafirimiz onlar," dedi annem, sesi yavaşça sakinlikten sinirliliğe yükselmişti. "Ve sadece bu gece kalacaklar. Neden bu kadar büyüttüğünü anlamıyorum."

Phrkagias yavaşça, "Çünkü kalmaları yasak." Bana baktı. "Yasalara karşı mı gelmek istiyorsunuz?"

Annem yavaşça, "Kraliyette dolaşmayacaklar. Sarayımızda

onlar için oda ve mutfak var. Beyaz Saray'a gelmezler," dedi, sonunda bana baktı.

"Evet," dedim hemen. "Lütfen Phrkagias. Buna bu seferlik izin veremez misin?"

Phrkagias bir süre gözlerime baktı, yoğun kırmızı bakışlarına zorlanarak da olsa karşılık verdim. Anneme döndü. "Onlardan sen sorumlusun Toulina. Herhangi bir şeyde bedelini ödersiniz." Bana döndü.

Sevinerek, "Teşekkür ederim," dedim. Sonra, "Gidebilir miyim?" diye mırıldandım.

"Bir şey daha var." Phrkagias tahtından kalkıp merdivenleri indi, ona dikkatle baktım. Yani cidden, korkutucu ve heybetli bir adamdı. Uzun sarı saçları ve koyu kırmızı gözleri vardı. Tırsmamaya çalışarak, "Evet?" dedim.

"Gözetimdesin, biliyorsun." Gözlerime ilk kez, yumuşak bir ifadeyle baktı. "Gözetim süresi bugün zirvede sona erecek."

"Biliyorum," dedim yavaşça.

"Bir şey yapmadığın için teşekkürler." Phrkagias'ın sesi buraya geldiğimden beri ilk kez bu kadar içten ve samimiydi. "Ardor ile bu sürede yakınlaşmamanız önemliydi."

Yüzüm kızararak, "Kyle sonra ne der?" dedim. Phrkagias rahatlayarak güldü. "Pekâlâ, şimdi gidebilirsin."

Annem kıpırdamadı, sanırım ikisinin konuşacak şeyleri vardı. Arkamı hızla döndüm ve adeta kaçarcasına taht odasından çıktım. Tekrar kendimi holde buldum ve bir süre baktım. Gitmeli miydim? Meşaleden geriye, altından merdivene baktım ve içimde tutamayarak, merdivenleri ikişer üçer çıktım. Bu sarayın kaç katlı olduğunu bilmiyordum ancak oldukça fazla oda vardı. Bir an ne yaptığımı anlamayarak ilk katta etrafıma baktım. Ya şu an sarayda birileri varsa? Ya beni görürlerse? Phrkagias'ın az önceki teşekkürü boşa gitmiş olurdu.

Yapamazdım. Ardor'un odasına gitmem yanlıştı. Tam geri dönüp merdiveni inecekken, koridorun en sonundaki oda dikkatimi çekti.

Odanın siyah kapısında, belli belirsiz bir şey vardı. Dikkatimi sadece ona vererek, yavaşça kapıya yaklaştım. Yanlış görmemiştim. Siyah kapının üstünde, yine aynı renkte bir ok vardı. Ok simsiyahtı ve okun ucunda koyu kırmızı iki tüy vardı. Ok, uzaktan fark edilmiyordu bile, tek dikkat çeken şey minik tüylerdi.

Bunu işaret olarak algıladım ve etrafıma baktım. Bir oda olacaksa, bu oda Ardor'un odası olmalıydı. Heyecanlanarak ve az önceki Phrkagias'ın teşekkürünü tamamen riske atarak, kapının kolunu yavaşça çevirdim.

Kapı hızla açıldı ve kendimi içeri atıp kapıyı kapattım. Sırtımı kapıya yasladım ve etrafıma baktım.

Oda, oldukça büyüktü. Odanın sonunda iki kişilik yatak vardı, düzenli bir şekilde toplanmıştı. Yatağın hemen sağ tarafında, upuzun bir balkon görünüyordu. Sol kısımda, bordo dolaplar ve çalışma masası vardı.

Dikkatle banyoya yöneldim. Banyo boştu, demek ki oda da boştu. Rahatlayarak, yavaşça yatağa yürüdüm.

Yatağa uzandım ve bu kadar yumuşak olmasına şaşırdım. Sağ taraftaki komodinin üstünde, daha dün Ardor'la içtiğimiz şarabın aynısı duruyordu, artık bu odanın Ardor'un odası olduğundan emindim.

Yerler aynı gri mermerlerle döşeliydi. Oda harika kokuyordu. Ayağa kalktım ve Ardor'un dolabına yaklaştım. İçimde tutamayarak dolabı açtım.

Üst rafta birçok parfüm şişesi vardı, hepsi de pahalı parfümlerdi. Şaşırdım, alt rafa baktım. Pantolonlar düzenli şekilde katlanmıştı, bir yanda da eşofmanlar vardı. Askılıkta renk renk gömlekler ve tişörtler vardı. Onu ilk gördüğümde, kabul töreni gecesi giydiği, siyahın üstüne beyaz harflerle *FREEDOM* yazan tişörtü elime aldım, heyecandan içim bir garip olmuştu. Tişörtü hafifçe kokladım, Ardor gibi kokuyordu. Muhteşem kokuyu içime çekerken gözlerimi kapattım.

Tişörtü elimde tutmaya devam ederek kitaplığına yaklaştım. Tanrım. Şu neredeyse beş ayda hiç kitap okumamıştım. Kitaplara iç çekerek dokundum, en son okuduğu yarım yamalak yerleştirilmesinden belli olan kitabı elime aldım.

Büyücülük ve Sihir. Kitaba şaşkınlıkla baktım, bunun Ardor'da ne işi vardı ki? Kitaba göz gezdirdim ve o sırada, odanın kapısı pat diye açıldı. Elimdeki kitabı düşürerek dehşet içinde kapıya baktım. Kahretsin. İşte, yakalanmıştım ve ölecektim. Her şey bitti. Elveda Ardor.

"Sarah?" Ardor'un şaşkınlık dolu sesi beni gerçek hayata döndürdü. "Burada ne işin var?"

***

Gözlerimi kırpıştırarak Ardor'a baktım. Açık olan kapıyı hızla kapattı ve bana tuhaf ama şaşkın bir bakış attı.

"Şey..." Elimde tişörtüyle ona baktım. "Ben..."

O sırada, Ardor'un kapısı hafifçe tıklatıldı. Korkuyla, Ardor'a baktım, beni banyoya itmesiyle banyoya girdim.

Ardor'un kapıyı açtığını duydum. "Evet Ecrin?"

Ecrin, Lada'dan sonra en sinir olduğum element üyesiydi. Kyle ile onun hakkında konuştuğumuz zamanı hatırladım.

"Ardorcuğum."

Tiksinti dolu bir ses çıkarmamak için kendimi zor tuttum. *Ardorcuğum mu*? Bu aptal sarışın Ardor'a iş mi atıyordu? Sinirden ne yapacağımı bilemeyerek kulak kabarttım. Herhangi yanlış hareketinde, ona saldıracaktım.

"Phrkagias, bugünkü zirveye gelmeni özellikle rica etti." Yılana benzeyen sesi tüylerimi ürpertiyordu.

"Teşekkürler Ecrin." Neyse ki Ecrin'in sesinin aksine, Ardor'un sesi gayet soğuk ve ifadesizdi. Ardor'un adımlarını duydum, sonra kapı açıldı. "Başka bir şey?"

Ecrin'den ses çıkmadı. Uzun süre hem de, gitmiş olabileceğini düşündüm. Sonra yüksek topuklu adımların seslerini duydum. Ardor kapıyı kapattı ve kilitledi.

Banyodan çıktım ve Ardor'a gözlerimi devirip, "Ardorcuğum demek?" dedim.

Güldü. "Hep öyle der."

"Kadın senin yirmi bir, kendisinin de elli bir yaşında olduğunun farkında mı?"

"Otuz yaşında, Sarah." O da bana gözlerini devirdi. Sonra hemen, "Ne yapıyorsun burada?" dedi şaşkınca.

Ona dikkatle baktım, kızgın gibi durmuyordu. Aşırı bir merakı varmış gibiydi.

"Merak etme, gizlice saraya girmedim." Gerçi odasına gizlice girmiştim ama o kısmı atladım. "Phrkagias beni çağırdı."

"Neden?" Gözleri korkuyla ışıldadı.

Ona dikkatle baktım. "Babam ve Nancy buradalar." Omuz silktim.

Ardor'un kaşları hafifçe çatıldı. "Babam kızgındı, değil mi?"

"Aslında," diyerek yavaşça ona yaklaştım. "Onların burada kalması için annemle etkileyici bir dayanışma örneği gösterdik."

Ardor güldü. Beni çekip kollarının arasında aldı. "Babanla tanışabilir miyim?"

"Hayır." Kaşlarım çatıldı. Jack Boston'ın, mükemmel veliaht Ardor'la tanışma sahnesi gözümün önüne geldi.

"Neden?" Ardor'un gülüşü soldu. Babam büyük ihtimal Ardor'u görse, kalp krizi geçirirdi. Ardor kollarını çekti ve bana kırılmış gibi baktı. "Benden utanıyor musun?"

"Senden utanmak mı?" Şaşkınlıkla güldüm. "Hayır, alakası yok. Babamdan utanıyorum."

Ardor bana hâlâ aynı yüzle bakıyordu. Devam ettim. "O buna alışık değil. Yüreğine iner."

"Sarah." Ardor uzanıp elimi tuttu. "On sekiz yaşındasın. Bunda ne var?" Sonra, elimde tuttuğum siyah tişörte kaşlarını çatarak baktı.

Kızararak, "Ben çıkardım," dedim.

"Benim tişörtüm mü?"

Başımı salladım. Tişörtü kaldırıp ona gösterdim. "Kabul töreninde bunu giymiştin."

Ardor, inanılmaz keyif alarak yarım bir şekilde güldü. "Güçlü bir hafızan var."

Mahcupça gülümsedim. Yine beni kolları arasına çekerken, "İstersen sende kalsın," diye mırıldandı.

Heyecanla başımı salladım. Başımı güçlü omzuna yasladım ve içimi çektim. Harika kokuyordu. Uzun süre sarılı halde kaldık. Sonra, "Seni burada bulurlarsa, iyi olmaz," dedi.

"Haklısın." Geri çekildim ve mükemmel yüzüne baktım. "Gitmeliyim."

Kapıya uzandığımda elimi tuttu. "Hayır," dedi hemen. "Saray kalabalık, herkes sarayda."

Lanet olsun. Ona baktım. Paniklemiştim. "Nasıl gideceğim?"

Ardor'un alnı kırıştı. Etrafına bakarken, birden az önce elimden düşen kitaba gözü takıldı. Bana dönüp gülümsedi. "Fikrim var."

Yavaşça elimi bıraktı ve tişörtü elimden aldı. İstemeyerek tişörtü ona verdim. Ardor geri çekildi ve yüzüme baktı. "Bunu ilk defa deniyorum," dedi yavaşça.

"Sana güveniyorum." Ne yapacağını bilmiyordum ama Ardor'a güveniyordum. Her zaman.

Gülümseyişi nefes kesiciydi. Durdu ve elini uzattı. Bir süre sonra, elini memnun bir yüz ifadesiyle indirirken, "Vay canına," dedi.

Ne olmuştu? Anlamayarak Ardor'a baktım ama bana bakmıyordu.

"Sarah?" Ardor dikkatle seslendi.

"Ardor?" Sesim garip çıkmıştı. "Neler oluyor?"

Ardor memnun bir ifadeyle, "Büyü," dedi. "Görünmüyorsun."

Ağzım açık kalarak, "Görünmezlik büyüsü gibi mi?" dedim hayretle.

"Evet." Omuz silkerken hâlâ gülümsüyordu. "Onun gibi bir şey."

İç çektim. Ardor büyü yapabiliyordu, bu harikaydı. Heyecanla, "Şimdi gitmeliyim," dedim. Ardor yanıma yaklaştı. "Beni takip et," dedi, sonra elinde tişörtle kapının kilidini açtı.

Kapıyı açıp çıktı, sonra benim çıkmam için bekledi. Çıktıktan sonra, "Çıktın mı?" diye fısıldadı.

"Evet."

Kapıyı kapattı ve arkasından merdivenden indim. Geniş hole geldiğimizde Claresta, Ardor'a selam verdi, Ardor da gülümseyerek ona karşılık verdi. Beni görmemişti.

Resmen şok içinde, Ardor'un Kırmızı Saray'dan uzaklaşıp ağaçlık bir yere gelmesini izledim. Ardor daha sonra etrafına baktı ve dikkatle bir şeyler mırıldandı. Sonra, gözleri gözlerimi buldu. "Bu inanılmazdı," dedim kısık sesle.

"Biliyorum." Ardor sırıtıyordu.

Tişörtü bana uzattı ve elinden yavaşça aldım. Sonra hızla ona sarıldım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. Beni sıkıca sardı ve öpüşüme karşılık verirken, ayaklarım yerden kesildi.

Geri çekildiğimde yüzüm yanıyordu. Sonra, "Mavi Saray'a gitmeliyim," dedim, nefesim kesik kesikti.

"Az sonra görüşürüz." Gülümsedi ve başımı öpüp geldiği yoldan geri döndü.

Yüzüm yanarak, elimde tişörtüyle ona baktım. Sonra Mavi Saray'a yöneldim, bu gece zirve gecesiydi ve önemli bir geceydi.

Tişörte gülümseyerek sarıldım, sanki Ardor'u yanımda hissediyordum.

***

Jane, elindeki siyah elbiseyi bana gösterdi. "Bence bunu giy." Sonra dolaba dönüp yüksek topuklu siyah bir ayakkabı çıkardı.

Sırıtarak elinden aldım. Giyindim ve Jane makyajımı yaparken odaya Nancy girdi.

Onu tamamen unutmuştum, karşımda görünce tekrar sevindim. "Nancy!"

"Sarah." Gülümsedi. "Bu gece önemli bir gece mi?"

Başımı salladım. "Zirve var. Aylık toplantı gibi bir şey." Jane gözümü kapatmamı söyleyince gözlerimi kapattım.

"Biz babanla aşağıda oturacağız." Nancy'nin sıcak elini elimin üstünde hissettim. "Ayak altında olmak istemiyoruz."

Gözlerimi açıp anlayışla parlayan gri gözlerine baktım. "Böyle düşünme," dedim yavaşça.

Nancy başını salladı. "Eğlenmene bak kızım." Başıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve odamdan çıktı.

Jane, Nancy'nin ardından bakarken, "Çok sevecen biri," dedi.

"Öyledir." Gülümsedim, beni küçükken Nancy büyüttüğü için çok şanslıydım. Anne sevgisini, hatta baba sevgisini bile ben ondan görmüştüm. Babam her zaman soğuk bir adamdı, asla heyecanlanmaz ve asla tepki vermezdi. Sertti ve ben onun gülümsediğini hiç görmemiştim.

İç çektim. Jane, saçımı örüp topuz yaptı ve bana baktı. "Çok güzel oldun."

Gülümseyerek, "Jane," dedim. "İlk geldiğimde nasıldım?"

Jane sırıttı. "Hangi açıdan?"

"Solgun muydum?" Kaşlarım kalktı. "Zayıf mıydım? Kırılgan mıydım?"

Jane yavaşça, "Güzel bir kızsın Sarah. İlk geldiğinde bana göre, bakımsızdın. Zayıf değilsin ama burada biraz kilo aldın. Bu sana yakışmadı değil." Sırıttı. "İlk geldiğinde solgundun, evet. Biraz hasta gibi duruyordun."

Güldüm, gözlerimi devirdim. "Teşekkürler."

Jane omuz silkti, gülümsedi. Sonra elimi tutup beni kaldırdı, ayağımda en az on santim topuklular vardı. Neyse ki buraya geldiğimden beri topuklu giydiğimden, artık rahatlıkla yürüyebiliyordum.

Beyaz Saray'a, Jane ile gittim. Su üyelerinin çoğu oradaydı, başımla onları selamladım. Kyle, kokteyl masasında yanıma geldi. "Sarah." Sesi neşeliydi. "Göz kamaştırıyorsun."

Ona mahcupça gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Masadan uzanıp ikimize birer kadeh kırmızı şarap aldı. Birini bana uzatırken, "Sanırım gecenin en şanslı erkeği benim," dedi. Sırıtıyordu.

Güldüm ve kadehi elinden aldım. "Sevgiliyiz yani hâlâ?"

"Ayrılmak istediğini mi vurgulamaya çalışıyorsun?" Bana kaşlarını kaldırarak bakarken sırıtmaya devam ediyordu.

Parlak mavi gözlerine gözlerimi devirerek baktım. "Sus."

Sırıtışı büyüdü. Göz kırptı ve şarabını yudumladı.

Salon gitgide kalabalıklaşmıştı. Bir köşede Ardini ve Ardor'un konuştuğunu görüyordum. İç çektim. Kimse Ardini ve Ardor arasında aşk olduğunu söylemiyordu, neden biz hemen damga yemiştik ki? Gerçi cevabı biliyordum. Ardini ve Ardor iki iyi arkadaştı, bu konuşmalarından ya da birbirlerine bakışlarından bile belliydi. Ardor rahat bir yüz ifadesi takınmıştı, Ardini de gülerek bir şeyler anlatıyordu. Sonra yanlarına Damon yaklaştı, üçü gülerek koyu bir sohbete daldılar.

"Ona bakmayı kes." Kyle kulağımın tam dibinde fısıldıyordu. "Dikkat çekiyorsun."

"Pek umurumda olduğunu söyleyemem." Şarabımdan bir yudum aldım.

"Bu gece gözetimimiz sona eriyor." Kyle'ın çenesi hafifçe kasıldı. "Sonra ona gönül rahatlığıyla bakarsın."

Kyle'a baktım. Yüzü sertleşmişti. Uzanıp elini tuttum. "Teşekkür ederim Kyle," dedim minnetle. Ona cidden minnettardım.

O sırada Stella yanımıza geldi. Gözleri Kyle ile benim ellerimize kilitlenmişti. Hızla elimi çektim. Stella, Kyle ile aramıza girerek, "Harika şaraplar var," diye mırıldandı. Rahatsız olduğunu biliyordum, yavaşça Kyle'dan uzaklaştım.

Arkamı döndüm ve hızla birine çarptım. "Ah, çok üzgünüm, ben..." Kafamı kaldırıp çarptığım kişiye baktım, o da düşmeyeyim diye kolumu tutmuştu.

Oscar da aynı anda bana baktı. Yüzüne dikkatle baktım, donmuş kalmış gibiydim. Beni görünce, çenesi kasıldı ve gözlerini kıstı. Kahverengi gözleri soğuk bakıyordu.

"Oscar." Fısıldarken sesim titredi. Onunla hâlâ arkadaş olmadığımı biliyordum, bu gerçek beni sararken üzgünce ona baktım.

Bir şey demedi ve çarparken tuttuğu kolumu hızla bıraktı. Uzaklaşırken bana dönüp bakmadı bile.

Yutkundum. *Oscar'ı kaybetmiştim.* Bu derin gerçek beni yaralarken ağlama isteğiyle ardından bakakaldım. Jane gelip kolumu tutmasa öylece duracaktım. "Sarah." Sesi yumuşaktı. "Hadi gel."

Jane'in peşinden Brian ve diğerlerinin olduğu masaya gittim. Stella ve Kyle, Adam ile Charles da oradaydı. Kafamı Oscar'dan uzaklaştırmak niyetiyle, onların konuşmalarına odaklandım.

Nihayet Phrkagias sahnede göründü. Açlıktan ölerek, masayı terk edip açık büfe kısmına yöneldim. Mükemmel yemeklere bakarken karnım adeta zil çalıyordu. Bir tabak tatlıyı kendime çekerken Phrkagias klasik girişini yaptı.

"Krallar, kraliçeler." Kırmızı gözleri hepimizin üstünde gezdi. "Prensler, prensesler. Zirveye hoş geldiniz."

Alkış koptu. Elim dolu olduğundan alkışlamayıp sadece bakmakla yetindim.

Phrkagias sahnede yavaşça yürüdü, hep böyle tuhaf kıyafetler mi giyiyor acaba diye merak ettim. Siyah uzun kollu bluz ve onun üstüne giydiği gri ceketin önünde rozetler ve daha birçok tuhaf şeyler vardı. Uzun saçlarıyla yaşından daha genç görünüyordu. Bir kralın eski zaman oyuncuları gibi şeyler giydiğini düşünürdüm ama Phrkagias her defasında beni şaşırtmayı başarıyordu.

Tatlının kreması dilimin üstünde adeta erirken gülümsedim. Phrkagias, yavaşça mikrofona yanaştı. "Bugünkü zirvemizin açılışında, öncelikle Shat'a yeni gelmiş iki öğretmenimizi tanıtmak isterim." Elini sol tarafına uzattı ve Benjamin Blue ile Iris'in orada olduğunu gördüm.

İkisi de yavaş adımlarla sahneye çıktılar. Blue ve Iris saygıyla eğildiler, onlara sevecenlikle baktım. Özellikle Blue'nun derslerinde inanılmaz eğleniyordum. Adam resmen bana tarihi sevdirmişti.

"İkisinin de uzun yıllar Shat'a hizmet vereceğine inanıyorum." Phrkagias gülümseyerek onlara döndü.

Iris ve Blue, yavaşça Phrkagias'ın nazik gibi görünen gülümsemesine karşılık verdiler. Saygıyla eğilmelerini, Blue'nun rahat bir tavırla, "Bizim de temennimiz bu yönde," demesini izledim.

Phrkagias'ın kırmızı yoğun gözleri, onlar alkışlarla yerlerini alırken, benim gözlerimle buluştu. Kaşlarım çatıldı. Kyle'ın yanıma geldiğini hissediyordum. Elimdeki tatlıyı bir süreliğine masaya bıraktım.

Yan gözle, Ardini'nin olduğu tarafa baktım. Ardor oradaydı. Bana bakmıyordu, sahneye bakarken güçlü çenesi kasılmıştı.

Phrkagias, "Şimdi," dedi. "Bugünkü zirvemizin önemli bir konusuna değinmek istiyorum." Gözleri bir kez daha Kyle, Ardor ve benim üzerimizde dolaştı.

"Bildiğiniz gibi, Lada'nın şikâyeti üzerine birkaç haftadır Kyle, Ardor ve Sarah gözetim altındaydı." Phrkagias'ın sesi ifadesizdi. "Bugün, bu üç değerli element üyesinin gözetiminin bittiğini belirtmek istiyorum. Herhangi bir ters davranışta bulunmadıklarını söylemeliyim. Gözetim kalkmıştır."

Nihayet Phrkagias'ın ağzından bunu duymak çok iyi hissettirmişti. Tatlıyı elime alırken sevinçle Phrkagias'a baktım. Gülümsemem bütün yüzümü kapladı.

"Tabii, bir sonraki şikâyete dek," diye devam etti Phrkagias.

Gülümsemem dondu. Hiç mi kurtulamayacaktık?

"Böyle bir şey olmayacak Phrkagias." Kyle'ın kendinden emin sesi salonu doldururken yan gözle ona baktım. Bana bakmadan, direkt olarak Phrkagias'a bakıyordu. Güçlü çenesi tıpkı Ardor gibi kasılmıştı, bakışları kendinden emindi.

"Umarım," dedi Phrkagias, sesinde ufak bir tehdit gizliydi, Kyle'ın bu çıkışını beklemediğini anlamıştım. "Yoksa bu sefer, gözetim olmadan ceza alırsınız." Tek kaşını kaldırırken titredim.

"Biliyoruz." Kyle'ın çenesi bir kez daha kasıldı ancak yine de rahat bir gülümsemeyle Phrkagias'a bakıyordu. "Ve olmayacak."

Phrkagias başını salladı. Üçümüze yeniden baktı. "Dediğim gibi, gözetiminiz bitmiştir."

Yeniden mutlu olmaya çalışırken Kyle'a baktım. Uzanıp koluna dokununca bana baktı. Gergin gülümsemesi, neşeli bir gülümsemeye dönüştü. Ben de ona gülümsedim. Cidden, Phrkagias ile nasıl bu kadar rahat konuşabildiğine şaşırmıştım. Bu bir yetenek olmalıydı. Ben Phrkagias'ın gözlerine bakarken bile korkuyordum.

Phrkagias, salondaki bütün element erkeklerinin ağzı kulaklarında dinlemelerine neden olan futbol sahası kısmına geçerken, gözlerimi devirip tatlımı yemeye devam ettim. Hatta öyle ki, Kyle bile sanki az önce Phrkagias'a gövde gösterisi yapan o değilmiş gibi, daha iyi dinleyebilmek için yanımdan uzaklaşıp sahneye birkaç adım yaklaşmıştı. Tamamen bir başımayken tatlıya abandığım sırada, Lada yanıma yaklaştı.

Ona şaşırarak baktım. Zümrüt yeşili gözleriyle aynı renkte bir elbise giymişti. Beyaz teni, kumaşa sarılmış bir inci gibi duruyordu. Kızıl saçları dalga dalga omuzlarına iniyordu. Ona sıkıntıyla baktım. Neden bu kadar güzeldi?

Gülümsedi. "Kurtulduğunu sanma," dedi kısık ve sadece benim duyacağım bir şekilde. Sonra uzandı ve tatlımdan bir kaşık alıp kendine has Lada gülümseyişini yaptıktan sonra, yanımdan hızla uzaklaştı.

Bu da ne demekti? Ardından baktım. Bu bir tehdit miydi

yoksa dalga mı geçmişti, anlamak güçtü. Tatlıyı bitirmeden yerine bıraktım, iştahım fazlasıyla kaçmıştı. Lada'yı görmek bile iştahımı kaçırıyordu zaten.

Futbol sahası hâlâ konuşuluyordu. Sıkıntıyla etrafıma bakarken birden Blue'nun ve Iris'in bana dikkatle baktığını gördüm. Onlara bakıp gülümsedim. İkisi de gergin birer gülümseyiş yolladılar. Kafamı eğdim ve bir şeyle uğraşıyormuş gibi davrandım. Kafamı tekrar kaldırdığımda ikisi de aynı ifadeyle hâlâ bana bakıyordu.

Bakışlarında beni rahatsız eden bir şey vardı. Ne olduğunu anlayamayarak onlara baktım. Neydi? Neden rahatsız olmuştum? Kaşlarım çatılırken az önce bıraktığım yarısı yenmiş tatlıya baktım.

Hızla kafamı çevirdim ve kendimi yorgun hissettim. Su masasına gelip anneme sokuldum. Annem dikkatle bana baktı. "İyi görünmüyorsun," dedi yavaşça endişeyle. "Bir şey mi oldu?"

Başımı salladım. "Hayır." Sonra yorgunluğum su yüzüne tekrar çıkarken, "Gidebilir miyim?" diye sordum. Başım çatlayacak gibi ağrıyordu.

Annem mavi gözlerinde anlayışla, "Tabii ki," dedi. Güven verici şekilde gülümsedi.

Annemin sıcak kollarından çıkıp hızla aşağı kata indim. Başım hâlâ çok ağrıyordu, sanki içeriden biri çekiçle kafatasımı kırmaya çalışıyor gibiydi. Nefes alamayacak gibi hissediyordum. Ancak Beyaz Saray'dan çıktıktan sonra derin bir nefes alabildim.

Mavi Saray'a geldiğimde Nancy odamdaki küçük balkonda oturmuş, elinde buharı tüten bir bardak çayla, eşsiz okyanus manzarasını izliyordu. Yavaşça çayı yudumluyor, bir yandan da elinde tuttuğu bir dergiyi okuyordu. Yanına yanaştım ve ona baktım. "Hey," dedim yorgun bir sesle.

Başını kaldırıp bana güven verici şekilde gülümsedi. "Erken bitti," dedi dergiyi kapatıp yanına koyarken.

"Ben erken geldim." Yorgun bir şekilde esnedim. "Gözetimimiz kalktı," dedim esnediğim için bazı harfler boğuk çıkarak.

"Buna çok sevindim." Nancy gülümsedi, sonra kucağına tıpkı bir bebek gibi oturmam için kollarını açmadan önce çayı da derginin yanına koydu.

Gülümsedim ve küçüklüğümden beri güvenle olduğum yere kıvrılırken birden ağlama isteğiyle doldum. Nancy'nin kolları beni sıkıca sardı, bir yandan da bir şeyler mırıldanıyordu. Ben de ona sıkıca sarıldım. Shat'a geldiğimden beri kendimi ilk defa bu kadar güvende hissediyordum. Nancy'ye sarılmak, evimde olmak gibiydi. Ev kokusunu içime çekerken gözlerime yaşlar dolmuştu.

Nancy'nin o huzur verici kollarında tamamen yorgun, biraz aklı karışmış ve bir şeyden rahatsız olmuş şekilde uyuyakaldım.

14. Bölüm

Sabah, yorgun ve tuhaf bir şekilde kafam karışık uyandım. Nancy, dört kişilik yatağımda yanımda uyuyordu, uyurken yüzü inanılmaz huzurlu bir hal almıştı. Keşke ben de öyle olabilseydim. Ya da öyle hissetseydim.

Yerimden kalkıp aynada kendime baktım. Her gün istemsizce yaptığım gibi, yavaşça üzerime bol gelen tişörtü çıkarıp dövmeme baktım. Hâlâ oradaydı.

İç çekerek tişörtümü geri indirdim. Bu işten cidden sıkılmıştım ve bu dövmenin ne demek olduğunu hâlâ anlamamıştım. Kate'in söyledikleri ve bizim araştırmalarımız vardı ama nasıl mümkün olabilirdi ki? Bir element başka bir elementi nasıl kullanabilirdi?

Nancy huzursuzca kıpırdanıp uyandı ve bana baktı. Ona güven vermek istercesine arkamı döndüm ve en neşeli halimle gülümsedim.

Nancy ile hazırlanıp aşağı inmemiz yarım saatimizi aldı. Jane yanıma gelmemişti, Shat'a gelmeden önce olduğu gibi Nancy ne giyeceğime karar vermişti. Gerçi çok bir şey seçmesine gerek kalmamıştı, ne giyeceğimi zaten belirlemiştim. Üze-

rimde, Ardor'un *FREEDOM* tişörtü vardı, tişörtü düşündükçe sırıtmama engel olamıyordum. Ardor'un tişörtündeki kokusu gitmesin diye üzerine parfüm bile sıkmamıştım.

Mavi Saray'ın mutfağına girerken bugünün pazar olduğu aklıma geldi. Sanki her zamanki pazarlardan birini yaşıyordum. Babam elinde bir tabletle dosyalarını gözden geçirirken bir yandan da Bay Sade'in yaptığı çayı yudumlayıp kreplerini yiyordu. Nancy, Bay Sade'e yardım etmek isteyince gülümsememe engel olamadım. Bu sahne, o kadar Shat dışı ve benimdi ki, birden yine ağlama isteğiyle doldum.

Hemen içimden bu isteği atarak babama yaklaştım. Yanağına yumuşak bir öpücük kondurdum.

Babam sadece tebessüm etmekle yetindi, tabletine geri dönerken burada internetin çekip çekmediğini merak ettim. Büyük ihtimalle çekmiyordu. Nancy önüme krep bırakıp yanıma oturdu. Bay Sade ve birkaç asistanı ile bizim dışımızda kimse yoktu.

"Öğlen gitmemiz gerekiyor," dedi babam sakince Nancy'ye bakıp. "Burada telefon ve internet çekmiyor. Her şeyden epey uzak kaldım."

Nancy başını sallarken bana bakış attı, üzgün görünüyordu. Benim de suratım asıldı. O sırada, içeri annem ve Kyle girdi. İkisine döndüm, Kyle gülümseyerek bana göz kırptı, ona sırıttım.

Annem ve Kyle'ın da bize katılmasıyla, beş kişi kahvaltı yaptık. Onlara dikkatle baktım. Yıllardır hayalini kurduğum şekildeydik; bir tarafta babam ve annem, yanımda Nancy, ekstradan da Kyle vardı.

"Bugün gidiyor musunuz?" Annem yavaşça babama döndü. Babama baktım.

"Evet, gitmemiz gerekiyor." Babam çayını içip anneme baktı. "Sanırım başınıza yeterince bela çıkardık."

"Öyle bir şey yok." Annemin kaşları çatıldı.

"Evet baba," dedim hemen. "Olur mu öyle şey?" En tatlı gülümsememle onlara baktım.

Kahvaltıya devam ederken herkesin aklı başka yerdeydi. Kahvaltıdan sonra, Nancy ve babam yanında getirdiği çantaları aldılar.

Birden ne olduğunu kavrayarak gözlerimi kırpıştırdım. Gidiyorlardı. Bu gerçeklik beni sararken, birden bu koskocaman ülkede tek başıma hissettim kendimi. Ağlamak istiyordum, kim bilir bir daha onları ne zaman görecektim?

Mavi Saray'dan hep birlikte çıktık. Saat daha erkendi ve pazar günü olduğundan kimse ortalıkta görünmüyordu. Kalelerin kocaman kapılarından çıktık. Konuşamıyordum, kimseye de bakmıyordum.

Annem, Jane, ben, Nancy ve babam kapıdan çıkar çıkmaz, bizi yüzünde ufak bir gülümsemeyle bekleyen Kyle'ı gördük. Siyah deri ceket giymişti, koyu gri pantolonu vardı. Ne ara böyle giyinmişti?

Kyle, önünde durduğu arabadan bize baktı. Arabaya nefesim kesilerek baktım, siyah bir arabaydı ve geçenlerde Kyle ile bindiğimiz arabanın son çıkan modeliydi.

"Biraz Shat'ı gezmeden, gitmek istemezsiniz diye düşündüm." Kyle, mahcup bir şekilde gülümsedi.

Babam heyecanla, "Senin mi bu?" dedi, o da tıpkı benim gibi arabaya gözünü kırpmadan bakıyordu. İlk kez onu bu kadar heyecanlı görüyordum.

Kyle ise bizim aksimize, inanılmaz kayıtsız bir şekilde omuz silkti. "Evet."

Annem gülümseyerek, "Harika fikir Kyle," dedi. "Shat'ı gezmeden gitmek olmaz."

Babam gülümseyerek, "Olabilir," dedi. Shat'ı gezecek olmasından değil de böylesine bir arabaya binecek diye heyecanlı olduğunu biliyordum.

Gözlerimi istemsizce devirdim.

Kyle sürücü koltuğuna geçti, babam yanına binerken Nancy ve ben arka koltuklara geçtik. Koltuklar kırmızı siyah deri kaplıydı ve arabanın içi muhteşem ve pahalı erkek parfümü kokuyordu. Bu araba, Kyle'ın beni zorla gezdirdiği ilk gün bindiğimiz araba değildi, Kyle'ın kaç tane arabası olduğunu merak ettim. Bir de benim arabam vardı tabii. Babam pahalı bir arabam olduğunu bilse sanırım kalp krizi geçirirdi.

Araba düz yolda kayarak ilerlerken yine camı açtım ve havayı içime çektim. Shat'ın bu doğal havası beni her zaman büyülemeyi başarıyordu. Kyle, arabayı yüzdüğümüz şelaleye getirdiğinde istemsizce kıpkırmızı kesildim. O da aynı anda bana dikiz aynasından baktı, parlak mavi gözleri ışıldıyordu. Kızarıp başımı çevirdim.

Şelaleyi geçip balta girmemiş başka bir ormandan geçtik. Yollar daraldı ve Shat'ın merkezine çıkan bir yola saptık. Araba, yaklaşık yirmi dakika sonra bizi Shat'ın en işlek caddesine ulaştırdı.

Bir kafenin önünde durduk, Kyle arabayı önüne park etti. Arabadan çıktım, Nancy koluma girerken babam arabadan çıkmak istemiyor gibiydi.

Kafede uzun süre oturduk. Babam ve Kyle, bu araba ve diğer uçuk fiyattaki arabalar hakkında derin bir sohbete dalmıştı.

Nancy bana baktı. "Baban arabaları seviyor."

Gülümsedim. "Fazla heyecanlanmadı mı sence de?"

Nancy sırıttı. "Ben de endişelendim."

Sırıttım. Kahvemi içerken Nancy bana eğildi. Sesi normaldi, zaten Kyle ve babam öyle derin bir sohbete dalmışlardı ki, bizi duyacaklarını sanmıyordum.

"Sarah." Nancy bana yavaşça baktı, gözleri üzgün görünüyordu.

"Bir şey mi oldu Nancy?" dedim endişelenerek. Nancy'yi böyle görmemiştim.

Nancy gözlerini kırpıştırdı. "Her şeyi biliyorum."

Her şeyi mi? Ona gözlerim irileşerek baktım. Her şey de ne demekti? Neyi biliyordu? Nancy devam etti. "Sarah." Bana dikkatle baktı. "Neden büyücülerin sana saldırdığını söylemedin?"

Ona rahatlayarak baktım. Ardor ile gizli yerimizi, hatta göbeğimdeki izi biliyor sanmıştım. Derin bir iç çekme isteğimi bastırarak, "Sizi endişelendirmek istemedim," dedim.

Nancy, "Eskiden Shat'ta şifacı olduğumu biliyor muydun?" dedi.

Gözlerim açıldı. "Ciddi misin?"

Nancy gülümsedi. "Sen doğarken ben de buradaydım."

Şaşkınlıkla ona baktım. Bunu hiç bilmiyordum.

Nancy devam etti. "Annen, seni Shat dışına benimle gönderdi. Sana ben ve... baban baktık." Gözleri ışıldadı. "Sana en ufak zarar gelmesini istemiyorum."

"Bana bir şey olmayacak."

Nancy bir şey daha söylemek ister gibi baktı. Ağzını açtı ama sonra hemen kapattı. "Bu kadar," dedi yavaşça.

"Bana söylemediğin ne?" Nancy'ye dikkatle baktım. "Nancy? Babam..." Yan gözle hâlâ Kyle ile konuşan ve şu an sırıtan babama baktım. Sesimi kısarak "O benim..."

"Tabii ki." Nancy hemen sertleşmişti. "Jack, senin baban. Bunu da nereden çıkardın?"

Başımı yana salladım. Kafam karışmıştı. "Bilmiyorum." Ağlamak istiyordum.

Nancy hemen yumuşadı. "Şüphe etme." Gözleri hafifçe kısıldı. "Büyücüler bir şey istiyor olmalı."

"Kanımı aldılar Nancy." Fısıldamıştım.

Nancy'nin gözleri irileşti. "Bu..." Ağzını sıkıca kapattı. Kaşları çatılmıştı, düşündüğünü görebiliyordum.

Kyle, "Gitmiyor muyuz?" dedi. Nancy ile ona baktık, Nancy'nin alnı hâlâ kırışıktı.

"Nereye gidiyoruz?" dedim gülümsemeye çalışarak.

Nancy ile kalktık, arabaya oturduğumuzda da Nancy bir şey

demedi. Kyle bizi iyice gezdirdi. Oscar'ın beni getirdiği kuleye çıktık, Ardor ile yüzdüğümüz plaja geldik. Her yer hâlâ o kadar güzeldi ki içimi çekerek baktım.

Mavi Saray'a döndüğümüzde Nancy ve babam annemin odasına gittiler. Dinlemeye çalıştım ama kapı tam kapalıydı ve kısık sesle konuştuklarına emindim. Hiçbir şey duyamıyordum.

Ancak telaşlanmıştım. Bir şeyler oluyordu.

Kyle, ben taht odasının önünde bir ileri bir geri giderken yanıma geldi. Öylesine dalmıştım ki bana dokunduğunda yerimden sıçradım.

"Hey, ne oldu?" Sırıtıyordu.

"Dalmışım." Gülümsemeye çalıştım. Sonra ona minnetle baktım. "Teşekkürler Kyle. Babam bugünü asla unutamayacak."

Kyle sırıttı. "Baban arabalardan anlıyor."

Ben de sırıttım. Adamın dünyada ilgilendiği tek şey arabalardı zaten.

Annem, Nancy ve babam nihayet odadan çıktığında ben ve Kyle gülüyorduk. Hemen yanlarına koştum.

Onları limana kadar Brian bırakırken ben de onlarla gittim. Limanda, üç günlük yolculukları için ayrılmış özel gemi hazırdı.

Nancy'nin kolunu tutunca bana döndü. Etrafına dikkatle baktıktan sonra, elime kırmızı ufak bir şişe bıraktı. "Sarah."

"Bu ne?"

"Beni dinle." Elimi sıkıca tutuyordu, o kadar endişeliydi ki. "Kan önemlidir. Kan ile her türlü büyü yapılabilir, sana uzaktan her istediklerini yapabilirler. O yüzden..." Elime verdiği şişeyi gösterdi. "Bunu içeceksin. Anladın mı?"

Başımı salladım.

"Bana güveniyor musun?"

"Evet," dedim tereddütsüz. Korkuyordum. Titremeye başladım.

Nancy, "Korkma," dedi, sanki aklımı okuyordu. Bana kocaman sarıldı. Kollarını hissedince gözyaşlarıma engel olamadım.

Babam da bana sarıldı. Onlar gemiye binerken Brian koluma dokundu.

Birlikte arabaya binip Mavi Saray'a döndük. Nancy'nin dedikleri kulaklarımda çınlıyordu. Yarın, okulda ilk işim Blue'ya bu konuyu sormak olacaktı.

Kan ile her türlü büyü yapılabilir.

Tüylerim diken diken olmuştu.

Ne yapacağımı bilmiyordum.

***

Etraf oldukça karanlıktı. Verdiğim nefes önümde buhar oldu. Yavaşça dizlerimin üstünde kalktım. Gece, tüm karanlığıyla üstüme bir perde gibi inmişti. Gerindim ve kaslarım çekilmiş gibi oldu, hiçbir şey yoktu. Etrafıma baktım. Ağzım açık kaldı.

Shat, tamamen dağılmış bir haldeydi. Mavi Saray'ın yıkılmış kapı girişine, hâlâ alevi tüten Kırmızı Saray'a baktım. Hiç kimse yoktu. Her yer alev almış ve yanmıştı, buharlar soğuk gökyüzüne karışıyordu.

"Ardor?" Sesim bir fısıltıydı.

Titredim. Hava aşırı derecede soğumuştu. Üstüme baktım. Yaralanmamıştım. Yavaşça ilerledim, korkum içimi sızlatacak kadar keskindi. Derin bir nefes alıp etrafa baktım. Elementi kullanmam gerekirse ne yapacaktım?

"Sarah?"

Sesi hemen tanımıştım. Sesin olduğu yere koştum ve yerde ölü gibi yatan Ardor'un yanına geldim. Yüzü bembeyazdı, dudağından yere kan süzülüyordu. Omzunun üstünde bir ok vardı ve kanıyordu.

Şok içinde, elim titreyerek ona baktım. "Ardor, sen..." Neler oluyordu?

"Saklan," diye mırıldandı. "Yaralandın mı?"

"Ben..." Şoktaydım.

Ardor öksürdü, ağzından kan boşaldı. Titredim ve kusma-

mak için kendimi sıktım. Bana belli belirsiz bakarak, "Git buradan," dedi.

"Ardor..."

"Git!" Sesi, yaralanmış olmasına rağmen benimkinden daha güçlü çıkıyordu. "Seni bulacak. Seni öldürecek."

O sırada bir patlama daha olmuştu. Arkamı hızla döndüm ve bazı yerlerin yandığını gördüm. Titreyerek Ardor'a geri döndüm. Gözlerini kapatmıştı.

"Ardor?" Ağlamak isteyerek eğildim ve nefesini kontrol etim. Cansız bedeninde hiçbir hareket yoktu.

Ölmüştü.

Çığlık atmak isteyerek ona bakakaldım. Yüreğim parampar-ça olmuştu, elimle ağzımı kapattım. Bir ses daha gelince arkamı döndüm ve gözlerim kısıldı. Işık çok parlaktı. Ayağa kalktım ve bakmaya çalıştım. Parlaklık yüzünden kim olduğunu göremiyordum ama dediği şeyi, net bir şekilde duymuştum.

"Ben de seni arıyordum."

***

Uyandığımda nefes nefese ve ter içinde kalmıştım. Jane yanımda mışıl mışıl uyuyordu, hiçbir şeyden haberi yoktu. Nefesimi kontrol altında tutmaya çalışarak rüyamda gördüğüm şeyi düşündüm. Sondaki erkek sesi, kanımı dondurmuştu.

Saat sabaha yakın olduğundan bir daha uyumadım. Kalktım ve bir bardak soğuk su içerek balkona çıktım. Kış mevsimi olduğundan hava aşırı derecede soğuktu, derin bir nefes aldığımda ağzımdan buhar çıktı ve anında rüyamı yeniden hatırladım.

Bu neydi? Genelde rüyalarımı pek hatırlamazdım ama bu unutulur cinsten değildi. Gelecekten bir rüya mıydı?

Ya o adam? Sesini hatırlayınca titreyip ürperdim. Korkmuştum. Rüya olmasına rağmen inanılmaz derecede gerçekçiydi ve beni korkutmuştu.

İçimden bir ses bu rüyanın önemli olduğunu fısıldayıp duruyordu.

Güneşin doğmasını elimdeki boş su bardağımla izledim. Battaniyeme daha çok sarıldım ve güneşin kızıllığı gecenin karanlığını dağıtmaya çalışırken kafamda sorularla durdum. Düşünmem gereken çok şey vardı.

Öncelikle, göbeğimdeki dövme gibi duran iz hâlâ yerindeydi ve artık geçeceğine dair inancımı kaybetmiştim. Geçmeyecekti.

İkincisi, Ardor'la olan gözetimimiz kalkmıştı ki bu sevindirici bir haberdi.

Üçüncüsü, Oscar'ı kaybetmiştim. Yüzüm asıldı.

Dördüncüsü, büyücüler kanımı almıştı. Nancy bana şişe vermişti ve içmemi söylemişti. Şaşkınlıkla, içeri girdim ve dolabımın ilk kapağını açtım. Kırmızı şişe orada duruyordu. Şişeyi elime aldım ve hafifçe salladım.

İçmeli miydim? "Nancy'ye güvenmiyor musun?" dedi iç sesim. Bilemiyordum. Kafam karışık halde şişeye bakarken, Jane kıpırdandı. Şişeyi hemen geri bıraktım ve Jane'e döndüm.

Saate baktı. "Erken uyanmışsın." Minik yüzü endişeyle kasıldı. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır." Ona gergin bir gülümseme yolladım.

Yatağımdan kalktı ve ben banyoya girdim. Battaniyeyi bir köşeye bırakarak bembeyaz mermerin üstünden küvete ilerledim. Uzun ve arındırıcı bir banyodan çıktığımda Jane gitmişti ve geçen sefer yaptığı gibi kıyafetlerimi ve notunu bırakmıştı. "Makyaj, Sarah!" yazan notuna yine gözlerimi devirirken gülümsemeden edemedim.

Bugün okul vardı. Yakında sınavlarımız da başlıyordu, buradaki okul sistemi biraz tuhaftı. Dersler eylülde başlıyor ve ocak ayına kadar sürüyordu, sadece bir kez geçiş denen sınavı oluyordunuz. Daha sonra okul tatile giriyordu ve gelecek eylülde başlıyordu. Aslında tembel bir öğrenci için ideal bir okuldu. Ama ben daha alışamamıştım.

Havaya somurtarak baktım, çok soğuktu. Gri, büyük örgülü, boynumu tamamen açıkta bırakan bir kazak giydim. Okula,

derse geldiğimde Blue da hemen peşimden sınıfa girdi. Zamanlamama minnet duyarak yerime oturdum.

Blue hepimize dinç bir gülümsemeyle baktı. Beyaz bir gömlek ve siyah yelek giymişti, kemik çerçeveli gözlüğü de her zamanki gibi siyahtı. Mavi gözleri ışıldadı.

Tahtaya döndü ve büyük harflerle *BÜYÜCÜ VE ELEMENTLER* yazdı. Defterimi açtım ve yazmaya başladım. Blue yatıştırıcı sesiyle anlatmaya başladı.

"Büyücüler, element üyeleri olan bizler gibi özel varlıklardır." Sesinde tuhaf bir ton vardı. Masanın önüne indi ve aralarda dolaşmaya başladı. "Büyücülük de tıpkı element olayı gibi, anneden veya babadan oğula geçen bir etkiye sahip. Irsi bir şey. Yani isteyen herkes büyücü olamaz."

Defterime not alırken anlamayarak durdum. Bir şey beni rahatsız etmişti. *Neydi?* Alnım kırıştı.

Sonra anladım. Gözlerim açıldı. Ardor da büyü yapmıştı ama o element soyluydu.

Elimi hafifçe kaldırdığımda Blue kaşlarını kaldırıp şaşkınlıkla bana baktı. "Evet Sarah?"

Yavaşça, "Yani, element üyeleri büyü yapamaz mı?" dedim.

"Hayır." Sorumu anlamsız bulmuş gibi bana baktı, sonra nazikçe, "Yapamazlar. Tabii herhangi bir büyücüyle arasında akrabalık bağı yoksa," diye devam etti.

"Yani melez değillerse," dedim farkında olmadan.

"Evet," dedi Blue yavaşça. Bana yine zirve gecesindeki gibi, aklımı okumak istercesine bakıyordu. Defterime döndüm. Kafam karışmıştı. Ardor'un bana söylemediği bir şey mi vardı?

Blue'nun dersinden sonra, resim dersi hocamızın ikinci dersinde izin alıp erken çıktım. Alana geldim, etrafıma baktım. Hava buz gibiydi ve yağmur başlamıştı. Kapüşonumu başıma geçirdim ve koşarak kütüphaneye geldim.

"Hey Damon." Kütüphane nöbeti tutan kişinin Damon olduğunu görünce gülümsedim, Lada olmamasına sevinmiştim.

Damon kusursuz bir gülümseme sundu. "Selam Sarah." Sonra alnı kırıştı. "Dersin yok muydu?"

"Erken çıktım." Gülümsedim. "Sakıncası yoksa..."

Bana saçmalama der gibi baktı, anında anlayışla gülümsedi. "Tabii ki yok." Sonra elindeki kitaba geri döndü.

Gülümseyerek kütüphanenin iç kısmına doğru ilerledim. Montumu çıkardım, içerisi oldukça sıcak ve loştu. Geçenlerde burada bulduğum *Element Tarihi* isimli kitabı elime aldım. Aradığım şey burada olmalıydı.

Ateş elementine ait kısmı açtım. Her elementin kendi soyadı olduğunu sanırım şimdi yeni öğreniyordum. Dikkatle soy ağacına bakarken Ateş elementlerinin soyadının Fire olduğunu gördüm, hiç şaşırmadım. Bizimki Water, Hava'nınki Air'dı. Ateş soyağacına dikkatle baktım. Ardor Fire, Claresta Fire ve diğer element üyeleri vardı. Babaları Phrkagias Fire, anneleri Lory Fire'dı.

Lory. Kitabı kapattım ve internetin başına geçtim. İnternet bu kısımda zor da olsa çekiyordu. Lory, Ateş elementi üyesiydi ve Phrkagias'ın uzaktan kuzeniydi. Lory'nin anne ve babasına baktım, onlar da element üyesiydi. Araştırmışken, Phrkagias'ın anne ve babasına da göz attım. Onlar da saf element soyluydu.

Kaşlarımı çatarak ekrana bakmaya devam ettim. Neydi? Nasıl olabiliyordu da Ardor büyü yapabiliyordu? Saf, Ateş elementi soylusu olmasına rağmen üstelik. Sonra kendime birden kızdım. Niye bu konuya bu kadar takılmıştım ki?

Ayağa kalktım ve kapıya bakmamla gözlerim açıldı. Ardor, kapıya yaslanmış beni suratında bir gülümsemeyle inceliyordu.

Kahretsin. Ne zamandır oradaydı?

"Selam," dedi mükemmel bir gülümsemeyle. Yüreğim hopladı ve boğazıma oturdu. Beni nasıl bu kadar etkileyebiliyordu?

"Selam," dedim yumuşak bir sesle. Bana yaklaştı ve bu bölümün kapısını kapattı. Sadece ikimiz kalmıştık. "Burada olduğumu nereden bildin?" diye devam ettim.

Siyah bir kazak giymişti, kot pantolonu vardı. Yanıma yanaştı ve alnıma serin bir öpücük kondurdu. "Susan'a sordum."

Susan aynı sınıfta olduğum Su elementi üyesiydi. Hiç konuşkan bir kız değildi, nasıl konuşturabildiğine şaşırarak Ardor'a baktım. Kızararak omuz silkti. "Belki biraz cazibemi kullanarak onu konuşturmuş olabilirim."

Ardor'un koluna ufak bir tokat attım. Güldü. Zavallı Susan. Ardor'un cazibeli haliyle ne kadar karşı konulmaz olduğunu biliyordum. Elbette dayanamamıştı.

"Dersten erken çıkmışsın." Ardor'un dudakları saçlarımda dolaşırken sesi boğuk çıkmıştı.

"Evet." Kahretsin. Ne diyecektim? "Blue'nun dersiyle ilgili ödevim vardı," dedim.

"Ondan hiç hoşlanmıyorum." Ardor bir adım geri çekildi ve bilgisayar masasına dayandı.

Kaşlarımı kaldırdım. "O çok tatlı bir öğretmen."

"Sana seni yiyecekmiş gibi bakıyor."

Ona şaşırarak baktım. Zirve gecesinden mi bahsediyordu? Kaşlarımı çattığım yere hafifçe dokundu. Yavaşça, "Zirve gecesi kötü bakıyordu," dedi.

Ah. Demek o da fark etmişti. Kızararak yalan söyledim. "Fark etmedim."

"Her neyse."

Derin bir nefes aldım ve Ardor'un gülümseyen yüzüne baktım. Ona sormak istiyordum ama nasıl soracaktım?

"Bir şey mi oldu Sarah?" dedi temkinlice.

Hadi söyle. Yüzüne baktım ve tek nefeste, "Nasıl büyü yapabiliyorsun Ardor?" dedim.

Ardor'un kusursuz yüzünden geçen sayısız duygu gördüm. Sonunda çenesi kasıldı, sinirlenmişti. "Bu nereden çıktı?"

Yavaşça, "Bugün Blue'nun dersinden," dedim. Anlamayarak bana bakınca devam ettim. "Sadece büyücülük soyundan olanlar büyü yapabiliyormuş, tıpkı element soyu gibi."

Ardor'un nefesini sıkıntıyla verdiğini duydum. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım, kızgın değildi. Üzgündü.

Üzgün olmasına dayanamayarak ona yaklaştım. Sarıldım. Kaskatıydı. Sonunda, "Bana anlatabilirsin," dedim. Kafamı kaldırdım ve çenesini yavaşça öptüm.

İçini çekti.

"Neler oluyor Ardor?" dedim.

Uzun süre düşündü. En sonunda, "Bugün yemekten sonra benimle gel," dedi kısık bir sesle. Başımı salladım ve ondan bir adım uzaklaşıp çantamla montumu aldım. Ardor da girişten montunu aldı.

Damon da bizimle yemekhaneye geldi, üçümüz yemekhaneye girerken Ardor'un ne sakladığını düşünüyordum.

Yemekler yine enfesti ancak iştahım yoktu. Aklım Ardor'daydı. Onu bu kadar üzen şey ne olabilirdi? Kafamı kaldırıp onun olduğu masaya baktım, o da bana bakıyordu. Gözlerimiz uzun süre kenetli kaldı.

Yemeği bitirip çıktım ve yemekhanenin köşesinde Ardor'u bekledim. Benden beş dakika sonra çıktı ve yavaşça üşümüş elimi tuttu.

Hiçbir şey demiyordu. Kraliyetin kapısından çıktık ve bir araba yanaştı. Ardor elimi bırakıp sürücü koltuğuna geçti. Yolcu koltuğuna oturdum ve araba hızlandı. Nereye gidiyorduk?

Yan gözle ona baktım. Profili kusursuzdu, dikkatli gözleri yoldaydı. Dudakları soğuktan daha da kızarmıştı ve özlemle içimi çektim. Bana kısa süreliğine döndü ve ona anında gülümsedim, buruk da olsa bana gülümseyebildi.

Nihayet araba bir tüy yumuşaklığında durduğunda ağzımı açıp konuşmak üzereydim. Ardor bana dönerek, "Geldik," dedi yavaşça.

"Tamam," dedim hemen. İndi ve ben de peşinden indim.

Bir tepeye gelmiştik. Kraliyetten oldukça uzaktı ve ters bir yerde kalıyordu. Shat'ın her yerinde olduğu gibi, burada da sayısız ağaç vardı, Ardor elimi tuttu ve peşinden gittim.

Beni bir yere getirdi, tepenin aşağısına baktım. Bir ağaç, yaprakları dökülmüş dallarını sarkıtmıştı ve bir şeyin yanında durduk. Ardor elimi bıraktı ve yere eğildi, o an anladım. Bu bir mezarlıktı.

Şaşkınlıkla Ardor'a baktım. Kafasını kaldırmadan, "Annem, Sarah," dedi. Sesi inanılmaz acı yüklüydü. "Bu mezar annemin."

Ardor'un sesindeki acı, soğuğun da etkisiyle titrememe neden olmuştu. Mezar taşına baktım, üstünde Mary Rose yazıyordu. Kafam iyice karışmıştı. Lory, Ardor'un annesi değil miydi?

Ardor, mezarlığı sulayıp dua ederken yanında şok içinde durdum. Bana bakmıyordu, sırtı bana dönüktü ama omuzları çökmüştü. Bu görüntüye dayanamadım ve gözlerimi kapattım.

"Sarah?" Gözlerimi anında açtım ve Ardor'a baktım. Aman Tanrım. Ağlamış mıydı?

"Ardor." Onu sarmak ve acısını hemen dindirmek istedim. Acaba elementlerle bunu yapabiliyor muyduk? Bana bakıp elini uzattı.

Hemen elini tuttum ve beraber, ağacın altında ıslanmamış bir banka oturduk. Ardor kollarını açtı ve hem üşümemek hem de onun yanında olmak için kollarının arasına girdim.

İlk önce onun bir şey demesini bekleyerek sustum. Mezar taşına bakıyordum. "Bu mezar annemin," diyen sesi kulağımda çınlıyordu.

Ardor keskin bir nefes alınca hafifçe ona baktım. Dikleştim ve kollarından çıktım, yine de tek kolunu belimde tutuyordu.

"Mary Rose," dedi yavaşça, adını sevgiyle söylemişti. "Benim öz annem. Kitaplarda yazıldığının tersine, Lory benim annem değil."

"Ben..." Gözlerine baktım. "Anlayamıyorum."

Ardor derin bir nefes aldı. Birden çökmüş gibi göründü. Ah Ardor, anlat bana.

"Mary Rose, bir büyücüydü." Sesi yumuşaktı. Şaşkınlıkla ona baktım, demek bu yüzden büyü yapabiliyordu. "Phrkagias, başa geçmeden önce –yani başta Hartes varken– Mary Rose'la birlikteymiş, ilk sevgilisi oymuş. Mary Rose sonra bana hamile kalmış."

Dikkatle onu dinliyordum, bir eli hâlâ belimdeydi. Boştaki elini sevgiyle tuttum.

Devam etti. "Phrkagias, Mary Rose'un büyücü olduğunu bilmiyormuş. O zaman da büyücüler kovulan varlıklarmış. Sonra..." Bana baktı. "Hartes ölünce Phrkagias başa geçmiş ve herkes ondan bir veliaht beklemiş."

"Ve sen doğdun," dedim yavaşça.

Başparmağıyla avucumun içinde daireler çizerken, "Evet," dedi. "Ve sonra Phrkagias, Mary Rose'un büyücü olduğunu öğrenmiş. Bu kabul edilemezmiş o dönemde. Phrkagias'ın kuzeni Lory, benim annemmiş gibi davranmış."

"Nasıl?"

Ardor gözlerini kapattı. "Kimseye gerçek annemin Mary Rose olduğunu söylememişler, herkes annemin Lory olduğunu sanmış."

Derin bir nefes aldım. "Anladım."

Ardor bana baktı. "Bunu kimse bilmiyor Sarah. Sadece Phrkagias ve ben."

Başımı salladım. Ardor'un canını yakan neydi?

Bakışlarımdan anlamış gibi, "Asıl önemlisi," dedi. "Phrkagias başa geçtikten sonra, Shat'taki bütün büyücüler yakalanıp öldürülmüş. Mary Rose'un da büyücü olduğu zaten o sıra ortaya çıkmış." Ardor derin bir nefes aldı, yakışıklı yüzü acıyla buruştu. "Phrkagias, bütün büyücülerle birlikte annemi de yakmış."

"Yakmış mı?" Titreyerek ona baktım.

Ardor başını salladı. İnanamıyordum. Bir insan sevdiği kadını nasıl yakardı? Nasıl öldürebilirdi? Kanım çekilmişti sanki.

Ardor mezara baktı. "Annem öldüğünde yedi yaşındaydım. Her şeyi hatırlıyorum."

Ardor'un üzgün yüzüne baktım. Tanrım. Yedi yaşında bir çocuğun annesinin ölümünü görmesi dehşet verici olmalıydı. Ona baktım ve sarıldım. Kollarını bana sıkıca sardı, sanki ben olmasam kendini kaybedecek gibiydi. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

Geri çekildi ve sıcak parmaklarıyla gözyaşlarımı sildi, ıslak yanağımı usulca öptü. "İşte bu yüzden," dedi yavaşça. "Büyü yapabiliyorum. Diğer Ateş elementi üyeleri gibi tam element soylu değilim Sarah." Yüzü acıyla karışık bir hüzünle gölgelendi. "Mükemmel değilim."

"Sen mükemmelsin." Ağladığım için sesim titremişti. "Sen hayatımda gördüğüm en değerli şeysin Ardor."

Ardor inanamayarak bana baktı. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Çünkü öylesin." Yüzünü avuçlarımın arasına aldım, karşımda sanki o an yirmi bir yaşındaki değil de, yedi yaşındaki Ardor vardı. Kırmızı gözlerini kırpıştırdı.

"Ne olduğunun önemi yok ki." Sesim yumuşacıktı. "Seni sen yapan soylu olman değil. Seni sen yapan..." Bir elim göğsüne kaydı, kalbinin üstünde durdum. "Burası," dedim. "Sen harikasın Ardor."

Derin bir iç çekti. Elim hâlâ kalbinin üstünde olduğundan kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordum.

"Sarah," dedi yavaşça, bana ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bakıyordu.

"Sen," dedim yavaşça. "Bu dünyada başıma gelen en iyi şeysin."

Bana gözlerinde bir parıltıyla, saf bir aşkla baktı. Yüreğim sızladı, içim gitmişti. Bana aşkla bakması, benim de ona öyle bakmama sebep olmuştu.

İçimi çekerek, tereddütle eğildim ve onu öptüm. Öpüşüme hemen karşılık verdi ve tereddüdüm dağıldı. Dudaklarını

çekmeden, "Sen," diye fısıldadı, "bu dünyada başıma gelen en güzel şeysin."

Gülümsedim ve onun da gülümsediğini hissettim. Başımı omzuna yasladım ve beni güçlü kollarıyla sardı.

Bir süre sonra, "Kate," dedi yavaşça.

Sırtım göğsüne yaslı halde kucağında oturuyordum. Hâlâ tepedeydik. Kafamı kaldırmadan dikkat kesildim.

"Kate ile böyle tanıştık." Sesi kısıktı. "Bana büyü yapabilmem için yardım ediyordu."

"Yani Kate de biliyor?"

"Evet." Gülümser gibiydi. "Ona bir arkadaşım için büyü kitapları aldığımı falan söylüyordum. Yemiyordu tabii. Sonra ona büyücü soylu olduğumu ve annemi anlattım."

"Böyle... öldüğünü biliyor mu?"

Vücudunun gerildiğini hissettim. "Hayır."

Gerilmesinden rahatsız olarak ona döndüm. Kaşları çatılmıştı. Dikkatlice, "Phrkagias'a kızgın mısın?" dedim. Salakça bir soruydu.

Kırmızı gözleri mezar taşına kilitlenmiş halde, "Evet," dedi. Sesi dondurucu bir soğukluktaydı. "Annemi öldürdüğünde günlerce şokta kaldım, Sarah. Kimseyle konuşmadım, konuşma yetimi kaybetmiş gibiydim. Ardini ve Damon olmasa..."

"Ah," dedim.

Ardor başını salladı. "O zamanlar kimseyle konuşmadım. Ta ki Ardini ile kaynaşana kadar. Ardini benden küçük olduğundan o zamanlar beş yaşında falandı." Aniden gülümsedi. "Çok tatlı bir kızdı, sürekli onunla oynamaya başladım. Bir de Damon ile. İkisi, benim resmen hayata dönmeme yardım ettiler."

İç çektim. Demek bu yüzden Ardini ile o kadar iyi anlaşıyordu.

Devam etti. "Sonra, on iki yaşımdayken Lada ile iyi anlaşmaya başladım." Bana dikkatle bakıyordu. "Ama Lada, Ardini gibi değildi. Ardini'nin bana sadece kardeşçe bir sevgi beslediğini biliyordum. Lada kesinlikle öyle değildi."

Tepkimi ölçmek için, gözlerini bir an bile benden ayırmıyordu. Birden, Ardini ve Lada'yı düşününce kaşlarım çatıldı. Ben, Ardor'u ne kadar da az tanıyordum. Ardini onun çocukluk arkadaşı, Lada da neredeyse on yıllık arkadaşı ya da sevgilisiydi, her neyse işte. Bu düşünce yüzümü buruşturmama neden oldu.

Ardor, yavaşça kaşlarımın çatıldığı yeri öptü. "Ne oldu?"

"Seni tanımıyorum ben," dedim yavaşça.

Neredeyse gülümseyerek, "Bu da ne demek?" dedi.

Hızla, "Ardini'ye baksana," dedim. "Ya da Lada. Seni kaç yıldır tanıyor ikisi de. Ben buraya geleli birkaç ay oldu sadece. Seni tanımıyorum." Sona doğru sesim titremişti.

Ardor'un gülümsemesi soldu. "Hayır," dedi ciddi bir ifadeyle. "Ardini ya da Lada beni çocukluktan beri tanıyor olabilir ama kimse beni böyle tanımıyor." Bana dikkatle baktı. "Sen benim kalbimi görebilen tek insansın. Benimle ilgili herkesten çok şey biliyorsun Sarah. Mağaram, annemin mezarı, melez olmam, Kate ile arkadaşlığım. Bunları sadece sen biliyorsun."

Ona baktım. Haklıydı. Ama kendimi hâlâ yetersiz hissediyordum. Geçenlerde mağarada hissettiğim yetersizlik hissi beni yeniden sardı.

"Ama..."

"Ama'sı yok." Ardor beni öperek susturdu. "Sen, beni en iyi tanıyan insansın."

Sözleri beni gülümsetti, Ardor'a daha sıkı sarıldım.

***

Araba, son hızla kraliyete yaklaştığında Ardor'a, "Tek tek girelim," dedim.

Bana anlamsız bir bakış attı. "Neden?" Ağzımı açtım ama ben sorusunu cevaplayamadan, "Gözetim kalktı Sarah," dedi. Uzanıp elimi tuttu. "Rahat olsana biraz."

İç çektim ve gülümsedim. Haklıydı. Ne çok stres yapıyordum.

Kraliyet kapılarının önünde durduk. Arabadan atladım ve Ardor da peşimden indi. Anahtarı görevliye verdi ve tutmam için elini uzattı. İstekle tuttum.

Akşam yemeğine neyse ki yetişmiştik. Aynı anda salona girdik, birkaç bakış hariç kimse bize bakmadı. Eskisi gibi bütün kafaların bize dönmemesine memnun olarak gülümsedim ve yemeğimi aldım. Ardor'u yanıma çektim ve Ardini, Damon, Claresta ve Reus'un olduğu masaya geldik.

Ardini'ye bir minnet gülümsemesiyle baktım. Şimdi neden Ardor'la bu kadar iyi anlaştığını anlamıştım, o da bana mükemmel bir gülümsemeyle baktı. Ardini'yi zaten seviyordum ama şimdi ona olan sevgim saygıyla birlikte katlanarak çoğalmıştı.

Yemeğimizi tatlı tatlı yerken Ardini eğildi ve bana sırıtarak "Çok mutlusun," dedi.

Ona sırıttım. "Seni seviyorum Ardini."

Sırıtışı daha da büyüdü. "Ben de seni Sarah."

Yemekhaneden çıktım, Ardor hemen yanımda belirdi. Biraz düşünceli görünüyordu ama ona sırıtarak bakınca o da bana sırıttı. Döndüm ve elini tuttum. "Mağara?" dedim.

Bana özlem dolu bir bakış attı. "Hadi o zaman."

Sırıtışımı gizlemeye gerek görmeden, kimseyi de umursamayarak Ardor ile ormana yöneldik.

Mağaraya en son geldiğimde yaşanan şeyi hatırlayınca kıpkırmızı kesildim. Neyse ki, hava soğuk olduğundan bu kızarmayı soğukluğa bağlayabilirdim. Mağara her zamanki gibi aşırı sıcaktı. Montumu çıkardım ve Ardor kendisininkiyle birlikte dolaba koydu.

"Şarap yok mu?" dedim, sesimde hafif bir ima vardı.

Hemen ima ettiğim şeyi anlayarak bana muzipçe gülümsedi. "Hayır," dedi.

Ardor dolabın yanında daha önce fark etmediğim bir müzikçalara dokununca odaya enfes bir müzik sesi doldu. Tekrar

dolaba eğilip, "Aslında," dedi. "Bunu yapmayı yarın geceye saklamıştım. Ama sanırım dayanamayacağım."

Beklentiyle ve merakla, Ardor'un bana dönük sırtına baktım. Müzikteki kadının sesi en üst noktalara çıkarken, Ardor elinde gümüş rengi bir kutuyla bana döndü. Yüzünde inanılmaz bir gülümseme vardı, nefesimi kesmişti.

"Doğum günün kutlu olsun Sarah."

Ardor'a şaşkınlıkla baktım. Doğum günüm mü? Bugün ayın kaçıydı?

"Nasıl?" dedim, büyüleyici gülümsemesine kayıtsız kalamayıp sırıtırken.

"Aralıkta doğduğunu biliyorum." Gülümsüyordu. "On yedi aralık."

Doğruydu. Ama bugün on yedi aralık mıydı?

"Saat daha on bir. Yani hâlâ on altı aralıkta sayılırız." Ardor elindeki kutuya baktı, biraz mahcup göründü. "Aslında dediğim gibi, seni yarın gece buraya çağırmayı planlamıştım ama sen bugün buraya gelmek isteyince, dayanamadım."

Ona kocaman bir sırıtışla baktım. "Ardor." Hayranlıkla iç çektim. Ayağa kalktım ve kollarına atladım. Güldü ve beni sıkıca sardı.

"Nereden biliyorsun?" dedim sırıtarak. Arkadaki müzikte kadın yavaşlamıştı.

Ardor'un dudakları kıvrıldı. "Belki Nancy ile tanışmış ve ondan bir şeyler öğrenmiş olabilirim."

Şaka mı yapıyordu? İnanamayarak, "Nancy ile mi tanıştın?" dedim.

Başını salladı. "Zirve gecesi," dedi. "Aslında niyetim babanla tanışmaktı ama Nancy'ye rastladım."

Yüzüm hemen buruştu, korkuyla, "Babamı gördün mü?" dedim.

"Hayır, Sarah." Gözlerini devirdi. "Sadece Nancy'yi gördüm. Çok sevecen bir kadın."

Gülümsedim. "Öyledir."

Ardor'un dudakları tekrar yukarı kıvrıldı. "Biraz senin hakkında konuştuk."

"Ya?" Sırıtıyordum.

Ardor güldü. "Doğum gününün yaklaştığını söyledi. Hemen gidip sana bir şeyler hazırladım." Aramızda neredeyse ezilen kutuyu kaldırdı, gümüş grisi kutu loş ışıkta parladı.

Kutuyu elinden aldım. Yavaşça çevirdim ve sırıttım.

Kutuyu açınca hayranlıkla baktım. Gümüş zincirli bir kolyeydi. Safir kolyeme çok benziyordu ama çok daha güzeldi. Gümüş zincirinin ucunda ters taraflara dönük iki hilal vardı, ortasında da tozpembe bir inci parlıyordu. O kadar narin ve güzeldi ki, içimi çektim.

"Ardor." Kafamı kaldırıp ona baktım. "Bu çok güzel."

"Beğendiğine sevindim." Gülümseyişi nefes kesiciydi. "Takayım mı?"

Başımı salladım ve arkamı döndüm. Bugün boynumu açıkta bırakan gri kazağımı giydiğime memnun olmuştum. Ardor kolyeyi elimden aldı ve nazikçe boynuma taktı, taşın soğukluğu tenime değince ürperdim.

Ardor, yavaşça eğilip boynumu öptü. Sıcak dudaklarının arasından, "Çok güzel oldu," diye mırıldandı.

Gülümsedim, ona döndüm. Yüzünü ellerimin arasına aldım. Yüzümü buruşturarak, "Yaşlanıyorum," dedim.

Kahkaha attı, gülüşü o kadar güzeldi ki. "Ben de genç sayılmam, hanımefendi."

Şaplak attım, daha da güldü. "Hanımefendi demek."

Başını salladı ve beni kollarıyla sardı. Başımı göğsüne yasladım ve ne kadar şanslı olduğumu düşündüm. Ardor'a sahip olduğum için dünyanın en şanslı kadını sayılabilirdim.

Ardor'la, yumuşak müziğin eşliğinde yavaşça dans ettik. Aslında daha çok, başım onun göğsünde ve gözlerim kapalı, o da beni sıkıca sarmış olarak bir oraya bir buraya sallandık. O kadar

mutlu ve huzurluydum ki Shat'a geldiğim için ilk kez bu kadar iyi hissediyordum kendimi.

Düşünmüyor da değildim. Shat'a gelmeseydim büyük ihtimalle şu an üniversiteye başlamış olacaktım. Üniversitede de Ardor'dan daha az yakışıklı birine âşık olup peşinden koşardım. Finaller, vizeler ve sayısız şeyle uğraşırdım. Büyücüler tarafından yaralanmaz, Ardor'a âşık olmaz, melez kız olamazdım.

O geceyi, Ardor'un kolları arasında huzurla geçirdim. İkimizin de birbirimize ihtiyacı vardı. Onun annesiyle ilgili gerçekten sonra, bana daha da yakınlaştığını ve artık birbirimizi daha iyi anladığımızı düşünüyordum.

"Mükemmel değilim," demişti. Huzurla uyuyan yüzüne baktım. Saçmalıktı. Ardor, gördüğüm en mükemmel insandı, aksini düşünmek salaklıktı.

Sabah, birlikte mağaradan çıktık. Beni Mavi Saray'a yakın bir yerde bırakırken uzunca öptü, az daha kendimden geçecektim. Mavi Saray'a girdim, kapıyı yavaşça kapattım. Arkamı döner dönmez, Kyle'ı altın çeşmenin başında buldum.

"Kyle?" Elimi göğsüme koydum, ödüm patlamıştı. Yine beni mi beklemişti?

Kyle, diğer zamanların aksine, oldukça sakin ve mutlu görünüyordu. Elinde bir paket vardı ve bana uzatırken şaşkınlıkla ona baktım.

"İyi ki doğdun Sarah."

***

Gözlerimi kırpıştırdım. "Sen nereden..."

Omuz silkti. Yüzü biraz utanmanın etkisiyle kızardı. "Babana sordum."

İç çektim. Kyle, arabayla bizi gezdirdiği gün babamla gayet iyi anlaşmıştı. Ne kadar iyi anlaştıkları da buradan görülebiliyordu.

"Kyle." Yüzüne bir gülümsemeyle baktım. "Hiç gerek yoktu."

Paketi aldım, bana yine mahcupça gülümsedi. "Saçmalama. Doğum günlerini severim." Omuz silkti.

Paket ağır değildi, hafifçe kırmızı kâğıdını yırttım. Kutuyu açtım ve içindeki mavi renk örgülü kazağa baktım. Çok güzeldi.

"Bu..." Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. "Çok güzelmiş."

"Beğenmene sevindim." Yüzü gevşedi, gülümsedi.

Gülümsedim. "Hiç gereği yoktu aslında."

Bana saçmalama der gibi baktı. Sonra yavaşça, "Nereden böyle?" dedi. Temkinlice, "Ardor'dan mı?" diye devam etti.

Başımı salladım, her seferinde oradan geliyordum zaten. Kutunun kapağını kapatıp merdivenlere yöneldim. Kyle peşimden geldi. Merdivenleri çıkarken, "Artık gözetimde değiliz," dedi yavaşça.

Ona dönüp gülümsedim. "Ayrılıyor muyuz yani?"

Sırıttı. "Beni terk edeceğini sanıyordum."

Ben de sırıttım. Odama gelince durdum ve ona baktım.

"Bak Kyle," dedim boş yere, zaten bana bakıyordu. "Benim için yaptıklarına minnettarım. Hiç gereği yokken beni kurtardın, üstelik tek sefer de değil." Yüzüm buruştu, aklıma Emily'nin beni gördüğü gece gelmişti. "Gerçekten sana minnettarım. Sen iyi birisin." Ona gülümsedim ve yaklaşıp yanağına dostça bir öpücük kondurdum. "Görüşürüz."

Kyle arkamdan şaşkın ve kızarmış halde bana bakarken odama girdim.

"Sürpriz!" Jane üstüme atladı ve kucağımdaki paketle yere düştük.

"Jane!" Onu azarlamaya çalışırken kolumu tuttu ve beni kaldırdı. Sonra bana sıkıca sarıldı.

"İyi ki doğdun Sarah!" Sonra bana minik bir paket uzattı.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Gülümsedim ve elinden paketi alırken yüzüme oturmuş gülümsememle ona baktım. "Ne gereği vardı?"

"Olur mu?" Bana otuz iki diş sırıtıyordu. "Toulina akşama parti düzenliyor."

"Şaka yapıyorsun." Ona şaşkınca baktım.

Jane başını salladı. "Hayır." Zıplayıp yatağıma oturdu. "İsteyen herkes gelecek. Büyük organizasyon."

Sıkıntıyla gözlerimi devirdim. Paketleri makyaj masama bırakıp banyoya girerken Jane hâlâ akşamki plandan bahsediyordu.

***

"*Doğum günün kutlu olsun tatlım.*"

Nancy'nin mükemmel elyazısını hemen tanımıştım. İç çektim ve benim için ördüğü atkıyı okşadım. Gözlerim dolmaya başlamıştı. Bu hediyeyi gitmeden Jane'e bırakmıştı, Jane de *büyük organizasyon* için yardıma gitmeden kutuyu bana bırakmıştı. Aynı kutuda babamdan da bir saat vardı.

Doğum günleri aslında eğlenceliydi ama ben çok göz önünde olmayı sevmezdim. Ki bu partide oldukça göz önünde olacaktım.

Sıkıntıyla aynada kendime baktım.

Jane neyse ki, siyah ve dar bir elbise almıştı, akşam ne giyeceğimi düşünmek zorunda değildim. Elbise o kadar güzeldi ki, bunun Jane'e kaça patladığını merak ediyordum.

Mavi Saray'dan çıktığımda etraf bomboştu. Beyaz Saray'ın kokteyl kısmına ilerledim, birkaç ay önce bu kısımda kabul töreni olmuştu. İç çektim, zaman ne çabuk geçmişti.

Parti gerçekten aşırı kalabalıktı, sanırım bütün element üyeleri buradaydı. Dikkatle göz gezdirdim, Oscar'ı görmek istiyordum ama göremedim. Oscar'la onu bıraktığım günden beri konuşmuyorduk.

Neyse ki Lada da gelmemişti.

"Sarah!" Ardini, toz pembe elbisesi içinde bana nefes kesici bir gülümsemeyle bakarken yanıma koştu. Bana kocaman sarıldı, sırıttım. Damon, Reus, Ertha ve diğerleri yanıma ulaştı. Birden odak noktası ben olmuştum.

Hafif utanıp kızararak, "Teşekkürler," diye mırıldandım herkese. Geri çekilip etrafıma baktım. Gözlerim hâlâ Oscar'ı arıyordu.

Cidden gelmemişti. Bir umutla da olsa geleceğini düşünmüştüm. Belki gelirdi, hatta yeniden arkadaş olurduk sanmıştım. Yüzüm buruşurken uzun zamandır Oscar ile tekrar arkadaş olmayı beklediğimi fark ettim. Rahatsız edici bir düşünceydi.

Biraz sıkılarak Ardor'un yanıma gelmesini izledim. Yüzünde meleklere özgü bir gülümseme vardı, ister istemez tüm sıkıntım dağıldı ve mükemmel gülümsemesine buruk bir karşılık verdim.

"İyi ki doğdun," derkenki sesi, dün geceki kaçamak buluşmamızın ve doğum günü kutlamamızın izini taşıyordu.

"Teşekkürler," dedim yavaşça.

Phrkagias alana girince şok içinde baktım. Bütün element üyeleri, Oscar ve Lada hariç, buradaydı. Jane'e baktığımda sırıttığını gördüm, hakkını vermeliydim. Büyük bir organizasyondu.

Kutlama müzikle devam ederken Phrkagias mikrofonu eline aldı ve dikkatler bir süreliğine de olsa, benden ona döndü. "Sevgili Sarah'mızın doğum günü kutlu olsun!" Alkış koparken sırıttım.

Ve içeri, hayatımda gördüğüm en büyük pasta girdi. Tanrı aşkına. Bu kocaman pastayla Shat halkı bile doyardı. Pasta birkaç katlıydı, mavi ve beyaz renklerden oluşuyordu. Pastanın üstünde su damlaları şeklinde kremalar ve balık, yunus balığı falan vardı. O kadar güzel görünüyordu ki kesmeden önce uzun süre inceledim, en son annem öksürünce kesmeyi akıl edebildim.

Herkes oldukça eğlendi, ben de dahil. İnanılmaz derecede çok hediyem olmuştu. Hayatımda daha önce bu kadar büyük bir doğum günü partisi, pastası ve hediyeleri almamıştım.

Mavi Saray'a geldiğimizde yorgunluktan ölmek üzereydim. Jane benden izin isteyerek kendi odasına gitti, ben de odama

girdim. Işıkları yakmadan, mükemmel manzaralı balkona bakım. Kapı açıktı ve içeri giren ışık ortama loş bir etki bırakmıştı. Kafam karışarak bir süre durdum, ben ne zaman bunun kapısını açmıştım?

Fazla oyalanacak kadar dinç olmadığımdan, önüme döndüm ve elbisemi çıkardım. O sırada arkamdaki kapı hareket etti ve çığlık attım. Elbise elimden düşerken biri ağzımı kapattı.

Ölecektim.

15. Bölüm

"Tanrı aşkına, Sarah!" Oscar, gözlerime dikkatle bakınca debelenmeyi bıraktım.

Elini ağzımdan çeker çekmez, "Oscar?" dedim şaşkınlıkla. "Burada ne yapıyorsun?" Oscar, bir adım geri çekildi. Sonra telaşla, "Buraya nasıl girdin?" dedim.

Kafasını yana çevirip bana pijamalarımı uzatınca çıplak olduğumu –sadece sutyen ve külotla olduğumu– hatırladım. Kıpkırmızı kesildim. Elinden pijamalarımı alıp aceleyle giydim.

Bana döndü. Tanrım. Oscar'ı o kadar özlemiştim ki. Saçları dağınıktı ve loş ışıkta kahverengi parlıyordu. Bana okuyamadığım bir ifadeyle bakıyordu.

Dayanamadım, onu bıraktığım zamanki beklentim ve özlemim birleşti ve kollarına atladım. O da bunu yapmamı bekliyormuş gibi beni anında kollarına aldı, yüzümü omzuna koyarken kendimi tutamadım ve ağladım. Beni kollarında sıkıca tutup saçlarımı okşadı ve hiçbir şey demedi.

Geri çekildim ve yakışıklı yüzüne baktım. Bana gözlerinde hafif yaşlarla bakıyordu. "Seni bırakacağımı mı sandın?" dedi yavaşça. "Sen istemiyorsun ama dayanamadım."

"Buraya nasıl girdin?" diye fısıldadım.

"Herkes partideydi." Yüzü sıkıntıyla buruştu. "Ben de girip odanda bekledim."

"Bunca saat mi?"

"Evet," dedi yavaşça, içime işleyen bir şekilde baktı. "Bunca saat."

Oscar'ın yüzüne baktım. Ona olan özlemim gün yüzüne çıkarken boğazımdaki kuruluk gitsin diye yutkunmak zorunda kalmıştım. Burada, odamdaydı. Oscar yanımdaydı.

"Ben..." dedim yavaşça, ne diyeceğimi bilemeden. "Özür dilerim." Sesim titredi.

Oscar ayıcıklı pijamama baktı, dudakları alayla kıvrılırken, "Özür dilemene gerek yok prenses," dedi yavaşça.

İstemsizce sırıttım. Cebine uzandı ve içinden bugün aşina olduğum bir paket uzatırken eğilip alnımdan öptü. "Mutlu yıllar."

Paketin yumuşak yüzeyini okşadım, yavaşça kapağını kaldırdım. İnci küpeler loş ışıkta parlarken ağzımdan bir "ah" çıktı. Çok güzellerdi.

"Seni görmemek o kadar zor ki." Oscar'ın sesi acı doluydu. "Dayanamadım."

"Üzgünüm," dedim, kahverengi gözlerine baktım. "Ben de seni partide görmeyince unuttun sanmıştım."

"Seninle ilgili şeyleri unutmuyorum Sarah." Sesi bana ulaşırken titrememe engel olamadım. "Unutamıyorum işte."

Elinden tuttum, şaşkınlıkla baktı. Onu balkona çıkarmadan kapıyı kilitledim, Jane her an pat diye girebilirdi. Birlikte balkona çıktık ve yan yana oturduk.

Shat'ın nefes kesici manzarası beni hiç ilgilendirmiyordu, doğrudan Oscar'ın yüzüne baktım.

"Benimle hiç konuşmayacaksın sanmıştım," dedi yavaşça. "Odana girerken tereddüt yaşadım."

"Ama burada olmana çok memnunum." Uzanıp soğuk elim-

le sıcacık elini tuttum. İki elimi de avucunun içine alıp ısıtmaya çalıştı.

Uzun süre, uykumun gelmesine aldırmadan ve biri görecek diye korkmadan soğuk havada Oscar ile doyasıya konuştuk. Her şeyden önce Oscar benim yakın bir arkadaşımdı; benim koruyucum olmuş, beni ilk kez öpmüş, büyücülerden korumuş olan çocuktu. Onu Ardor gibi olmasa da seviyordum işte, bu inkâr edilemezdi. Ve hayatımdan çıktığı anda boşlukta gibi olmuştum, hep bir yanım eksikmiş gibiydi.

Oscar saatine baktı. "Gitmeliyim."

"Nasıl gideceksin?" Gözlerine baktım. "Herkesin uyuduğundan emin olamayız."

Oscar o sevdiğim alaycı gülümsemesi yüzüne yerleşirken, "Kapıyı kastetmedim," dedi. Eğilip uçuruma baktı.

İnanılmaz bir şokla ona baktım. "Şaka yapıyorsun."

"İzle beni."

Ve sonra Oscar'ın elini balkonun alt kısmındaki dallara uzatmasını, dalları okşamasını ve bir şeyler mırıldanmasını izledim. Sonra yavaşça, balkonun alt kısmından Mavi Saray'ın altındaki ağaçlık kısma inen ağaçların eğilip bükülerek bir *yol* oluşturmasını da aynı şaşkınlıkla izlemeye devam ettim.

Kocaman ağaç, inanılması zor bir şekilde eğilip bükülerek Oscar'ın kolayca inebileceği, merdiven şeklinde bir yol oluşturmuştu. Oscar'a dehşete düşmüş bir ifadeyle baktım. Bana dönüp sırıttı. "Aslında bu iyi fikir," dedi. "Geceleri kaçak gibi odana girebilirim artık."

Sırıttım. "Dikkat et."

Oscar döndü ve alnıma sıcak bir öpücük kondurdu. "Elbette." Sonra, ağacın oluşturduğu yoldan yavaşça inip ağaçlık kısımda gözden kaybolmasını izledim.

***

Sabah, yorgun bir şekilde uyandım ve hazırlanıp hemen alana koştum. Girer girmez Ardor'u gördüm ve bana bir gülümsemeyle baktı.

"Günaydın." Yavaşça, kimse görmeden beni yanağımdan öptü, utanıp geri çekildim. Ardor gülerek elime ok tutuşturdu.

Yüzümü buruşturdum. "Yine mi?"

Ardor başını sallarken eğlenmiş görünüyordu. O sırada yanımıza aptal sarışın Ecrin geldi. Yüzüm daha da asıldı.

"Ardor," dedi tiksindirici bir yılışıklıkla. Sarışına gözlerimi kısarak bakıyordum.

"Bir şey mi var Ecrin?" dedi Ardor, gayet düz bir sesle.

Ecrin bana anlamsız bir bakış atarak, "Evet," dedi. "Phrkagias seni acilen çağırıyor. Önemli olduğunu söyledi."

Ardor bana döndü, sonra tekrar Ecrin'e dönüp, "Alan eğitimim olduğunu bildiğinden eminim. Öğlen geleceğimi söyle."

"Ama..."

"Öğlen," dedi Ardor sertçe. Ecrin daha fazla bir şey diyemeden yanımızdan uzaklaştı.

"Baban kızabilir," dedim yavaşça. Ardor bana baktı, dediğimi duymazdan geldi. "Hadi çalışalım."

Ardor ile çalıştıktan sonra yemekhaneye geldim. Ardini'nin yanına otururken aklım hâlâ Ardor'daydı. Bir süre sonra yanımıza Damon, Stella, Kyle, Adam, Charles ve diğerleri geldi.

Birden Stella'nın Noel eğlencelerinden bahsettiğini duydum, aniden herkes neşelenmişti. Keşke Ardor da yanımda olsaydı diye düşündüm ama neşelenmeye çalıştım. Mutluydum, her şeye rağmen. Ardini elimi sıktı, ona gülümsedim.

***

Gözlerimi kısmen karanlık bir yerde açtım. Derin bir nefes verdim ve nefesim tekrar garip bir şekilde bana ulaştı. Ağzımın bağlı olduğunu o an anladım.

Etrafta kimse yoktu, karanlıktı. Her şey o kadar gerçekçiy-

di ki rüyada olduğumu fark edemiyordum. Iris, görüş alanıma girdiğinde korkuyla ona baktım. "Sana ne yapacağımızı biliyor musun?" dedi pis bir sesle.

Titreyerek başımı hayır anlamında salladım. Neden rüyamda Iris'i görüyordum? Bana doğru eğilip, "Tam istediğimiz gibi," dedi sanırım bir başkasına. Benimle konuşmuyordu.

Arkadan daha önce duyduğum bir erkek sesi, "Gözlerini kapat," dedi. "Beni görmemesi gerekiyor."

Gözlerim kapandı ve uzun süre tek duyduğum şey kendi nefesim oldu. Sonra ayak sesleri duydum ve eş zamanlı olarak, sağ ve sol kolumda iğne hissettim. Çığlık çığlığa bağırmaya başladım. Ağzım kapalı olduğundan çığlıklarım boğuk çıkıyordu.

Acı o kadar gerçekçiydi ki nefes nefese uyanmama neden olmuştu. Ter içinde, kollarıma baktım. Hiçbir şey yoktu.

Başımı yastığıma geri yasladım. Rüya görmezdim ve bu, oldukça acılı ve gerçekçi olmuştu. O adam kimdi? Iris benden ne istiyordu? Kafamda sorularla uyumaya çalıştım. İşin peşini bırakmayacaktım.

Sabah uyandığımda, kafamda oldukça fazla soru ve içimde tuhaf bir korku vardı. Etrafıma baktığımda yine balkonumun kapısının açık olduğunu gördüm. Jane mi açık bırakmıştı? Balkona yaklaştım ve kapısını tam kapatacakken, balkonun üstündeki şeyi fark ettim.

Kanlı, kırılmış bir ok vardı. Çığlık attım ve kapıyı anında kapattım. Jane çığlığımı duyup odama gelmişti. "Ne oldu Sarah?" dedi aceleyle, bir elini de ileri uzatmıştı.

Jane ben konuşamadan yanıma geldi ve oku gördü. Konuşamıyordum, gece gördüğüm rüyanın etkisi beni ele geçirirken korkuyla titredim. Jane gelip beni sardı ve yatağıma oturttu. Bir bardak su verdiğinde hâlâ balkondaki oka bakıyordum.

Jane elinde bir bezle oku yerinden aldı ve aşağıya baktı. Titreyerek, "İçeri gel Jane," dedim.

Jane elindeki okla içeri girdi. Burnumu çektim ve, "Lütfen yok et onu," dedim kısık sesle.

"Sarah bence Toulina..."

"Hayır." Sesim sertti. "Kimse bilmeyecek."

Jane de küçük kaşlarını çattı ancak dediğimi yaptı. Oku bir kaba koydu ve ateşe vermesini dehşet içinde izledim. Kafam karışık halde, bu işi kimin yaptığını anlamayarak öylece durdum. Bu oku her kim bıraktıysa bir mesaj vermeye çalışıyordu. Mesajın ne olduğu da gayet açıktı.

Beni öldüreceklerdi.

Bir hafta sonra

"Dikkat, balonlar!" Ardini elindeki balonları hemen yanımdan geçirirken kafamı eğip güldüm. "Her şey tamam mı?" dedim.

"Hayır!" Ardini iç çekti. "Hillary'yi bulmam gerek."

Başımı salladım.

Noel zamanı gelmişti ve her Noel'de, Shat ırklar arası yapılan bir parti düzenliyordu. Parti o yılın en önemli olaylarından biriydi, Shat etraftaki komşu ülkeleri çağırırdı. Gece çok önemliydi ve çağrılan bütün ülkelerin gelmesi beklenirdi. Sorcier'ye bile davet götürülürdü ancak son yıllarda büyücülerin ülkesine kimse davet götürmek için gitmemişti, bugün de kimse gelmelerini beklemiyordu.

Noel Balosu alanda yapılırdı. Birkaç futbol sahası büyüklüğündeki alanın işe yarar tek yönü element üyelerinin eğitilmesi değildi, burada, sonradan öğrendiğime göre, organizasyonlar ve gösteriler yapılıyordu.

Ardini, her sene Noel Balosu'nu organize eden kişiydi. Ona bu sene ben yardım ediyordum; kocaman alanı süslemek, yemekleri ayarlamak, davetlileri çağırmak, müzikleri ve şenlikleri düzenlemek bir haftamızı almıştı. Bu olay yüzünden, şu dövme olayını ve elementleri araştırmaya vaktim olmamıştı. Ardor, Oscar ve Kyle'la da buraya yardıma geldikleri zaman görüşüyordum.

Ardini yanıma geldi, Hillary hemen peşinden elinde birkaç tepsiyle geçti. "Sarah." Elimi tuttu, bana gülümseyerek baktı. "Çok yoruldun, git biraz dinlen. Gece önemli olacak."

Ardini'ye gülümsedim, elimdekileri Hava yardımcısı Summer'a bıraktım, yavaşça süslere değmeden alandan çıktım.

Mavi Saray'a geldiğimde cidden yorulmuştum. Odama girip yumuşacık yatağıma kendimi bıraktım, daha öğlen bile olmamıştı. Balo, akşam dokuzda başlayacaktı.

Dolabımı açtım ve dün Jane ile aldığımız elbiseye baktım. Shat dışına çıkarken Oscar da gelmek için ısrar etmişti, önce kabul etmesem de gördüğümüz kanlı oktan sonra Oscar'ın yanımızda olmasının iyi olacağını düşünmüştüm. Üçümüz Shat'ın en pahalı mağazalarından birinde alışveriş yapmıştık. O oktan da kimseye bahsetmemiştik, Jane oku yok etmişti.

Elbiseye içim giderek baktım. Safir kolyemle aynı renkteydi, üzerinde sadece ışıkta parlayan koyu kırmızı küçük noktalar vardı. Uzundu, omuzlarımı ve göğüslerimin birazını açıkta bırakan bir dekoltesi vardı. Safir kolyemi, Ardor'un kolyesini ve Oscar'ın aldığı inci küpeleri takacaktım.

O sırada dolabın en köşesinde, Nancy'nin gitmeden bana verdiği kırmızı şişe dikkatimi çekti. Şişeyi elime aldım ve dikkatle baktım, Nancy gittiğinden beri elime almamıştım ve Nancy içmemi söylemesine rağmen hâlâ içmemiştim.

Nancy'ye güvenmeliydim. Bugün baloya kara büyücülerin gelmesi beklenmiyordu ancak Sorcier'deki diğer büyücüler gelebilirdi ve her büyücü benim gözümde bir tehlike oluşturuyordu.

Şişeyi açınca burnuma çilek kokusu geldi. Şişe küçücüktü, ağzıma dayadım ve birkaç yudumluk sıvıyı bir dikişte içtim. Tadı da çilek gibiydi, çilekli süt içmiştim sanki. Şişeyi yerine koydum ve o sırada odama Jane girdi.

Biraz uyumaya karar verdim ve Jane de elbisesini elinde döndürürken gülümseyerek yatağıma uzandım.

***

Karnım ağrıyordu. Karnıma attığım elime biri şiddetle vurdu.

"Kıpırdama!"

Elimin acısını görmezden gelmeye çalıştım. Adamın yüzünü göremiyordum, gözlerimde bandaj vardı. Bandaj aniden çıktı ve bir an hiçbir şey görmedim. Gözlerimi kırpıştırdım ve kendime baktım.

Ellerim açıktı ancak ayaklarım bağlıydı. Başımda dikilen adamı göremiyordum, yüzüme ışık vuruyordu ve o da ışığın gerisinde duruyordu.

"Merhaba Sarah." Adamın önünde biri kıpırdadı. Kadın, ışığın önüne geçti.

Bu, Iris'ti.

"Sarah?"

Gözlerimi titreştirerek açtım ve Jane'in üzerime eğilmiş yüzüne baktım. Rüyamdan uyandığıma emin olmak için, "Jane?" dedim tereddütle.

Rahat bir nefes verip dikleşti. "Hadi, uyan. Hazırlanmalıyız."

Rüyamın etkisinden sıyrılmak için banyoya koştum. Hızla bir duş aldım ve aynada yüzüme baktım. Sanki... değişmiş gibiydim. Değişik hissediyordum.

Banyodan çıktım ve pembe elbisesi içinde, kısa boyunun da etkisiyle tam bir prenses olan Jane'e baktım. İnanılmaz tatlı olmuştu ve küçük bir kız çocuğuna dönmüştü.

Jane, elbiseyi giymeme yardım ederken kendimi tuhaf hissediyordum. Rüyamı hatırladım ve elim otomatik olarak karnıma gitti. Karnımda şiddetli bir ağrı hissetmiştim ve inanılmaz gerçekçi gelmişti.

Ayrıca, o kadının Iris olduğunu görmüştüm ama arkasındaki adamı görmemiştim. Kimdi? Acaba o da Blue muydu? Kafamı salladım. Bugünkü balo çok önemliydi, dikkatim dağılmamalıydı.

Jane, "Tamamdır," dedi. Bana baktı ve yüzünde bir hayranlık ifadesi belirdi. "Sarah, harika oldun."

Aynaya baktım. Saçlarım sıkı topuz yapılmıştı, elbise tenimle bütün olmuş gibiydi. Oscar'ın aldığı inci küpelerim ve Ardor'un hediyesi kolye harika görünüyordu. Makyajım ustalıkla yapılmıştı, gülümsedim. Güzel olmuştum.

Mavi Saray'ın önünde, Ardor beni bekliyordu. Baloda herkesin kavalyesi vardı, Ardor tabii ki benim kavalyem olmuştu.

Ardor bana döndü, yüzünde bir an hayranlık ifadesi belirdi. Bana hayranlıkla bakarak, "Sarah," dedi. "Göz kamaştırıyorsun."

Ona baktım. Safir elbiseme uygun olarak, lacivert bir takım elbise giymişti. Sarı saçları dağınık ama güzeldi, kırmızı gözleri yoğun bir şekilde parlıyordu. Mükemmel olması daha da katlanarak önüme serilmişti. Resmen nefesim kesilmiş gibi ona baktım. "Bana diyene bak."

Gülümsedi. Kolunu tutmam için uzattı. "Buyurun prenses."

Gülümsedim ve Ardor'un kolunu tuttum. Topuklularla yürümekte zorlansam da hiç bozmadan Ardor'un koluna yapıştım, o da sıkıca beni tuttu.

Alan, ışıl ışıl parlıyordu. Ardini muhteşem bir iş başarmıştı. Ardor ile alana giriş yaptığımızda hemen Stella ile Kyle'ı gördüm, gülümsedim. Stella, Kyle'ın ona kavalyelik teklif ettiğini söylemişti, onun adına inanılmaz sevinmiştim. Kyle, siyah takım elbisesiyle inanılmaz yakışıklı olmuştu, aynı şekilde Stella da güzellik yarışması olsa birinci gelecek kadar harika görünüyordu.

Ardini, hızla yanımıza geldi. Sarı-turuncu mini elbisesi oldukça güzeldi, önü boğazına kadar kapalı, sırtı ise açıktı. Beyaz saçları dümdüz iniyordu, harika olmuştu.

"Yerlerinizi alın," dedi Ardini hızla. Heyecanlı görünüyordu. "Herkes gelmiş. Hatta Sorcier'den gelen bile var."

Korkuyla, "Sorcier mi?" dedim.

Ardor elimi sıktı. "Bir şey olmaz."

Ardor'un elini sıkıca tuttum.

Alanın üstü Ardini ile planladığımız gibi devasa bir camla kapanmıştı. Kar yağıyordu ve camın üstünde güzel şekiller bırakıyordu. Alanın sadece giriş kapısı açıktı ve oradan biraz soğuk geliyordu, onun haricinde alanın içi sıcacıktı. Ve koskoca alan tıklım tıklım doluydu. İnanılmaz bir kalabalık vardı, bir uçtan bir ucu göremiyordum.

Kafamı çevirirken aniden Oscar'ı gördüm.

Gülümsedim, o da bana kırık bir gülümseme yolladı. Ardor'un kavalyem olmasına içerlediğini biliyordum ama bir şey yapamazdım. O da Claresta ile gelmişti.

Program, dans, hediye çekilişi, kutlama ve yemek şeklinde ilerleyecekti. Ardor'a döndüm.

"Kıskanmaya başlıyorum," dedi yavaşça, gülümsüyordu.

"Neden?"

Hafifçe gözlerini devirdi. "Erkeklerin kilitlenip sana baktığını fark etmedin mi?"

"Asıl ben ne yapayım?" dedim somurtarak, uzanıp elini tuttum. "Bütün kızlar *ah-umarım-benimle-dans-eder* bakışıyla sana bakıyor."

Ardor kahkaha attı. "Gördüğüm tek kız sensin Sarah." Bir elini belime atıp beni daha da yakınına çekti. Kulağıma eğilip, "Nefes kesicisin," diye fısıldadı.

Kızardım. Dudağımı ısırıp gülümsedim. Burnunu hafifçe boynuma sürttü, titredim.

Damon öksürdü, Ardor geri çekilirken ben gülüyordum. "Siz de gözetim kalktı diye iyice serbestleştiniz." Damon da gülüyordu.

Jane yavaşça, "Phrkagias'ın sizin sevgili olduğunuzu öğrenmemesi iyi olur," dedi. "En azından bugün."

Haklılardı. Ne kadar istemesem de Ardor'dan azıcık uzaklaşmaya çalıştım, o ise belimi bırakmadı ve yakınımda durmaya devam etti.

"Bugün babamın bize dikkat edeceğini sanmıyorum." Ardor, başıyla bizden birkaç masa uzakta duran, ayaktaki üç kişiyi işaret etti. "Onlarla ilgilenecektir."

"O, Barbara Pascal mı?" Damon inanamıyormuş gibi baktı. Ardor başını salladı, ona dönüp, "Kim o kadın?" dedim.

Ardor kısık sesle, "Blanc'ın yöneticisi," dedi.

"Blanc?"

Ardor, "Sorcier'nin müttefik ülkesi gibi bir şey," dedi. "Shat'la Sorcier'nin son savaşında, Blanc, Sorcier'ye yardım etmişti."

Dikkatle kadına baktım. Yüzü yılan derisiyle kaplıydı ve bu gerçekten de korkutucu bir görüntüydü. Blanc'ın yılan ırkı olduğunu biliyordum ancak bu özelliklerinden haberim yoktu. Beyaz bir takım elbise giymişti, oldukça resmiydi. Yanlarına Phrkagias geldi, onlarla konuşmaya başladı. Cidden Phrkagias bize dikkat edecek gibi değildi, rahatlayarak Ardor'a yaslandım.

Dans kısmı geldiğinde Ardor bana döndü. Gülümseyerek, "Benimle dans eder misiniz, hanımefendi?" dedi.

Sırıtarak, "Tabii ki," dedim, uzattığı elini tuttum.

Alanın ortasındaki kısma ilerlerken Ardor'a hayran hayran bakan kızlara *"Yes bitches!"* bakışımla baktım, Ardor belimi tutup beni kendine çevirirken sevinçten çığlık atabilirdim. Kızlar hayal kırıklığıyla bana ve belimi tutan Ardor'a bakıyorlardı.

"Memnun görünüyorsun." Ardor muzipçe sırıtıyordu.

"Oldukça memnunum." Ona iyice yaklaştım. "Balonun en yakışıklı beyefendisiyle olmak zor bir şey."

"Öyle demek?" Sırıtışı büyüdü. Başımı salladım.

Alanın ortasında birkaç çift daha vardı. Kızların bakışlarını görmezden gelip Ardor'a ayak uydurdum. Normalde güzel dans edemezdim ancak bir haftadır Jane ile dans çalışıyorduk, gerçi Jane ile aramızda uçurum büyüklüğünde bir boy farkı olduğundan gülmekten dans edememiştim.

Ardor müzik bitince nazikçe eğildi, aynı şekilde ben de ha-

tifçe eğildim. Alkış oldu, o sırada alandaki çoğu kişinin bizi izlediğini fark ettim. Ardor elimi bırakmadan beni yanına çekti, masaya döndük.

"Büyüleyiciydi." Jane hayranlıkla bize baktı. Sadece benim duyabileceğim bir sesle, "Dersler işe yaramış anlaşılan," diye ekledi. Kıkırdadım.

Ardor'un elini bıraktım ve kokteyl kısmına ilerledim. Elbisem uzun olduğundan yavaşça ilerlemek zorunda kalmıştım. Yine muhteşem ötesi bir masa karşımdaydı. Ama önce tuvalete gitmeliydim. Tatlılara hüzünlü bir bakış atarak tuvalete yöneldim, kütüphanenin hemen arka kısmındaydı. Tuvalet loş ışıklıydı ama birkaç kız vardı.

Tam bir kabine girecekken kızlardan biri önümü kesti.

"Pardon." Yavaşça onu ittim. Kıpırdamadı bile.

Kızların üçü birden bana bakıyordu. Bir tanesi sarışın ve inanılmaz güzel bir kızdı. Daha önce onu Shat'ta görmemiştim, sanırım başka ülkeden gelmişti. Kız benden kısaydı ancak biraz cazgır gibi duruyordu, yani her an kavgaya hazırmış gibiydi.

"Demek, Sarah sensin." Tek kaşını ukalaca kaldırdı, mavi gözlerini bana dikti. Yavaşça bir adım geri çekildim. Diğer iki kız benim arkamdaydı, sarışın ise benim tam önümde duruyordu.

"Evet," dedim sakin bir sesle. "Sarah benim."

"Ardor ile oldukça iyi dans ettiniz," dedi yılan gibi sesiyle.

İç çektim. "Bir şey mi söyleyeceksin?"

Sarışın kahkaha attı. "Evet." Sonra gülümsemesi durdu, dikkatle gözlerime baktı. "Ardor'dan uzak dur."

Birden sinirlendim. Kızın mavi kısık gözlerine baktım, kim oluyordu da bana bunları söylüyordu? Ne yapacağını bilemeden, "Ne cüretle bana böyle bir şey söylersin?" dedim sinirle.

Sarışın elini bana uzattı, bir adım sağa kaydım. O anda üstümüzdeki bütün asma lambalar titremeye başladı, tam üstümüzdeki lamba da sallandı.

"Ardor'dan uzak dur dedim." Her kelimeyi vurgulayarak söylemişti. Kızın sesi oldukça tehditkâr çıkıyordu.

"Kes şunu!" diye bağırdım, üstümüzdeki lambaya baktım. O kadar sallanıyordu ki düşmek üzereydi.

Arkamızdaki birkaç ayna çatladı.

Titredim. Yavaşça karnımda bir ağrı hissettim, ağrı rüyamdaki ağrının tıpa tıp aynısıydı. Karnımı tuttum ve yere eğilmek zorunda kaldım. O kadar şiddetliydi ki, üstümdeki elbisenin batacağına aldırmadan yere çöktüm, gözlerimi kapatıp karnımı tuttum. Acı yüzünden ıslanmış gözlerimle fayansa odaklanmaya çalıştım. Sarışın ise başımda bekliyordu.

"Dur hemen." Bir kızın bağırdığını duydum ve bakışlarımı zor da olsa kaldırıp sesin geldiği yere baktım. Gerçi bakmama gerek bile yoktu, duyar duymaz sesin Lada'ya ait olduğunu anlamıştım.

Acı aniden kesildi. Derin bir nefes aldım, kaburgalarım sızladı. Suratımı buruşturup kafamı dikkatle kaldırdım.

Lada bana bakıp hızla yanıma geldi. Bir elini bana uzattı, kalkmama yardım ederken sarışınla aramıza geçmişti. Ayağa kalktıktan sonra benimle aynı boyda olan Lada'nın arkasında durdum. Lada'nın keskin zümrüt yeşili gözleri, sarışına bakıyordu.

Sarışın ise tırsmış gibiydi. Birkaç adım geri çekildi, arkadaşları ise çoktan gitmişti. Lada adeta tıslayarak, "Ne işin var senin burada?" dedi kıza. Ben doğrulup duvara yaslanmıştım. Lada da beni bıraktı ancak hâlâ sarışınla aramızda duruyordu.

Sarışın kız korkuyla Lada'ya baktı. "Lada ben..." dedi korkak bir sesle.

"Senin buraya gelmen yasak, seni pis yaratık." Lada adım adım sarışına yaklaştı. Topuklu ayakkabıların da etkisiyle, Lada kızdan bir deveyle cücenin arasındaki fark kadar uzun olmuştu.

Kız, "Lada..." demeye başladı.

"Onu öldürecektin." Lada kıza yaklaşıp sertçe kolunu tuttu, kız tiz bir çığlık attı. "Onu öldürecektin Natalie."

"Lada, hayır!" Natalie, Lada'nın elini tuttu, sesi titriyordu. Az önce beni öldürmeye çalışan kızın, Lada karşısında böyle titremesi çok garipti.

"Buraya nasıl girdin?" Lada tısladı. "Ardor biliyor mu?"

"Hayır, hayır!" Kız ağlar gibi olmuştu. "Ardor beni görmedi bile."

Lada sinirle kızın kolunu bıraktı. "Hemen defol git buradan. Seni baloda bir daha görürsem..." Lada kıza dikkatle baktı. "Öldürürüm." Lada'nın sesi beni bile titretmişti.

Kız, bu soğuk tehdidin ardından bana son kez iğrenerek bakıp hızla tuvaletten çıktı.

Koyu yeşil bir elbise giymiş olan Lada'ya baktım. Nefes kesici güzelliğinin yanında, şimdi az da olsa sakinleşmiş gibi görünüyordu. Bana döndü ve gözlerini devirdi. Yüzümde öyle bir ifade olmalıydı ki Lada bana bakmaya devam edıp, "Bana öyle bakmayı kes," dedi.

"Az önce..." Durdum. Nasıl toparlayacağımı bilemeden, Natalie'nin çıktığı kapıdan bakıyordum.

Lada derin bir nefes alıp çoktan kırılmış olan aynalardan birine eğildi. Bozulmamış rujunu kontrol ederken, "O Natalie," dedi. "Sorcier'de bir büyücüdür."

İç çektim. Hafifçe biraz daha doğrulurken, "Bana niye saldırdı?" dedim. Gerçi ironikti, Sorcier'deki her büyücü gelip bana saldırıyordu zaten.

"Bir zamanlar benim de yaptığım nedenden." Lada aynada bana manidar bir şekilde baktı. "Natalie, Ardor'un eski sevgilisi," dedi yumuşak bir sesle.

Ağzım açık, şok içinde Lada'ya baktım.

"Bana öyle bakma dedim." Lada bana döndü. "Senden hâlâ nefret ediyorum. Ama Natalie'den daha çok nefret ediyorum. Sadece bu yüzden seni kurtardım." Lada, kusursuz kaşlarından birini kaldırdı. "Ayrıca seni ben öldürmek istiyorum, bu zevki başkasına vermeye pek niyetim yok."

Gözlerimi istemsizce devirdim ve Lada bana dikkatle bakmaya devam etti. "Bunları kimse bilmek zorunda değil," dedi aynı dikkatle.

"Tabii ki," dedim hemen.

Lada arkasını döndü ve giderken ona seslendim. "Lada."

Bana döndü. Yüzünde bir sıkıntı ifadesiyle, "Ne?" dedi bıkkın bir ses tonuyla.

"Teşekkürler," dedim içten bir şekilde.

Lada'nın duygusuz ve sıkılmış yüz ifadesinden ufak bir an utangaçlık geçti. "Her neyse." Bana bakmadan çıktı.

Vay canına. Derin bir nefes aldım ve kaburgalarım daha az sızladı. Sanırım Natalie, beni büyüyle öldürmeye çalışmıştı. Ardor hakkında ne düşüneceğimi de bilemiyordum. İşin daha da garip kısmı, Lada hakkında ne düşüneceğimi hiç bilmiyordum. Beni bir zamanlar dövmeye çalışan kız az önce hayatımı kurtarmıştı.

Kırık aynalardan birine eğildim ve çantamdan rujumu çıkardım. Titreyen ellerle acıdan az önce ısırıp bozduğum rujumu düzeltirken Lada'yı düşünüyordum. Sanırım hayatımı ona borçluydum. Ve Natalie'nin kendisinden bu kadar korkmasını sağlayacak ne yapmıştı, çok merak ediyordum. Ancak sormaya pek cesaretim yoktu.

Tuvaletten az önce ölmek üzere olduğumu belli etmeyen bir gülümsemeyle çıkıp masamıza geri döndüm. Etrafıma baktım, bu kalabalıkta belki görme ihtimalim düşüktü ama Natalie'yi ve arkadaşlarını görmemiştim.

Ardor, "Sarah," dedi dikkatle, masaya geldiğimde. Yüzü endişeliydi. "Nerede kaldın? Ardini'yi peşinden yollayacaktım."

"Geldim işte." Buruk bir gülümseme yolladım. Ardor'a dönüp bakmamıştım.

Ardor şüphelenmişti. Tam ağzını açmıştı ki Phrkagias konuşmaya başlayınca susmak zorunda kaldı.

"Bugün, burada geleneksel Noel Balosu için bulunmaktayız." Phrkagias gülümsedi. "Hepiniz hoş geldiniz."

Alkış koptu. Ardor'un gözlerini üstümde hissetsem de bir şey yapmadım ve deli gibi alkışladım. Phrkagias, Shat'ın değerlerinden ve balolarından bahsetti. Dinlemiyordum. Yavaşça, kokteyl masasına ilerledim, Ardor da hemen peşimden geldi.

"Sarah." Elini birden belime attı, tekrar kaburgalarım sızladığından beni tutunca yüzüm buruştu. Bir adım geri çekildim.

Bu geri çekilişim Ardor'un yanlış anlamasına neden olmuştu. Ardor'un gözleri şaşkınca açıldı. "Bir şey mi oldu?" dedi hayret ifadesiyle.

Gözlerine bakmadan, "Hayır," dedim. Canım tekrar acımaya başlamıştı, her nefes aldığımda kaburgalarım batıyordu sanki.

Ardor bu sefer yavaşça, "Sarah," dedi. Elimi de dikkatle canımın yanmasından korkar gibi tuttu ve ona bakmamı bekledi.

Sonunda gözlerimi ona kaldırdım. Ağlamak üzereydim, hem canımın acısından hem de kalbimin acısından.

"Ardor..." Sesim titredi.

Ardor kaşlarını çattı. "Lanet olsun, bir şey olmuş."

"Hayır."

"Sorcier'den gelenler bir şey mi yaptı?" Sesi tehditkâr bir hal alırken, kırmızı gözleri parladı.

"Hayır." Gözlerimi yumdum, acım gitgide artıyordu. Sorcier'den gelenlerin bir şey yaptığını nereden biliyordu? Lada mı söylemişti?

Ardor sıkıca kolumu tuttu. Eğildim, karnım rüyamdaki ağrıyla tekrar sarsılırken kendimi sıktım. "İyi değilsin." Ardor endişeyle bana baktı. "Hemen gidiyoruz."

"Ardor, iyiyim." Gözlerimi ona çevirdim. Şiddetli bir ağrı daha beni ele geçirdi. Gözlerim tekrar yaşarırken, acı yüzünden dudağımı ısırmak zorunda kaldım.

Çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Ardor telaşla, "Hayır, hemen gidiyoruz," dedi. Ardor kolumu tuttu ve kafamı kaldırıp birden etrafıma baktığımda, Iris ve Blue'yla göz göze geldim. Iris yeşil gözlerini üzerime kilitlemiş bir şekilde bana

bakarken, acım katlanarak çoğaldı ve dişlerim titredi. Ardor'un koluna asıldım.

Belimden tuttu, birlikte çıkışa yürüdük. Her adımımda sanki karnıma bıçak saplanıyordu. Nefes almam sonunda güçleşti ve çıkışta Ardor'un beni saran kollarına yığıldım.

***

Gözlerimi kırpıştırarak açtım. Odamda olduğumu anlamam birkaç saniyemi aldı. Etrafıma baktım. Biri elimi tuttu, başımı sola çevirdim.

"Ardor?" Şaşkınlıkla ona baktım. "Odamda olman yasak."

Ardor, gergin bir şekilde gülümsedi. "Seni yalnız bırakacağımı düşünmüyordun herhalde."

Derin bir iç çektim. "Ne oldu bana?"

"Bayıldın." Doktor Lily banyomdan çıkıp yanıma gelince şaşkınlığım daha da artarak Ardor'a döndüm.

Doktor Lily, "Ardor beni çağırdı," diye açıkladı. Doktor Lily'nin balo kıyafetine baktım. Zavallı kadın, benim yüzümden eğlenceden olmuştu.

"Doktor Lily, ben iyiyim." Gülümsedim. Yalan değildi, ağrım gitmişti. Natalie'nin büyüyle yaptığı ağrılar da kesilmişti. İyi hissediyordum.

"Yine de," dedi Doktor Lily yanıma bir ilaç bırakarak. "Bunu içmeden kalkma." Sonra gülümsedi ve çıkışa yönelirken Ardor da onunla kalktı. Ardor ona teşekkür etti ve kapıyı arkasından kapattı.

Ardor'a baktım. Birden acıyı ve Natalie'yi bir kenara bırakarak yüzümde gülücük oluşmasına izin verdim; hayal ettiğim şey olmuştu. Hayal ettiğim gibi, Ardor odamdaydı. Şu an kuralları ihlal etmesine rağmen mavi şatodaydı. Saçı dağılmıştı ve kravatını çıkarmıştı. Beyaz gömleği kaslarını ortaya çıkarıyordu, lacivert pantolonu ve kemeri vardı. Ceketi tek kişilik koltuğa rastgele bırakılmıştı. Ama en önemlisi odamda, yanımdaydı. Ve yalnızdık.

Ardor'a, "Ne oldu bilmiyorum," dedim. Doğrulup Doktor Lily'nin ilacını aldım. Ardor su doldurdu, bana uzatırken, "Beni çok korkuttun," dedi.

"Annemlere söyledin mi?"

"Sadece Doktor Lily'yi bulabildim." Omuz silkti.

Ona baktım. Ben ilacı içip geri yatarken yatağımın ucuna oturdu.

Uzun süre konuşmadık. En sonunda Ardor, "Ne olduğunu söylemeyecek misin?" dedi.

Kırmızı gözlerine baktım. "Neden bayıldığımı bilmiyorum."

"Bayılmandan önce." Kaşları çatıldı.

Dudaklarımı ısırdım ve ellerime baktım. Natalie'nin dediklerini hatırladım, Ardor'un buraya geldiğini bilmediğini söylemişti. "Natalie," dedim sadece.

Bir süre sonra, kafamı kaldırıp Ardor'un şok içindeki suratına baktım. Yavaşça, "Natalie mi?" dedi. Başımı sallamakla yetindim.

"Natalie'nin ne alakası var?" Şaşkındı.

İç çektim. "Natalie de partiye gelenler arasındaymış."

"Sorcier'den gelenler onlar mıymış?" dedi.

Tekrar başımı salladım. "Bilmiyor muydun?"

Ardor kaşlarını çattı. "Hayır."

"Neden Sorcier'den gelenler bir şey mi yaptı diye sordun o zaman?" dedim dikkatle.

Ardor kaşlarını kaldırdı. "Bilmiyorum. Sonuçta gelen kim olursa olsun, büyücü. Ve büyücülerin senden bir şey istediğini biliyoruz."

Tekrar başımı salladım.

Ardor yavaşça, "Sen," dedi. "Natalie'yi nereden tanıyorsun?"

Gözlerine ifadesiz bir şekilde baktım. "Tuvalette kısa ama etkili bir tanışmamız oldu."

Ardor şaşkınlıkla, "Sana bir şey mi yaptı?" dedi.

Cevap vermedim, gözlerimi ellerime sabitledim. Anlamıyor ya da anlamak istemiyordu.

Ardor ayağa fırlayınca hemen "Ardor!" dedim. Kapıya giderken durdu ve bana baktı. Eli kapı kolunda, yüzünde sinirli bir ifadeyle bana bakıyordu. Kabul töreni gecesinde olduğu gibi, kırmızı gözleri yoğun bir ışıkla parlıyordu. Sinirlenmişti.

"Ardor," dedim tekrar. "Gitme."

Ardor'un çenesi kasıldı. Kararsızlığını görebiliyordum ama eğer kapıdan çıkarsa, Natalie'yi bir şekilde bulabilirdi ve Natalie ile yan yana gelmesini istemiyordum. Ayrıca başı belaya girerdi, bunu da hiç istemiyordum.

Ardor, elini kapı kolundan yavaşça çekti ve yanıma geldi. Elimi uzattım ve onu kocaman yatağıma çektim. Oturdu, sırtını demir karyolaya yasladı. Ben de başımı göğsüne koydum.

"Sana ne yaptı?" dedi yumuşacık bir sesle.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bana saldırdı."

Ardor hızla içini çekti. "Sarah." Bir eli saçımda ve belimde geziyordu, diğer eliyle de elimi tuttu. "Çok üzgünüm."

"Sorun değil." Sonra kafamı kaldırıp ona baktım. "Gerçekten."

Ardor başını salladı. Sonra, yavaşça Ardor'un kollarından sıyrıldım. Bana hayal kırıklığıyla bakarken, "Üstümü değiştirmeliyim," dedim.

Başını salladı, yatağımdan tekrar kalkmaya çalışırken onu ittim. "Hayır, sen otur." Burada kalmasını istiyordum.

Ardor'un gözleri büyüdü. "Tamam."

Ardor'a sırtımı döndüm. "Açar mısın?"

Ardor'un elini elbisenin fermuarına atmasını ve aşağı çekmesini heyecanla bekledim. Elbiseyi açtı ve hafifçe ondan uzaklaşıp dolabımı açtım. Elbise, üstümden kayarak yere düşerken, Ardor hızla iç çekti.

Sırtım hâlâ ona dönüktü. Üstüm tamamen çıplaktı, altımda da siyah çorap ve iç çamaşırı vardı. Saçlarımı açtım ve dalga dalga belime dökülmesine izin verdim. Şu an nasıl göründüğümü bilmiyor ancak güzel görünmek istiyordum.

Ardor'un gözlerini üstümde hissediyordum. Dolabın içine uzandım ve en sevdiğim pijamalarımı çıkardım. Üstümü giydim ve Ardor'a döndüm.

Bana hayranlıkla bakıyordu, dudakları biraz aralıktı. Sonra gözlerini kırpıştırarak "Sarah..." dedi. Diyecek kelime bulamıyormuş gibiydi. Mağarada yaşadığımız ve benim sutyenle kaldığım zaman da aynı şey olmuştu. Sırıtmama engel olup anlamıyormuş gibi yüzüne baktım.

Gülümsememeye çalışarak, "Banyoya girip geleceğim," dedim. Pijamamın altını aldım ve banyoya girdim.

Ardor'la tartışmak istemiyordum, özellikle de eski sevgilileri konusunda. Eski sevgilileri ciddi anlamda çok güzeldi, başta beni kurtaran Lada olmak üzere, benim de Ardor'a bir şekilde güzel olduğumu hatırlatmam gerekiyordu. Ve sanırım az önceki sahne, oldukça etkili olmuştu.

Neredeyse kahkaha atacaktım.

Banyodan çıktığımda Ardor'u dolabıma eğilmiş buldum. Elinde, onunla alanda ilk tanıştığım zaman giydiğim siyah sporcu atletim vardı. Bana döndü ve gülümsedi. "Bu bende kalabilir mi?"

Gülümsedim. Ben de onun tişörtünü almıştım. Başımı salladım.

Bana döndü. Ona dikkatle baktım, sadece lacivert pantolon ve yakası açık beyaz gömleğiyle duruyordu. Saçları dağınıktı ve inanılmaz... seksiydi.

Beni birden kollarına çekti, gözlerine baktım. "Burada olmam yasak," diye mırıldandı.

"Benimle kal."

Ardor başını geriye atıp güldü. Bana dönerken, "Oldukça ikna edici bir kızsın," dedi. "Özellikle az önceki görüntüden sonra."

Dudağımı ısırdım.

Ardor eğilip ısırdığım dudaklarımdan öptü. Sonra yavaşça, "Tamam," dedi. "Zaten seni bırakmaya pek niyetim yoktu."

Sırıtarak kocaman yatağıma uzandık. Dışarıda hâlâ kar yağdığı için, sıcacık yorganımın altına girdik. "Ardor," dedim ona bakarak. "Sana göre kıyafetim yok."

"Sorun değil." Nefes kesici bir şekilde gülümsedi. Kollarını davetkârca açtı.

Hevesle kollarına girdim ve Natalie, Lada, Iris ve baloyu unutarak Ardor'un dudakları saçlarımda, huzurlu bir uyku uyudum.

16. Bölüm

"Sarah!"

Gözlerimi titreştirerek açtım ve bir an ne olduğunu anlayamadım. Sonra, yanımda uyuyan Ardor'a baktım.

Kapım sertçe vuruluyordu.

"Lanet olsun." Hemen yataktan kalktım ve Ardor'u uyandırdım. "Ardor." Gömleğinin yakasından tuttum. "Ardor! Uyan." Fısıldıyordum.

Jane hâlâ kapımı vuruyordu.

Ardor en sonunda gözlerini açtı ve bana şaşkınlıkla baktı. "Jane," diye fısıldadım.

Jane o sırada, "Sarah, aç şu kapıyı. Niye kilitliyorsun ki?" diye bağırdı.

Ardor yataktan fırladı, ceketiyle benim atletimi aldı ve koşarak banyoma girdi.

Yataktan yeni kalkmış görüntüsü vermeye çalışarak saçımı dağıttım ve gözlerimi kısıp Jane'e kapıyı açtım. Küçük ayağını yere vurarak beni bekliyordu.

"Kapıyı niye kilitliyorsun?" İçeri girdi, şüpheyle göz gezdirdi.

"Alışkanlık." Esnedim.

"Dün gece nereye kayboldun?" Bana döndü, yüzü yumuşamıştı. "Çekiliş yaptık, sen de olmalıydın."

Omuz silktim. "Neyse. Zaten hediyelerle ilgilenmiyorum." Sonra banyoya kaçamak bir bakış attım.

Jane bakışımı yakalamıştı, gülerek, "Hadi git banyo yap," dedi. "Ben yatağını toplarım."

Gergince gülümsedim ve dolabımdan yok yere havlu aldım, Jane anlamsız bir bakış atsa da bir şey demedi. Yavaşça banyoya yürüdüm, girdim ve kapıyı kilitledim. Jane arkamdan kilitlerle ilgili bir şey söylese de takmadım ve Ardor'a baktım.

"Buradan nasıl çıkacaksın?" diye fısıldadım.

Ardor, "Büyü yapabilirim," dedi. "Ama senin kapıyı açman lazım. Senin peşinden ben de çıkarım, sonra odanın da kapısını açarsın."

Başımı salladım. Sonra yüzüm buruştu. "Önce banyo yapmam lazım."

Ardor gülümsedi. "Banyo mu?"

Yüzüm kızardı. "O büyüyü yap hemen, banyonun kapısını açacağım. Sen de balkona geçip beni bekleyeceksin."

"Burada bekleyemez miyim?" Dudaklarını büzdü. Tanrım. "Lütfen," dedi. "Balkon soğuk." Bana kırmızı gözleri parlak, güzel dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle bakıyordu. Kalbim tekledi.

Karşı konulmaz cazibesine az daha kapılacaktım ki, "Hayır," dedim. "Hadi Ardor."

İç çekti. "Peki." Sonra bir şeyler mırıldandı, birkaç saniye sonra Ardor gözden kayboldu.

"Tanrım," dedim. "Bu müthiş bir şey."

"Biliyorum." Gülümsediğini duyar gibiydim. "Kapıyı aç."

Kapıyı açtım ve Jane suratıma tuhaf tuhaf baktı. Sonra balkona baktım, hay aksi. Kapısı kapalıydı.

Ardor'un hâlâ yanımda olmasını umarak yavaşça balkona

yaklaştım. Kapıyı açtım ve Ardor'un geçebileceği kadar yer açmak için geri çekildim.

"Kapatma da havalansın," dedim Jane'e dönüp. Sonra telaşla banyoya geri girdim.

Hızla banyomu yaptım ve banyodan çıktım. Jane, elime mavi bir etek ve beyaz bir bluz tutturdu. Elbiseleri elime alıp Jane'e kızarmış bir yüzle baktım. Her gün Jane beni giydirirdi, daha doğrusu kıyafetlerimi verirdi ve ben yanında soyunup giyinirdim. Elimde kıyafetlerle dikildiğimi görünce Jane sonunda bana baktı. "Hadi, giyinsene," dedi şaşırarak.

Kızararak balkona baktım. Ardor hâlâ orada olmalıydı ve Jane çıplak olarak durup giyinmemi mi istiyordu?

Jane güldü. "Tanrı aşkına Sarah, hâlâ benden utanıyor musun?"

Başımı yana salladım, gülümsemeye çalıştım ve telaşla havluyu yere bıraktım. Aceleyle, Ardor'un şu an beni çıplak gördüğünü umursamamaya çalışarak iç çamaşırlarımı giydim. En sonunda makyaj masasına oturduğumda pancar gibi kızarmıştım.

Jane makyajımı yaptı ve bana baktı. "Ateşin mi var?" Elini alnıma attı.

"Hayır." Gülümsedim. *Sadece Ardor burada*. "Sadece hava sıcak."

Jane, "Aralık ayında mı?" dedi, sarı kaşlarından biri kalktı. Başımı salladım. "Neyse," dedi. "Okula geç kalma." Jane dikleşti ve makyajıma son kez baktı.

"Tamam," dedim. Jane gülümsedi ve odamdan çıktı.

Derin bir nefes aldım ve telaşla arkasından kalkıp kapıyı kilitledim. Arkamı geri döndüğümde Ardor'u balkonun kapısına yaslı, yüzünde bayıldığım gülümsemesiyle bana bakarken buldum.

Öyle bir kızardım ki sanırım alev alacaktım. Hiç o konuya değinmeyerek, "Hadi gidelim," dedim.

Ardor, "Evet," dedi, dudağını ısırıyordu. Gülüşünü saklamaya çalışıyor gibiydi.

Kendine yeniden büyü yaptı ve odamdan çıktık.

Mavi Saray'ın merdivenlerinde birkaç kişiye rastlasak da hiçbir sorun olmamıştı. Tam saraydan çıkacakken Kyle'a rastladık. Durdum. Kahretsin. Kyle kesin anlayacaktı.

Kyle, "Sarah," dedi gülümseyerek. "Dün çok güzel olmuştun, söylemeye fırsatım olmadı."

Gergin bir şekilde gülümsedim. "Teşekkürler Kyle."

Kyle da gülümsedi. "Bugün okuldan sonra araba sürmeye ne dersin?"

Bir an Ardor'un derin bir iç çektiğini duydum, Kyle'a dikkatle baktım. Neyse ki o duymamıştı. "Şey," dedim. "Bugün başka bir işim var Kyle."

Kyle başını salladı, güzel gülümsemesini bozmamıştı. "Tabii."

Kyle'a tekrar gergin bir gülümseme yolladım ve saraydan nihayet çıkabildik. Okulun oraya kadar sessizce geldik, okula giden ormanda Ardor elimi tuttu. Ona döndüm.

"Benimle de araba sürebilirsin," dedi yavaşça.

"Çok isterim," dedim. Kızmasını istemiyordum.

"Çok güzelsin Sarah," dedi. Sesindeki bir ton sabahki çıplak olduğum anı gördüğünü hatırlatmıştı, parmaklarıyla yüzümü okşarken bu düşüncenin etkisiyle utandım. "Sana bu kadar erkek boşuna kafayı takmıyor," diye devam etti.

Kızardım. Ardor, "Öğlen yemekten sonra araba sürebiliriz," dedi, tek kaşını sorar gibi kaldırdı.

"Tabii ki," dedim hemen. Kyle da iyi bir öğretmendi ama Ardor'u tercih ederdim tabii.

Eğildi ve Kyle'a olduğunu bildiğim bir kızgınlık yüzünden beni sertçe öptü. Sonra geri çekilip güldü. "Ben saraya uğrayacağım, üstümü değiştirmem gerek." Takım elbisesine baktı.

Güldüm. "Tamam. Görüşürüz."

Alnıma bir öpücük kondurdu ve uzaklaştı. Saatime baktım. Kahretsin, saat 08.30'du. Blue'nun dersine geç kalmıştım.

Koştura koştura dersin olduğu sınıfa girdim. Blue dersine geç kalınmasından hiç hoşlanmazdı, beni sınıfa almayacaktı kesin. Hele dünkü balo faciasından sonra, ondan biraz tırsıyordum. Aslında ondan değil de, Iris'ten.

Iris'in bakışlarını hatırladıkça kusmak istiyordum. Ağrıdan yere eğilmiş, Ardor'un koluna yapışmışken, birden kafamı kaldırıp Iris'in yeşil dikkatli gözleriyle karşılaşmam ve acımın artması tesadüf olamazdı. Iris'i gözlemlemem gerekiyordu. Korksam da, bunu yapmalıydım ve benden ne istediğini öğrenmeliydim.

Sabah Ardor'la yaşadığımız heyecan seviyesi oldukça yüksek sahneleri düşünmemeye çalışarak, hızla kapıyı çaldım. İçeriden Blue'nun, "Gel," diyen sesini duyunca kendimi sınıfa attım.

Kızardım. İşte, bu sevmediğim diğer ikinci şeydi; ilki sonradan gelen çocuk olmaktı ve ikincisi de tüm gözlerin senin üstünde olmasıydı.

Blue bana baktı. Sinirli görünmüyordu ama geçen derslerden birinde bir kıza kızdığını görmüştüm ve o zaman da sinirli görünmüyordu. Emin olamayarak, "Girebilir miyim?" dedim dikkatle.

Blue yavaşça, "Geç kaldın Sarah," dedi saatine bakarak. "Yarım saat."

"Özür dilerim... Şey, uyuyakalmışım," dedim.

"O halde yardımcını işten atmalısın." Blue'nun tek kaşı kalktı.

Jane'i işten atmak mı? Hadi oradan. Gözlerine bakarak, "Uyarırım," dedim.

Blue sıramı göstererek, "Ders sonunda cezalısın. Sınıftan ayrılma," dedi.

Başımı sallayıp yerime oturdum. Kahretsin. Blue sonra hiçbir şey olmamış gibi, inanılmaz bir ruh değişikliğiyle yeniden sevecen haline döndü ve utanmış ve kızmış bile olsam, yine dersinden zevk aldım.

Ders bittiğinde, herkes ayrıldıktan sonra Blue'nun yanına gittim. Bana bakarak, "Ah, Sarah," dedi, unutmuş gibiydi. "Cezalıydın."

"Evet."

Blue başını eğip kitaplarına baktı. "Pekâlâ. Sınıflandırmam gereken şeyler var, bana yardım edeceksin."

Başımı salladım. Blue'nun kitaplarından birazını aldım ve birlikte dün partiye ev sahipliği yapan alanın oradaki kütüphanenin yolunu tuttuk.

Hem kar yağarken hem de kucağımda kitaplar varken kütüphaneye yürümek oldukça zor olmuştu. Alanda hâlâ balo süsleri vardı ve birkaç yardımcı topluyordu. Hepsi Blue'ya başıyla selam verdi, Blue da gülümsedi. Sıcacık kütüphaneye girdim ve nöbet tutan Hava elementi üyesi Joey'ye gülümsedim. Ardini ve Damon'ın kuzeniydi ve oldukça iyi bir çocuktu. Aynı şekilde o da bana gülümsedi.

Kütüphanenin odalardan oluşan ve birkaç kişinin aynı anda rahatça çalışmasına olanak sağlayan kısmına geldik. Blue elimdeki kitapları alınca derin bir nefes aldım.

Blue gülümsedi. "Ağırlar, biliyorum."

Sonra, bir raftan kitap aradı, diğer raflara baktı. En sonunda *Büyücü Saldırıları ve Shat* yazılı bir kitabı önüme bıraktı. "Senden bu saldırıları ve olayları kronolojik sınıflandırma yaparak yazmanı istiyorum."

Şaşkınlıkla baktım. Acayip kalın bir kitaptı, hepsini okumamı mı istiyordu?

Şaşkınlığımı anlayarak, "Hayır, hepsini okumayacaksın," dedi. "Saldırılar kısmı ilk bölümde, Shat bilgileri ve Shat'ın savunmaları son bölümde. Aradaki bilgileri es geçebilirsin."

Kaşlarım kalksa da bir şey demedim. Masaya oturdum ve Blue önüme bir ton kâğıt kalem bıraktı.

Saldırıların çoğunu zaten derste işlemiştik, biliyordum yani. Hatta bazı tarihlerini kitaba bakmadan kafadan yazdım, kendi

kendime gülümsedim. Ama 2. Savunma Savaşı'ndan sonraki saldırıları bilmiyordum, yazarken hem öğrendim hem de şaşırdım. Büyücüler genelde saldıran taraf olmuşlardı ve Shat hepsinde onları geri çevirebilmişti.

En sonunda Hartes'in yönetim dönemine geldiğimde bilgisayarda bir şeyler araştıran Blue'ya dönüp, "Tuvalete gidebilir miyim?" dedim. İki saattir Joey'nin getirdiği meyve suyunu içiyordum ve mesanem patlamak üzereydi.

Blue başını sallarken bana bakmadı, okuduğu şeye oldukça dalmıştı.

Tuvalete gittim ve yüzüme su çarpıp gelen uykumu kovmaya çalıştım. Blue'dan da korkmalı mıydım, anlayamıyordum. Gelen uykumu kovmaya çalışıp biraz da başarılı olarak, tuvaletten çıktım. Ağır adımlarla, koridorun sonundaki çalıştığımız odaya yaklaştım.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Fısıltısı iliklerime kadar işleyen bir korku yayarken, kütüphanenin çalıştığımız odasının girişinde durdum. Geri çekilip hızla duvara yaslandım çünkü bu ses Iris'e aitti.

"O ne demek?" dedi Blue, bıkkın bir sesle. Duvara iyice gömüldüm. Kalbim hızla çarpıyordu.

"Sarah ile ne yapmaya çalışıyorsun?" Iris'in sesi hâlâ aynı tondaydı ve hâlâ korkuyordum.

Blue yavaşça, "İstediğin bu değil miydi?" dedi. "Onu yakınımda tutuyorum."

"O tehlikeli."

"Hiçbir şeyin farkında değil." Blue hâlâ sakindi. "Endişe etmene gerek yok."

Nefesim kesilerek yavaşça nefes aldım. *Benim hakkımda konuşuyorlardı.* Korkunun her yerimi ele geçirdiğini hissederek öylece kaldım. Gitmeli miydim? İçeri mi girmeliydim yoksa dinlemeli miydim?

Tercihimi ne yazık ki dinlemeli seçeneğinden yana yaptığım

zaman, "Onu istiyor," dedi Iris yavaşça. Sakinleşmişti. "Elimizi çabuk tutmalıyız."

"Ne zaman?"

Iris düşünüyordu sanırım, bir süre hiç ses çıkmadı. En sonunda Iris, "Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olur," dedi. "Sabrı kalmadı."

Derin bir nefes aldım. Kahretsin, kimden bahsediyorlardı?

"Kanını almamız iyi oldu," dedi Blue, gülümsediğini anlayabiliyordum. "Noel gecesi hemen etkimize girebildi."

"Sonra ortadan kaybolması kötü oldu," dedi Iris sıkıntıyla. "Acaba anlamış mıdır?"

İnanamayarak iyice duvara yaslandım. Kanımı alan Iris miydi? Yavaşça, başımın sızladığını hissettim. Stella ve diğerleriyle alışverişe gittiğim ve Shat'ın ara sokağında yanağımdan kanımın alındığı günü ne zaman hatırlamaya çalışsam, başım ağrıyordu ve o büyücünün yüzünü hatırlayamıyordum. Şimdi, Iris'in yüzünü düşününce her şey yerine oturdu. Yere eğildim, başım hatırlamanın etkisiyle çatlamaya başladı.

Ve dünkü baloda karnımın ağrıması... Blue ve Iris yapmıştı demek ki. Biliyordum. İkisinin de etkisi olduğunu biliyordum, tesadüf olamazdı. Sonra bir şey kafama dank etti: *Tanrım, ikisi de büyücüydü!*

Bir an nefes alamadım ve yavaşça ayağa kalkıp tuvalete geri yürümeye çalıştım. Koridorun ortasındaki kapıyı açamadan, kapının yanındaki ayna birden kırıldı ve olduğum yerde kaldım.

Hızla arkamı döndüm ve Iris ile burun buruna geldim. Blue ile birlikte yanıma geldi. Kıpırdayamıyordum. Ayaklarımı oynatmaya çalıştım ancak yere yapışmış gibiydim.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Iris, iğrenç bir şekilde gülerken yeşil gözlerini bana dikti.

Korkuyla Blue ve Iris'in suratına baktım, sanırım bu kez kurtuluşum olmayacaktı.

Blue, ağzımı kapattı ve beni kolumdan tutup odaya geri ge-

ürdiler. Iris kapıyı kilitledi, Blue da beni iki saattir araştırma yaptığım sandalyeye oturttu. Hiçbir yerimi kıpırdatamıyordum. Iris kanımı aldığı zamanki büyüyü yapmış olmalıydı. Sanki felçli gibiydim, kıpırdatabildiğim tek şey yüzümdeki kaslardı.

"Bizi mi dinliyordun?" dedi Iris sinirle.

Cevap vermedim, Iris sinirle bana tokat attı. Şok içinde ona baktım. Bu nasıl bir cesaretti? Blue, hızla Iris'in kolunu tuttu. "Iris," dedi aynı hızla.

Iris ona baktı. Sonra yine bana döndü. Korkudan tüm kanım çekilmiş gibiydi ama bir şey belli etmeden, aksi bir yüzle ona bakmaya devam ettim. Yanağım sızlıyordu, keşke vücuduma yaptığı büyüyü oraya da yapmış olsaydı.

Iris, "Ne kadarını dinledin?" dedi sinirle. Hızla kolumu tutup sıkınca çığlık attım.

"Iris!" Blue kolunu tuttu. "Bırak kızı. Sadece unuttur gitsin."

Korkuyla onlara baktım. Unutturma mı? Kanımı alacaklar mıydı?

Iris yüzüme eğildi, iki eliyle kanımı aldığı gün yaptığı gibi başımın yanlarını tuttu. Yeşil keskin gözlerini tam gözlerime dikti, öldürücü bir sesle, "Şimdi hiçbir şey hatırlamayacaksın," dedi. "Seni *prenses*." Alayla söylerken gülümsedi.

Yavaşça, Iris'in elleri ısındı ve başım ağrımaya başladı. Ellerini başıma bastırdığı yerler sızlarken ufak bir çığlık attım. Sanki beynime elektrik veriyordu. Blue ben bayılmadan önce beni tutarken, "Üzgünüm," diye mırıldandı.

Bilincimi kaybettim.

***

Gözlerimi açtığımda kütüphanenin masasında uyuyakalmıştım. Yavaşça başımı kaldırdım ve esnedim, yanağım sızladı. Sanırım birkaç saattir üstünde uyuduğum için sızlıyordu. Açık kitaplara ve yazdığım tarihlere baktım.

Etrafıma baktım, birden Blue diğer masadan bana baktı.

"Çok üzgünüm," dedim yavaşça. "Ben..." Sonra ne yaptığımı anlamaya çalıştım. En son... En son tuvalete gitmiştim.

"Uyuyakaldın, uyandırmadım." Blue cümlemi tamamlarken mahcupça gülümsedi.

Başım inanılmaz ağrıyordu. Yüzümü buruşturdum ve derin bir nefes aldım. "Şey..." dedim, ne diyeceğimi bilmeden ona baktım. Başım uyuduğum için mi ağrıyordu?

"Gidebilirsin Sarah." Bana inanılmaz tatlı bir gülümseme yolladı. "Ben hallettim, teşekkürler."

Ayağa kalktım ve başım anında döndü, geri oturdum. Blue fırlayarak yanıma geldi ve kolumu tuttu. "İyi misin?"

Başımı salladım. Ayağa yeniden kalktım ve Blue, paltomu giyene kadar kolumu bırakmadı.

Soğuk havaya çıkınca kendimi inanılmaz iyi hissettim. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım, yüzüme düşen karların yavaşça erimesini hissettim. Ve yavaşça yürümeye başladım.

Başım sızlıyordu. Kendimi birden tutamadım, karnım da aynı anda ağrımaya başladı. Vücudumda tuhaf ağrılar vardı, sanki bozuk yemek yemişim gibi bir tat hissediyordum. Saraylara gelmeden, yemekhanenin orada yere eğildim ve içimde ne var ne yok çıkardım. Kendimi iğrenç hissediyordum. Yüzümü kaldırdım ve kusmuğu karla kapattım. Fazla bir şey kusmadığımdan kapatmak zor olmamıştı.

Birkaç dakika sonra yemekhaneye girdim. Yüzüm sapsarıydı, yemeklere baktım. İştahım kaçmıştı. Kusmanın üstüne yemek yiyecek halim yoktu.

Ardini, yemekhane sırasından gülümseyerek bana bakıp, "Sarah," dedi. Sonra yüzümün sapsarı olduğunu fark edince, "İyi misin? Kötü görünüyorsun," diye devam etti gülümsemesi solarken.

Yavaşça, "İyiyim," dedim.

Az önce iğrenç şekilde kusmama rağmen midem boş duramazdım, en azından ağrı kesici almak için midemin dolu olması

gerekiyordu. Yemeğimi aldım ve masaya giderken Iris aniden önümü kesti. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım.

Iris, "Afiyet olsun Sarah," dedi, bana tuhaf bir bakış attı. Ses tonu da bakışı gibi tuhaftı. Ben cevap veremeden yanımdan uzaklaştı. Arkasından baktım. Bir şey beni rahatsız etmişti.

Orada durup beni neyin rahatsız ettiğini anlamaya çalıştım. Neydi? Iris beni zaten rahatsız ediyordu, özellikle balodan sonra. Iris'in arkasından baktıkça, birden... Birden her şey aklıma geldi. Bütün her şey: balo, Iris'in tokadı, duyduklarım, Blue'nun üzgünüm demesi... Her şey.

Her şeyi hatırladım.

Yemeğimi hemen bir masaya bıraktım ve Ardini arkamdan bana seslenirken hızla Damon'ın beni bir zamanlar götürdüğü ankesörlü telefonun olduğu kısma doğru, karlara bata çıka ilerledim ve Nancy'yi aradım.

Telefon uzun süre çaldı. Tam pes edip kapatacakken Nancy, "Efendim?" dedi.

"Nancy?" Sesim titredi.

Bir saniye sonra, "Sarah?" dedi endişeyle. "Ah, Sarah, kızım. İyi misin?"

Yavaşça ağlamaya başladım. "Nancy... Bana verdiğin o şişe ne işe yarıyordu?"

Nancy, yine bir saniye düşündü. Sonra yavaşça, "Sana büyü yapılmasını engellemek içindi," dedi. "İşe yaramadı mı?"

"Sanırım... yaradı." Sonra etrafıma baktım ve yavaş sesle, "Unutturma büyüsü geri tepti ama kustum. O bana verdiğin, içtiğim sıvıyı çıkardım."

Nancy endişeyle, "Bu kötü olmuş," dedi. Sonra dehşetle, "Unutturma büyüsü mü?" dedi.

Başımı sallarken sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. "Evet Nancy."

"Başın belada mı?" dedi korkuyla. "Sarah..."

Nancy endişelenmemeliydi. Ne yapacağımı bilmiyordum ama onun haberi olmamalıydı. "Hayır... İyiyim Nancy."

"O iksir önemliydi Sarah," dedi Nancy. "Her türlü büyüye karşı koruması gerekirdi."

Balo gecesini, Natalie'nin ve Iris'in bana yaptığı büyüleri düşündüm, onlarda işe yaramamıştı. Bunu atlayarak, "Unutturma büyüsünde işe yaradı," dedim.

"Bebeğim." Nancy'nin sesi titredi. "Shat'a gelmemi ister misin?"

"Hayır." Aslında en çok Nancy'nin yanımda olmasını isterdim ama onu tehlikeye atamazdım. "Ben iyiyim Nancy. Ardor yanımda. Annem de."

"Ardor'dan ayrılma." Nancy içini çekti. "Seni koruyabilir."

Başımı salladım. "Görüşürüz Nancy."

"Görüşürüz bebeğim," dedi yumuşak bir sesle. "Dikkat et. Bir şey olursa hemen beni ara."

Telefonu kapattım ve karlarla kaplı olmasına aldırmadan banka oturup saatlerce ağladım.

***

Mavi Saray'a geldiğimde akşam olmuştu. İnanılmaz yorgun ve bitkin hissediyordum kendimi, başım da hâlâ ağrıyordu.

Odama çıktım ve yatağa oturup aynada kendime baktım. Ne yapacaktım? Iris ve Blue büyücüydü ve başından beri bana saldıran büyücülerle alakaları vardı çünkü beni isteyen kişiye bağlılardı. Beni kim istiyordu? Neden istiyordu? Bugün Ardor'la araba sürmem gerekiyordu, ona da gidememiştim. Kızmış mıydı? Ne diyecektim?

Başımı ellerimin arasına aldım ve tekrar ağlamaya başladım. Kapım hızla vuruldu, muhtemelen Jane gelmişti. "Gir," dedim ve kapıya baktım.

Kyle yavaşça başını uzattı. Tam bir şey diyecekken ağladığımı fark etti ve gözleri büyüdü. "Sarah?" Kapıyı kapatıp hemen yanıma geldi. "Ne oldu? İyi misin?"

Kyle'ın parlak mavi gözlerine baktım. Ve sonra kendimi tutamadım, Kyle'a sarılıp ağlamaya devam ettim.

Kyle, sakinleşene ve güzel gömleğini berbat edene kadar beni bekledi, hiçbir şey demedi. En sonunda geri çekildim ve uzattığı temiz mendili aldım. Gözlerimi ve burnumu sildim.

"Ne oldu?" dedi yumuşacık bir sesle.

Ona baktım. Ona anlatmalı mıydım? Beynim durmuş gibiydi ve ne yapacağımı bilemiyordum.

"Nancy'yi özledim," diye yalan söyledim.

Kyle tabii ki inanmadı. Gözlerime dikkatle bakarak, "Ciddi olamazsın," dedi.

Başımı salladım. "Ciddiyim." Sonra yavaşça burnumu sildim. "Sen niye gelmiştin?"

"Öğlen ortalıkta pek gözükmedin. Ardor seni arıyordu," dedi. "Ben de merak ettim."

"Anladım." Gülümsemeye çalıştım. Ardor'a ne diyecektim? Kyle ayağa kalktı ve gülümsedi. "O zaman... Sonra görüşürüz." Kapıya yürüdü ve çıktı.

Ayağa kalktım. Üstümdeki gözyaşlarından mahvolmuş kıyafetlerimi çıkardım. Tam sutyenle kaldığım sırada Kyle yeniden odama pat diye girdi.

"Sarah... Bir şey daha..." Sonra beni gördü. Şok içinde ağzı açıldı.

İzi görmüştü.

***

Hemen bir havlu aldım ve üstümü kapattım. Kyle hâlâ ağzı açık bana bakıyordu.

"Kapıyı kapat Kyle."

Kyle, kapıyı kapatıp içeri girdi. "O..." dedi yavaş sesle, izin olduğu –şu an havluyla kapalı– göbeğime baktı.

Başımı salladım. Havluyu atıp üstüme bir kazak geçirirken, "İz," dedim, sanki ne gördüğünü anlayamamış gibi.

Kyle ayakta dikilerek, "Nasıl?" diye mırıldandı.

Kyle'a dikkatle baktım. Anlatmalı mıydım? Kyle yavaşça kendine gelerek yüzüme baktı. "O iz ne anlama geliyor?"

İçimi çektim. Söyleyecektim. Artık bıkmıştım. Ne olursa olsun, hatta belki bana yardım bile ederdi. Çünkü gerçekten hayatımda tuhaf şeyler oluyordu ve Kyle'ın zeki olduğunu biliyordum. Bana yardım edebilirdi.

"Melezim Kyle," dedim en sonunda sesim titreyerek. "İnsan soylu değil."

Kyle, hayret dolu bir iç çekişin ardından, yüzüme dikkatle bakarak, "Sarah," dedi. "Anlayamıyorum."

Odamın balkonunda oturmuştuk, hava buz gibiydi ancak konuşabileceğimiz tek güvenli yer burasıydı. Kyle'ın parlak mavi gözlerine baktım.

"Bu iz, alanda eğitim alırken oluştu. Yani, birden. Önce ne olduğunu anlamadım." İç çektim. "Ardor'a gösterdim. Bu izin aynısının... Hartes'te de olduğunu söyledi."

"Çünkü..." Kyle bir an her şeyi anladı, gözleri faltaşı gibi açıldı. Hayretle cevap verirken bana ağzı açık bakıyordu. "Melezsin."

Başımı salladım. "Araştırdık. Ne anlama geldiğini. Ama bütün her şey benim melez olduğumu gösteriyordu." Kate'le konuşmamızı düşündüm.

Kyle başını salladı. "İkinci elementin hangisi?" dedi bariz bir merakla.

Ona şaşırarak baktım. "Benden korkmadın mı?" dedim şaşırarak.

"Neden korkayım ki?"

"Ya da..." Kaşlarım çatıldı. "Gidip anneme melez olduğumu söylemeyecek misin?" Bir an aklıma Jane gelmişti.

Gözlerini devirdi. "Tabii ki hayır Sarah," dedi. "Bu senin bileceğin iş. Ben söylemem."

Derin bir nefes aldım. Rahatlamıştım. Sonra yavaşça, "Ateş," dedim, bana baktı. "Ateş'i kullanabiliyorum."

Kyle gülümsedi. "Ateş ve Su demek," dedi. "Daha ilginç bir ikili olamazdı."

Başımı sallarken ben de gülümsedim. Kyle, "Ama baban..." dedi yavaşça, alnı kırışmıştı. "Buraya gelen adam değil mi? Jack?"

"Babam o," dedim titrek sesle.

Kyle düşünceli görünüyordu. Bir yandan da elleriyle ritim tutuyordu. En sonunda bana bakarak, "Sarah," dedi yumuşak bir sesle. "Baban insandı. Ama sen bir melezsin. Yani baban..."

Yeniden gözlerim doluyordu. "Kyle..."

"Dinle." Elimi tuttu, gözlerime dikkatle baktı. "Baban çok iyi bir insan, biliyorum. Ama annen Su elementinden ve sen Ateş'i de kullanabiliyorsun. Yani... Baban, Ateş'i kullanabilen biri."

Acı gerçek, uzun zamandır beni vurmayı beklerken hep görmezden geldiğim o acı gerçek, Kyle'ın dudaklarından dökülüp kalbime saplanırken ağlamaya başlamıştım. Jack'in babam olmadığı gün gibi ortadaydı ama ben melez olduğumu öğrendiğim günden beri bu gerçeği inkâr etmiş, görmezden gelmiştim. Kalbim sızlıyordu.

Kyle ağlamama izin verdi. Sakinleştiğimde, "Toulina ile konuşmalısın," dedi.

"Benden bir şeyler saklıyor." Gözlerimi sildim. "Bana söylemeyecektir."

"O senin annen." Kyle gözlerini kırpıştırdı. "Neden söylemesin?"

"Annem melez olduğumu ve *öz babamı* zaten tanıyor ama aylardır bana tek kelime etmedi." Sesim sert çıkmıştı.

Kyle başını salladı. "Haklısın." Sonra derin bir nefes verdi, nefesi soğuk havada buhar olmuştu. "Peki sen neden ağlıyordun? Bunun için olamaz herhalde."

Dikkatle Kyle'a baktım. Derin bir nefes alarak, "Kyle," dedim. "Bu çok tehlikeli."

"Sorun değil. Anlat."

Yavaşça, "Iris ve Blue," dedim. "Sabah derse geç kaldığım

için Blue bana ceza verdi. İkimiz kütüphanede çalışırken Iris geldi, onları dinledim," dedim. "Iris ve Blue... İkisi de büyücü."

Kyle'ın gözleri açıldı. "İnanamıyorum."

"Hatta Iris, bana saldıran ve yanağımı yaralayan büyücü."

Kyle'ın ağzı açık kalmıştı. "Bu..." Diyecek kelimesi yokmuş gibi bana baktı.

Başımı salladım. "Onları dinlediğimi gördüler." İç çektim. "Iris, bana yanağımı yaraladığı gün unutturma büyüsü yapmıştı, yani beni yaralayan kadının yüzünü hatırlamıyordum. Sadece kadın olduğu aklımda kalmıştı. Ama onları dinleyince her şeyi hatırladım." Kyle'a baktım. "Sonra onları dinlediğimi ve her şeyi öğrendiğimi anlayınca, Iris yeniden bana aynı büyüyü yaptı."

"Ama etkilememiş." Kyle'ın alnı kırışmıştı.

Başımı salladım. "Nancy giderken bana iksir gibi bir şey verdi, onu içtim. Sanırım ondan her şeyi hatırlıyorum." Sonra yavaşça, "Ama balo gecesi o iksir işe yaramadı. Bana büyü yapabildiler," dedim kaşlarımı çatarak.

"Adiler." Kyle da kaşlarını çattı. "İksirin hepsinde işe yaraması gerekirdi."

"Ama yaramadı." Başımı ellerimin arasına aldım. "İşte. Her şeyi şimdi hatırladım, sen az önce odama geldiğinde bundan ağlıyordum."

Kyle uzanıp elimi tuttu, ona bakmak zorunda kaldım. "Phrkagias olanları bilmeli, Sarah."

"Evet ama ben onların büyücü olduğunu söylersem büyülerinin bende işe yaramadığını yine anlayacaklardır." Alnım kırıştı. "Phrkagias'ın bir şekilde, Blue'yu ya da Iris'i büyü yaparken yakalaması gerek. Kendi gözleriyle görmezse inanmayabilir, üstelik inanmazsa Blue ve Iris peşime düşüp her şeyi yapabilirler."

Kyle elimi bıraktı. "Haklısın." Sonra düşündü. "Bir plan yapmalıyız ama..." Bana baktı. "Sen dinlendikten sonra."

"Kyle..."

"Sarah." Bana dikkatle baktı. "Harap haldesin. Dinlenmen gerekiyor."

Başımı salladım. Harap haldeydim ve öyle de hissediyordum. Ağladığım için gözlerim kızarıktı ve yanıyordu, başım da hiç yardımcı olmuyordu. Buz gibi balkondan sıcacık odama geri döndük. Kyle balkonu kilitledi ve başımdan öptü. "İyi geceler."

"İyi geceler Kyle."

Kyle gülümsedi ve odamdan çıktı. Omuzlarımdaki yükün bir kısmını atmış şekilde, uyuyakaldım.

***

Sabah, Iris'in dersine korkuyla girdim. İlk ders onun dersiydi ve ben geç kalmamak için her şeyi yapmıştım.

Iris'in keskin gözleri, sınıfta ders anlatırken bile sürekli üzerimde dolaştı. Bir şey anlamasın diye kafamı sürekli meşgul tuttum, büyücülerden zaten korkuyordum ve Iris hafızamı silebiliyorsa, akıl da okuyabiliyordu büyük ihtimalle. Ben de Micky'yi, Fransızcayı ve Ardor'u düşündüm. Özellikle Ardor'la yaptığımız acılı eğitimleri ve alana giderken nasıl zorlandığımı düşünerek dersi geçirdim.

Ders bitince aceleyle çıktım ve resim dersine girmedim. Yemekhaneye gittiğim sırada, Kyle ve Ardor birlikte yanıma geldi, onlara şaşkınlıkla baktım.

Ardor yavaşça, "Konuşabilir miyiz?" dedi bana, bir yandan da Kyle'a bakıyordu.

Ne olduğunu anlamayarak başımı salladım ve Kyle, Ardor ve ben yemekhanenin oradaki ormana doğru yol aldık. Kimsenin duyamayacağı mesafeye geldiğimizde ikisine dönüp, "Bir şey mi oldu?" dedim. Kötü bir şey mi olmuştu? Ardor'un kusursuz yüzüne baktım, Blue bir şey mi yapmıştı?

"Sarah," dedi Kyle, ben Ardor'un konuşmasını beklerken. "Ardor'a Iris'i ve Blue'yu anlattım."

İçimi çektim. Ardor'a baktım. "Ardor..."

"Neden bana söylemedin?" Kusursuz yüzüne baktım. Ardor, sinirli gibi değildi, daha çok... hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Sanki, *"Neden Kyle biliyor da ben bilmiyorum?"* der gibi bakıyordu.

Kyle, "Bir plan yaptık," dedi. Ardor'un sorusu havada kalmıştı. Ona baktım, bir şey diyemedim. Neyse ki sonunda Ardor da başını salladı. "Evet," dedi duygusuzca.

İnanamayarak, "Siz ikiniz, konuşup plan mı yaptınız?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

Kyle sırıttı. "Evet, inanılmaz bir şey mi?"

"Değil mi?" dedim.

Ardor gülümsedi. "Kyle, Oscar gibi değil. Tamam, Kyle'a da bayılmıyorum ama..." Kyle, Ardor'a gözlerini devirirken Ardor güldü. "Bana anlatması iyi oldu."

"Pekâlâ," dedim derin bir nefes alarak. "Plan nedir?"

Planı anlattıklarında onları dikkatle dinledim. Aslında, Kyle'ın beni sevmediğini düşünürsek –yani ben öyle umuyordum– Ardor ve Kyle iyi dost olabilirdi. Kyle, Lada'nın onun yerine Ardor'u tercih etmesine rağmen Ardor'la konuşabiliyordu. Bu güzel bir şeydi. Oscar ile Ardor'un anlaşabileceğini sanmıyordum artık –özellikle de Ardor'la yumruk yumruğa kavga etmişlerken– ama Kyle ile anlaşabilirlerdi. En azından, plan işbirliğini gerektiriyordu ve bu da bir adımdı.

"Anlaşıldı mı?" dedi Kyle en sonunda.

Ardor bana baktı, ben başımı salladım. "Ben de gelmek istiyorum," dedim.

İkisi de aynı anda, "Hayır," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Ben de yardım edeceğim. Ardor'la ya da seninle Kyle. Geliyorum."

"Sarah." Kyle yüzünü buruşturup Ardor'a baktı.

Ardor, "Sarah, çok tehlikeli," dedi.

"Biliyorum. Ama siz hayatlarınızı riske atarken durup izleyemem." Ardor'un elini tuttum. "Seninle geliyorum."

Ardor sıkıntıyla nefesini verse de ben kazanmıştım. İtiraz et-

meyeceğini biliyordum. Sonra, Kyle Kırmızı Saray'a giderken, Ardor ve ben yemekhaneye girdik.

Tahmin ettiğimiz gibi Blue yemekhanedeydi. Bir köşeye oturup Ardor'la birlikte Blue'yu izlerken, bizi anlamamasını umuyordum. Ardor'a mümkün olduğunca başka şeyler düşünmesini söyledim, akıl okuma olayı varsa fena halde batardık.

Yemekhaneden Blue çıkınca hemen ardından biz de çıktık. Blue, hızlı adımlarla kütüphaneye ilerledi. Ardor kolumu tutup Blue beni göremeden kütüphanenin arkasına çekti.

Nefesim soğuk havada buhar olurken Ardor'a baktım. "Hazır mısın?" diye sordu.

"Bu yaptığımız tehlikeli," diye fısıldadım. "Ya Kyle başaramazsa?"

"Başaracak." Ardor, cebinden bir şişe çıkardı, şişe siyah olduğundan içindeki görünmüyordu. "Her ihtimale karşı bunu içelim."

"Ne bu?"

"Koruma büyüsü." Ardor bana uzattı. "Nancy'nin sana verdiğine benzer bir şey."

Derin bir nefes alıp verdiği şeyi içtim. Yine çilek tadındaydı ama daha ekşiydi, yüzüm buruşunca Ardor güldü. Ona uzattım ve o da kalanını içti.

Daha sonra, Ardor'un elimi tutup ikimizi birden görünmez yapmasını izledim. "Elimi bırakma," dedi. "Yoksa birbirimizi de göremeyiz."

"Tamam." Korkuyla elini sıkarken titredim. Kütüphaneye girerken hâlâ titriyordum.

Kütüphane kapısı neyse ki açıktı. Ben Ardor'un elini bırakmadan birlikte içeri girdik, dönüp nöbetin kimde olduğuna baktım. Ve şu an görünmez olduğuma aşırı sevindim, Lada nöbetçiydi.

Ardor nereye baktığımı anlamıştı, yavaşça Lada'ya bakış attı. Başını "*Bir şey olmaz,*" dercesine gibi salladı.

Yavaşça Blue'yu arayarak üst kata çıktık. Blue'nun çalıştığı oda üst kattaydı ve merdivenleri çıkarken korkunun iyice beni sardığını hissediyordum.

Blue'nun kapısı açık değildi. Kapıyı açmamız gerekirdi ve bu da görünmez olmamızı anlamsız kılardı. Korkuyla Ardor'a baktım. Ardor yavaşça, "Siktir," dedi. Bu, Ardor'dan duyduğum ilk küfürdü. Şaşırarak ona baktım, başını eğip güzel dudaklarını kıpırdatarak, "Üzgünüm," dedi.

"Ne yapacağız?" dedim dikkatle.

Ardor etrafına baktı. Blue, içeride tek başına oturuyordu.

Tam her şeyin inanılmaz kötü gideceğini düşündüğüm, bütün planımızın suya düştüğünü hissettiğim sırada, Iris koridorun başında göründü. Ardor ile yavaşça geri çekildik ve Iris, Blue'nun kapısını açıp içeri girerken aniden onunla birlikte kendimizi içeri attık. Neyse ki Iris'ten hemen sonra girdiğimiz için varlığımız anlaşılmamıştı.

Sesli bir şekilde nefes almamak için kendimi zor tuttum.

Bizim Ardor'la görevimiz, Blue ve Iris'i oyalamak, hatta gerekirse onları büyü yapmaya zorlamaktı. Kyle da bu sırada Phrkagias'ı getirecekti. Aslında Ardor'un Phrkagias'ı getirmesi daha iyi olurdu, ne de olsa Phrkagias öz oğluna daha çok güvenirdi. Ancak Ardor benimle kalmak istemişti. Kyle'ın Phrkagias'ı nasıl ikna edeceğini bilmiyordum ama şu an kendi canımızı daha çok düşünüyordum.

Ardor'un elini bırakmadan kütüphane raflarından birinin arkasına geçtik. Kitapların arasından, Blue'yu ve Iris'i görebiliyordum.

"Ne yapacaksın?"

Blue'nun kayıtsız ses tonu, Iris'e attığı aynı derecede kayıtsız bakışıyla desteklenmişti. Iris, elini bir kitaba uzatırken aynı kayıtsızlıkla, "Hangi konuda?" diye sordu.

"Kız?"

"Sarah mı?" Adımı Iris'in tıslayan sesinden duymak, bende

aşırı derecede korku yaratmıştı. Derin bir nefes aldım, nefesimi yavaşça geri verirken Ardor kırmızı gözlerini dikmiş bana dikkatle bakıyordu.

"Evet?" dedi Blue, kayıtsızlığı dağılmış gibiydi.

Iris içini çekip aniden gülerek beni şaşırttı. "Ona unuttur-muştuk. Aklını okuyabiliyor musun?"

"Hep aynı şeyler," dedi Blue. "Ardor'u, eğitimlerini ve yaşlı bir kadını düşünüyor."

Tanrım. Cidden akıl okuyabiliyorlardı. İnanamayarak Ardor'a baktım. O ise biliyormuş gibi bana baktı. Yavaşça, "Bütün büyücüler akıl okuyabilir," diye fısıldadı kulağıma. Fısıltısı o kadar kısıktı ki zar zor duymuştum. Geri çekilirken gözleri bendeydi. Bunu bilmiyordum ama tahmin etmiştim zaten.

"Ben de okudum. Genelde aynı şeylerle karşılaştım," diye devam etti Iris.

"Genelde mi?"

"Tuhaf bir korkusu var." Iris'in biçimli kaşlarının kalktığını gördüm. "Bir şeyden korkuyor gibi."

"Bilmiyorum."

"Bir şeyler hatırlıyor olabilir mi?" Iris'in buz gibi sesi ilikle-rime kadar işledi.

"Sanmıyorum. Büyü kuvvetli." Blue başını kitaplara geri eğ-meden önce, "Peki onunla konuştun mu?" diye sordu.

Kiminle? Ardor bana bakarken Iris, "Hayır," dedi. "Shat'tan ayrılıp Sorcier'ye gitmeye vaktim olsaydı belki konuşabilirdim."

"Konuşmamız gerekiyor." Blue sıkıntıyla nefesini verdi. "Planının kusursuz işlemesi gerekiyor, biliyorsun."

"Biliyorum. Bana öğretme." Iris'in tek kaşı kalkarken, Blue, "Üzgünüm," diye mırıldandı.

Kimden bahsettiklerini anlayamıyordum. Anladığım tek şey, bahsettikleri *kişinin* Sorcier'de yaşadığı ve benim peşimde oldu-ğuydu. Acaba beni Iris sayesinde yaralayan kişi miydi? Büyücü müydü? Benden ne istiyordu?

Ardor çok yavaşça, "Fazla düşünme," dedi, her kelimeye gereksiz bir şekilde fazla vurgu yaparken. Fazla düşündüğümü nereden anladığını sormadan, başımı salladım.

Iris söze girdi. "Her neyse." Sonra Blue'dan iyice uzaklaşıp bize yakınlaştı, bir an bizi görebildiğini sandım. Nefes almadan iyice duvara yaslanmıştık, Ardor'un elini sıkıca tutuyor ve korkudan titriyordum.

"Ne zaman olacak?" Blue'nun kafası Iris'e uzanmıştı, Blue'yu net bir şekilde görebiliyordum.

Iris tam çaprazımızdan bir kitaba uzanırken, "Fazla kalmadı," dedi. "Yıllardır bunu bekliyoruz."

"Sabırsızlanıyorum." Blue gülümseyerek koltuğuna geri yaslandı. "Harika olacak."

Birden, hapşıracak gibi ağzımı açtım. Ardor hızla ağzımı kapatınca ben hapşırmadan öylece Ardor'un eli ağzımda, benim gözlerim apaçık şekilde kaldık. Ama lanet olsun ki, hapşıramadan önce hızla nefes almıştım ve bu, Iris'in bir saniyeliğine durup sağına doğru –yani bize doğru– birazcık dönmesine neden olmuştu. Nefes almadan, resmen kaskatı bir halde Iris'e bakıyordum. Bana gözlerimin önünde büyü yaptığından beri bu kadından çok korkuyordum.

Iris kıpırdamadan, hâlâ başı sola yatık ve gözleri sağa doğru bakar bir şekilde duruyordu. Sanki bir şey dinliyormuş gibiydi. Anlamış mıydı?

Ardor, elini yavaşça ağzımdan çekerken, "Sarah," diye mırıldandı. "Hemen elimi bırakıp kapıya git."

Korkuyla, "Anladı mı?" dedim.

Ardor, "Bir şeyler hissediyor," dedi çok yavaşça. "Saldırabilir. Seni görmeden bırak elimi." Kırmızı gözlerini Iris'in kaskatı duran bedeninden bir an bile çekmeden, "Dediğimi yap," dedi yavaşça.

Korkum nefes almamı engelleyecek kadar baskındı. Ardor'un dediğini yaptım.

Benim elimi çekmemle Iris'in arkasını dönerek bir büyü fırlatıp Ardor'un boynuna yapışması bir oldu. Çığlık atmamak için elimle ağzımı kapattım. Blue oturduğu yerden fırladığı sırada Ardor görünür oldu.

Iris alayla, "Bak sen," dedi, suratında iğrenç bir gülümseme vardı. "Burada kim varmış?"

Nefes alamadan, yavaşça olduğum yerde kaldım. Ne yapmalıydım? Gidip Ardor'u bırakmalı mıydım, yoksa burada böylece dikilmeli miydim? Ardor görünür olmuştu ancak Ardor'un elini bıraktığım için ben hâlâ görünmezdim. Titreyerek bir elim ağzımda onlara baktım. Iris hâlâ Ardor'un boğazını sıkıyordu.

"Demek söylenenler doğruymuş." Iris güzel ama itici yüzünü, Ardor'un kaskatı yüzüne yaklaştırırken kusmak istedim. "Mary Rose'un oğlu Ardor Fire. Ateş veliahtı, gerçekten de bir melezmiş." Iris, Ardor'un boğazını daha da sıktı. "Büyü yapabiliyormuş."

Ardor tükürür gibi, "Evet," dedi zorlanarak.

Blue, "Iris, bırak çocuğu," dedi yavaş sesle.

Iris'in alev alev gözleri Blue'ya dönerken, Ardor bir saniyeliğine benim olduğum yere boş boş baktı. Beni göremiyordu ama yüzünde bir endişe ifadesi belirdi.

Blue'nun rengi attı. Iris hemen Ardor'a geri döndü. "Niye bizi dinliyordun?"

"Iris..." dedi Blue.

"Niye?" Iris bağırınca tüylerim ürperdi.

Ardor yavaşça, "Sizden şüphelendim," dedi.

Iris alayla gülümsedi. "Yoksa küçük sevgilin bizi sana mı şikâyet etti?"

Ardor'un bu söz üzerine, Iris'in elinden çeviklikle kurtulması ani ve çok kolay oldu. Iris'in elinden hızla kurtulunca anında elinin üstünde bir ateş çıkardı, birkaç adım geri giderken elindeki ateşi Iris'e attı. Ateş Iris'in yanındaki duvara isabet ederken Blue, Iris'i son anda çekmişti.

Ardor koşarak geçip bir masanın altına sığınırken Iris büyü fırlattı. Büyü, Ardor'un hemen başının üstüne isabet etmişti.

Ah, Kyle nerede kalmıştı?

Iris, bir büyü daha fırlattığında yine Ardor'u son anda ıskaladı. Dehşetle elimi ağzımdan çekip nefes verdim, ucuz kurtulmuştu. Ardor, ateş topunu fırlatırken top yüzüne birkaç santim kala Iris tarafından yok edildi. Iris alayla gülerken Ardor'un dişlerini sıktığını gördüm.

"Bu kadar mısın Ardor?" dedi Iris. "Yoksa daha büyü yapamıyor musun? Anneciğin sana bu kadarını mı öğretti?"

Ardor'un çenesi kasıldı. Koyu kırmızıya dönen gözleri yoğun ışıklarla parlarken derin bir nefes aldı, ayağa kalktı ve tam büyüyü Iris'e fırlatacağı sırada, sağ tarafında duran Blue ondan önce davranıp koca bir büyüyü Ardor'a fırlattı.

Büyü sert bir şekilde Ardor'a isabet etti ve Ardor, geri uçarak bir kitaplığa çarpıp yere düştü. O kadar kötü düşmüştü ki birkaç kırık sesi duymuştum resmen. Dehşetle çığlık attım. Görünür olup olmamama aldırmadan Ardor'un yanına koştum. Yerde sırtüstü yatıyordu.

"Tanrıçamız da buradaymış." Iris alayla güldü.

"Ardor?" Sesim titreyerek Ardor'un yüzünü tuttum. "Ardor? Bana bak."

Ardor gözlerini kapatmıştı, açmıyordu. O sırada arkamda Blue'nun ellerini hissettim. Ellerini ittim, Ardor'un yüzüne dokundum. Blue ise, beni hızla ve kolayca kaldırdı, gözyaşlarım yüzünden önümü göremiyordum. Benimse yaptığım tek şey, Ardor'un cansız vücuduna bakmak oldu.

Ölmüştü.

17. Bölüm

Iris başımda dönerken yanımda duran Ardor'a baktım. Blue ellerimi bağlamıştı, sessizce ağlıyordum. Ardor yaşıyordu, neyse ki ölmemişti. Ancak zayıf nefesleriyle göğsünü hareket bile ettiremiyordu, bu da yerde ölü gibi yatmasına neden oluyordu.

Iris, "Demek, unutturma büyüsü işe yaramadı," dedi. Sinirliydi. Bense kapıya bakıyordum. Lanet olası Phrkagias'ın gelmesi ne kadar uzun sürmüştü.

Başımı dikleştirip gözlerimi Iris'in yüzünden almadan, "Seni pis cadı, işe yaramadı tabii ki," dedim. Bu cesareti nereden almıştım hiçbir fikrim yoktu. Tek düşündüğüm şey Ardor'du.

Iris'in kaşları kalkarken gülümsedi. "Tatlım, cadı değilim ben, Tanrı aşkına. Cadıları kimse sevmez."

"Ah pardon. Pisliğin tekisin, doğru ya."

Iris, gülümsedi ve aniden yüzüme tokat attığında gözlerimde biriken yaşlar yüzümden aşağı boşaldı. Iris'in ellerinin titrediğini görüyordum. Bir an Blue ile bakıştılar, sonra Blue hızla Iris'in yanına geldi, ne yapmaya çalıştıklarını ve bize biraz sonra ne yapacaklarını anlamadan onlara bakıyordum. Blue, Iris'in elini tuttu. "Iris." Sesi sertti. "Bırak, bu sefer ben yapayım."

Iris elini hızla çekti. Anında tekrar o sürtük sesini takınıp tısladı. "Çabuk ol." Ardor'un solgun yüzüne baktı. "Ben de Ardor'un işini bitiririm."

Hızla, "Hayır!" dedim. "Ardor'u rahat bırak, seni kaltak! Dokunma ona! Sakın dokunma!"

Iris kahkaha attı. "Yoksa ne? Ne yaparsın?"

Bu, beni taşıran son damla olmuştu. Sinirle bir çığlık attım ve o anda, etrafta tuhaf bir rüzgâr esmeye başladı. Rüzgâr hızla eserken, birkaç kitap aynı anda alev aldı ve Blue'nun masasındaki su dahil, masalardaki sular tavana fışkırdı. Camlar titremeye, başımızdaki lambalar sallanmaya başladı. Başım sızlamaya, ellerim karıncalanıp dizlerim titremeye başlayana kadar, bunlar devam etti. En sonunda yorgunluktan başım önüme düştü ve her şey kesildi. Camlar durdu. Nefesim kesilmişti resmen, hızla nefes aldım ve öksürdüm. Element kullanmak beni öldürecek gibiydi. Bu kadar yorucu olduğunu unutmuştum.

Iris hayretle bana baktı. "Bu çok etkileyiciydi," dedi içten ve şaşırmış bir sesle. Hayran kalmışa benziyordu.

"Onu rahat bırak," dedim sert bir sesle. "Seni öldürürüm Iris."

Iris ise beni dikkate almadı ve elini şöyle bir salladı. İki elimde birden bıçak yarası gibi kesik açılınca çığlık çığlığa bağırdım.

Iris, "Yap şunu," dedi Blue'ya ve Ardor'a yaklaştı. Blue bana döndü ve ellerini başımın iki yanına koydu.

"Blue," diye mırıldandım. "Yapma. Lütfen." Ellerimin acısından ağlıyordum, Blue'nun mavi gözlerine baktım.

"Kes sesini Sarah," dedi hızla. Yalnızca Blue gibi bir adam bu cümleyi bu kadar kibar söyleyebilirdi. Gözlerimi kapattım ve bir damla yaş gözümden aşağı süzülürken Blue'nun parmaklarının ısındığını hissettim. Tam o sırada, "Ne yapıyorsun?" diye güçlü bir ses duydum. Gözlerimi açıp kapıya umutla baktım.

Phrkagias bize bakıyordu.

***

Iris, Phrkagias'ın sesini duyar duymaz Ardor'un yanından geri çekildi ve saniyesinde ortadan kayboldu. Sanırım ışınlanma ya da ortadan kaybolma büyüsü yapmıştı, emin değilim. Phrkagias, odaya girerken Iris kitapların orada olduğu için, onu görmemişti. Böylece ortada sadece Blue kalmıştı.

Blue ayağa kalkıp tıpkı Iris gibi kaçmaya çalışırken boşta olan bacaklarımı uzattım ve Blue'nun kasığına bir tekme attım. Blue dehşet içinde haykırarak yere çömelirken Phrkagias'ın yardımcıları Blue'yu anında kolundan yakalayıp apar topar götürdüler.

Kyle kanlı ellerimi gördü ve hızla yanıma geldi, girişte bize ağzı açık bakan Lada'yı görebiliyordum. "Siz ne ara geldiniz?" dedi hayret ederek. Bu kadar sesten ve olaydan sonra bizi yeni fark etmesi gerçekten çok gülünçtü ancak gülemeyecek kadar canım yanıyordu. Lada'nın bakışları kanlı ellerimde takıldı. Sonra yerde yatan Ardor'u gördü.

Kyle, ellerimi çözünce hemen Ardor'un yanına koştum.

Neyse ki, hâlâ nefes alıyordu. Phrkagias ve Lada yanımıza koştu ve Phrkagias, Kyle'a bakarak, "Yaşıyor mu?" dedi hızla. "Oğlum iyi mi? Ardor?"

"Onu götürmeliyiz!" Gözlerimden yaş akarak Kyle'a baktım. "Yaralandı!" Ardor'a eğildim ve solgun yüzüne baktım. Gözyaşlarım hızla inerken belki onu iyileştirebilirim umuduyla, ellerimi yüzünün iki yanına koydum.

Kyle, Phrkagias'a baktı. Phrkagias, kalan diğer yardımcılarına işaret edince birisi anında dışarı fırladı, diğeri de Kyle'ın yardımıyla Ardor'u sırtladı. Ben Ardor'u bırakmayınca Kyle beni tutarken, "Onu iyileştiremezsin Sarah," dedi. "Sen de yaralısın. Önce kendini iyileştir."

Gözyaşları içinde Ardor'u bıraktım. Ellerim sızlıyordu, Lada bana tiksinerek bakarken Kyle bir bez verdi. Kütüphaneden çıktığımızda yardımcı, arabayla girişte bekliyordu. Hemen Kyle ve Ardor'la bindim, Lada nöbette olduğundan peşimizden gelememişti.

Doktor Lily'nin yanına geldiğimizde gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. Doktor Lily, anında Ardor'u acil müdahale bölümüne aldı, Ardor'un büyü darbesi aldığını söyledim. Doktor Lily, bana bakmadan Ardor'un üstündekileri çıkardı. Koruyucu büyü sayesinde Ardor ölmemişti ancak göğsü fena halde yaralanmıştı. Gözlerim bu manzara karşısında –Ardor'un kaslı vücudunun harap ve kanlar içindeki görüntüsü yüzünden– yaşları daha fazla tutamadı ve iki şifacı beni çıkarırken haykırarak ağlamaya başladım.

Kaç saat olmuştu bilmiyorum. Kyle, elinde su şişesiyle yanıma geldiğinde ben başka bir şifacının yanından ellerim yara bandı ve sargıyla kaplı olarak çıktıktan sonra kapının girişine çömelmiş saatlerdir sessizce ağlıyordum. Öldüğünü sanmıştım. Ardor'u kaybettiğimi sanmıştım. Nefes almadığını düşünmüştüm. Cansız gibi yerde yattığını görmüştüm. Kalbim bir ağrıyla sızlarken kafamı kaldırıp Kyle'a baktım.

Burnumu çektim ve Kyle, "Bunu iç," dedi nazikçe. "Sana iyi gelecektir." Suyu yanıma bırakırken ona dönüp bakmadım bile.

Lada, koşar adım şifahaneye girdiğinde yanıma geldi. "Nerede o?" dedi hemen, sesi güçlü çıkıyordu.

"Ameliyata aldılar." Kyle, Lada'ya bakarak benim yerime cevap verdi. "Sakin ol ve geç otur."

"Yani... Yaşıyor mu?" Lada'nın bu kez sesi titredi.

"Evet." Kyle'ın sesi bıkkın geliyordu.

Phrkagias, koridorun başında görününce ayağa kalktım ve ona ilerledim. Ben soru sormadan, "Blue'yu hücrelere kapattık," dedi.

"Hücre mi?" dedim merakla. "Öldürmediniz mi?" dedim şaşırarak.

"Hayır," dedi Phrkagias kaşlarını çatarak. "Alanın oradaki hücrelerde kalacak. Gerçi orayı uzun zamandır kullanmıyorduk." Alnı kırıştı. "Ve idam kararı kurul tarafından verilir. Hemen öldüremeyiz."

Ofladım ve çatlayan başımı yaralı ellerimin arasına aldım. Hücreleri duymuştum. Hücreler alanın oradaydı, hapishane tarzı bir şeydi. Hapishanelerden daha dayanıklı, zehirli falandı galiba, tam olarak bilmiyordum ve şu an pek de umurumda değildi. En son, büyücüler savaşında esir düşen büyücüler orada yargılanmıştı, hatta Ardor'un annesi Mary Rose orada öldürülmüştü. Bunu da Blue bize derste anlatmıştı ve şimdi Blue'nun o hücrelerde olması çok ironikti.

Phrkagias'a sırtımı döner dönmez, Doktor Lily filmlerdeki gibi ameliyathaneden çıktı. Hemen yanına koştum ve sesimin sağlam çıkmasına özen göstererek, "O nasıl?" dedim.

"Durumu iyi ama çok güçlü bir büyüymüş." Bana dikkatle baktı. "Koruma büyüsü var mıydı?"

Başımı salladım. Doktor Lily, "Bu iyi olmuş. Ardor fazla yara aldı, birkaç gün burada kalması gerekiyor," dedi.

Tekrar başımı sallarken, "Onu görebilir miyim?" dedim.

Doktor Lily, hayır diyeceğini düşündüğüm sıra –sanırım ses tonum ve gözyaşlarımdan bana acıdı– başını salladı ve Phrkagias'a ilerledi. Hızla odaya girdim.

Ardor, tıpkı filmlerdeki gibi, beyaz çarşaflar içindeki yatakta yatıyordu. Burnunda ve göğsünde tuhaf cisimler vardı ve nefes aldığını, aynı zamanda da kalp atışlarını gösteren alet odada ses çıkaran tek şeydi. Ona yaklaştım, göğsünde yaranın olduğu yer beyaz sargıyla sarılmıştı. Yüzü oldukça solgundu, sarı saçları hastanenin beyaz ışığında parlıyordu.

Ardor'un buz gibi elini tuttum. Gözyaşlarım istemsizce boşanırken, "Keşke sadece ben gitseydim," dedim sesim titreyerek. "Ardor. Lütfen uyan. Sakın beni bırakma." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. "Duydun mu? Sakın. Sana ihtiyacım var. Beni bırakamazsın."

Odadaki tek ses o aletten gelirken Ardor'un yanına çöktüm.

Kyle ne zaman geldi bilmiyorum. Sırtımda birinin elini hissedince tek yaptığım iç çekmek oldu. Kyle yavaşça, "Sarah," dedi.

Ona bakmadım. Gözlerimi bir an bile Ardor'dan ayırmak istemiyordum. Sanki ayırsam gidecekmiş gibi... Sanki ayırsam ölecekmiş gibi.

"Saraya dönmemiz gerekiyor." Kyle'ın sesi yumuşacıktı. "Lütfen."

Omzumu silktim ve Kyle elini çekti. Ancak gitmemişti, yanıma oturdu. "Sarah." Buz gibi olmuş bantlı elime dokundu. "Burada Ardor'a hiçbir faydan yok. Hadi saraya dönelim de dinlen."

Başımı çevirip Kyle'ın parlak mavi gözlerine baktım. "Gelmeyeceğim."

Kyle içini çekti. "Ardor iyi, Sarah. İyileşecek."

Başımı tekrar Ardor'un solmuş yakışıklı yüzüne çevirdim. Ölü gibiydi... Solgundu ve cansız duruyordu.

Gözyaşlarımla olan savaşımı kazanıp, "Ardor'u bırakmıyorum," dedim Kyle'a bakmadan. "Sen git."

"Sarah..."

"Git dedim, Kyle." Sesim sert çıkmıştı. Akan bir damla gözyaşımı aceleyle silerken Kyle, "Peki," dedikten sonra odadan çıktı.

Geceyi Ardor belki uyanır diye, yanı başında geçirdim. Hiçbir şey olmadı, sabaha karşı içim geçti ve uyuyakaldım.

Sabah ise Ardini'nin sesiyle uyandım. Gözlerimi açtığımda kapıda Ardini, Damon, Stella, Kyle, Jane ve daha birçok kişi vardı.

Doğruldum ve herkesin gelip Ardor'a bakmasını ve geçmiş olsun dileklerini iletmelerini izledim. Ardini yanıma gelip bana sarılana kadar iyi idare ediyordum, Ardini ağlamıyor olsaydı ağlamayacaktım da. Ancak Ardini, bu hayatta belki Ardor'u en iyi tanıyan kişi, ağladığı zaman ben de dayanamadım.

"İyi ama," dedi Ardini. "İyi ama, değil mi?"

Başımı salladım. "Ucuz atlattık."

Ardini de başını salladı, gözyaşlarını silerken yaralı elimin üst kısmını güven verici şekilde sıktı.

Öğlene doğru, çoğu kişi saraylara geri döndü. Herkes gitmişken ben de biraz dinlenmek istedim, Ardor'un yanındaki kanepeye uzanmışken Oscar kapıyı açıp içeri girdi.

"Oscar." Kalktım ve ona sarıldım. Beni kocaman sardı. Bir sarılmaya ne kadar ihtiyacım vardı.

"Ağlama," dedi yumuşak bir sesle, saçlarımı öptü.

Gözlerimi silerken geri çekilip kahverengi gözlerine baktım. "Ağlamıyorum."

"Ardor iyi," dedi yavaş bir sesle. "Güçlü biri o. Hemen pes etmez. Ufak bir büyü onu öldürmez."

"Biliyorum." Gözlerimi silip ona baktım. Gülümsedim. Oscar, Ardor'dan nefret etmesine rağmen onu ziyarete gelmişti.

Oscar da yavaşça gülümsedi. "Onu çok seviyorsun, değil mi?" Sesi yumuşaktı, kızgın değildi. Gülümsemem büyürken gözlerimdeki yaşların arttığını hissettim. Sonra benim cevaplamama izin vermeden, Ardor'un sesi duyuldu.

"Ben de onu çok seviyorum."

***

Ardor'un yanına koşup sarıldım. Ardor acıyla yüzünü buruşturunca geri çekildim ve, "Ardor! Uyandın!" diye sevinçle haykırdım. Tanrım, sesini ne kadar özlemiştim.

Ardor zar zor gülümsedi. "Seni bırakacağımı mı sandın?" Öksürdü.

"Ben hemşireyi çağırayım." Kapıya koştum.

Şifacı ve hemşireyle odaya girdim, Ardor'un gözleri kapalıydı. Sıkıntıyla Oscar'a baktım. Şifacı, Ardor'un yanına eğilirken sanırım stresten titriyordum.

Oscar, uzanıp kolumu tuttu. "Sarah," dedi yavaşça. "Çok yorgunsun. Ardor iyi, sen gidip biraz dinlen."

Ona baktım. Gözlerimde yaşlar biriktiğinden gözlerimi kırpmak zorunda kalmıştım. "Hayır, ben..."

"Sarah." Oscar içini çekti. "Gerekirse Ardor'un başında ben beklerim. Git sen."

Şaşırarak Oscar'a baktığımda omzunu silkerek, "Senin için," diye mırıldandı. Sonra başını hafif sağa eğerek tatlı bir şekilde gülümsedi. "Git lütfen. Bir şey olursa haber veririm."

Kafamı çevirip son kez Ardor'a baktım. Şifacı ve hemşire ilgileniyordu ve Ardor huzurlu bir şekilde uyuyor gibiydi. En azından dünkü gibi ölüye benzemiyordu. Oscar'a döndüm, sesim titreyerek, "Teşekkürler," dedim.

Sadece gülümsedi.

Şifahaneden çıkıp saraya gitmek yorucuydu. Birden, bütün kaslarımın ve hatta beynimin yorulduğunu hissettim, resmen ayakta duracak gücüm dahi yoktu.

Saraya girdiğimde Kyle ile karşılaştım. "Hey," dedi beni gördüğüne şaşırarak. "Ardor nasıl?"

"Uyandı." Gülümsedim.

Kyle da, mavi gözleri ışıldayarak gülümsedi. "Sevindim." Bana baktı. "Dinlen artık sen, çok yoruldun."

Başımı salladım, Kyle kolumu yavaşça sıkıp saraydan çıkarken ben de odama yöneldim.

Uzun ve arındırıcı bir banyonun ardından, Ardor'un *FREEDOM* tişörtünü giyip yatağıma uzandım. Beynimde aynı kelimeler dönüyordu.

Ardor iyiydi.

***

"Girebilir miyim?"

Kafamı kapıdan içeri uzattım ve odaya baktım. Oscar tek başına oturmuştu, Ardor da hâlâ uyuyordu.

Oscar gülümseyerek, "Elbette," dedi doğrulurken.

Kapıyı kapatıp içeri girdim. Akşam yemeği saatine yaklaşmıştık, yemeği yiyecek iştahım olmadığından –daha doğrusu Ardor'u düşünmekten– uyanır uyanmaz şifahaneye gelmiştim.

"Hiç uyandı mı?" dedim yavaşça.

"Hayır." Oscar bana yorgun bir şekilde baktı. "Ama durumu iyiymiş. Ciddi derecede ucuz atlatmış."

"Ben yokken kimse geldi mi?" dedim.

"Lada senden sonra buradaydı. Phrkagias bir ara geldi, az önce de Ardini çıktı." Oscar, Ardor'a baktı.

Durdum. "Blue onu neredeyse öldürüyordu," dedim sesim titreyerek. "Kyle ve Phrkagias gelmese..."

Oscar, "Geçti," dedi yavaşça, uzanıp bantlı elimi tuttu. "İyi. Sen de iyisin. İyi olmalısın."

"Blue'ya ne olacak?" diye sordum merakla. "Phrkagias bir şey söyledi mi?"

"Zirve olacağı gece konuşulacakmış." Oscar bana dikkatle baktı. "Ama biliyorsun ki, özellikle bir büyücü için, element üyelerine saldırmak büyük bir ceza gerektirir."

Başımı salladım. Oscar'a baktım. "Neyse Oscar. Sen gidip yemek yiyebilirsin. Ben Ardor'un yanında kalacağım."

Oscar, yavaşça ayağa kalkıp yanıma geldi. "Kendini yorma," dedi yumuşak bir sesle. Başımın üstüne bir öpücük kondurdu ve odadan çıkıp beni Ardor'la yalnız bıraktı.

Ardor'un yanına oturdum ve elini tuttum. Dünkü gibi soğuk değildi, yüzü de solgun değildi. Yüzüne renk gelmişti. İster istemez olanları düşündüm.

Blue ifşa olmuştu. Iris ise kaçmıştı. Ne olacağını bilmiyordum ama çok şey öğrenmiştim. Geri gelecekti. Iris'in ve her kimden bahsediyorlarsa, *onun* geri geleceğinden adım kadar emindim. Benim için olmasa bile, Blue'yu kurtarmak için geri geleceklerini biliyordum. Sorcier'den geleceklerdi.

Bir şeyler yapmalıydım. Büyüye karşılık vermeliydim. Ardor kütüphanede Ateş'i gayet güzel kullanmıştı ama Blue ona saldırırken ben hiçbir şey yapamamıştım çünkü elementi kullanmaya çalıştığım gün dövmem ortaya çıkmıştı. Elementi kullanmayı bilmiyordum. Sadece sinirlenince istemsizce ortaya çıkıyordu, o kadar. Elementi kullanmazsam Sorcier'den geldiklerinde bir şey yapamazdım. Bir an önce öğrenmem gerekiyordu.

Bunları düşündüğüm sırada Ardor yavaşça gözlerini açtı.

Kırmızı gözlerine baktım ve ağlama isteğimi bastırarak, "Ardor?" dedim yavaşça.

Ardor'un kırmızı gözleri bana baktı, yavaşça gülümsedi. "Buradasın," dedi kısık ama güzel sesle. Gülümseyişi genişledi.

"Seni bırakacağımı mı sandın?" dedim onu taklit ederek.

Gülümsemesi ışıldadı. Sonra aklına gelen ani bir düşünceyle alnı kırıştı. "Blue..." dedi yavaşça.

"Hücrede," dedim hemen.

Ardor'un yüzü buruştu. "Peki Iris?"

Başımı salladım. "O kaçtı," dedim. "Sen bunları düşünme. İyi misin?" Ona dikkatle baktım. "Nasıl hissediyorsun? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Ardor yavaşça, "İyiyim," dedi. Bana dikkatle baktı. "Sen iyi misin? Sana bir şey oldu mu?"

Başımı salladım. "Hayır, ben..." Ellerimi saklamıştım. Ardor yaralıydı ve beni düşünmemeliydi. En sonunda kendimi tutamadım ve ağlamaya başladım.

Ardor, elini kaldırıp yüzüme dokundu. Sonra beni yanına çekti. Yavaşça, göğsüne özenle yanaşarak ona yaklaştım. "Çok korktum," dedim cümlemi tamamlayarak.

"Tamam," dedi Ardor. "Geçti, buradayım."

"Öldün sandım." En büyük korkumu dile getirirken gözyaşlarım yanağımdan hızla süzülüp Ardor'un bandajlı göğsüne damladı.

Ardor'un dudaklarını alnımda hissettim. "Biliyorum," dedi üzgün bir sesle. "Çok üzgünüm."

Bir süre o halde kaldık. Ardor yanımdaydı, iyiydi. Niye bu kadar hassaslaşmıştım? Belki de Ardor'u kaybetme gerçeğine ilk kez bu kadar yakınlaştığım içindi ve belki de, Ardor'un benim için ne kadar değerli olduğunu kesin bir şekilde anladığımdandı. Ardor benim için bu kadar önemliydi işte. Onu kaybetme düşüncesi bile canımı acıtıyorken, bunun az daha gerçekleşecek olması beni neredeyse mahvediyordu.

Ona bakmak için başımı kaldırdım. O da yüzünü eğdi ve burunlarımız birbirine sürttü. "Beni sakın bırakma," dedim kısık bir sesle.

"Öyle bir niyetim yok."

Uzandım ve tereddütle, dudaklarımı güzel dudaklarına bastırdım. İç çekti ve o da beni öperken içimdeki aşkın doruğa ulaştığını hissettim. Dudakları dudaklarımı kapatırken kalbim korkuyla ve delicesine çarpıyordu.

***

Ardor şifahaneden çıkalı bir hafta olmuştu. Bir haftadır, eğitmenim de o olduğundan, alana gitmeyip sadece onunla yakından ilgilenmiştim ve kimse de bir şey dememişti. Kyle ve hatta Oscar bile, bana yardım ediyor ve Ardor'un iyileşmesi için ellerinden geleni yapıyorlardı. Lada da sürekli etrafımızdaydı ancak Noel Balosu'nda beni koruduğundan beri, Lada'ya alışmış sayılırdım.

Ardor ile akşamları mağaramızda kalıyordum. İlaçlarını ve kremini ben veriyordum, onunla her anımı güzel geçiriyordum. Benim için o kadar özeldi ki. Ölmediğine neredeyse her gün şükrediyordum.

Bir akşam yine ben, yaralı ancak neredeyse iyileşmiş göğsüne Doktor Lily'nin verdiği kremi dikkatle sürerken o beni izliyordu ve arada eğilip burnuma öpücük kondurması, kesinlikle dikkatimi inanılmaz bir biçimde dağıtıyordu ve canını yakmaktan korktuğum için, bunu yaptığı zaman duruyordum.

"Böyle yaparsan sabaha kadar kremi süremeyeceğim," dedim gülerek. Benim ellerim de iyileştiğinden, rahatça kullanabiliyordum. Ona baktım.

Güldü. Tamamen iyileşmiş sayılırdı aslında, tekrar eski formuna dönmüştü. "Biliyorum," dedi muzipçe gülümserken. "Kremi sürerken kızarıyorsun ve bu kızarıklığın devam etmesini istiyorum."

Bu cümleden sonra daha da kızararak kremi bıraktım ve ona dikkatle baktım. Kahkaha attı. "Tamam, tamam. Bir şey yapmayacağım."

Gözlerimi devirmek istesem de bir şey yapmadım ve göğsünün sol tarafına, tam kaslarının üstüne yavaşça kremi sürerken, bu sefer ben birden eğildim ve göğüs kısmında kremsiz olan, tam kalbinin üstüne denk gelen yeri nazikçe öptüm.

Hızla iç geçirdi. Benden kesinlikle böyle bir şey beklemiyordu, kafamı kaldırıp ona baktığımda bana o en sevdiğim, âşık haliyle bakıyordu. Kaşları hafif kalkmıştı ve biçimli dudakları aralıktı. Gözleri bana öyle güzel bakıyordu ki, gülümsememe engel olamadım. Sanki dünyada gördüğü en güzel şey benmişim gibi bakıyordu. Hayranlıkla. Aşkla. Ve arzuyla.

Sol elini uzattı ve yüzüme dokundu. Bakışları hâlâ aynıydı, hiçbir şey demeden sadece gözlerime baktı. Sonra iç çekip, "Bazen ya seni kaybetseydim diye düşünüyorum ve bu canımı tahmin ettiğimden daha çok yakıyor," dedi. "Blue'nun yarasından daha çok."

Başımı çevirdim ve yanağımdaki elini öptüm. "Böyle bir şey olmayacak," dedim.

Gülümsedi. "Sen, hayatımdaki en mükemmel şeysin," diye mırıldandı yanağımı okşarken.

Gülümsedim, kafamı bandaja eğdim. Kremin üstüne bandajı sararken elini indirmişti ancak bana hâlâ hayranlıkla bakıyordu. Siyah örgülü kazağını başından geçirdim ve geri yaslandı, kollarının arasına yavaşça girdim ve ikimiz huzurla bir uyku uyuduk.

Sabah, Ardor'la erkenden çıktık, o kapıyı kilitlerken ben diğer elini tutuyordum. Ve birden, tuhaf bir ses duydum. Sanki... Bir *çıt* sesi gibi.

Ardor da duymuştu, durup bana baktı. Ben de ona anlamadığımı belli eden bakışlarla bakmaya devam ettim.

"Sadece bir hayvandı," dedim.

"Herhalde," diye onayladı ve yavaşça saraylara yol aldık.

LADA

Lada mızrağı fırlattı ve tam on ikiden vurdu. Sıkıntıyla alanda göz gezdirdi, Ardor nerede kalmıştı? Neden hâlâ gelmemişti? İyileştiğini biliyordu, Sarah ile vakit geçirdiğini de biliyordu ve bu biraz sinirini bozuyordu.

Kapıya doğru baktığında Kyle'ı gördü. Kapıya yaslanmış ve uzun süredir Lada'yı izliyordu. Yakışıklı yüzünde hiçbir ifade taşımıyordu ancak mavi parlak gözleri kısılmış ve kilitlenmiş bir şekilde Lada'ya dikilmişti.

Lada ona dikkat etmeden –sanki görmemiş gibi yaparak– mızrağını almaya gitti ve geri geldi. Kyle yavaşça Lada'ya yaklaştı, sonra hiçbir şey demeden sarışın Stella'nın yanına doğru yol aldı. Lada, Stella'nın ona deli gibi âşık olduğunu biliyordu, onlara bakarken yüzü asıldı. Stella'yı sevmiyordu, sürtüğün tekiydi. Ve sonra kendisine kızdı. Neden yüzü asılıyordu ki? Nedeni neydi? Kyle'ın hâlâ umurunda olduğu gerçeği mi?

Sinirle mızrağı fırlattı, hedef tahtası neredeyse kırılıyordu. Saçını arkaya attı ve o sırada Emily koşarak yanına geldi.

"Ne oldu?" dedi Lada, Emily koşmaktan nefes nefese kalmıştı.

"Çektim." Sonra, kimsenin onlara bakmadığına emin olunca elindeki minik fotoğraf makinesini kaldırdı.

"Bu sabah da mı mağaradaydılar?" Lada sinirlendiğini hissediyordu.

"Evet." Emily derin bir nefes aldı. "Bir ara deklanşör sesini anladılar sandım, sonra Sarah sesin bir hayvana ait olduğunu düşündü." Omuz silkti.

"Kullanacak mıyız?" dedi Lada kısık sesle. "Zirve yakın."

"Kullanmayacak mıyız?!" Emily şok içinde fısıldarken sinirle baktı. "Sarah'dan bahsediyoruz. Ardor'u elinden alan kızdan. Ne çabuk unuttun?" Kaşlarını çattı.

"Unutmadım." Lada'nın sesi sertti ve Emily anında sustu.

"Neyse. Yemekhaneye git. Bana da yer tut," dedi hızla, elindeki mızrağı çevirdi.

"Tamam."

"Ve," dedi Lada aceleyle. "Fotoğrafları iyi sakla."

Emily başını hızla sallayıp alandan çıktı.

Lada, Sarah ve Ardor'u şikâyet ettiğinde Phrkagias olayın kanıtsız olduğundan yakınıp onlara ceza vermemişti. Elbette aptal Kyle'ın ortaya atılıp sevgili olduklarını söylemesi de bunda etkili olmuştu. Zaten Phrkagias'ın da öz oğluna ceza verme gibi bir niyeti olmadığı aşikârdı. Ancak Lada'nın işin peşini bırakmaya her zamanki gibi niyeti yoktu. Son birkaç haftadır, Sarah'yı izleyip takip ediyordu, özellikle Emily'nin Sarah'nın gecenin bir vakti saraydan ayrıldığını gördüğü günden beri. Ardor'un bir mağarası olduğu ve Sarah ile orada buluştukları Lada'nın aklına bile gelmemişti. Lada'nın Ardor'la birlikteyken bile, o mağaradan haberi yoktu.

Sinirlenerek iç çekti. Sarah, onun bilmediği başka neler biliyordu? Aklına Emily'nin dedikleri geldi. "*Sarah'nın ceza almasını sağlayabiliriz.*"

Mızrağı çevirip atarken amaçsızca gülümsedi, gözleri Kyle'ın mavi gözleri ile buluştu. Gülümsemesi büyüdü. Mavi gözlerine baktı.

Kyle anlamsız şekilde baktı, kaşları çatılmıştı. Lada ise keyifliydi.

Phrkagias kanıt istiyorsa istediğini alacaktı. Sarah'nın kurtulma şansı yoktu.

Bu kez olmayacaktı.

SARAH

Jane, yavaşça başımda dönerken, "Ee?" dedi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bacaklarım sızlıyor Jane."

Jane sırıtarak beni aynaya döndürdü ve kendime baktım. "Her şey bu görüntü için Sarah," dedi büyük bir sırıtışla.

"Claresta'dan ateşle bütün tüylerimi yakmasını mı istesem?" dedim sırıtarak. "Lazer gibi?"

Jane ise yüzünü buruşturdu. "Öyle bir şey olmuyor."

Gözlerimi devirdim. "Zaten şaka yapmıştım."

Jane, bugünkü zirve gecesi için seçtiği mini elbiseyi bana atarken, "Geç kalma," diye mırıldanıp odamdan çıktı. Az önce bacaklarıma ağda yapan kızın, bir espriden sonra çıkıp gitmesi tuhaftı.

Başımı sallayıp attığı elbiseye baktım. Koyu mor, sade ve tek parça bir elbiseydi. Dizlerimin üç parmak üstünde kalıyordu, ayakkabıya baktım. Ayakkabıyı Stella'dan almıştım, daha doğrusu Stella bunun bana göre olduğunu söyleyip ayakkabıları bana vermişti.

Elbiseyi giydim ve makyajlı yüzüme baktım. Jane hafifin de hafifi bir makyaj yapmıştı. Ben böyle sevdiğim için, bana hep böyle makyaj yapıyordu. Gergince aynada kendime gülümsedim.

Bu geceki zirve, belki de buraya geldiğimden beri olan zirvelerin en önemlisiydi. Blue yargılanacaktı ve herkes bana soru soracaktı. Bana ve özellikle Ardor'a. Ardor, benim melez olma durumumdan bahsetmememiz gerektiğini söylemişti, bunun duyulması iyi olmazdı. Ancak benim aklımda hâlâ şüphe vardı, ya Blue söylerse? Blue, gayet de çıkıp, "Sarah bir melez," diyebilirdi. Dememesi için hiçbir neden göremiyordum.

Sıkıntıyla yüzüm buruştu. Hücrelere gidip Blue'yu direkt ben öldürsem, her şey daha kolay olurdu.

Saraydan çıktım ve Beyaz Saray'a yürümeye başladım. Bugün kar yağmadığı için, topuklu ayakkabıyla yürümek daha kolaydı. Zaten geldiğimden beri topuklu ayakkabı giyiyordum, yürümeye alışmış sayılırdım.

Beyaz Saray'ın üst katındaki konferans salonuna girerken, bana gülümseyerek yaklaşan Ardor'u gördüm. Tamamen iyileşmişti ve harika görünüyordu. Mükemmel gülümsemesine kayıtsız kalmak imkânsız gibi bir şeydi.

Anında sırıtarak ona yaklaştım. Yanıma gelip alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Çok güzel olmuşsun," dedi yumuşak bir tonla.

"Teşekkürler." Kızardım.

"Gergin misin?" Gülümsemesi yavaşça solarken bana baktı.

Başımı salladım. Ardor'un belimdeki eli kaydı ve elimi tuttu. Kısık bir sesle, "Ben buradayım," dedi. "Bir şey olmayacak."

"Ya söylerse?"

"Söylemez." Ardor etrafına baktı. Kimsenin bize dikkat etmediğini anlayınca yavaşça devam etti. "Bence, söylemesi yasak. Yani söylerse... Phrkagias seni alıkoyar. Phrkagias'ın seni alıkoyması, Iris'in ve *onun* sana ulaşmasını zorlaştırır." Başını eğip bana dikkatle baktı. "Öyle değil mi? Başından beri istedikleri sensin. Seni riske atacak bir şey yapmayacaktır."

Ardor'un dediği çok mantıklıydı. Birden rahatlayarak ona baktım. Benim neden aklıma gelmemişti? Iris'in Blue'yu kurtarmak ya da beni ele geçirmek için geri geleceğini biliyordum. Phrkagias'ın beni alıkoymaması, Iris'in beni ele geçirmesini daha da kolaylaştırırdı.

Bu gece rahattım en azından.

Derin bir nefes alarak Ardor'a baktım. Ardor, "Ben böyle düşünüyorum," dedi. "Bence böyle olmalı."

"Bana da mantıklı geldi," dedim. Gülümsedim.

Ardini yanımıza hızla geldi. Bir elini Ardor'un bir elini de benim belime atarak, "Ne yapıyorsunuz?" dedi neşeyle.

Neşesi bana da geçmişti. Sırıtarak baktım, Ardor da aynı şekilde bakıyordu. Konuşmaya daldık. Damon en son gülerek yanımıza gelip, "Çiftleri rahat bırak Ardini," dedi kısık sesle.

Sırıttım. Kimse duymasın diye kısık sesle söylemişti, Damon ne kadar iyi bir insandı.

Stella ve Kyle yanımıza geldi. Kyle'a baktım, bana sırıtarak karşılık verdi. Stella'nın da gözlerinin içi gülüyordu, bir şey mi olmuştu acaba? Stella ve Kyle, bizim gözetimimiz bittiğinden beri birlikte takılıyorlardı, belki de çoktan sevgili olmuşlardı. Ardini'ye döndüm.

Tam ağzımı açmıştım ki Ardini, "Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

"Stella ve Kyle mı?" dedim.

Ardini yüzünü buruşturdu. "Ah, hayır," dedi, sonra kafasını yan masaya çevirdi. "Oscar'ın ne kadar yakışıklı olduğunu düşünüyordum."

Gözlerim hemen Ardini'nin işaret ettiği yere kaydı. Oscar'la gözlerimiz buluştu, bana anlamlı anlamlı bakıyordu. Zirve gecesi olduğundan şık ve resmi giyinmişti, bu kıyafetlerle nefes kesici olduğunu itiraf etmeliydim. Tabii ki bizim sınıftan olan ve beni sevmeyen çoğu kız, aslında hepsi, Oscar'a dibi düşerek bakıyordu.

Bakışlarımı kaçırıp Ardini'ye baktım. O da ağzına bir kanepe atarken, "Stella ve Kyle'a ne olmuş?" dedi.

"Çok samimiler." Onlara baktım. Gülümsedim.

Ardini başını olumsuz anlamda salladı. "Yani," dedi lokmasını yutunca. "Kyle'ın Stella'dan hoşlandığını pek sanmıyorum," diye fısıldadı. "Ona bir baksana."

Kafamı sağ tarafa çevirdim. Kyle, bizim masamızda benim sağ tarafımda kalıyordu, Stella bir şeyler için çantasını karıştırırken o, birine bakıyordu. Kyle'ın bakışlarını takip ettim ve Lada ile Emily'yi gördüm. Lada, kusursuz vücudunu kıvrımlarıyla ortaya koyan siyah mini bir elbise giymişti, Emily'nin de ondan aşağı kalır bir yanı yoktu.

"Lada mı?" dedim şaşırarak. Gerçi neye şaşırıyordum ki, Kyle bana kendi ağzıyla Lada'ya âşık olduğunu söylemişti. En azından bir zamanlar. Belki de hâlâ âşıktı.

Ardini iç çekti. "Sanırım hâlâ âşık," dedi adeta iç sesimi ce-

vaplayarak. Stella'ya baktım, çantasını karıştırmayı bırakmış, Damon ile konuşuyordu.

Ardor elini belime atarak, "Müsaadenle," dedi Ardini'ye. "Biraz sevgilimi almam lazım."

Sırıtmama engel olamadım, Ardini gözlerini devirirken güldü. "Geri getir, dedikodu yapıyoruz burada."

Ardor başını salladı ve durduğumuz masadan biraz uzaklaştık. Ona dikkatle baktım, yüzü biraz sıkıntılıydı.

"Bir şey mi oldu?" dedim yavaşça.

"Blue'yu getiriyorlar," dedi, gözlerime baktı. "Ve..."

"Ve ne?"

Ardor ağzını açmıştı ki Phrkagias'ın gür sesi duyulunca susmak zorunda kaldı. İkimiz birden platforma döndük, Ardor'un neden gergin olduğunu ise anlayamıyordum.

"Krallar, Kraliçeler. Prens ve Prensesler." Phrkagias gülümsedi. "Zirveye hoş geldiniz."

Alkış oldu. Gergince ben de alkışladım, resmen Ardor'un gergin hali bana geçmişti. Yan gözle ona baktığımda çenesinin kasıldığını gördüm.

Phrkagias konuşmaya devam ederken, "Ne oldu Ardor?" dedim Ardor'un kulağına eğilerek.

Sıkılı dişlerinin arasından sadece, "Lada," diyebildi.

LADA

"Görüyorsun," dedi Emily yavaşça. Lada, Ardor ve Sarah'ya baktı. Onlar da o tarafa bakıyordu.

"Evet." Lada sıkıntıyla nefes aldı. "Ama yapmak zorunda değiliz Emily."

Emily sinirle nefes verdi. "Fotoğrafları çekmek için boşuna uğraşmadım ben. Eğer sen söylemezsen..." Kyle'a baktı. "Ben söylerim. Üstelik, senin Kyle'a–"

"Tamam!" dedi Lada hemen. Sıkıntıyla nefesini verdi. "Ben sadece... Bugün Blue konuşulacak, bu kadar önemli bir konudan sonra, bu şikâyet arada kaynar diye düşünmüştüm."

Emily sırıttı. "Öyle bir şey olmayacağını biliyorsun." Kadehinden bir yudum aldı. "Bu Blue'nun olayından bile harika bir olay. Herkes şoke olacak."

Lada gülümsemeye çalıştı. Kyle'a baktı, o ise Stella ile konuşuyordu. Yüzü gerildi.

Yapmalıydı. Kyle için, Ardor için. Özellikle de kendisi için.

SARAH

Kaşlarımı çatarak, Lada ve Emily'nin olduğu masaya baktım. Fısıldaşarak bize bakıyorlardı.

Ağzımı açamadan, Phrkagias, "Bugün önemli bir konuda görüşmemiz gerekiyor," dedi. "Konumuz, Benjamin Blue ve Iris Shine'ın, birer büyücü olarak ülkemizde *casus* rolüne bürünmeleri ve oğlum Ardor ile Su üyesi Sarah'ya saldırmalarıdır."

Birkaç hayret nidası duyulurken bütün bakışlar Ardor'la olduğumuz tarafa döndü. Annem, ağabeyim, Kyle ve Stella'ya baktım. Hepsi gergin gergin bana bakıyordu.

Phrkagias, "Blue'yu getirin," dedi.

Herkes konferansın ikinci giriş kapısına dönünce ben de oraya baktım. Blue toplam dört element yardımcısı eşliğinde, elleri siyah poşet gibi bir şeyin içinde ve ağzı bağlı olarak içeri girdi. Bakışları anında beni buldu, ona baktım. Gözlerinin altı mordu ve bir gözü de hafif şişti, sanırım onu pek uyutmamışlardı. Yorgun ve sinirli gibiydi, gerçi hiçbir zaman Blue sinirlendiğini belli eden bir insan olmamıştı ama ben onu tanıyordum. Ve şu an sinirliydi.

Ardor'a dönerek, "Siyah poşet ne alaka?" dedim.

"Büyü yapmasını engellemek için." Güler gibi oldu. "Poşet

değil o, siyah bir şişe. İçinde element karışımı iksirler var, bu yüzden büyü yapamaz."

Başımı sallarken Blue'ya döndüm. Titredim, sanki bu gece kötü bir şeyler olacakmış gibi hissediyordum. Ardor yavaşça belimi tuttu.

Blue, Phrkagias'ın önündeki mahkeme salonlarındaki sorgulanan kişinin önüne konulan demir parmaklıklara benzer şeyin arkasına geçti, yüzü bize dönüktü. Ve hâlâ bana bakıyordu.

Phrkagias, "Blue'yu son anda yakaladık. Ardor ve Sarah'ya saldırmışlardı, Ardor'un yaralanıp şifahaneye kaldırıldığını biliyorsunuz," dedi. Phrkagias'ın sesi sertti. "Iris, biz onu yakalayamadan kaçmayı başardı."

Blue ellerine bakarken salonda çıt çıkmıyordu.

"Ne amaçla gelmiş?" dedi Hava üyesi Horu. "Neden onlara saldırmış?"

Phrkagias, Blue'ya baktı. "Onu günlerdir sorguluyoruz, herhangi bir şeyle bağlantılı mı diye."

"Mesela, Sarah'ya saldıran diğer büyücüler gibi mi?" Tam bir Afrodit olan Lada'nın annesi Choma'nın sesi duyuldu. "*Bu*, onları tanıyor muymuş?" Bu derken tiksinir gibiydi.

Phrkagias dikkatle bana bakarak, "Hayır," dedi yavaşça. "Bir şey söylemedi ancak onlarla bir bağlantısı olduğunu sanmıyoruz."

"Sanmıyoruz mu?" Toulina resmen bağırmıştı.

Phrkagias, sıkıntıyla nefesini verdi. "Toulina," dedi sertçe. "Olayları söylemiyor. Hiçbir şey söylemiyor. Ona günlerdir yapmadığımız şey kalmadı." Tek kaşını kaldırdı. "Bir de sen dene istersen."

Toulina kaşlarını çatmıştı. Bana baktı. "Sarah ve Ardor ölebilirdi."

"Biliyorum." Phrkagias iç çekti. "Biliyorum. Lütfen sakin olun."

Salonda çıt çıkmıyordu. Dikkatle Blue'ya baktım, bakışları-

mız tekrar buluşunca ürperdim. Ardor belimi yavaşça sıktı, ona dönüp gülümsedim. Ardor yanımdaydı, Blue bağlıydı. Korkacak bir şey yoktu.

"Ne amaçla casus olduklarını bilmiyoruz ama büyük ihtimalle Sorcier'deki birine hizmet veriyorlar." Phrkagias yeniden Blue'ya baktı. "Iris yüksek bir mevkide yer alıyor."

"Peki ne olacak şimdi?" dedi Lada'nın teyzesi Doris.

Phrkagias, iliklerime işleyen soğuk bir sesle, "İdam," dedi.

Ardor'a baktım. O da bana döndü, elini belimden çekip elimi tuttu.

Oscar'ın şifahanede söylediklerini hatırladım: *"Özellikle bir büyücü için, element üyelerine saldırmak büyük bir ceza gerektirir."*

Nefesimi tutmuş bir halde Blue'ya baktım. Bu oldukça büyük bir cezaydı gerçekten de.

Phrkagias, "Kurul gereğince karar verilen idam cezası en yakın zamanda uygulanacaktır. Iris'in de icabına bakabileceğimizi biliyoruz." Sesi sertti.

"Neden hemen öldürmüyor?" dedi yanımızdaki tanımadığım bir kız, yanındaki arkadaşına.

Ardor'a döndüm. "Evet," dedim. "Neden öldürmüyor hemen?" Ardor, bana cevap vererek, "Iris'in gelip Blue'yu kurtaracağını düşünüyor. Eğer gelirse onu da yakalamak istiyor," dedi.

Başımı salladım.

Blue, dört element üyesiyle konferans salonunu terk ederken, ortama yayılan gergin hava aniden dağıldı. Phrkagias da daha neşeli konulara geçti, birden Blue'yu unutarak mutlu olmuştum.

Şikâyet ve istek kısmı geldiğinde, koca salonda bir tek Lada'nın eli havaya kalkınca, deja-vu hissi yaşadım. Korkuyla ona baktım, bedenim kaskatı olurken Ardor kaşlarını çattı. "İşte bundan bahsediyordum," dedi sıkıntılı bir sesle.

Ardor'a baktığım anda Phrkagias şaşırarak, "Evet Lada?" dedi.

Lada, bir yandan Emily'ye bakarak kafasını dikleştirdi. Sonra söylediği şey kanımı dondurdu.

Sesi beklediğimin aksine neredeyse güçsüz çıkarken, "Bu kez kanıtım var Phrkagias," dedi. Yeşil keskin gözlerini bizim olduğumuz yere dikerken, bütün kafalar bize döndü.

Kahretsin.

18. Bölüm

Lada bunu söyler söylemez "Cidden mi?" dedim. Ardor sinirle nefes alırken tuttuğum elini derhal bıraktım.

Phrkagias hafifçe sinirlenerek, "Neden bahsediyorsun sen Lada?" dedi.

Lada elini Emily'ye uzattı, Emily'nin çantasından bir fotoğraf makinesi çıkarmasını dehşet içinde izledim. Kanıt derken... Ah.

Lada sahneye yürürken kaskatı kesilmiştim. Az önceki ortam geri dönmüştü, herkes susmuştu ve salonda çıt çıkmıyordu.

Ardor, "Tam bundan bahsediyordum," dedi bana yavaşça. "Gizlice fotoğraflarımızı çekmiş."

"Şaka yapıyorsun." Ağzım açık ona baktım. Sinirlensem mi, korksam mı, şaşırsam mı bilememiştim.

Ardor ise sinirle, "Hayır," dedi. "Mağarada, alanda. Her yerde."

Ama arkadaşça fotoğraflar değil miydi? En fazla ne olabilirdi ki? Düşündüm, alanda gayet eğitmen-öğrenci gibiydik, ancak mağarada... Yüzüm buruşurken Ardor'a baktım.

Ardor, adeta iç sesime yanıt vererek, "Üstüne şarap döktü-

gün gece oradalarmış," dedi. "Sabah senin mağaradan *üstün çıplak* çıktığın bir fotoğraf var. Bu her şeyi açıklıyor."

Ah. Kahretsin!

Telaşla Phrkagias'a baktım. Lada'nın gösterdiği fotoğraflara bakıyordu. Bir fotoğrafta gözleri açıldı ve şok içinde bize baktı, sanırım *üstüm çıplak* fotoğrafı görmüştü. O an merakla baktım, göbeğimdeki iz fotoğrafta belli oluyor muydu acaba? Belli olsaydı Lada çoktan kullanırdı bunu, demek ki olmuyordu. Kızardığımı hissedip başımı aşağı eğdim. Annemlerin baktığını görüyordum, Kyle da bana şaşkınca bakıyordu.

"Bunca zamandır bizi kandırıyorlar," dedi Lada bana bakarak. Bakışları tuhaftı. Bana nefretle bakmasını beklemiştim ama o ifadesizdi. "Kyle ile sevgili olmaları aptalca bir hikâyeden başka bir şey değildi, Phrkagias. Ardor ile gizlice bir mağarada buluşuyorlar. Hâlâ sevgililer."

Bütün bakışlar bize dönerken utançtan ve sıkıntıdan kıpkırmızı olmuştum. Ardor'da ise hiç hareket yoktu, sadece kaşları çatık şekilde babasına bakıyordu. Kaskatı kesilmişti.

"Bu doğru mu Ardor?" Phrkagias hâlâ şoktaydı, oğluna baktı. Gözetime alındığımız zirvenin anıları zihnime süzüldü.

"Baba..." Ardor duruşunu bozarak konuştu. Durdu, söyleyecek bir şeyi yok gibiydi.

Birden bütün her şey netleşti. Ardor'la Micky'yi tepeye götürdüğümde konuştuğumuz şeyler, Kyle'ın "*En son sevgili olan iki farklı element üyesi de şu an ölü. Haberin var mıydı?*" demesini hatırladım. Her şey yerine oturdu.

Ölebilirdik. Eğer şu an suçlamalar netleşirse bizim de sonumuz o iki farklı element üyesi gibi olacaktı. Ardor'u kaybedecektim. Ve suçlamalar kanıtlanmış sayılırdı, fotoğraflar vardı. Ardor'u suçlayamazlardı, olamazdı. Bir şeyler yapmalıydım.

Ortaya atılarak, "Phrkagias," dedim Ardor'un sözünü keserek. "Bütün suç benim."

Ardor bana baktı, kolumdan tutup geri çekerken, "Ne yapıyorsun?" dedi hiddetle.

Toulina, "Sarah!" dedi telaşla.

Kolumu çektim ve tekrar öne atıldım. "Bütün suç benim. Ardor'u ben... ayarttım." Sonda sesim tuhaf çıkmıştı.

Ardor sinirle, "Yalan söylüyor baba!" dedi Phrkagias'a dönerek.

"Susun!" Phrkagias, kamerayı Lada'ya geri verirken bana baktı. Lada'nın bile yüzünde şok ifadesi vardı. "Anlat."

Derin bir nefes aldım. İyi bir şeyler uydurmalıydım, hem Ardor'u hem de Kyle'ı kurtaracak bir şeyler. İkna ediciliğin doruğunda hafif yalan kırıntısı taşıyan sesimle, "Lada beni ilk şikâyet ettiğinde, şikâyet edeceğini biliyorduk. Kyle'ı da ben ayarttım, beni kurtarabilecek tek kişi oydu çünkü," dedim.

Kyle dehşetle, "Ne saçmalıyorsun?" diye bağırdı.

"Sessizlik." Phrkagias'ın sesi salonu doldurdu.

İyi gidiyorum dedim kendi kendime. Devam ettim. "Biz kurtulduktan sonra... Ardor ilişkimizi bitirmişti." Gözlerim dolmaya başladı. "Onu mağarasında buldum, oraya kadar takip ettim ve onu ayarttım." Phrkagias'ın gözlerine baktım, *üstü çıplak* resmi şimdi ne şekilde yorumladığını görebiliyordum. "Yani," dedim. "Ardor suçsuz. Aynı şekilde Kyle da," derin bir nefes aldım. "Bütün suç benim."

Salonda kocaman bir uğultu oldu. Annem, Kyle, hatta Oscar bile yanıma geldi. Ardor sinirle kolumu tuttu ve, "Kes şunu Sarah!" diye bağırdı. "Hemen kes!"

Phrkagias kalabalığı susturdu. "Sarah," dedi bana bakarak. Gözlerimin dolu olduğunu saklamaya çalışıyordum, gözlerimi kırpıştırarak yüzüne baktım. "Emin misin?" dedi Phrkagias yavaşça. Sesi, bir uyarı taşır gibi haşin ama aynı zamanda yumuşaktı. Acımış gibiydi. Bana acıyan gözlerle bakan tek kişi o değildi üstelik.

Ardor'un gözlerine baktım, koyu kırmızı yoğun gözlerine. Emin miydim? Elbette. Ardor yaşamalıydı. Kyle da yaşamalıydı. Onlar veliahttı. Ben neydim?

Ardor'un bir zamanlar bana söylediği *sen eşsizsin* lafı zihnime dolarken hıçkırdım. Hayır, ağlamamam gerekiyordu. Güçlü olmalı ve... suçlu görünmeliydim.

Phrkagias'a döndüm. "Eminim," dedim bu güçlü sesin benden çıkmasına şaşırarak. "Bütün suç benim. Kyle ve Ardor suçsuz."

Salonda çıt çıkmadan herkes Phrkagias'a bakıyordu. Onun ise rahatladığını görebiliyordum, sonuçta oğlu suçsuz görünüyordu. Bir yandan da üzülmüş gibi bir hali vardı ancak katı maskesinin altına bu yüzünü saklamayı çok iyi becermişti.

Toulina, "Bu saçmalık," dedi bana. Yanıma geldi ve kolumu canım acıyana kadar sıktı. Canım o kadar yandı ki acıdan gözlerim doldu. Phrkagias'a döndü. "Yalan söylüyor. Hepsi yalan," dedi hızla. Kolumu sıkmaya devam ediyordu.

"Suçu kabul etti, Toulina." Phrkagias üzgün gibiydi. "Yapacak bir şey yok."

"Bu da ne demek?" dedi Kyle. Annem kolumu bırakırken ağlamamak için zihnimi kolumun acısına yöneltmiştim.

"Yarın kurulu topluyoruz." Phrkagias bana baktı. "Kurul üyeleri öğlen Kırmızı Saray'da olsun."

Başımı sallayıp daha fazla tutamadığım gözyaşlarım akmaya başlayınca kendimi dışarı attım. Ağlayarak Beyaz Saray'dan çıktığımda soğuk hava yüzüme bir tokat gibi çarptı, bir anlığına nefesimi kesse de çok iyi gelmişti.

Ardor peşimden geldi. Kolumu tutup beni ona bakmaya zorlayana kadar ağlamaya devam ettim.

"Niye böyle bir şey yaptın?" Ardor'un sesi titriyordu. Sesinin derinliklerinde birini kaybetmiş gibi bir his yatıyordu. Kafamı kaldırmaya cesaret edip gözlerine baktım. Ağlıyordu.

Ardor ağlıyordu. Neden ağlıyordu ki? Üzmüş müydüm onu? "Ardor..." dedim titreyen sesimle. Yutkundum. "Ben..."

"Sen bir aptalsın!" Ardor sinirle bağırdı, elini geri çekti. İki elini de altın sarısı saçlarından geçirirken bana sinirle baktı.

-Nasıl böyle bir şey yapabilirsin? Kendini nasıl düşünmezsin? Ben... Ben sensiz ne yaparım?" Sesi titreyerek bana baktı. Bakışlarında çaresizlik vardı, bir şeyini kaybetmiş biri gibi.

Gözlerine baktım, onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim. En son onu ağlarken gördüğümde annesinin mezarının başındaydık. Ona acı vermiştim. Ardor'un canı yanmıştı. Ardor'a acı mı veriyordum? Yakışıklı yüzünü ellerimin arasına aldım, bana baktı. "Ardor..." dedim sesim kısılarak.

"Ben..." Ardor yaşlı gözlerle bana baktı. Islak kırmızı gözlerine, gözlerim dolarak baktım. "Sen de ölürsen... Seni de kaybedersem..." Cümlesini tamamlayamadı.

Ona böyle bir şeyin olmayacağını söylemek istedim. Ölmeyeceğimi. Birlikte mutlu bir şekilde yaşayacağımızı. Ama yapamadım. Gözlerimi kapattım ve gözyaşlarım sel gibi aktı. Ardor'a sadece sıkıca sarıldım, diyecek hiçbir şeyim yoktu.

Ardor'la dakikalarca ağladık. Beni kollarının arasında sıkıca tutuyor, kulağıma belli belirsiz bir şeyler fısıldıyordu. En sonunda beni Mavi Saray'a bıraktı. Dudaklarını dudaklarıma bastırmadan, "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," dedi.

Onu, sanki son kez öpüşüyormuşuz gibi büyük bir açlık ve arzuyla öptüm. Gözyaşlarımız birbirine karışırken o da bana aynı şekilde karşılık verdi. Alt dudağımı hafifçe ısırdığında nefesimi verdim, bir eli de beni sıkıca tutmaya devam etti. Bir süre sonra, dudaklarımız ayrıldı, gözlerine baktım. O kadar üzgündü ki, bakışlarımı kaçırıp ellerimize bakmak zorunda kaldım.

"Yanında kalmamı istersen," dedi yavaşça. "Kalırım."

Onu yokluğuma ne kadar alıştırırsam onun için o kadar iyi olurdu. "Hayır," dedim gülümsemeye çalışarak. "Ben iyiyim."

Başını salladı. Dudaklarıma minik bir öpücük bırakırken, "Tamam," diye fısıldadı.

O gidene dek arkasından baktım. Birazdan, annemler burada olurdu. Hızla odama çıktım ve duş aldım. Sıcak suyun altında kaç dakika ağladım, bilmiyorum. Bedenimdeki tüm su, gözyaşı olarak dışarı çıkmış gibiydi.

Kyle, hışımla odama girdiğinde duştan çıkıp çoktan üstümü değiştirmiştim ve ağlamaktan kızarmış gözlerimi dinlendiriyordum.

"Nasıl böyle bir şey yaparsın?" Kyle, odama arkasından Toulina ve bütün Su üyeleri ile birlikte girerken hızla yanıma gelip kolumu tuttu. "Kendinde misin sen? Senin derdin ne?" Kolumu sertçe sıktı. Annemin sıktığı yeri, üstelik daha da sıkıca.

"Kyle," dedi Toulina. "Sakin ol."

Kyle ise onu duymamıştı bile. "Sana öldürüleceğini söylemiştim. Kıçını kırıp odanda oturmanı istemiştim!" Sonra hızla odaya göz attı. "Emily nerede? Emily!" Kolumu bıraktı ve ayağa fırladı.

"Kyle!" Jane bağırdı. "Sakin olur musun?"

"Emily'yi öldüreceğim." Kyle bütün element üyelerine bakarken Palaemon onu tuttu. "Kyle, hemen sakin ol," dedi Palaemon.

"Bırak!" Kyle silkelendi. "O salağa–"

"Kyle!" Annem bağırınca Kyle durdu. Sadece Kyle değil, herkes susmuş, anneme bakıyordu. Annem gözlerini kapattı ve açtıktan sonra bana baktı. Mavi gözleri korkutucu bir şekilde parlıyordu. "Şimdi sakin olmamız gerekiyor. Dikkatlice düşünmeliyiz."

"Neyi düşüneceğiz?" Kyle alayla güldü, Palaemon'un güçlü kollarından sıyrılıp anneme yaklaştı. "Sarah'nın geri zekâlılığını mı yoksa Emily'nin pisliğini mi? Neyi? Öleceksin." Son cümlesini bana bakarak adeta tükürür gibi söylemişti.

"Kyle," dedim sesim titreyerek. Gözlerim dolmaya başlamıştı.

Bana bakan parlak mavi gözlerinde bir parıltı olur gibi oldu. Ancak bu hemen geçti, çenesi kasıldı. Kaşlarını çattı. Derin bir nefes alarak, "Ne haliniz varsa görün," deyip odamdan hışımla çıktı.

"Brian, peşinden git," dedi Toulina. "Emily'ye bir şey yapabilir. Ya da kendine."

Brian ikiletmeden odadan çıktı.

Bütün bakışlar tekrar bana dönerken sıkıntıyla, "Konuşmak istemiyorum," dedim.

"Kurul büyük ihtimal idamını isteyecek Sarah," dedi Jane, yüzünü buruşturarak. Küçük sarı yüzünde, aynı anda hem üzgün hem de merak ifadesi vardı. "Ne yaptın sen?"

Toulina yanıma geldi ve sertçe, "Aranızda bir şey oldu mu?" dedi.

"Bir şey–"

"Seks gibi?" Annem sinirlenmişti. "Birlikte oldunuz mu?"

Gözlerine baktım, beni korkutmuştu. "Hayır," dedim utanarak. Annem de olsa, böyle konuları hiç konuşmamıştım. Tanrı aşkına, ben Jane'e, "Biriyle öpüşmekten başka ne yapabilirsin?" derken bile utançtan geberen bir insandım.

Annem geri çekildi, rahatlamış gibiydi. Jane'e bakarak, "Bunu kurulda söylemeliyiz," dedi.

"İşe yaramayacak," dedim umutsuzca.

Annem bana bakmadan, "Sen uyu," dedi sertçe, herkes odamdan çıkarken kafamı yastığıma geri attım. Ardor'un tişörtüne sarılıp ağlama ritüelime kaldığım yerden devam ettim.

ARDOR

Ardor, Sarah'yı bıraktıktan sonra, soğuk hava içine işlerken Kırmızı Saray'a yürüdü. Gözyaşları o bir şey diyemeden hızla akıyordu.

Bencilce davranıyordu belki de. Ama Sarah nasıl bu kadar aptal olabiliyordu? Ardor onunla her şeyini paylaşmışken, basit bir kız gibi onu bırakmamışken o nasıl böyle davranabiliyordu? Tanrı aşkına. Onu annesinin mezarına bile götürmüştü.

İçini çekerek soğuk havanın onu bir kez daha titretmesine izin verdi. Sıcak gözyaşları, soğuk havaya zıtlık oluşturarak

yanaklarından süzüldü. Sinirlenerek elinin tersiyle yaşlarını sildi.

Ardor, Lada'nın böyle bir şey yapacağını biliyordu. Zirveden hemen önce Lada yanına gelmiş ve onu resmen tehdit etmişti. Her zamanki gibi Sarah'dan ayrılmasını falan söylemişti ve Ardor tabii ki dinlememişti. Bunu yapacağı aklına gelmişti ancak Emily'nin de ona yardım etmesi garipti. Emily de mi Sarah'dan nefret ediyordu, yoksa sırf Lada sevmiyor diye mi öyle davranıyordu, Ardor emin değildi.

Ardor Kırmızı Saray'a girer girmez, yardımcılarla konuşmadan babasının taht odasına daldı. İçeride birkaç kişi vardı, hepsinin kafası ona dönerken, "Konuşabilir miyiz?" dedi sertçe. Bu zamana kadar babasıyla konuşurken sesini hep aynı tonda tutmaya özen göstermişti. Açıkçası bu ondan korktuğundan değil, onunla konuşmak istemediğindendi. Babasıyla ne zaman konuşsa ya bir sorun oluyordu ya da bir iyilik istiyordu. Bu durumda da hem bir sorun vardı hem de sesi alışıldığın dışında, sertti.

Phrkagias, oğlunun gözlerine dikkatle baktı. Ses tonunu o da fark etmiş olmalıydı, Ardor'a bakan koyu kırmızı gözlerinde Ardor'un okuyamadığı bir anlam gizliydi. Ardor'un tam hayır diyeceğini düşündüğü sırada, "Çıkın dışarı," dedi yanındakilere. Yardımcılar odayı terk ederken oğluyla olan göz temasını bir saniye bile bozmadı.

Element yardımcıları odayı terk ederken aynı şekilde Ardor da bakışlarını babasının yoğun kırmızı gözlerinden bir an bile kaçırmadı. En sonunda kapı kapanıp ikisi kaldığında, "Bunu yapma," dedi Ardor. Sesinin aynı tonda kalmasına özen göstermişti, sert değildi. Emir verir gibi olmamalıydı.

"Sen ne halt yediğini sanıyorsun?" dedi Phrkagias sinirle, Ardor'un aksine sesi oldukça sertti. Kaşlarını çatmış oğluna bakıyordu. Gözleri, tıpkı geçen sefer konuştuklarındaki gibi, sert bir şekilde gözlerine kilitlenmişti.

"Ben Sarah'yı seviyorum," dedi Ardor.

Phrkagias alayla güldü. "Saçma sapan konuşma." Yerinden kalkıp tahtın etrafını dolaştı. "Sarah'yı basit bir kız sanmıştım. Unutursun diye, gözetimdeyken ses çıkarmamıştım ama yanılmışım anlaşılan." Tekrar oğluna baktı, eğlenmiş gibi duruyordu. Ve hayal kırıklığına uğramış. Çünkü Phrkagias'ın oğluysanız mükemmel olmak zorundaydınız. Ateş veliahtı, kusursuz olmalıydı. Babasının seçtiği bir yardımcıyla birlikte olacak, tahta geçecek ve dünyayı yönetecekti. Babasının kafasında olan şey buydu, Ardor'un kafasında olmayan şey.

"Sarah basit bir kız değil." Ardor'un sesi sert çıkıyordu. Sarah'ya laf atması sinirini bozmuştu. "Hiçbir zaman da öyle olmadı."

Phrkagias yavaşça nefes aldı. "Ardor," dedi dikkatle. Sesi şimdi daha sakindi, gözlerini bir süreliğine kapatıp açtıktan sonra ona baktı. Sık, kısık nefeslerini duyabiliyordu. "Asıl sen bunu yapma. Yarın kurul toplanacak. İdam–"

"Baba," dedi Ardor lafını keserek. Phrkagias lafının kesilmesine sinirlenerek Ardor'a baktı. "Senin kurulda oy üstünlüğün var. İstersen, Sarah'yı kurtarabilirsin."

Sinirle, "Hayır," dedi. "İlkinde zar zor kurtuldun Ardor. Kyle ortaya atladı ve Lada'nın da kanıtı yoktu. Ama nasıl bu kadar aptal olabildin? Lada'nın bu işin peşini bırakacağını nasıl düşünebildin?" Sinirle güldü. "Neyse ki, Sarah bu kez ortaya atladı da yine kurtuldun."

Ardor'un sinirleri geriliyordu. Derin bir nefes aldı, "Baba," dedi. "Eğer, Sarah... Ölürse..." Gözlerine baktı. Kırmızı yoğun gözlerine baktı ve korktuğu şeyi bir çırpıda söyledi. "Shat'ı terk ederim."

Ardor'un tahmin ettiği gibi, Phrkagias kırmızı gözlerini şaşkınlıkla açarak ona baktı. "Saçmalama," dedi korkuyla. Bir anda sinirlenip bir anda başka ruh haline bürünme yeteneğini Ardor bir tek Phrkagias'ta görmüştü.

"Saçmalamıyorum." Ardor'un sesi yüksek çıkmıştı. "Lanet olsun! Zaten annemi elimden aldın. Sevdiğim herkesi elimden alıyorsun." Boğazı kururken güçlükle yutkundu, üst dudağını ıslatıp ona baktı. "Yaptıklarını unuturum sanmıştım baba. Unutamıyorum ve sen de unutmamam için çabalıyorsun."

"Ardor..." Sesi pişman ve çaresiz gibiydi.

"Doğru," dedi Ardor, onu duymazdan gelerek. "Biliyor musun, bütün suç senin. Beni Sarah'nın eğitmeni yapmasaydın belki de bunların hiçbiri olmayacaktı." Ve alayla güldü. "Bana bir kız bulman da saçma. Bernia benim kardeşim gibi."

Phrkagias gözetim olayından sonra, Ardor'a Bernia'yı uygun görmüştü. Aklındaki mükemmel evlat profiline uyduracaktı o kızı da. Bernia onunla evlenecek, sonra Ardor başa geçince de Sarah'yı unutacaktı. Bernia, element yardımcısıydı ve güzel bir kızdı ancak Ardor'un sadece kardeşi olabilirdi. Ona hiçbir zaman o gözle bakmamıştı ki. İstememişti. Sarah'dan başkasını istemiyordu. Ne Bernia ne Lada. Hiç kimse.

"Ardor." Phrkagias'ın sesi oldukça sertti, Ardor sustu. Derin bir nefes aldı. Phrkagias gözlerine bakarak, "Sadece fazla kapılmışsın. Kendine gel," dedi aynı sertlikle.

"Kendimdeyim!" diye bağırdı Ardor. "Eğer..." dedi aklına gelen bir fikirle. "Eğer Sarah'nın idamını istersen, Ateş tahtına geçmem."

Phrkagias'ın kaşları çatıldı. Doğru yerden yakalamıştı. Phrkagias, kendisi öldükten sonra tahtın Ateş elementinde kalmasını o kadar çok önemsiyordu ki Ardor babasının bunun için her şeyi yapacağını biliyordu ancak nedenini anlayamıyordu, hiçbir zaman da anlayamamıştı. Ve bu, iyi bir vuruş noktası olmuştu. Oğlunun gözlerine dikkatle bakıyordu, blöf yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyor gibiydi.

Sonra, bir şey demeden yavaşça tahtın arkasına eğildi. Orada bulunan bir dolaptan bir şey çıkarıp Ardor'a fırlattı, Ardor havada yakalamayı becermişti. "Ne bu?" dedi Ardor, elindeki şeye baktı. Bir haritaydı.

"Yarın öğlen yola çıkıyorsun," dedi sakince, sanki az önce konuşmamışlar, sanki bir şey olmamış gibi. "Kyle gibi, başka ülkelere ziyarete gideceksin. Veliaht olarak." Tek kaşını kaldırırken Ardor'a meydan okurcasına baktı.

"Şaka mı yapıyorsun?" Ardor alayla güldü. Haritayı yere attı. Phrkagias, yere düşüp etrafa dağılan kâğıda bir saniyeliğine baktı. "Beni olaylardan böyle mi uzak tutacaksın?" dedi Ardor hayretler içinde.

"Ardor." Babasının sesi sertti. Gözlerini kâğıtlardan kaldırıp ona dikti. "Yarın öğlen yola çıkıyorsun. Sarah'yı düşünmeyi bırak artık."

Ardor sinirle ona baktı. "Keşke," dedi yavaşça, sesi yumuşak çıkmıştı. "Biraz babam olmaya çalışsaydın. Ve sana içtenlikle baba diyebilseydim." Gözlerine bakmadan ve haritayı da yerden almadan, hızla taht odasından çıktı.

Ardor'un sinirden eli ayağı titriyordu. Odasına çıktı ve hızla üstündekileri çıkarıp bir duş aldı. Su, inanılmaz şekilde güzel gelmişti. Vücudu başından aşağı hızla akan yakıcı suyun altında kaskatıydı. Derin derin nefesler alarak suyun üstünden akıp gitmesine izin verdi. Duştan çıktığında elleri büzüşmüştü. Islak vücudunu kurulayıp saçlarına dokunmadan dolabını açtı ve siyah eşofmanını giydi. Tişört arıyorken dolabının köşesindeki Sarah'nın ilk alan gününde giydiği siyah sporcu atletini gördü. Eline aldı ve uzun süre bakakaldı.

Yeniden sinirlendiğini hissetti. Siniri kendine miydi, Sarah'ya mıydı yoksa babasına mıydı, bilmiyordu. Atleti dolabına geri bıraktı ve üzerine hızla bir tişört geçirdi. Yatağına uzandı ama sinirden uyuyamıyordu.

Sarah, Ardor için basit bir kız değildi. Onu gördüğünden beri ona karşı boş değildi, olamamıştı. Phrkagias kabul töreni gecesi Sarah'yı onunla eşleştirirken Ardor çok sinirlenmişti çünkü kendisi özel evlat olarak yetiştirilip bugüne kadar kimsenin eğitmenliğini yapmamıştı – kendi element üyelerinden

birini bile eğitmemişti. Buna rağmen Phrkagias, Ardor'u Sarah'yla eşleştirmişti ve bu tabusunu kendi elleriyle yıktığı için, Ardor babasına sinirlenmişti. Aynı anda hiçbir şeyden haberi olmayan Sarah'ya da sinirlenmişti. Sinirlenmişti çünkü bu ondan uzak durmak için en iyi yoldu. Ona kapılmamak için ondan uzak durmayı kendisine tembihlemişti çünkü kızın inanılmaz bir güzelliği vardı. Yüz hatları mükemmeldi, gözleri her an ne düşündüğünü ele veriyordu. Sarah'nın bir konuda ne düşündüğünü gözlerine bakarak anlayabiliyordunuz, Ardor en çok bu huyunu seviyordu. Ondan uzak durmaya çalışsa da yapamamıştı. O güzel mavi gözlerini her gördüğünde, Sarah onun yüzüne bakıp her kızardığında, adını her söylediğinde Ardor ona karşı boş kalamamıştı.

Ardor, Lada'yı da sevmişti, evet. Yalan değildi. Bir zamanlar, Ardini ve Damon'ın boşluğunu Lada'nın güzel sözleriyle doldurmasına izin vermişti ancak Lada ile aralarında çok farklı bir ilişki olmuştu. Lada, daha çok *ablası* gibiydi. Onunla sevişiyordu ama üzüldüğünde saçını okşayıp Ardor'u teselli eden de o oluyordu. Lada'ya belki de fazla alışmıştı. Ancak, Sarah o kadar farklıydı ki... Bu zamana kadar takıldığı bütün kızlar aynıydı. Sarah ise... Masumdu. Lada'nın yanında bir çocuk kadar masum kalıyordu. İyi bir kızdı. İçinde kötülük beslemiyordu.

Ardor gözlerini kapattı ve uyumaya çalıştı. Gözlerinin önüne Sarah'nın güzel yüzü geldiğinde kararını vermişti. Yarın ne olursa olsun, kurulu dinleyecekti.

"Keşke uyumaya çalışırken düşüncelerimizi de kapatabilsek," diye mırıldandı Ardor.

***

Ardor sabah uyandığında daha çok erkendi. Hafta sonu olduğundan, hızla giyindi ve kahvaltıya koştu. Kırmızı Saray'ın içi mis gibi kokmuştu.

Hızlı bir kahvaltı yaptı, sarayda bir koşuşturma vardı. Taht

odası kurul için hazırlanıyordu. Herkesin meşgul olması iyi bir şeydi, böylece onu kimse fark etmeyecekti.

Odasına hızla girdi ve *Büyüler ve İksir* yazılı kitabı eline aldı. Uzun zamandır bu büyüyü yapmamıştı, unutmuş olma ihtimali çok yüksekti. Sayfaları hızla karıştırdı ve büyüyü buldu, o sırada kapı çaldı.

Hızlı bir küfür savuşturarak kitabı yerine aceleyle geri koyup, "Gel," diye seslendi.

Ardor, Bernia'nın başını içeri uzatmasını izledi. "Girebilir miyim?" dedi ince ve yumuşak sesiyle.

"Gel," dedi Ardor tekrar. Bernia nazikçe içeri girip kapıyı kapattı ve Ardor'a baktı.

Ardor kıza baktı. Normal, sarışın bir kızdı. Kaşları da aynı renk sarıydı ve gözleri bal rengindeydi. Dudakları hafif dolgun, burnu düzgündü. Sarah ile hemen hemen aynı boydaydı. Sıradandı. Shat'ta onun gibi yüzlerce kıza rastlayabilirdiniz. Bir çekiciliği yoktu, en azından Ardor için.

"Bir şey mi oldu?" dedi Ardor sesinin nazik çıkmasına özen göstererek.

Bernia gülümsedi. Nedense Ardor'dan her zaman utanırdı. Şimdi de utanıyordu ve Ardor'un yüzüne bakmadan, "Bavulunuzu hazırladım," dedi yumuşak bir sesle. Ardor kızın sesinde heyecan sezmişti. "Herhangi bir isteğiniz var mı diye soracaktım."

Ardor derin bir nefes alıp saatine baktı. Öğlene bir saat vardı, kurula da az kalmıştı. Kıza baktı. "Yok, teşekkürler."

Kız başını kaldırıp Ardor'a baktı, Ardor da ona bakınca yeniden kızararak odasından çıktı.

Ardor kitabı eline geri aldı ve ezberlemeye çalıştığı ancak başaramadığı büyüyü bir kâğıda yazarken yakalanmamayı diledi. Saat on ikiye doğru aşağı indi. Phrkagias, oğlunu bekliyordu elbette.

"Her şeyini aldın mı?" dedi Phrkagias dikkatle bakarak.

Ardor dünkü konuşmanın etkisini, Phrkagias'ın koyu kırmızı gözlerinin derinliklerinde görebiliyordu.

Ardor, Merlow'a ve Bernia'ya baktı. Sıkıntılı bir sesle, "Evet," dedi.

Phrkagias'ın kendisini limana kadar geçirmesine izin verdi. Sarıldı ancak Ardor tepki bile vermemişti. "Dikkatli ol," dedi uyarıcı bir sesle. "Ve bir veliaht gibi davran."

Ardor kendisini gözlerini devirmekten son anda alıkoydu. Phrkagias uzaklaşır uzaklaşmaz Ardor, Merlow'u kolundan yakalayıp, "Benim ufak bir işim var," dedi.

"Ardor..." dedi Merlow, Phrkagias'ın arkasından bakıyordu.

"Merlow." Ardor iç çekti. "Beni bekle burada, en fazla bir saate gelmiş olurum." Merlow başını salladı, Ardor hemen arkasını döndü.

Ardor, Merlow'un bir şey demesini beklemeden hızla koştu ve kalelerden içeri gizlice girmeyi başardı. Cebinden buruşmuş kâğıdı çıkardı ve büyüyü yaptı. Yemekhanenin orada kimseye gizlenmeden yürümeye başladı. Kimse onu görmüyordu.

Sevinmeye zaman bulamayarak hızla Kırmızı Saray'a girdi. Havanın az da olsa güneşli olmasına şükretti, büyük ihtimalle taht odasının arkasındaki büyük camlar açık olacaktı.

Hızla oraya yöneldiğinde yanılmadığını anladı. Camlardan biri hafif aralıktı ancak Ardor'un geçmesine yetecek bir aralık yoktu. Odaya göz attığında, sadece birkaç kişinin olduğunu gördü. Bu, onun için bir fırsattı.

Camı aralarken kimse Ardor'u fark etmemişti. Phrkagias odaya hızla girdiğinde, Ardor da kendisini hızla odaya attı ve zemine yumuşak şekilde düştü. Neyse ki ses çıkmamıştı.

Phrkagias gelince, diğer element üyeleri de arkasından geldi. Phrkagias, aceleyle az önce Ardor'un içeri sızmasına yardım eden camı kapattı ve tahtına oturdu.

Ardor ayağa kalktı ve sık ancak sessiz nefesler eşliğinde, sırtını duvara yaslayıp dinlemeye başladı.

"Bayanlar ve baylar." Phrkagias hepsine tek tek bakarken Ardor çıtını çıkarmadan onları dinliyordu. Gerekirse, ortaya atılacaktı. Sarah'yı da elinden alacağını sanıyorsa, Phrkagias çok yanılıyordu.

Ardor hızla nefesini verdi ve onlara dikkatle baktı. Phrkagias eliyle işaret ettiği zaman, içeri Toulina ile birlikte Sarah girdi.

Ardor'un gözleri onda kaldı. Ağlamıştı. Çok ağlamıştı hem de. Güzel yüzü çökmüştü, gözleri kızarmıştı. Ona Ardor'un gittiğini söylemişler miydi? Toulina ona kızmış mıydı? Ardor, Toulina'nın yüzüne baktı, Sarah'ya tıpatıp benzeyen yüzüne. Arada yaş farkı olmasa ikiz diyebilirdi. Üstelik şu an Toulina'da da aynı yüz ifadesi vardı, biraz ironikti. Oldukça benziyorlardı. Ardor'un gözleri yeniden Sarah'da kaldı, güzel yüzüne özlemle baktı. Onu kaybedebilir miydi? Hayır... Ona ihtiyacı vardı. Ruhu için. Kendi için. Aşkı için.

Sarah, Toulina'nın yanına geçip oturdu. Bütün element üyeleri, kimisinin yüzünde acıma kimisinin de nefret ifadesi varken, Sarah'nın küçük ve güzel yüzüne bakıyorlardı. Sarah ise her zamanki gibi asildi. Başını kaldırmıyordu, sanki birini öldürmüş gibi.

Sanki sevmek büyük bir suçmuş gibi.

Ardor sinirle Phrkagias'a geri baktı. Sonra kafasını tekrar Sarah'ya çevirdi. Ölemezdi.

Sarah ölemezdi. Ardor onsuz ne yapacaktı? Ona dikkatle baktı ve içindeki ona sarılma isteğini güçlükle bastırdı. Ardor tam şu an, Sarah'ya sarılmak istiyordu. Sarılıp her şeyin geçeceğini söylemek. Dişlerini sıkarken kendisini zor tuttu.

Phrkagias, "Hoş geldin Sarah," dedi monoton bir tonla. Sarah ona bakmadı bile.

Phrkagias devam etti. "Bugün, dün zirvede konuşulan olayı analiz etmek için buradayız. Sarah?" Sarah, bu kez başını kaldırıp ürkek gözlerle Phrkagias'a baktı. "Bir şey söylemek ister misin?"

Sarah başını dikleştirdi. "Hayır," dedi yavaşça. Sesi oldukça güçlü ve kendinden emin çıkıyordu. Sanki gerçekten suçluymuş gibi. "Dün söylediklerim aynen geçerl–"

Toulina, Sarah'nın alttan kolunu çimdiklemişti, Sarah anıden susup sinirle annesine baktı.

Phrkagias, başını sallayarak üyelere tek tek baktı. Sonra gözleri tekrar Sarah'ya kenetlendi. "İşlediğiniz çok büyük bir suçtur. Shat'ın yıllardır süregelen bir kanununu çiğnediniz ve bu cezasız kalamaz."

Ardor sinirden yumruk sıkarak Sarah'nın, "Biliyorum," demesini izledi. İşledikleri suç muydu? Sevmek ne zamandır suç oluyordu? Ardor ne bekliyordu ki? Phrkagias ülkesinin kurallarına o kadar âşıktı ki kendi sevdiği kadını bile yakarak öldürmeyi göze almıştı.

Choma, "İdam tek karardır," dedi sertçe. Ardor onu öldürmek istiyordu. Onu şu an, yakarak öldürmek istiyordu. Onu değil, hepsini. Sarah'ya zarar vermek isteyen herkesi.

Toulina hiçbir şey demiyordu. Su tarafından kimse bir şey demiyordu. Ardor sinirle onlara baktı. Neden susuyorlardı ki?

SARAH

İdam.

İdam edilecektim.

İdamı filmlerde görmüştüm. Genellikle suçlunun kafasını kesiyorlardı, bu en kolay olanıydı ancak bazen de acısız olması için zehirliyor ya da başka şeyler yapıyorlardı. Ve Phrkagias'ın idam şeklini az çok biliyordum. Ona karşı isyan çıkaranları gözünü bile kırpmadan yakan bir adamdı sonuçta.

Sonum böyle mi olacaktı? Yakılacak mıydım? Sonra aklıma melez olduğum geldi. Ateş'i kullanabiliyordum, dolayısıyla bende işlemezdi. Ateş bana zarar vermezdi, hatta güçlendirirdi.

Belki beni ateşe verdiklerinde ölmüş gibi yapardım. Belki ölü numarası yapıp Ardor'la kaçardım?

İç çektim. Ardor şu an benden çok ama çok uzaktaydı. Halbuki yanımda olmasına ne kadar ihtiyacım vardı. Burada olsaydı belki bir ihtimal ölmek güzel gelebilirdi.

Phrkagias, "Kararı birlikte vermenizi istiyorum," dedi gözlerimize bakarken. On beş kişiydik toplam; element kral, kraliçeleri ve kardeşleri buradaydı. Bir de ben.

"Phrkagias," dedi Aera, Ardini'nin babası. Bu adamı nedense pek sevmiyordum. Sürekli Choma ile aynı fikirde olması da beni bu konuda destekliyordu. "Tek çözüm idam. Eğer idam olmazsa, diğer gençler için bu kanunun geçerliliği kalmayacak," diye devam etti suratsızca. İşte sevmemem için bir neden daha.

Uğultu oluştu. Haklı olabilirlerdi. Gözlerimi ellerime diktim. Ağlamayacaktım. Ardor'u düşünmeyecektim.

Ardor'un Shat'tan çok uzaktaki ülkelere gittiğini Jane gelip bana sabah söylemişti. Dünyayı yöneten beş güçlü ülke vardı ama en güçlüsü zaten Shat'tı. Ardor'un diğer ülkelere gitmesi gerekmiyordu ama Phrkagias'ın onu özellikle şimdi yolladığını biliyordum. Sırf bugünkü kurula karışmasın diye öz oğlunu uzağa yollamıştı. Şu anda çoktan yola çıkmış olmalıydı. Uzaklardaydı. Ardor yanımda değildi. Phrkagias'ın hakkını vermeliydim, oğlunu iyi bir yolla uzaklaştırmıştı. Ama keşke, onu son kez görebilseydim.

İç çektim, dudaklarım titrerken Phrkagias'a baktım. Kararsız gibi duruyordu aslında.

"Pekâlâ," dedi Phrkagias, gözlerini benden kaçırdı. "Oylama yapıyoruz." Herkese baktı.

"İdamı onaylayanlar lütfen el kaldırsın."

Eller tek tek havaya kalkarken sinirden ve korkudan benim de ellerim titriyordu. Sayacak cesaretim yoktu ama oldukça fazla elin havada olduğunu görüyordum.

"Sekiz," dedi Phrkagias, kendisini de saymış mıydı acaba?

"Bu durumda..." Alnı kırışırken bana baktı. "Geriye yedi kişi kalıyor." Bana döndü, ona baktım. Üzülmüş gibiydi, dünkü acıma ifadesi yüzünü kaplamıştı. Yavaşça, "Karar idamd–"

"Yeter!"

Bu tok ve güzel sesi, nerede duysam tanırdım. Anında kafamı kaldırdım ve Ardor tahtın arkasından çıktığında şaşkınlıkla ona baktım, kalbim tekledi. Burada mıydı? Gitmemiş miydi? Nereden çıkmıştı?

"Ardor?" Phrkagias sinirle bağırdı.

Ardor ise sadece benim gözlerime bakarak doğrudan benim yanıma geldi. Sanki o an, odada sadece ben ve o vardık. Gözüm ondan başkasını göremeyecek haldeydi. Hızla geldi ve bir anda kendimi onun kollarının arasında buldum. Onun o güzel kokusuyla dolu güvenli kollarında. Bu duygu o kadar güzeldi ki... Ah, onun kokusu o kadar güzeldi ki. Ve dakikalardır tuttuğum gözyaşlarım hızla aktı. "Ardor," diye fısıldadım. Nefesim çatallaşmıştı, deri ceketine doğru üfledim. Yanımdaydı. Güçlü kolları sıkıca etrafıma sarılmıştı, buradaydı. Ardor benimleydi, beni bırakmamıştı.

Odada büyük bir uğultu vardı. Ben ise hâlâ Ardor'a sarılı haldeydim. Kulağımda fısıltısı vardı. "Buradayım," dedi yavaşça. "Gitmedim," dedi düşüncelerime can vererek. Bir eliyle saçlarımı okşarken dudaklarını alnıma bastırmıştı. Hâlâ beni bir bebekmişim gibi, sıkıca tutuyordu.

Phrkagias, "Yeter!" diye bağırdı, tıpkı az önce Ardor'un bağırdığı gibi. Ardor, yavaşça geri çekildi ancak elimi bir saniye bile bırakmadan beni yanına çekti ve sertçe herkese baktı. Çoğu şaşkınlıkla bize bakıyordu. Ardor'un gerginliğini hissedebiliyordum, sanki birden herkesi yakacakmış gibiydi. Sinirle bakıyordu.

"Ardor," dedi Phrkagias aynı sinirle. Şu an baba-oğul birbirine ne kadar benziyor diye düşündüm. "Senin gitmiş olman gerekiyordu." O kadar sinirliydi ki, birden korktum. Kırmızı gözleri resmen ışık saçıyordu.

"Gitmemiş, gördüğün gibi," dedi Lada'nın teyzesi Tracy, tek kaşını kaldırmıştı. Lada'nın akrabaları da ne kadar cins insanlardı.

"Karar açıktır." Phrkagias bağırınca odadaki mumların alevleri büyüdü, ortam birden ısınmıştı. "Sarah'nın idamına karar verilmiştir."

Hızla derin bir nefes aldım. Beklediğim cümle kulaklarımda çınlarken Ardor'un çenesi kasıldı, beni daha da sıkı kendine çekerken dakikalardır, geldiğimizden beri hiçbir şey demeyen annem nihayet ayağa kalktı.

"Bunu yapamazsın Phrkagias," dedi güçlü bir sesle. Nihayet bir şey söylediği için mutlu mu olsam, Phrkagias'a karşı geldiği için şok mu geçirsem, bilemeyerek güzel ama kararlı yüzüne baktım.

Herkes şok içinde ona bakarken annem başını dikleştirip bize baktı. Bana ve elimi sıkıca tutmuş olan Ardor'a.

"Çünkü Sarah bir melez zaten." Toulina'nın sesi sertti. Şok içinde ona baktım, annem ne yapıyordu? "Ateş elementini kullanabiliyor. Üstelik babasını çok iyi tanıyorsun." Phrkagias'a meydan okurcasına baktı.

Herkes ne olduğunu anlamadan –ben de dahil– Phrkagias'a dönerken, Phrkagias'ın gözleri korkuyla büyüdü. "Yoksa..." dedi dehşet içinde cümlenin devamını getiremeyerek.

Toulina yavaşça gülümserken söylediği cümle yüzünden şok içinde ona baktım. Toulina çıkıp *uçabiliyorum* dese bu kadar şaşırırdım. Şaka gibiydi.

"Evet," dedi yavaşça, Phrkagias'ın düşündüğü şeyi onaylarken güzel yüzüne bir gülümseme oturmuştu. "Hartes, Sarah'nın babasıydı."

***

Gözlerimi bir an bile annemden ayırmadan, "Ne?" diye bağırdım. Ardor'un kolundan sıyrıldım, zaten o da beni artık tut-

muyordu –sanırım herkes gibi şoktaydı–, hızla annemin yanına gittim ve kolunu tuttum.

Gözlerimden yaşlar akarken, "Anne?" dedim, sesim titredi. "Babam... Babam Hartes mi?"

Toulina bana bakmadı bile. Keskin mavi gözleri Phrkagias'ın üzerindeydi.

Ağlamaya başladım. Bu bir şaka olmalıydı. Hartes... Ardor'un ölen amcası... Benim babamdı.

Babamın Ateş elementinden olduğunu zaten biliyordum. Ama bunun Hartes olması? Ya asıl babam olduğunu sandığım kişi? Yani Jack Boston... Gözyaşlarım hızla akarken derin bir iç çektim. O benim babam değildi. Asla babam olmamıştı. Zaten hiçbir zaman, "Paraya ihtiyacın var mı?" sorusu hariç, benimle iletişim kuran bir adam olmamıştı. Peki ya Nancy? Nancy bunu biliyor muydu? Neden bana söylememişti? Annem? Annem neden bu gerçeği ilk bana söylememişti?

Babamın ve Nancy'nin Shat'a geldikleri zaman annemle konuşmalarını hatırladım. Babam, daha doğrusu Jack, taht odasında annemle konuşuyordu ve ben de onları dinliyordum.

"Dediğim gibi, Jack. Ona çok iyi bakıyoruz." Annemin sesinin sevgi dolu olduğunu duyunca ağlamak istedim. Bu kadın beni seviyordu, ondan nasıl şüphelenebiliyordum?

"Biliyorum." Babamın sesi daha uzak geliyordu, birkaç ayak sesi duydum. "Ben de ona öyle baktım."

"Sana bu konuda minnettarım." Annemin sesi tuhaf çıkıyordu. "Her şeyi yaptınız."

"Yaptım," dedi babam yavaşça. "Nancy sadece ona baktı, ben... Baba gibi."

Baba gibi. Konuşmalar zihnime süzülürken hıçkırmaya başladım. Bu yüzdendi işte. Babam benimle hiçbir zaman ilgilenmemişti, işte bu yüzdendi. Çünkü o adam babam değildi, hiçbir zaman da babam olmamıştı.

Phrkagias, yüzünde büyük bir şok ifadesi taşıyordu ve ayak-

duramayacak gibiydi. Yavaşça geri geri gidip tahtına oturdu. Kimsenin ağzından tek kelime çıkmıyordu, herkes şoktaydı. Phrkagias'ın ağzının açık kaldığını görebiliyordum.

Toulina ise büyük bir soğukkanlılıkla devam etti. "Hartes, Shat'ın başındayken biz birlikteydik. Sonra sen onun idam emrini verdiğinde, hamile olduğumu öğrendim." Sesi sona doğru titredi. "Hartes öldüğünde... Sarah'yı burada tutamazdım. Melez olduğu için onu öldürebilirdin. Bu yüzden onu Nancy ile dünyaya yolladım."

"Nancy mi?" dedi Tracy. "Bir şifacıyla mı?"

Toulina başını salladı. "Nancy burada en çok güvendiğim insanlardan biriydi. Dünyada Jack Boston ile tanıştık. Ona durumu anlattık, on sekiz yıl boyunca Sarah'ya bakması için ona maddi bir destek sağladım. Her yıl bana nasıl olduğuna dair bilgi veriyordu. İlk yıllarda da zaten Sarah'nın yanındaydım. Shat'a gelmesini bekliyordum."

"Yani," dedi Phrkagias, sonunda. "Sarah... bir melez," dedi sonunda kırmızı gözlerini bana dikerek. Sesi garipti. Kırmızı yoğun gözleri, daha önce görmediğim bir ışıkla parlıyordu.

"Üstelik iki elementi de değil..." Toulina'nın sesi benimle gurur duyar gibiydi. "Üç elementi kullanabiliyor."

İşte bunu hiç beklemiyordum. Haklıydı. Yeni bir şok dalgası daha beni sararken, herkes bana baktı. Bu şimdi aklıma gelmişti. Su asıl elementimdi, Ateş de vardı. Ve babam Hartes olduğuna göre, Hava'yı da kontrol edebiliyordum. Çünkü Hartes Ateş'i ve Hava'yı kontrol ediyordu.

Bunları düşünürken anılar beynime bir bir süzülmeye başladı. Ardor ile ben yine bir büyücü tarafından yaralandıktan sonra, barakada elementimi çalıştığımız zamanı hatırladım. Suyu havalandırmaya çalışırken bir rüzgâr olmuş ve önümüzdeki ateş de sönmüştü. O gün dövmem oluşmuştu. O rüzgârın nedenini şimdi anlıyordum. O an, ateşin neden söndüğüne odaklanmaktan Ardor da ben de, o rüzgârın niye estiğini ve nasıl ortaya çık-

tığını hiç düşünmemiştik. Aynı şekilde, Oscar ile kütüphanede bir büyücünün saldırısına uğramadan önce de rüzgârı kullanabilmiştim, hatta rüzgâr o kadar kuvvetliydi ki Oscar'ın nefesini kesmişti. Büyücü o zaman ne demişti? *Kullanabiliyorsun*. Evet. Kullanabiliyordum ve kullanabildiğim tek şey su da değildi.

"Yani," dedi Toulina herkes sessizce onu dinlerken. "Sarah Ateş elementi üyesi. Ardor ile birlikte olabilirler."

Herkes kafası karışmış halde Phrkagias'a bakıyordu.

Uğultular çok yüksekti. Ne düşüneceğimi bilemiyordum, sanki donmuş gibiydim. Kimse de hareket etmiyordu ancak her kafadan bir ses çıkıyordu. Choma ve Ara'nın tartıştığını görüyordum. Toulina bir şeyler söylemeye devam ediyordu. Bense öylece kalmıştım. Zaman benim için donmuş gibiydi, kıpırdasam bu katı gerçekliğin soğuk nefesinde kaybolacaktım.

Phrkagias en sonunda, "Sessiz olun," dedi sakin bir sesle. Uğultular yavaş yavaş azaldı.

"Ne olacak şimdi?" dedi Choma, bana beni öldürecekmiş gibi bakıyordu. Oldukça sinirliydi. Bu kadın benden nefret ediyordu, şimdi benden nefret etmesi için ona bir neden daha vermiştim. "Sarah cezasız mı kalacak?"

"Şu an daha büyük bir sorunumuz var," dedi Ara. "Ardor ve Sarah'nın beraber olması artık konu dışı. Zaten Toulina'nın dediğine göre, birlikte olabilirler."

"Zaten birlikte de olmamışlar," dedi Toulina yavaşça. "Aralarında bir şey olmamış." Bana kısa, etkili bir bakış attı.

Utançla kızardım. Gözyaşlarımı silip Toulina'ya yaklaştım. Sesimi bulduğumda, "Bunca zaman... Hartes'in babam olduğunu bildiğin bunca zaman... Beni, Jack'in benim babam olduğuna inandırdın," dedim. "Baba sevgisini babam olmayan birinden beklememe izin verdin."

Toulina, "Sarah..." diye başladı nihayet bana bakarak. Mavi gözleri yaşlarla parlıyordu. Buraya girdiğimizden beri, ilk kez gardını düşürdüğünü görüyordum, oradaydı işte. Aylardır an-

nem dediğim kadın, bu kaskatı meleğimsi yüzünün arkasından, bana çocukça bakıyordu. Utanmış ve üzgün bir halde.

"Hayır!" Kendimi tutamadım. Annemin bahanelerini dinlemek istemiyordum, zaten on dokuz yıldır bir yalanı yaşıyordum. Hıçkırmaya başladım. "Nasıl yaparsın? Hem annesiz hem de babasız büyümeme nasıl izin verirsin?"

"Ölecektin," dedi Toulina, sesi titremişti. Onu ilk kez bu kadar... *güçsüz* görüyordum. "Sonunun Hartes gibi olmasını istemedim."

"Umurumda değil!" Bağırdım. Ağlamaya devam ettim. Arkamı döndüm ve tam odadan çıkacakken, Phrkagias'ın iki üyesi beni sertçe kollarımdan yakaladı.

"Bırakın!" Çırpındım. Neler oluyordu?

"Sakin ol Sarah," dedi Phrkagias yavaşça. Hartes olayını ne kadar da çabuk sindirmişti. "Hâlâ suçlusun."

Debelenmeyi bıraktım ve onlara baktım. Gözüm Ardor'a takıldı. Ardor hâlâ bir köşede, şok içinde duruyordu. Kıpırdamıyordu bile. Kaskatı kesilmişti, az önce koşarak gelip bana sarılan çocuk, gerçeğin ortaya çıkmasıyla bir yabancıdan farksız hale gelmişti.

Bakışlarımı, Phrkagias'ın her zaman korktuğum yüzüne çevirdim. "Ne olacak?" dedim sinirle. Buraya geldiğimden beri ilk kez Phrkagias'ın keskin bakışlarına korkusuzca bakıyordum. "Beni de mi öldüreceksin? Öldür! Hadi!"

Phrkagias, "Hayır," dedi. Oldukça sakindi ve bu sakinliği beni delirtiyordu. "İdam kararı kaldırılmıştır."

Bunu beklemediğim için çırpınmayı bıraktım. Yeniden bir gürültü oldu. Neredeyse herkes itiraz ediyorken, Phrkagias bağırarak, "Gözetimde kalması şartıyla," diye devam etti. "Bir de artık Sarah'nın Ateş elementi olduğunun ortaya çıkması nedeniyle, öldürülme ihtimali ortadan kalkmıştır." Hah. İlk kez, Ateş elementinin kendi aralarında inisiyatif kullanması benim işime yaramıştı.

Kimse bir şey demedi. Ben de bir şey demedim. Ardor'u ya da kimseyi beklemeden ve ne düşüneceğimi bilemeden, Kırmızı Saray'dan hızla dışarı çıktım.

***

Saatlerdir, Yedirenk Tepesi'nin ıssız bir köşesinde, ufak bir çardakta ağlıyordum. Her şey, her şey çok belirgindi.

Sorunlarım vardı.

Birincisi, Ardor ile aramız oldukça iyiydi ancak şu an ne olacağını bilmiyordum. Üvey de olsa, Ardor'la kuzendik. Bu gerçeği sindirmem gerekiyordu. Yalnızca benim de değil, Ardor'un yüzündeki şok ifadesini hatırlayınca sindirme olayına en çok Ardor'un ihtiyaç duyduğunu düşündüm. Belki de buraya kadardı. Belki de Ardor'la birlikte olamayacaktık. Gözlerimi kapatıp gözkapaklarıma masaj yaparken ofladım.

İkincisi, Ateş'i kullanmamın, arada rüzgârı kullanmamın ve göbeğimdeki izin nedeni nihayet ortaya çıkmıştı. Melez olduğumu biliyordum, asıl babamın Jack olmadığını da biliyordum. Ancak babamın Hartes olması, ben de inanılmaz bir şok etkisi yaratmıştı. O konuda henüz ne düşüneceğimi bilemiyordum.

İçimden bir ses, "*Şu an yaşayan en güçlü element üyesi sen olabilirsin,*" diye mırıldandı. "*Düşünsene, Hartes bile iki tane elementi kontrol ederek Shat'ı ele geçirmeyi başarmıştı.*"

Başımı salladım. Doğruydu. Ancak ben Su elementimi bile kullanamıyordum ki şu an en güçlüsü ben olayım. Ateş, hele Hava elementini kullanmak çok uçuk bir hayalmiş gibi geliyordu.

Bir sorunum daha vardı. Blue yakalanmıştı ancak Iris hâlâ kaçaktı ve Iris'in geri geleceğini biliyordum. Beni birine götüreceklerdi, bunun için olmasa bile Blue için geri geleceğini biliyordum.

Bir aydınlanma beni tamamıyla sararken gözlerimi kırpıştırdım. Bu nasıl aklıma gelmemişti? Büyücüler beni istiyordu

çünkü melez olduğumu, belki de *Hartes'in kızı* olduğumu biliyorlardı. Tabii ya! Shat'a düşman olan bir ülkenin, Shat'ın başına bela açmış birinin kızına rağbet edeceği belliydi zaten. Her şey bu yüzdendi işte. Beni alıp Shat'a karşı kullanacaklardı.

Derin bir nefes aldım. Güçlüydüm, yani öyle olmalıydım ama kendimi çok aciz hissediyordum.

Biri, elini omzuma attığında hızla ona döndüm. Ardor, başımda durmuş bana dikkatle bakıyordu.

Kırmızı gözlerine dikkatle baktım. O da bana öyle bakıyordu. Elini omzundan çekse de, ona bakmaya devam ettim. Aramızdaki elektrik, gerçeklerin kıramayacağı kadar güçlü ve neredeyse elle tutulurdu, bu doğruyu kavrarken bakışlarım da değişti. Sonra onun bir şey demesini beklemeden ayağa kalkıp Ardor'un güçlü kollarının arasına girdim. Saatlerdir buna ihtiyacım vardı aslında, Ardor'un güçlü ve kendinden emin kollarının etrafımda olmasına. Ağlayışım hıçkırıklara dönüşürken Ardor saçımı okşayıp hiçbir şey demedi. Beni sıkıca sardı, yine kendimi güvende hissederken beni ne kadar rahatlattığını düşündüm. Kuzen de olsak, başka bir şey de olsak, Ardor'a olan sevgim bir gram bile azalmamıştı, azalmayacaktı da.

Hava soğuduğu zaman, Ardor yavaşça beni kucağına aldı. Yürüyebilecek halde olduğumu sanmıyordum, ağlamaktan içim çıkmıştı, kendimden geçmiş gibi hissediyordum. Bayılmış gibiydim, olanları hayal meyal hatırlıyordum. Ardor beni mağaramıza getirdi. Yatağa uzandım ve soğuk mağaranın içinde ufak bir ateş yakmasını beklerken battaniyelere sarıldım. Kendimi yatağın gereksiz büyüklükteki karyolasına yasladım.

Ateşin gölgeler oluşturduğu yüzüne baktım. Yatağın hemen ucunda, yere çömelmiş bir şekilde usta hareketlerle ateş yakmıştı, içine sönmesin diye birkaç odun atıyordu. İyi ki yanımdaydı. Yanımda olmasına seviniyordum, şu an bu ülkede ihtiyacım olan tek kişiydi. Yavaşça, "Sen gitmeyecek miydin?" dedim.

Bana dikkatle bakıp, "Seni bu halde nasıl bırakırım?" dedi yumuşakça.

Başımı eğdim ve titredim. Soğuktan mı titriyordum, açlıktan mı yoksa duygu yoğunluğundan mı bilmiyordum. Ardor, bana bir paket uzattığında ona baktım. Omuz silkerek, "Acıkmışsındır," dedi.

Elinden aldım ve hazırlanmış olan sandviçi hızla yedim, o kadar açtım ki gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. Hem ağlamaktan hem de saatlerdir Yedirenk Tepesi'nde oturmaktan açlıktan bayılacak duruma gelmiştim.

Dönüp yan gözle Ardor'a baktım. Odanın ortasına yaktığı ateşe birkaç parça küçük odunu kırıp atmaya devam ediyordu. Bana bakmıyordu. Dalmıştı, düşündüğünü görebiliyordum. Mükemmelliğin dışa vurulmuş hali gibiydi, kusursuz yüzüne baktım.

Derin bir nefes aldım. Sandviç paketini uzanıp ateşe attım, en sonunda bana baktı.

Uzun süre, kırmızı yoğun gözlerine baktım. Ardor'un gözleri renk değiştiren cinstendi, bazen koyu kırmızı oluyor, bazen açık kırmızıya dönüşüyordu. Şu an, bana dikkatle ve tereddütlü bir şekilde bakan gözleri, açık kırmızıydı. Kusursuz olmanın yanında, korkutucu bir güzelliği vardı. Ben bir şey demeyince, "Ne desem bilemiyorum," dedi yavaşça. Geri uzanıp ona baktım. O ise, hâlâ yaktığı ateşe bakıyordu. "Bu durum öyle karmaşık ki."

"Hartes..." Yutkundum. "Babam Hartes'miş." Sanki yüzyıllardır ortada duran bir gerçeği dile getiriyordum.

"Evet," dedi yavaşça. O da aynı şeyleri hissediyor gibiydi. "İnanması güç."

Derin bir nefes aldım, ağlayacağımı hissediyordum. Akıtacak gözyaşım kalmış mıydı?

Ardor yaklaşıp bana döndü, soğuk elleriyle ellerimi tuttu ve ben gözlerinin içine bakana kadar bekledi. Başımı ellerimizden kaldırdım ve gözlerine baktım.

"En önemlisi," dedi dikkatle. "Senin yaşıyor olman. Kurtul-

duk." İç çekti. "Biliyorum, bu Hartes meselesi gündemi uzun süre meşgul edecek gibi, ama artık çoğu şeyi biliyoruz."

"Evet," dedim yavaşça.

Devam etti. "Nasıl melez olduğunu, neden sende iz olduğunu biliyoruz." Gülümser gibi oldu. Nihayet, saatlerdir süren aramızdaki tuhaf gerilim, kenetli ellerimizde eriyip gitmişti. "Neler yapabileceğini biliyoruz Sarah."

"Ne yapabilirim ki?" dedim safça.

Gözleri hafifçe açılırken, "Ciddi olamazsın," dedi. "Sen, yaşayan en güçlü varlıksın."

Gözlerine baktım, ciddiydi. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Çünkü öylesin." Uzanıp kızarmış gözlerimin önüne düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına itti. "Hartes iki elementle neler yapabiliyordu. Senin ise üç elementin var." Yavaşça gülümsedi. "Her şeyi yapabilirsin, Sarah. *Her şeyi.*" Eli yüzümdeydi.

Bunu istiyor muydum? Her şeyi yapmak istiyor muydum? Havayı kontrol edip okyanuslara hayat verirken aynı anda alevler saçmak? İstediğim şeyler daha farklıydı. Aylardır bedenimde depoladığım hayaller bir bir üstüme çullanırken Ardor'un bileğime yakın ellerine baktım, sol bileğindeki element taşına. Yakıcı bir istek tüm bedenimi sararken Ardor'un gözlerine bakarak, "İstediğim tek bir şey var," dedim.

Ardor'un kaşlarının hafifçe çatılmasına aldırmadan, uzandım ve güzel dudaklarını öpmeye başladım. Önce tepki vermedi ancak iki saniye sonra, dudaklarımız eş zamanlı olarak hareket etmeye başladı.

Onu, bir farkındalıkla öpüyordum. Asla birlikte olamayacağımızı sanıyordum, Ardor ile aynı dünyanın insanları değildik. Özellikle Lada'nın çabaları sonucu ayrı kalmamız, gözetime girmemiz ve daha birçok olaydan sonra asla Ardor ile birlikte olamayacağımı düşünmeye başlamıştım ve kendimi buna göre şartlamıştım. Ancak şimdi, her şey değişmişti. Ardor'la eşittim. Ardor saf element soyluysa –gerçi melezdi ama– ben de öyley-

dim. Hatta daha bile fazlası. Üstelik, Ateş elementinden sayıldığım için, Ardor'la birlikte olabilirdim.

Bu farkındalık, öpüşmemizin derinleşmesine ve aylardır beni kısmen ele geçiren *arzunun* şimdi tamamen bana hükmetmesine neden oldu. Ne zamandır Ardor'a duyduğum o yakıcı arzu beni kıskacına aldı. Geçen sefer burada üstümün çıplak kalmasına neden olan şarap faciası, öpüşmelerimiz... Her şey birden çok belirginleşti. Uzandım ve battaniyemden çıktım, onu kendime çektim. Ateşin üstünden rahatlıkla geçti ve üzerime eğildi. Ben siyah gömleğinin düğmelerini açarken, Ardor kısa bir tereddüt yaşayıp dudaklarını ayırdı ve gözlerime baktı.

Ben ise devam ettim. Gözlerine dikkatle baktım. Dokunmak istiyordum. Ona dokunmaya ihtiyacım vardı. Ona, plajda beraber yüzdüğümüzde gördüğüm zamandan beri dokunmak istiyordum. Gömleğini çıkardım ve kusursuz vücuduna dudaklarımı ısırarak baktım. Kusursuzdu... Mükemmeldi. Sol elimle kaslarına dokunurken adeta büyülenmiş gibiydim. Onu ne kadar istediğimin farkına vardığımdaysa kendimden korktum.

Dudaklarımız tekrar birleşmeden, Ardor da aynısını bana yaparak eğildi ve kazağımı bir çırpıda çıkardı. Bir süreliğine, az önce ona yaptığım gibi, göğüslerime bakmasına izin verdim. Uzandı ve hiç beklemediğim bir anda, kalbimin tam üstünü öptü. "Bunu üstüne şarap döktüğün günden beri yapmak istemiştim," diye fısıldadı. Gıdıklanmıştım, dudaklarının ve nefesinin sıcaklığı o kadar hoşuma gitmişti ki iç çektim ve gözlerine bakıp güldüm.

O kadar hoştu ki neredeyse bayılacaktım. Gözlerimi kapattım ve ellerim boynuna uzandı, onu kendime çektim. Ilık dudaklarını boynumda ve dudaklarımda hissediyordum. Vücudu üstüme kapanırken altımdaki kıyafetler de birden yok oldu. Hafifledim. Bir kuş kadar hafifledim ve özgürleştim. Şimdi sadece ikimizdik. Sadece o ve ben vardık. Beraber hareket eden

bedenlerimiz vardı. O, ben, duygularımız ve birbirine karışan nefeslerimiz.

Sorunları unutacaktım. Ve bunun için, Ardor'un yanı en uygun yerdi.

19. Bölüm

"Yani," dedim yavaşça, sesim bulunduğumuz sıcak ortam gibi sıcak ve yumuşak çıkmıştı. "Hemen gidecek misin?"

Başını sallarken bana baktı. "Babam beni daha fazla burada tutmaz."

Sesindeki garip hüzün dikkatimi dağıtmıştı, odaya yavaşça bakarken içimi çektim. Ardor'un sıcak kollarının arasında, aynı şekilde sıcak olan mağaramızdaydık ve kimse yoktu. Dünya şu an bizden ibaret gibiydi, bu duygu o kadar güzeldi ki hiçbir şekilde bırakmak istemiyordum.

Başımı kaldırıp ona baktım, dudaklarım çenesinde gezerken, "Keşke hep böyle kalsak," dedim.

Gülümser gibiydi. "Bu, çok cazip bir teklif."

Güldüm.

Saat sabahın dördüydü, hâlâ küçük mağaramızda, Ardor'un kollarının arasında, sıcak battaniyemize sarılmış şekilde uyuyordum, daha doğrusu Ardor'u izliyordum. Ağzım, sanki birkaç saat önce hayatımı değiştiren bir haber almamışım gibi – mesela babamın Hartes olduğunu öğrenmem gibi– kulaklarıma varıyordu.

Ardor'la, tanıdığım en mükemmel insanla, birlikte olmuştum. Düşüncesi bile kızarmama yol açarken bu kadar mükemmel olmasını beklemiyordum. Kıkırdadım.

"Ne oldu?" dedi Ardor yavaşça. Yüzümü görebilmek için aşağı bakarak.

"Hiç," dedim. Sustum. "Seni seviyorum."

Derin bir iç çekti. Burnunu saçlarımda hissediyordum. "Ben de seni seviyorum Sarah Water."

Ardor'un sıcak kolları arasında mayışıp geçen saatlerin yorgunluğu yüzünden uyuyakalmadan önce, son duyduğum şey bu olmuştu.

***

Sabah Ardor'un yumuşak öpücüğüyle uyandığımda ilk başta rüyada olduğumu sandım. Gözlerimi açtım ve bana gülümseyerek bakan mükemmel suratında, dağınık sarı saçlarında bakışlarımı dolaştırdım. Kırmızı gözleri, şu an açık renkteydi ve bana ışıltıyla bakıyorlardı. Sağ elimi uzatıp yanağını tuttuğumda, "Günaydın prenses," dedi yumuşacık şekilde ve ekledi. "Gitmeliyiz." Tatlı sesi güzel anıları çağrıştırıyordu.

Hiç dışarı çıkmak istemiyordum. Sadece bu yatakta kalmak, Ardor'la olmak istiyordum. Bu mağaradan çıktığım an, gözyaşlarıyla birlikte bıraktığım tüm sorunlar üstüme üşüşeceklerdi.

Ardor doğruldu ve o an çoktan onun giyinmiş olduğunu fark ettim. Dün hızla yere attığım siyah gömleğini giymişti. Kızararak doğrulup sutyenimi giydim ve kazağımı başımdan geçirdim. El ele mağaradan çıktık. Hafif bir yorgunluk hariç, pek bir şey hissetmiyordum. Ama *farklıydım*... Belki de bu farklılık, Ardor'la artık daha fazla şey paylaştığımız içindi, belki de babamın Hartes olduğunu öğrenmemden kaynaklanıyordu. Bilemiyordum.

Yemekhaneye yaklaştığımızda Ardor bana dönerek, "Hazır mısın?" dedi. Sanki bir yarışa hazırlanıyormuşum gibi.

Neye hazır olup olmadığımı sorduğunu biliyordum. İşte, bu kısım insanlarla yüzleşeceğim o iğrenç kısımdı. Başımı salladım. Hazır değildim. "Hazırım," dedim inandırıcı şekilde.

Cesaret verircesine gülümsedi, el ele yemekhaneye girdik. Elini sıkıca tuttum, sanki Ardor elimi bıraksa sorunlar beni piranalar gibi paramparça edecekti.

Herkes bana bakıyordu. Hem de herkes. Sanki yemekhaneye birden girip, "Hey. Ben uzaylıyım," demişim gibi, herkes yemeği ve konuşmayı bırakıp direkt bana bakıyordu. Çıt çıkmıyordu, zaman donmuş gibiydi. Bu oldukça garip bir sahneydi, tüm gözler üstümdeyken sanki üç başlıymışım ya da beş kulaklıymışım gibi hissediyordum kendimi. Bakışlarda farklı olan bir şey daha vardı: *korku*. Bu yeni gördüğüm duyguya çoğu insanın gözünde rastlamıştım ve garibime gitmişti. Benden korkuyorlardı.

Bu garip durumu –korku dolu gözlerin bende kilitlenmesini– bozan şey, Ardini'nin oturduğu yerden kalkıp bize doğru gelmesi oldu. Yanımıza gelmeden, dönüp yemekhaneye, "İşinize dönsenize. Ne bakıyorsunuz?" dedi sinirle.

Birkaç homurdanma oldu. Herkes yemeğine dönerken Ardini'yi öpmek istedim. Herkes önüne döndü, birden yemekhane eski cıvıl cıvıl ve sevdiğim haline büründü.

Ardini hızla yanımıza geldi. O da bana en tatlı gülümsemesini yollarken, "Herkes biliyor," dedi yavaş ve kısık bir sesle. Herkes her ne kadar işine dönmüş olsa da, kulaklarını kabartmış bizi dinleyen büyük bir kitle vardı. "Sanırım Choma, Lada'ya anlatmış. Eh, Lada'da da bir şey iki dakikadan fazla kalmaz." Gözlerini devirdi. Sonra bana içtenlikle baktı. "Sen nasılsın?" Ardini'nin sesinde sevecenlik ve iyilik vardı. Kendimi birden sevgi dolu hissettim.

İç çektim. "İyiyim," dedim. Ardor'a baktım. Elimi sıktı, bakışları beni koruyacak türdeydi. Onun bu bakışlarını çok seviyordum işte, güvendiğim her şey bu kırmızı gözlerde saklıydı.

Ardini ile element üyelerinin oturduğu masaya gittik. Çoğu yemeğini yemişti. Bir tek Claresta, Damon ve Ardini vardı. Onların yanına oturdum ve hiç iştahım olmamasına rağmen, Ardor'un zoruyla iki lokma bir şey yedim. Etrafa göz attığımda, Kyle veya Oscar'ın ortalıkta olmadığını fark etmem uzun sürmemişti.

Yemekhaneden çıktık ve Ateş yardımcısı Bernia –sanırım kızın adı buydu– yanımıza gelip Ardor için geminin hazır olduğunu söyledi. Ardor'a üzüldüğümü belli etmeden baktım. Gidiyordu. Gidecekti. Ardor'un elini bile bırakmaya korkarken ondan uzakta kalacaktım. Bu düşüncelerimi belli etmeden yakışıklı yüzüne sakin bir ifadeyle baktım.

"Git," dedim. "Gitmelisin." Gitmeliydi. Phrkagias'a, özellikle şimdi, karşı gelmemeliydi. Herkes bize karşıydı zaten, bir de babasını ikinci kez yüzüstü bırakması işleri daha da kötüleştirmekten başka işe yaramazdı.

Ardor yüzüme baktı. Bir şey diyeceğini düşündüm ama demedi. Uzaklaştı ve bavulunu almak için gittiğinde, limanda onu bekledim. Geri geldi ve gemiye binmeden, bana kocaman sarıldı.

"Gitmek istemiyorum," diye mırıldandı. Nihayet, gözlerime bakarak söylemişti. Bunu duymak istediğimi fark ettim. Alnı alnıma dayalıydı. "Benimle gel." Fısıltısı, özel arzularımın kilidi gibiydi.

"Gelemem, biliyorsun." Zorla gülümsedim, sesimin de normal çıkmasına özen göstermiştim. "Gözetimdeyim."

İç çekti. Dudakları bir özlemle dudaklarımı buldu ve beni uzun uzun, hiç telaşlanmadan öptü. Yanımızda Bernia olmasına, gemi mürettebatının onu beklemesine rağmen, dudaklarında hiç telaş yoktu ve nazikti. Sıcak dudakları dudaklarıma nazikçe kapanırken, öpücüğüyle dün gecenin tatlı anıları zihnime süzüldü ve onu bırakmam bir kademe daha zorlaştı.

Dudaklarını çekti ve gözlerime baktı. "Sadece bir hafta,"

dedi yavaşça. Güçlü sesi, bir haftanın kısa olduğuna inandırmıştı. "Hemen geri dönmüş olacağım."

Gülümserken ağlamamaya çalışıyordum. "Tabii ki." Gözlerimi kısıp ona baktım, ağlamamalıydım.

Ardor'un son kez saçlarıma minik bir öpücük kondurduktan sonra gemiyle uzaklaşmasını izledim, uzaklaşıp beni göremeyeceğine emin olduğum zaman hıçkırıklarımı daha fazla tutamadım ve ağladım. Ardor olmadan kendimi eksik hissediyordum. Üstelik daha yeni tamamlanmış gibiydik. Şimdi, kendimi ona daha yakın hissederken onsuz kalmıştım. Aynı anda hem bu kadar yakın olmak hem de uzaklaşmak çok garip bir duyguydu. Ne yapacaktım?

***

Mavi Saray'a adım attığım anda, Kyle ile karşı karşıya kaldım. Birkaç gündür Kyle'ı nadiren görüyordum. Geri çekildim ve parlak mavi gözlerine baktım. Bir şey demeden bana bakıyordu. Gözlerinde, o tanıdık güven veren mavi gözlerinde okuyamadığım bir anlam gizliydi.

"Hadi," dedim, o anlamı sanki bir hediye paketinin kılıfıymış gibi soymak istedim. "Bir şey söylemeyecek misin?"

Kyle bana dikkatle baktı. "Ne diyebilirim ki?" Sesi, garip şekilde cidden şaşkındı. Bu çıkışımı beklemediğini anlamıştım.

"Bilmiyorum." Pes eder gibi iç çektim. "Ama sabahtan beri herkesin bana tuhaf bir şekilde bakmasından bıktım." Bir gerçeği dile getirirken Kyle'ın gözlerine baktım. Şaşkınlıktan, anlayışa dönmüşlerdi.

Kyle, "Alışman gerekecek," dedi yavaşça. "Bu olayın biraz sindirilmesini beklemelisin. Hartes başlı başına çok mühim bir konuydu, şimdi bir de Hartes'in kızı..." Düzgün kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Tanrım, bu yüzyılın olayı olabilir." Ona baktım. Devam etti. "Haber hızla yayılıyor. Yakında televizyoncular Shat'a dayanır," dedi hiç düşünmek istemediğim bir gerçeği daha yüzüme vururken.

Gözlerimi şaşkınlıkla açtım. "Televizyon mu?"

Omuz silkti. "Dediğim gibi," dedi. "Yüzyılın olayı bu." Sonra yavaşça arkasını döndü, saraydan çıkmadan, "Kurtulduğuna sevindim," dedi.

"Emily iyi mi?" dedim dikkatle. Kyle'ı en son gördüğümde sinirle onu öldüreceğini söyleyerek bağırıyordu. Cidden, Kyle'ı hiç bu kadar sinirli görmemiştim, ona bir şey yapmış mıydı acaba?

Kyle soruma önce gözlerini devirerek cevap verdi. "İyi." Sonra gülümsedi ve saraydan çıktı.

İç çektim. Bir televizyoncular eksikti zaten. Yavaş adımlarla odama çıktım ve tabii ki Jane orada beni bekliyordu.

Beni görür görmez, "Sarah!" diye bağırdı. Koşarak gelip bana sarıldığında, "Jane!" dedim. "Sakin olur musun?" Jane gerçi her zaman heyecanlı bir insandı ama bu kez heyecanını fazla dışa vurmuş gibiydi, sanki bütün duyguları kapalıydı da heyecanı bir neon lamba gibi gözlerinde parlıyordu.

Geri çekildi ve bana birden olabildiğince üzgünce baktı. Jane'in bir yeteneği de buydu sanırım, anında ruh değiştirebiliyordu. "Üzgünüm," dedi yavaşça, ben düşüncelere dalmışken. "Gece gelmeyince seni merak ettim."

"Yine mi beni bekledin?" dedim şaşkınlıkla.

"Evet." Tatlı tatlı gülümsedi ve beklediğim konuya girdi. "Tanrım! Sarah! Herkes seni konuşuyor."

Üstümü değiştirip banyo yapmadan önce kazağımı kokladım, Ardor'un kendine has kokusu üzerime sinmişti. Jane'e bunu anlatmayacaktım, her ne kadar herhangi birine anlatmak için çatlasam da. Belki Micky'ye anlatabilirdim. Micky'ye anlatsam, "Nihayet," diyeceğinden o kadar emindim ki kendi kendime gülümsedim. Sonra gülümsemem soldu. Zaten, şu an yeterince sorunumuz vardı. Ardor'u ve kokusunu hatırlayarak anılar zihnime doluşurken istemsizce tekrar gülümsedim. Sesimi kayıtsız tutmaya özen göstererek, "Bayağıdır böyle bir haber duyulmamıştı sanırım," dedim Jane'in gevezeliğini keserken.

"Bayağıdır mı?" Jane şokla ağzını açtı. "Ben yıllardır Shat'tayım ve ilk kez bu denli dehşet bir olay oluyor."

"Dehşet mi?" Kafam karışarak ona baktım.

"Dehşet manyak bir konu." Cıvıldar gibi güldü. "Tanrım, Sarah. Element tarihinin en önemli, en güçlü adamının kızısın. İstersen tahtı geri alabilirsin, taht üzerinde hak iddia edebilirsin. Çok güçlüsün." Kaşlarını oynattı. "Bu çok havalı bir şey."

"Ne demezsin." Banyoya yöneldim, hızla bir duş aldıktan sonra odaya geri geldim. Duş o kadar iyi gelmişti ki, sorunlarımın birazı sanki suyla akıp gitmişti. Böyle hissetmemin nedeni elementimle iç içe olmak da olabilirdi tabii. Ben duş alırken Jane bir an bile susmamıştı. Üstüme mavi gömleğimi giyerken, "Keşke öyle hissetseydim," diye mırıldandım Jane'in önceki yargılarına cevap verirken. "Keşke herkesin sandığı gibi güçlü olsaydım." Sesim bir pişmanlık ve hüzün taşıyordu, bir miktar da umut.

Jane sırıttı. "Öylesin zaten Sarah. Sadece biraz çalışman lazım, o kadar."

Gülümsedim ve Ardor'un kokusuyla kaplı kazağımı sıcak banyoya atıp odamdan çıktık.

Jane aslında bir bakıma haklıydı. Elementimi kullansaydım belki de Shat'ın en güçlüsü olabilirdim. Ateş'i biraz zorlansam da kullanabiliyordum, Su'yu da kullanmam pek zor olmuyordu. Hava'yı ise kullanmayı hiç denememiştim. Hava elementine sahip olduğumu bile bilmiyordum ki. Daha Su'yu kullanmayı bile tam beceremiyorken, üç elementle ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Üç element sahibi olmak büyük bir sorumluluk istiyordu. Yani, istediğim her an istediğimi yapabilirdim. Okyanusa emir verebilirdim, havayı kullanabilirdim, ateşler saçabilirdim. Bu bir yandan güzel, öteki yandan da korkutucuydu. Yemekhanede korku dolu bakışları hatırlarken nedenini şimdi kavramıştım.

Aklımda birden bir fikir belirirken Beyaz Saray'a geldiğimde durdum.

Blue, bu olayların bir parçasıydı. Blue, beni ele geçirmek için burada olduğuna göre, melez olduğumu ve büyücüler hakkında her şeyi biliyor olmalıydı. Sonuçta Blue da bir büyücüydü. Beni isteyen, kaçırmaya çalışan onlar değil miydi? Kanımı da almışlardı. Blue her şeyi biliyordu.

Onunla konuşmalıydım. Blue'nun ağzını aramalı ve neler bildiğini öğrenmeliydim. En kısa zamanda.

Beş gün sonra

Hücre dedikleri yer kütüphaneden bayağı uzak, alanın hiç bilmediğim bir yerinde kalan, hapishane tarzı ancak daha geniş güvenlik önlemleri olan bir yerdi. Gözetimde olduğumdan, oraya girmek oldukça zor olmuştu, birkaç günümü almıştı. Numara yaparak ya da kılık değiştirerek girmem gerekmişti.

Blue, oldukça karmaşık bir yerde tutuluyordu, bunu gördüğümde şaşırdım. Kaç tane element yardımcısının Blue'nun başında beklediğini sayamamıştım bile. Blue'yu sanki buhar olabilirmiş gibi, sürekli şiddete maruz bıraktıklarını öğrendim.

Adımımı hücrenin orta yerine attığımda Toprak üyesi, adının Odrin olduğunu hatırladığım kaslı element üyesi yolumu keserek, "Buraya giriş yasak," dedi.

Elimde yemek tepsisiyle, gülümseyerek ona döndüm. Bakışlarımı yemek tepsisinden ayırmıyordum, beni tanımamalıydı. *Lütfen beni tanımasın...* "Yemek getirmiştim," dedim sesimi saçma bir şekilde kalınlaştırarak.

Odrin bir süre şüpheyle bana baktı, bakışlarımı getirdiğim yemekler üzerinde sabit tutmaya özen gösterdim. "Aman Tanrım," dedi en sonunda.

Kafamı merakla kaldırdığımda Odrin'in gözleri büyümüştü. "Sarah?" dedi hızla. "Sen misin? Niye bu kılıktasın?"

Kahretsin. Nasıl tanımıştı ki? Kafamı sıkan şapkamı nihayet çıkardım ve yavaşça, "Sessiz ol," dedim. "Blue'yu görmem lazım. Hayati bir mesele."

"Kesinlikle olmaz." Odrin başını sağa sola salladı. "Phrkagias'ın kesin talimatı var."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Çok önemli Odrin," dedim. "Zaten büyü yapamaz, bir sorun olacağını sanmıyorum." Sonra aklıma gelen bir düşünceyle, "Zaten bana bir şey de yapamaz," dedim tek kaşımı kaldırarak.

Hartes'in kızı olduğuma vurgu yapmaya çalışmıştım, başarısız da olsam sanırım Odrin anlamıştı. Resmen gereksiz bir saygıyla eğilerek, "Yalnızca beş dakika," dedi ve hücrelerin kapısını yavaşça açtı.

Sevinçten çığlık atmak istedim, Odrin peşimden kapıyı kapatırken saçma bir şekilde gülümsüyordum. Şapkamı yere attım ve loş ışıklı koridorun sonundaki kapıya yürüdüm.

Resmen korku filmi gibiydi. Koridorun sonundaki ışık bir yanıp bir sönüyordu hatta. Hiç ses yoktu ve kalın taş duvarlar, burada yaşananların izini taşıyordu sanki. Yutkundum ve ne yapacağımı bilemeden, bir süre siyah demir kapının önünde durdum. Blue, işte bu kapının ardındaydı. Sonra yavaşça kapıyı açıp etrafa göz attım.

Blue, siyah odanın en dibinde, kolları ve ayakları bağlı bir şekilde oturuyordu. Gözleri kapalıydı, kimin geldiğine bakmak için bile gözlerini açmamıştı. Elleri hâlâ o garip şişenin içindeydi, gözaltları mor, dudağı da biraz fazla kırmızıydı. Her zaman temiz olan beyaz gömleği kendi kanıyla lekelenmişti. Yakışıklı yüzünde bir ifadesizlik hâkimdi, sanki pes etmiş gibi.

Boğazımı temizlediğim an gözlerini açtı ve bana baktı. Önce sanırım ben olduğumu algılayamadı, sonra yavaş yavaş gülümserken, "Halüsinasyon," diye mırıldandı. "Erken oldu."

Başımı sallayarak, "Blue?" dedim. "Benim, Sarah. Ve halüsinasyon değilim."

Bir an gerçeği ayırt eder gibi göründü. Gözlerini büyüttü ve benden ayırmadan, "Ne işin var senin burada?" dedi kabaca. Sesinde bir de merak sezmiştim.

İç çektim. Zor olacaktı. Zaten ne zaman kolay olmuştu ki? Dikkatle, "Bir şeyler sormak istiyorum," dedim gözlerine bakarak.

"Sana verecek cevabım yok."

Terslemesine aldırmadan, "Melez olduğumu biliyordunuz," dedim direkt konuya girerek. Gözleri şaşkınlıkla bana kayarken, iyi bir giriş yaptığım için kendimi tebrik ettim.

"Ne saçmalıyorsun sen?" dedi, kaba olan sesi şu an sadece kısıktı. Merakı da aynı derecede artmıştı.

"Iris ve sen," dedim sakince. Benim hafızamla oynamaya çalışan, Ardor'u da yaralamış olan bir adamla ne kadar rahat konuşuyordum. "İkiniz de, benim melez olduğumu biliyordunuz. Bu yüzden dersime girdiniz." Tek kaşımı istemsizce kaldırıp yüzüne baktım.

Blue, uzun süre bir şey demeden yüzüme baktı. Sanki dediklerimi anlamıyormuş gibiydi, şu anki yüz ifadesini ancak sizin dilinizi bilmeyen bir turiste kendi dilinizde cevap verdiğinizde görebilirdiniz. Tam sıkıldığım anda, benden gözlerini kaçırmadan, "Evet," dedi. "Evet, biliyorduk."

Beklediğim cevap buydu ama bunu ondan duymak beni yine de şaşırtmıştı. En azından beni oyalamasını ya da inkâr etmesi beklemiştim, o ise direkt doğruyu söylemişti. "Hartes'in kızı olduğumu artık biliyorum," dedim dikkatle.

Gözleri büyüdü, şaşkınlıkla baktı. Bu seferki şaşkınlığı daha elle tutulur cinstendi. "Kim söyledi?"

"Toulina, beni kurtarmak için," dedim dikkatle. "Az daha ölecektim. İdam edilecektim. Ama bak, Ateş elementi işime yaradı." Ondan en uzak mesafede, kapıya en yakın yerde duruyordum. Sözlerim bir miktar kendini beğenmişlik ve cesaret taşıyordu. Gözlerine bakmayı sürdürürken Blue'nun kafasının karıştığını görebiliyordum. Düşünüyordu, sanki bunu öğrenmemin iyi ya da kötü olup olmadığına karar veriyor gibiydi.

Gözlerini benden kaçırıp şişenin içindeki ellerine baktı. "Ne

sormak istiyorsun?" dedi bu sefer, tuhaftı çünkü bu soruyu başta sorması gerekirdi. Sanırım dayaktan beyni sarsılmıştı. Ayrıca sesi de temkinliydi. Yanlış bir cevap vermekten korkuyor gibiydi.

İçimi çekerek ona odaklandım. "Beni neden kaçırmak istiyorsunuz?" Başka ne soracaktım ki?

Bakışları anında beni buldu. Uzun süre, kırmızılaşmış gözleriyle bana baktı, tepkisiz bir halde onu inceledim. "Sorcier'de biri için. Bir yönetici," dedi dikkatle. Cevap vermesine şaşırmıştım ancak dediği cevabı kafamda tarttım, benim tahminim de bu yönde değil miydi? Beni kaçırıp Shat'a karşı kullanacaklardı.

"Kim?" dedim hemen.

Blue gözlerini kaçırdı. "Bu gizli bilgi."

"Öleceksin," dedim. Doğru olduğuna inandırmak için sertçe söylemiştim. Halbuki ölüp ölmeyeceğini bilmiyordum. "Ve hâlâ gizliliği mi önemsiyorsun?"

Hiç beklemediğim bir anda güldü. "Bu seni ilgilendirmez." Gülüşü, sanki kurtulacağından eminmiş gibiydi. Sonra birden, bir şey hatırlamış gibi durdu. "Söylersem, anlarlar ve bu, hiç iyi olmaz."

Fazla takılmadım, anlaşılan bir şey söylemeyecekti, diğer soruya geçtim. "Iris geri gelecek mi?" dedim dikkatle.

Bana döndü. "Iris'i tanıyorsam," dedi dikkatle. "Geri dönmez." Gözleri bana aynı dikkatle bakıyordu.

Yüzüm düştü ve nedense Blue'ya inandım. Iris'in geri dönmesini beklemiştim. Iris geri dönünce Phrkagias onu da yakalar ve Blue ile cezalarını çeker sanmıştım. Ama niye dönsün ki cidden? Iris de bunu akıl etmiş olmalıydı, aptal değildi sonuçta. "Öyle mi?" dedim.

"Ama, *o* isterse," dedi tek kaşını kaldırarak, "Iris gelecektir." Bahsettiği *O*'nun o yönetici olduğunu anlamıştım.

"Peki *o*..." dedim yavaşça. "Beni neden istiyor?"

İşte, bütün merakımı bitirecek soru buydu. Cevabı da

Blue'daydı. Blue gözlerime baktı, cevap verecek gibi duruyordu. Tam Blue bu umudumu gerçekleştirerek ağzını açmıştı ki, arkamdaki kapı hızla açıldı ve Odrin içeri girdi. Blue nedensiz bir korkuyla yerine sinerken Odrin kolumu tuttu, "Sarah," dedi telaşla. "Hemen çıkmalısın. Phrkagias gelebilir."

Başımı salladım ve Odrin kolumdan çekiştirirken Blue'ya soran gözlerle baktım. Bana baktı ve dudaklarını kıpırdattı. Odrin kapıyı kapatmadan, neyse ki dudaklarını okuyabilmiştim.

"*Geri gelecek.*"

***

Yemekhane her zamanki gibi çok kalabalık değildi. Önümdeki patates kızartmasına ve tatlıya baktım. İştahım kaçmıştı. Yemeğimi eşelediğim ve Blue'yu düşündüğüm sırada Kyle yanıma geldi.

"Nasılsın?" dedi samimi bir şekilde. Şu melez olduğum ortaya çıktığından beri bana aynı samimiyette davranan sayılı kişilerden biri de Kyle'dı. Samimiyeti hiç azalmamıştı, hatta daha da artmış gibiydi. Yanımdaki sandalyeye otururken bana dikkatle bakıyordu.

Başımı ona çevirdim. "Bir şey oldu," dedim direkt konuya girerek. Bugün bu özelliğim fazlasıyla üstümdeydi.

Merakla, "Ne oldu?" diye sordu, yüzü birden ciddileşti ve mavi gözlerini bana dikti. Yüzü endişeyle kasılırken, "Sana bir şey mi yaptılar?" dedi.

"Hayır." Etrafa baktım, topu topu beş kişi vardı ve hepsi bizden uzakta oturuyordu. Kyle'a eğilerek, "Blue'nun yanına gittim," dedim.

"Ne?" Bağırışı yüzünden o beş kişi de bize dönmüştü. Kyle dönüp onlara, "Sorun yok," dedikten sonra bana kızgın kızgın bakarak, "Deli misin sen?" diye sordu.

"Kyle..."

"O adam Ardor'u öldürmeye çalıştı!" Fısıltısı keskindi. Mavi

gözleri sinirle parlıyordu. "Tanrım, seni de öldüreceklerdi Sarah!"

Blue'yu ve Iris'i düşündüm. Kyle yanılıyordu. Beni öldüremezlerdi, en azından Sorcier'ye götürene kadar. Bunu bilmeme rağmen Kyle'ın kızgın yüzüne karşı söyleyecek cesareti bulamamıştım.

"Ne konuştun?" dedi Kyle bir süre sonra, ben çatalımı patateslerin üstünde gezdirirken. Sakinleşmiş gibiydi.

"Melez olduklarımı biliyorlarmış. Hatta sanırım, Hartes'in kızı olduğumu da biliyorlar," dedim.

Kyle iç çekti. "Şaşırmadım," dedi dikkatle. "Başka?"

"Başka bir şey söylemedi," dedim, Blue'nun *"geri gelecek"* lafı beynimde dönerken. Bunun anlamını bilmeden kimseye söylemek istemiyordum.

"Aslında," dedi Kyle, bilekliğiyle oynarken. "Benim bir düşüncem var."

"Hangi konuda?"

Yavaşça, "Blue ve Iris," dedi. "Seni Sorcier'ye götürmek istiyorlar çünkü Sorcier savaş hazırlığı içerisinde. Ve sen, melezsin." Bana dikkatle baktı. "Hartes'ten bile daha güçlüsün. Seni alıp Shat'a karşı kullanmak istiyorlar."

Kyle'la hemen hemen aynı şeyi, hatta tam olarak aynı şeyi düşündüğümüzü görünce haklı olduğumu anladım. Kyle buradaki en zeki insanlardan biriydi, ben yanılsam bile o yanılıyor olamazdı. Kyle'a hayran hayran baktım. "Haklısın," dedim sanki bu düşünceyi ilk kez duyuyormuş gibi.

Kyle güler gibi oldu. Sonra ciddileşerek, "Bana en mantıklısı buymuş gibi geliyor," dedi.

"Bana da öyle gelmişti."

"Ayrıca," dedi. "Phrkagias da Blue'yu hemen öldürmeyip beklettiğine göre, o da böyle bir şey bekliyor." Kaşları çatılırken bana baktı. "Belki de Phrkagias en başından, senin melez olduğunu biliyordu."

Şok içinde, "Nasıl yani?" dedim.

"Ardor'u senin eğitmenin yapması?" Kyle düzgün kaşlarından birini kaldırarak bana baktı. "Bunu başka türlü açıklayamıyorum."

"İyi de," dedim kaşlarımı çatarak. "Ardor'un ne alakası var? Melez olduğumu kaç hafta sonra öğrendik."

"Belki senin Ardor'a bir şeyler söyleyeceğini düşünmüştür." Kyle, yemediğim patates kızartmasından birini ağzına atarken bana yan gözle baktı. "Ardor'un sana *kapılmasını* beklememiştir."

Kyle yine haklıydı. Toulina'nın, kurulda Hartes'in babam olduğunu açıklamadan önce, Phrkagias'a, "*Üstelik sen* de çok iyi tanıyorsun," demesini hatırladım. Phrkagias da korkuyla, "Yoksa?" demişti. Yani biliyordu. Bilmiyorsa bile, şüpheleri vardı. Phrkagias'ın Ardor'u bana karşı kullanmış olması olasıydı tabii ki. Neden olmasın ki?

Adeta çatlayan başımı, ellerimin arasına aldım. Kyle patateslerimi sessizce yerken, "Ne yapacağım?" dedim çaresizce.

Kyle, "Sarah," dedi. "Savaş çıkacak. Yüksek ihtimalle." Kafamı kaldırıp ona baktım. "Hiç yardımcı olmuyorsun," diye mırıldandım.

Omuz silkti. "Ne yapabilirim ki?" Kalan patatesi yerken, "Senin burada olman çok büyük avantaj. Aslında elementini kullanmayı öğrenmeni söylerdim de Ardor yok ve üç elementi harekete geçirmezsin. Bir büyüyle belki harekete geçirebilirdin ama Sorcier'de yaşamıyoruz," dedi. "Biraz geç kaldın."

Ona bakarken ve tam bir şey söyleyecekken aklıma Kate gelmişti. O büyücü değil miydi? Elementlerimi hemen harekete geçirecek bir şeyler yapabilirdi elbette. Bunu nasıl düşünememiştim?

Sevinçle hemen ayağa fırladım. "Nereye?" dedi Kyle, delirmişim gibi bakıyordu.

"Kyle," dedim meraklı gözlerine bakarak. "Sen bir dâhisin."

Kyle'ın yanağını hızla öptüm, o bana şok içinde bakarken, koşa koşa kraliyet çıkışına yöneldım.

Tek çözüm yolu buydu. Kate bana yardım etmeliydi. Yoksa hepimiz ölecektik.

Adımlarımı hızlandırdım.

***

Kraliyetten çıkmak fazlasıyla zor olmuştu. Gözetimde olduğum için, kapılarda duran yardımcılara iki saat dil dökmek zorunda kalmıştım, en sonunda bir bahaneyle kraliyetten çıktığımda yarım saat olmuştu.

Ormandan geçip Ardor'la daha önce geldiğimiz Kate'in dükkânına giderken içim içimi yiyordu. Ardor'un yokluğunu iliklerime kadar hissederken Kate'in bana yardım etmesi için içimden dua ediyordum. Tüm olasılıklar Kate'e bağlıydı şu an. Yardım eder ve elementlerimi kullanırsam, Sorcier saldırdığında Shat'a yardım edebilirdim.

Dükkânın olduğu sokağa girdiğimde yine tırstım. New York'taki pis ara sokaklara benziyordu, Shat'ta böyle sokaklar olması tuhaftı gerçekten. Dükkâna yaklaştım ve ne yapacağımı bilemedim. Zil gibi bir şey yoktu, direkt kapıyı mı çalsaydım?

Tam elimi kaldırmıştım ki kapı açıldı ve geri çekildim. Kate'in kıvırcık başı göründü, bana dikkatle baktı.

Kolumdan çekti ve içeri girdik. Kapıyı kilitledi ve kolumdan sürükleyerek daha önce geldiğimiz yere geldik. Hâlâ aynıydı; yan yana dizili birkaç raflar, kocaman bir tezgâh ve birkaç masa. İçerisi garip bir şekilde buharla kaplıydı, sanki yemek pişiyormuş gibi. Zaman sanki buraya uğramamıştı, bir an Ardor'la geldiğimiz günü hatırladım.

"Ne işin var burada?" dedi sinirle. Beni kendime getiren Kate'in bu siniri olmuştu. Kolumu bırakmıştı. Güzel yüzünde bir endişe vardı, yan gözle sanki birini daha bekliyormuş gibi arkama bakıp duruyordu.

"Sana da merhaba," dedim üstümü silkelerken. Bu kadar aksi olmak zorunda mıydı?

Bana dikkatle bakan yüzünde en ufak bir ifade yoktu. Ancak sonra, nedeni belirsiz bir korkuyla, "Ardor'a bir şey mi oldu?" dedi.

Ardor'u neden bu kadar önemsiyordu? Yani tamam, arkadaş olduklarını biliyordum ama ona şu an gelen bendim, Ardor değil. Asıl soru "Bir şey mi oldu?" olmalıydı, Ardor'u sormamalıydı. Kendi kendime, Ardor'u istemsizce bu kadar kıskanmamın biraz tehlikeli olduğuna karar verdim. Bir şey belli etmeden, "Yardımına ihtiyacım var," dedim.

Sorusunun cevapsız kalmasına sinirlendiğini görebiliyordum, yüzünde ukalaca ve sinirli bir ifade belirdi. Yine de o da bir şey belli etmeden –ve bunu benden daha iyi olduğuna emin olduğum bir şekilde yaparak– "Hangi konuda?" dedi. Sesi, gereksiz bir nezaket örneği sergiliyordu.

Derin bir nefes aldım. "Melez olma konusunda."

Kate bariz bir şekilde biraz rahatlayarak, ufak masaların etrafında dolaştı. Sanki birden biri, "Rahatla Kate," demiş gibiydi, olağan seyrine geri döndü. İçeri girer girmez kokusunu aldığım ve odaya buhar salan büyük bir kazanın başına geçtiğinde büyü yaptığını ve buraya gelmeme neden sinirlendiğini anladım. Büyü yapıyordu ve ben dikkatini bozmuştum.

Sakince, "Zaten melez olduğunu çözmemiş miydik?" dedi, başını kazana eğerek. Sesinde az önceki gibi ukala ya da sinirli bir ton yoktu, daha dostçaydı. Açık olan kitaba bakıp bir demet ot almasını sessizce izledim.

Hiçbir şey demedim. Fazla sessiz kalmamdan dolayı bakışları nihayet bana döndü. Dikkatle, "Babamın kim olduğunu öğrendim," dedim.

Bakışlarını ota geri çevirdi. "Öyle mi?" dedi sakin bir sesle. Hiç merak etmiş gibi değildi. "Kimmiş?"

"Hartes."

Kate'in dediğim şeyi algılaması iki saniye sürdü. O iki saniyede, kafasından neler geçtiğini tahmin edebiliyordum: *Hartes... Hartes... İki elementi kullanabiliyordu... Ve Sarah...* "Aman Tanrım," dedi şok içinde. Başını kaldırdı ve yüzüme ağzı açık bakmaya başladı. Dehşete düşmüştü, yemekhanedeki yüzlerde oluşan korkunun aynı şekilde Kate'in yüzünde oluşmasını da izledim. Tanrım. Herkes Hartes'ten ne kadar da korkuyordu. Üstelik ben sadece kızıydım. Üç elemente sahip olup hiçbir şey yapamayan kızı.

Bir şey demeden bekledim. Kate ağzı açık şekilde hâlâ bana bakıyordu, kazandan çıkan buhar yüzüne vururken sağ elinde hâlâ otu tutuyordu. Bu biraz komik bir durumdu, sanki biri zamanı dondurmuştu. Uzun süre beklemekten sıkılıp ağırlığımı sol ayağıma verdim, Kate bu kez tepki verip kaşlarını çatabildi.

"Sen..." dedi yavaşça. "Ciddi misin? Emin misin?"

Başımı salladım. "Annem söyledi."

Kate, daha fazla dayanamıyormuş gibi, yanındaki sandalyeye çöktü, tıpkı Phrkagias gibi. Bu oldukça ironikti. Bir elini başına atarken, "Yani üç elementi de..." deyip bana baktı. Devamını getirse sanki kıyamet kopacakmış gibi bir surat ifadesi vardı.

Hemen lafa atladım. "İşte," dedim, bana baktı. "Benim de bu konuda sana ihtiyacım var."

Anlamayarak bana baktı. Devam ettim. "Üç elementi de kullanmak istiyorum. *Aynı anda*," dedim kararlı bir sesle.

Güldü. Bunu beklemediğimden şaşırarak ona baktım. Az önce dehşet ifadesiyle bana bakan kızın, gülerek tepki vermesi olağan sayılmazdı. Bana bakıp, "Daha bir elementi kullanırken vücudun tükeniyor. Üç elementi aynı anda kullanmak mı?" dedi. Kaşlarını kaldırdı. "Babanı öldüren şeyin, iki elementi aynı anda kullanmak olduğunu biliyorsundur. Vücut bunu kaldıramaz."

"Bir büyü ya da herhangi bir şey yok mu?" dedim dikkatle. Kate başını kazana çevirdi. "Yok mu?" diye üsteledim.

Kate yavaşça, "Sarah," dedi. Sesi sakindi. "Dediğim gibi, vücut bunu kaldıramaz... Ama bir büyü var." Bana baktı.

Sevinçle, "Hadi yapalım o zaman," dedim.

Kate başını sallarken üzgündü. "O büyü en zor yapılan büyülerdendir. Üstelik yapması yasaktır." Bana baktı. "Üzgünüm ama sana yardım edemem."

Hayal kırıklığıyla, "Kate," dedim. "Lütfen. Bu çok önemli... Ardor..." Ardor'u kullanmam tehlikeliydi ama bu, Kate'in bana dikkatle bakmasına neden oldu. "Ardor'un hayatı tehlikede olabilir," diye devam ettim. Ona dikkatle bakarken inanmasını umuyordum. Tam olarak yalan sayılmazdı aslında. Sorcier yakında saldıracaktı ve hepimizin fazla şansı olduğunu sanmıyordum.

İşe yaramıştı, yaradığını görebiliyordum. Ardor, her ne yaptıysa, Kate için çok önemliydi. Kate'in yüzünde üzgün bir ifade belirdi, sanki bir yakınını kaybetmiş gibi. Gözlerime baktığında aynı ifadenin gözlerine yansıdığını da gördüm. Yine de, ciddi bir ifadeyle, "Ben bir şey yapamam ki," dedi.

"Başka kimse yapamaz mı?"

Durdu, düşündüğünü görebiliyordum. Bir süre sonra, "Aslında..." dedi bana bakarak. "Biri var. Üstelik Shat'ta yaşıyor."

"Kim?"

Kate ayağa kalktı, bir kâğıt kalem çıkarırken, "Hobes," dedi. "Bu dediğin büyüyü sadece Sorcier konseyindekiler yapabilir. Hobes da bir zamanlar o konseydeydi."

Elime kâğıdı uzatırken, "Şimdi neden Shat'ta?" dedim merakla.

Kate, otu bir kenara bırakırken, "Sorcier'deyken Shat'la yapılacak savaş için konseyde ret oyu kullanmıştı. Sonra konseyden atıldı," dedi. Omuz silkti. "Çok aksi bir adamdır. Sana yardım edeceğini sanmıyorum ama denemelisin. Bu büyüyü yapabilecek biri varsa o da Hobes'tur."

Başımı salladım. Sonra yavaşça Kate'e sarıldım. Sarılmamı

beklemediğinden şok içinde kaldı, sonra o da bana sarıldı. "Teşekkürler Kate," dedim. İçimden sarılmayı planlamamıştım aslında, ama bu istek ani bir şekilde baş göstermişti. Kate'e karşı, içimde Ardor'a derin bir sevgi beslediği için biraz nefret uyansa da, yeni bir duygu daha besliyordum. Tam sevgi sayılmazdı ancak nefret de değildi.

Geri çekilirken hüzünle gülümsüyordu. "Bol şans," dedi arkadaşça. Aynı şeyin Kate'e de olduğunu bilmek hoşuma gitmişti.

Kate'in dükkânından çıktım. Bunu yapmam gerekiyordu.

***

Verdiği adresi bulmam uzun zamanımı almıştı. Hobes'un evi tuhaf bir yerdeydi, tıpkı Kate'in dükkânı gibi. Ayrıca Kate'in tuhaf dükkânından oldukça uzakta kalıyordu. Daha önce, Oscar'la ya da Ardor'la Shat'ın içlerine indiğimde bile bu kısmına hiç gelmemiştim. İç çektim ve evinin olduğu ara sokağa girdim. Sokak ıslaktı, ıslaklık ve toprak kokuyordu. Sokak kedileri bana tıslarken dikkatle kapıyı çaldım.

Uzun süre ses gelmedi. Bir daha çaldım. Hiç ses yoktu. Eve baktım, tek katlı ev içinde sanki kimse yaşamıyormuş gibi. Belki de Kate yanlış adres vermişti. Tam vazgeçtiğim ve arkamı döndüğüm sırada, kapı hafifçe aralandı ve aksi bir ihtiyar sesi, "Ne var?" dedi.

Başımı yana eğerek, "Hobes mu?" dedim. "Bay Hobes'u arıyorum."

Kapı yarı aralıktı, adamın yüzünü göremiyordum. Sadece sesi geliyordu. "Neden arıyorsun?" dedi ses kabaca.

"Bir büyü hakkında..."

Kapı aniden suratıma kapanınca şoke oldum. Bunu beklemiyordum, bir süre şoku üstümden atamadan elimde adres yazılı kâğıtla kalakaldım. Bekledim, açması için dakikalarca bekledim ama kapı açılmadı.

Tekrar kapıyı çaldım ve bekledim. Yine açılmadı. Sinirlenmeye başladığım sırada, kapı açıldı ve, "Artık büyü yapmıyorum," dedi, yüzünü hâlâ göremiyordum. "O cadıya söyle, milleti buraya yönlendirirken bunu da söylesin."

"Cadı mı?" dedim yavaşça.

"Kate yollamadı mı seni?" Şimdi kafasını görebiliyordum. Sonra yavaşça kapıyı açtı. Bütün yüzünü görmüştüm.

Oldukça yaşlı bir adamdı. Kısa boylu ve hafif kiloluydu, gözlerinde okuma gözlüğü vardı, burnuna kadar indirmişti. Hani şu *Up* filmindeki balonlarla evini uçuran yaşlı amcaya benziyordu. Saçları yok denecek kadar azdı ama var olan saçları da bembeyazdı, üstünde de siyah pantolon ve siyah ceket vardı. Bana dikkatle bakıyordu.

"Evet," dedim yavaşça. "O yolladı ancak gerçekten yardımınıza ihtiyacım var."

"Artık büyü yapmıyorum, genç bayan," dedi sakince. Sesi ise hâlâ kaba bir tondaydı. "Kate artık insanları buraya yollamaktan vazgeçmeli." Tek kaşını kaldırdı ve kapıyı kapatmaya yeltendiği sırada, bir cesaret örneği sergileyerek elimi kapıya koyup, "Lütfen," dedim adeta yalvararak. "Çok acil olmasa gerçekten rahatsız etmezdim."

Kapıyı iterken, "Umurumda değil," dedi.

Kapıyı yüzüme kapattı. Sinirle ardından baktım ve gözyaşlarım yüzümden hızla süzüldü. Bu kadar kaba olmak zorunda mıydı? Elimdeki kâğıdı buruşturup yere attım ve birden, bir hareket hissettim.

Sokak ıslak ve yağışlıydı. Etrafta su birikintileri vardı ve hâlâ kışta olduğumuzdan, yağmur da hafif hafif yağıyordu. Ellerimi yumruk yapmıştım ve sinirliydim, sonra ise etrafıma şok içinde baktım. Etrafımda bir enerji hissediyordum, sanki yolunda olmayan, doğaya ait olmayan bir şey oluyordu. Ve sonra anladım.

Su birikintileri bana doğru hareket ediyordu. Ağzım açık bir şekilde baktım. Sanki ben bir mıknatıstım ve sular da demirdi,

yavaşça bana doğru hareket ediyorlardı. Duvardan sızan sular yer çekimine meydan okuyup ellerime doğru hareket ederken, çiseleyen yağmurun daha da arttığını hissettim. Birikintilerdeki sular, sanki yokuş aşağı iner gibi, ellerime doğru yükseliyordu, halbuki yokuşta değildim. Yağmur artarken kendimi inanılmaz güçlü hissettim. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Gözlerimi kapattım ve damlalar hızla yüzüme düştü. Gülümsedim.

Hiç bu kadar... *güçlü* hissetmemiştim. Şimdi gerçekten de, içimde bir yerlerde bir ses "Hartes'in kızısın," diye mırıldandı. Güçlüydüm. İçimde, doğuştan gelen bir güç vardı.

Elimi ne yaptığımı bilemeden kapıya koydum ve içimden suyun kapıyı itmesini istedim. Kapı, elementimin itaati karşısında anında kırıldı ve açıldı, şaşkınca etrafıma bakarken, yaşlı adam bana sinirle bakıyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdı kırdığım kapıya şok içinde bakarak.

Ben ise onu dinlemedim. İçeri girdim ve içimden kapının düzelmesini geçirdim, kapı küçük bir hareketle düzelirken eserime hayranlıkla baktım.

Hobes şok içinde bana bakıyordu. Yüzümü ona döndüm ve bugün defalarca gördüğüm korku ifadesinin, onun aksi ve yaşlı yüzüne de yerleştiğini gördüm. Bu nedense beni biraz mutlu etmişti. Gücümü hissetmek, beni mutlu etmişti. Nihayet bir süre sonra sakinleştiğim, ikimizin de evinde yalnız kaldığımız zaman ona dönerek, "Şimdi beni dinleyeceksin," dedim.

Adamın ağzını açmasına izin vermeden, "Yardıma ihtiyacım var," dedim. "Sorcier'de yaşamış olduğunu biliyorum. Bu yüzden sana geldim. Yardıma ihtiyaç duyduğum konu, element kullanımı."

Korkunun yerini gülme ifadesi aldı. Alayla bana baktı. "Bunu eğitmenlerin öğretmesi gerekiyor küçük kız, ben değil."

Çokbilmişliğine bir şey demeden, başımı dikleştirdim. "Sorun da bu," dedim dikkatle, sanırım aynı alay ifadesi benim yüzümde de vardı. "Sanırım hiçbir eğitmen, üç elementi kullanmayı öğretmeyi bilmiyor."

Hobes beklediğim tepkiyi verirken gözleri büyümüştü. "Üç mü?"

Yavaşça, "Evet," dedim. "Üç. Ben, Hartes'in kızıyım ve elementleri kullanmayı öğrenmem lazım. Hemen."

20. Bölüm

Hobes, geri geri yaslanıp koltuğuna otururken, "Sen... Sen..." diye kekeledi. Yüzüme dikkatle bakıyordu. "Hartes'in kızı mısın?"

Başımı salladım. "Evet." Ona dikkatle baktım. "Sorcier, Shat'a saldırmayı planlıyor. Shat'ın ne yapabileceğini bilmiyorum ama güçlerimi kullanmam gerek. Onlara karşı koyabilirim."

Hobes, tek eliyle burnuna inen gözlüğü çıkarırken bana baktı. "Adın neydi?"

"Sarah," dedim. "Sarah Boston." Sonra durdum ve düzeltim. "Sarah Water."

"Sarah," dedi Hobes. Oldukça sakindi ve az önceki çokbilmişliğinden ve aksiliğinden eser kalmamıştı. "Üzgünüm ama sana yardım edemem."

Yalvarırcasına, "Lütfen," dedim. "Sorcier'le savaşacağımız için mi yardım etmiyorsun? Kendi ülken olduğu için mi?"

"Hayır," dedi yavaşça, bana dikkatle baktı. "Dediğim gibi, uzun zamandır büyü yapmıyorum ve senin dediğin büyü, yanlış anlamadıysam, üçünü aynı anda kullanmak için, değil mi?"

Başımı salladım.

"İşte, bunu yapamam." İç çekti. "Bu büyü çok zordur ve seni yorar. Ayrıca çok uzun süren bir büyüdür."

"Ne kadar?"

"Dokuz ay."

"Dokuz ay mı?" Ağzım açık ona baktım. "O kadar vaktim yok. Birkaç güne Shat'a saldıracaklar."

Hobes omuz silkti. "Dediğim gibi, zaten büyü yapmayı bıraktım. Büyüyü yanlış yapabilirim ve bu senin ölümüne yol açabilir."

İç çekerek, sol yanımdaki kanepelerden birine oturdum. Başımı ellerimin arasına aldım ve ofladım. Tek umudum buydu halbuki. Kate'in –Hobes'un– bana yardım etmesiydi. Ve boşa çıkmıştı. Hiçbir şey olmuyordu.

Hobes, "Üzgünüm Sarah," dedi dikkatle.

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Neyse," dedim, ayağa kalktım.

"Ama elementleri kullanmayı öğrenebilirsin," dedi ve sonra ekledi. "Tek tek kullanmayı." Sonra o da ayağa kalktı ve bir odaya girdi, elinde bir şişeyle döndü. "Al."

"Bu ne?" dedim, mavi şişeyi elime alırken. İçindeki sıvı toz maviydi.

"Bu, elementleri kullanmanı bir nebze de olsa kolaylaştıracak bir iksir." Gülümsedi. "İçindeki elementleri harekete geçirir."

Mavi şişeyi çantama koyarken, "Teşekkürler Hobes," dedim.

"Rick," dedi yavaşça. "Rick Hobes."

Gülümsedim ve evinden çıktım. Kafam karışık, yorgun ve hayal kırıklığıyla dolu bir halde, kraliyete yol aldım.

***

Dört gün sonra

Kate'e dönüp, "Oldu mu?" dedim, elimdeki ateşi gösteriyordum.

Kate sırıttı. "Olmuş." Elime bir tahta tutuşturdu. "Şimdi bunu yak."

Tahtayı elime aldım ve yanması birkaç saniye sürdü. Sırıtarak suyu kullanıp tahtayı anında söndürdüm.

"Gitgide daha iyi oluyorsun Sarah," dedi Kate, bana bir fincan kahve uzatırken. "Su'yu zorlanmadan kullanabiliyorsun. Artık Ateş'i de öyle. Hava'ya geçmeliyiz."

Hobes'un verdiği iksir oldukça işe yaramıştı. Dört gün önce, sadece sinirlendiğim anı ortaya çıkan gücüm, ki o da sadece suyu kullanmama yarıyordu, şimdi istediğim an ortaya çıkabiliyordu. Ateş'i ve Su'yu güzelce kullanabiliyordum, dört gündür her gün Kate'le alıştırma yapıyorduk. Hava'yı ise hiç denememiştim, deneyemiyordum. Kate'le dört günü birlikte geçirdiğimden neredeyse kimseyi görmüyordum. Ardor ise, on güne geleceğim demesine rağmen, hâlâ gelmemişti.

Kahveyi içerken, "Hava'yı ya kullanamazsam?" diye mırıldandım.

Kate, "Anormal olmaz," dedi, o da kahvesini içerken. "Hep ikinci derece element kullanımı üzerine yazılar var, üçüncü dereceyi kimse bilmiyor. Ne kadar kullanabilirsin, neler yapabilirsin, bilinmiyor."

"İkinci dereceyi bile ne kadar kullanabilirsin ki?" diye sordum dikkatle.

"Şaşırtıcı örnekleri mevcut," dedi kahvesini içerken. "Hartes'in Hava'yı oldukça etkili kullandığını biliyoruz."

"Sence..." dedim Kate'e bakarken. "Gerçekten ölmüş müdür?"

"Elbette." Kate bana şaşırarak baktı. "Phrkagias denize atmadan önce, Hartes son kez iki elementini de kullanmak istedi. Harap haldeydi Sarah. Gerçekten harap haldeydi. Ölüme o kadar yakınken bir de Phrkagias'ın onu denize, okyanusun orta yerine atmış olması, ölümünü kolaylaştırmış olsa gerek. Kurtulmuş olma ihtimali yok."

İç çektim. Kate'e dikkatle bakmaya devam ederken bir yandan da kahvemi içiyordum.

"Ardor için endişelisin, biliyorum." Kate aklımı okuyarak, güven verici şekilde gülümsedi. "Ama ona bir şey olmamıştır."

İçimdeki korkuyu daha fazla tutamayarak, "İki gün önce gelmeliydi. Ya gezi sırasında başına bir şey geldiyse?" diye fısıldadım. "Ya Iris onu bulup..."

"Hayır." Kate kahveyi elinden bıraktı, tek eliyle koluma dokundu. "Böyle düşünme Sarah. Ardor çok güçlü. Ona bir şey olmaz." Gülümsedi. "O da bir melez, unuttun mu?"

Gülümsedim. Ardor, yarı büyücü yarı element soyluydu. Onu hatırlamak ona duyduğum özlemin boğazımı kurutmasına neden oldu. "Unutmadım."

"Ayrıca," dedi Kate, elini çekip arkasına yaslanırken. "Yanında dört element yardımcısı var. Bir şey olmaz."

Kate ile bir saat daha pratik yaptık. Bir kez de olsa Hava'yı kullanmayı denedim ancak bir sonuç vermedi. Sadece elimdeki mumu Ateş'i kullanarak yakmıştım ve bir rüzgârın esip mumu söndürmesini istemiştim ama o bile olmamıştı. Üstelik burnum da kanamıştı. Halbuki kendimi o kadar da zorlamamıştım. Kan, sadece Ateş'i ve Su'yu aynı anda kullanmaya çalıştığımda birkaç gün önce ilk kez ortaya çıkmıştı. Ama artık Su'yu ya da hemen ardından Ateş'i kullandığımda vücudum sadece sızlıyordu, kan yoktu. Şimdi, Hava'yı kullanmaya çalışınca burnumdan kan gelmişti, demek ki epey zorlanacaktım.

Kate bana peçete uzatırken burnumun kanamasının kendimi çok zorladığımdan kaynaklandığını söyledi. Mumu elimle söndürdüm ve öğlen saat üç gibi dükkândan çıktım.

Zor oluyordu. Kafam doluydu.

Melez olduğumu biliyordum zaten, Hartes'in kızı olmam ise Kyle'ın dediği gibi yüzyılın olayıydı. Birkaç gündür Shat limanında yüzlerce gazeteci toplanmış benimle konuşabilmek için bekliyordu. İç çektim.

Ardor yanımda değildi. Onu ne kadar özlediğimi onu tekrar hatırlayınca fark ettim. Burnumu çektim.

Kyle ve Oscar'la arada sırada konuşuyordum. Oscar'ı doğru düzgün görmüyordum bile hatta. Phrkagias, Sorcier'nin saldırma ihtimaline karşı kırmızı alarm vermişti ve element üyelerini resmen abluka altına almıştı. Çoğu son bir haftadır, gece gündüz eğitim veriyor ve çalışıyordu. Alan eğitimlerine ara verilmişti ve okul, Blue ve Iris skandalından sonra çoktan tatile girmişti.

Annemle, Hartes'in babam olduğunu söylediği günden beri konuşmamış, hatta onu görmemiştim de. Benden kaçıyor gibiydi ya da ben ondan kaçıyordum, bilemiyorum. Konuşmaya hazır hissetmiyordum kendimi.

Ama Nancy ile konuşmuştum. Nancy elbette babamın Hartes olduğunu biliyordu, telefonda ağlamasını ve özür dilemesini ruhsuz bir şekilde dinlemiştim. Nancy'yi çok severdim ancak babam olmayan birinden baba sevgisini beklememe izin vermesini affedemiyordum.

Kraliyete giden ormana geldiğimde birden durdum. Havada garip bir koku vardı. Başımı kaldırdım ve parçalı bulutlu gökyüzüne baktım. Kraliyete bakış attım ve yükselen koyu dumanları işte o zaman gördüm.

Kalbim hızla atarken koşmaya başladım. Kahretsin. *Gelmişlerdi*.

Açık bir düzlüğe geldiğimde dikkatle havaya baktım. Birkaç uçuşan şey gördüm, bunlar siyah pelerinli büyücülerdi. "Kahretsin," diye mırıldanıp koşmaya devam ettim, beni fark etmemeleri için içimden dua ederken yanımdan hızla iki tane ok geçti. Bir tanesi tam kafamın üstünden geçip önümdeki ağaca saplanınca durdum. Bir diğer ok, tam bacağımı sıyırdığında acıyla yere yığıldım. Ok bacağımı sıyırıp pantolonumu yırtmıştı, kesik pantolonumdan kanın sızmasını dehşet içinde izledim.

Arkamda birini hissediyordum. Korkuyla önümü döndüm ve çocuğa baktım. Siyah pelerinin içindeydi. "Nereye gittiği-

ni sanıyorsun, *Sarah*?" dedi. Sesi tizdi ve tüylerimi diken diken etmişti. İsmimi iğrenç bir kutsallıkla telaffuz etmişti. Yüzünde iğrenç ve ukala bir gülümseme vardı, sırtında duran oklardan birini eline aldı. "Seni bu kadar kolay yakalayacağımızı sanmıyordum."

Korkuyla ona baktım. Zihnimi harekete geçirmeliydim ancak sanırım korkudan kıpırdayamıyordum. Çocuğun suratına baktım, korkum sonunda zihnime ulaştı. *Element*... Elementimi kullanmalıydım.

Gözlerimi kapattım. Kıpırdayamıyordum, ölecektim. Çocuk, "Bana bak!" dedi, gözlerimi korkuyla açtım. Gülümsüyordu. Yavaş sesle, "Seni öldürdüğümü duyduğunda çok sevinecek," dediğinde kimden bahsettiğini bilmiyordum. Tam çocuk elindeki oku yaralı bacağıma saplayacağı sırada, birden dondu kaldı. Elindeki sıkıca tuttuğu ok yere düştü, hızla nefes almaya başladı ve bir an nefesi kesilip kaldı. Sol elini kaldırıp göğsüne götürdüğünde, göğsündeki kanı o zaman fark ettim. Göğsüne baktım, göğsüne bir *mızrak* girmişti.

Çocuk ağzından kan çıkararak önüme, ayaklarımın dibine yığıldığında, hemen arkasında duran Lada'yı gördüm. Mızrağını çocuğun içinden hiç çekinmeden çekip çıkardı, bana bakıp hâlâ oturduğuma şaşırdı ve sanki az önce birini öldürmemiş gibi sakin bir sesle, "Kalksana!" diye bağırdı.

Lada'yı gördüğüme daha önce hiç bu kadar sevinmemiştim. Lada, çocuğun ok çantasını da yanına alırken hızla ayağa kalktım, bacağımın acısına aldırmadan Lada ile koşmaya başladım.

Birlikte koşarken, Lada hem elementini kullanıyor hem de mızrak atıyordu. Bunun oldukça etkileyici olduğunu itiraf etmeliydim. Bir ağaçlığın altına saklandığımızda nefes nefese, "Kraliyete girmeyi başaramayacağız," dedi. "Sayıları çok fazla." Bir ok daha attı.

Nefesimi düzene sokmaya çalışırken etrafıma baktım. Tanıdık bir yerdeydik. Sonra Ardor ile mağaramızı gördüm, hemen

sol çaprazımızda, birkaç metre ötedeydi. Bu yer bu yüzden tanıdık gelmiş olmalıydı. Lada'yı çekerek, "Beni izle," dedim. Bir süre şaşkın halde ve bana güvenmeyerek –yüzünden anlamıştım bunu– yüzüme baktı. Neyse ki, benimle ilerlemeye başladı.

Sekerek mağaraya geldim. O sırada, Lada da elindeki okla birkaç büyücüyü öldürmüştü. Kapıyı hızla açtım ve ikimiz girer girmez, kapıyı yine aynı hızla kapattım. Taş kapının önüne yığıldım, bacağım ağrıdan sızlıyordu. Daha fazla yürüyebileceğimi sanmıyordum.

Lada da durdu ve bana baktı. İkimiz derin derin nefes aldık ve hiçbir şey demedik. Sonra, elini uzattı ve ona yaslandım, dar koridordan geçip Ardor ile uyuduğumuz yatağa oturdum, o da karşıdaki kırmızı koltuğa oturdu.

Masanın üstündeki suyu alırken elimde ufak bir ateş yaktım. Lada'ya bakarak, "Yine hayatımı kurtardın," dedim. Sesim ironik ama temkinli çıkıyordu.

Sesimdeki ironiyi anlayıp alayla güldü. "Dediğim gibi, seni ben öldürmek istiyorum. Bu zevki başkasına tattırmaya hiç niyetim yok." Bana bakış attı, beni öldürme konusunda hâlâ ciddi miydi değil miydi anlayamamıştım. Ancak hayatımı kurtardığı için –tekrar– ona minnettardım.

Güldüm. Kalan suyu ona uzatırken bir yandan da bacağıma bakıyordum. Derin bir kesikti. Pantolonumun arka kısmı yırtılmıştı ve kan oturduğum yatağı çoktan batırmıştı. Canımın acısını söylemiyordum bile.

Yüzüm buruştu. Canım çok yanıyordu, acı kendini yeni yeni belli etmişti. Yatağın yanındaki dolaba uzanıp ilkyardım setini çıkarırken bir keresinde Ardor'un, "Bu setle yaşamalısın," dediğini anımsadım.

Lada, suyu yere bırakıp yanıma geldi. "Ne yapıyorsun?" dedi şaşkınca. Sanki ilkyardım setini kullanmak garip bir şeydi.

Bacağımı sıyırdım ve Lada hayretle içine çekti. "Seni yaraladı mı?" dedi.

Başımı salladım. Su ve tentürdiyot çıkaracağım sırada, Lada yanıma geldi ve, "Hemen iyileşmen lazım," dedi.

Ne yaptığını önce anlamamıştım. Bir elini yere koyduğu suya uzattı ve önce suyla yarayı temizledi. Ellerimi yumruk yaptım ve sonra, Lada'nın ellerini yaranın üstüne koyup tıpkı bir zamanlar Ardor'un yaptığı gibi, beni iyileştirmesini şok ve acı içinde izledim.

Gözlerimi açıp bacağıma baktığımda yaranın tamamı geçmişti. Kuru dudaklarımı ıslattım ve, "Teşekkürler Lada," dedim şok içinde. Lada'nın beni iyileştirdiğine mi, yoksa bu durumda bile şu an güvende hissettiğime mi şaşırmalıydım, bilmiyordum.

Lada geri çekildi. "Buradan hemen çıkmalıyız. Diğerlerinin bize ihtiyacı var." Bu konuyu konuşmak istemediğini anlamıştım. Beni kurtardığı zaman kendinden nefret ediyordu sanırım.

O konuyu unutup başımı salladım. "Nasıl çıkacağız?"

Etrafına baktı. "Kapıdan olmaz, direkt hedef haline geliriz." Bir eliyle saçını tutarken diğeriyle cebinden ufak bir toka çıkardı. "Burayı hareket ettirip kraliyete yer altından bir tünel yapabilirim."

"Benim klostrofobim var," dedim yüzümü buruşturarak.

Lada saçını toplayıp, "Ne yapacaksın?" dedi.

Etrafıma bakarken gözüm mağarada ilk dikkat çeken şey olan camda takılı kaldı. Bu mağaraya ilk girdiğimde de, böyle bir yere cam koymanın akıllıca olduğunu düşünmüştüm. Cam küçücüktü ancak yapacağım şeyi biliyordum.

"Şu camın etrafındaki toprağı yok edebilir misin?" dedim dikkatle. "Camı genişletmemiz gerek."

Lada yeşil gözlerini büyüterek, "Şaka yapıyor olmalısın," dedi. "Oradan denize mi atlayacaksın? Ölürsün."

Başımı salladım. Ayağa tereddütle kalktım ama hiç acı olmadığını görünce hızla cama yürüdüm. "Ciddiyim," dedim. "Yap hadi. Sen de tünel açarak git."

Lada tereddütle bana baktı. En sonunda cama yaklaştı ve camın etrafındaki toprağı hareket ettirmesini bir süre izledim. İşi bitince takdir beklermiş gibi bana baktı.

Döndüm ve yatağın yanındaki komodinin çekmecesinden, Ardor'un hediyesi olan doğum günü kolyemi çıkardıktan sonra iç cebime koyup fermuarı çektim. Buraya en son geldiğimizde bunu da çıkarmıştım ve bu kolye şu an Ardor'dan bana kalan tek şeydi. Bu kolyeye ihtiyacım vardı.

Lada'nın ne yaptığımı anlamayan bakışlarını es geçtim ve cama yaklaştım. Bir oyuk içindeki cama baktım. Camı elimle iter itmez, yanındaki topraklar söküldü ve cam geri düştü, aşağı eğildim. Şimdi, mağaranın içine hava doluyordu, camın olduğu yerde büyük bir boşluk oluşmuştu. Lada'ya döndüm ve, "Sen de benimle gel," dedim. "Mavi Saray'ın hemen altındaki kısma kadar yüzeceğim."

"Hayır," dedi yüzünü buruşturarak. "Herkes kendi elementini kullansın. Bahse girerim senden daha hızlı giderim." Tek kaşını kaldırıp her zamanki meydan okuyan Lada bakışını attı.

Sırıtarak, "Göreceğiz," dedim. Çantamı tuttum ve geri geri gidip hızla koşmadan önce ona baktım. "Dikkatli ol."

"Sen de." Güzel yüzüne ilk defa içten bir gülümsemenin oturduğunu gördüm.

Gülümsedim. Heyecanımı az da olsa yenmiştim, yamaç paraşütü gibi bir şey olacaktı, tek farkı paraşütsüz atlamamdı. Mağaranın bir ucundan, şu an açık olan kısmına geldim ve hızla atladım. Çığlık atmamak için elimle ağzımı kapatmıştım. Birkaç saniye sonra tamamen suya daldığımda, su anında etkisini gösterdi ve kendimi yeniden *canlı* hissettim. Elementimle ne zaman bütün olsam, böyle hissediyordum. Suyun soğukluğu bana hayat verirken başımı suyun içinde tuttum. İlerledim, korkunun beni ele geçirmesine izin vermeden kraliyete ilerledim.

Savaş cidden başlamıştı.

***

Yaklaşık yarım saat yüzmenin ardından, Mavi Saray'ın hemen altındaki kıyıya ulaştım. Sudan çıkıp derin bir nefes aldım ve hızla kayalıkları tırmanıp etrafa baktım.

Shat yanıyordu. Hayretler içinde diğer saraylara bakıyordum, Shat'ı bir örtü gibi saran orman dahil her yer büyük bir alev içindeydi.

Oscar'ın bir zamanlar odamdan çıkmak için merdiven olarak kullandığı ağacın altında kısa süre nefes aldım. Bu manzaraya baktıkça içim acıyordu. O güzelim Shat, mahvolmuş haldeydi. İlk geldiğimde görüntüsüne âşık olduğum ülkenin bu halini görmek bende şok yaratmıştı. Sonra dikleştim ve etrafıma dikkatle bakarak Mavi Saray'ın ön tarafına koştum.

Saraya girdim. Sarayın içi bomboştu. Etrafta kimse yoktu, Tanrı aşkına neredeydiler? Odama koştum ve Jane'i aradım. O da yoktu.

Sarayda kimse yoktu. Aşağı hızla indiğim sırada saray birden sarsıldı. Altın merdivenlere tutunarak bir süre beklemek zorunda kaldım. Sanırım büyü fırlatılmıştı. Yavaşça, dengemi sağlayarak kapıya yaklaştım ve etrafa baktım. Yine sıkışmıştım. Etrafta fazlaca büyücü görüyordum ancak elementlerden kimse yoktu.

Derin derin nefesler alıp kapıdan çıktığım gibi Ateş sarayına koştum. Alanın yanında birkaç kişinin koşturduğunu gördüm. Birkaç kişi de kılıçla birileriyle savaşıyordu.

Giderken koruma kıyafeti giymiş birine çarptım. Hemen geri çekildim ve kaçmaya çalıştım, halbuki büyücü olmadığı çok belliydi. Kaçmaya çalışırken beni hemen kolumdan tutup Beyaz Saray'a çekerken şok içinde baktım. Beni adeta sürüklerken, ona karşı koymaya çalışıyordum. Birden, beni Beyaz Saray'ın içine çekip yüzündeki koruyucuyu kaldırdı ve gülerek, kahverengi gözleri ıslak bir şekilde, "Sarah!" dedi. Sıkıca beni sardı.

Ona sarıldım ve gözyaşlarımı zor tuttum. "Oscar!" *Oscar buradaydı.* "Diğerleri nerede?"

"Sen neredeydin?" Boştaki eliyle yüzümü tuttu. "İyi misin? Yaralandın mı? Seni buldular mı?"

"Lada," dedim hızla. "Lada beni kurtardı. O nerede?"

Oscar gülümsedi. "Beş dakika önce geldi. Hadi." Oscar ile el ele giderken, Lada'yı düşündüm. Dediği gibi benden önce gelmişti demek. İstemsizce gülümsedim, bu kız rekabeti hiç bırakmıyordu.

Oscar elimi bırakmadan koruyucu kaskı benim kafama geçirdi, birlikte bir tarafı zarar görmüş Beyaz Saray'dan ayrıldık. Biz ayrılır ayrılmaz, Beyaz Saray'ın üst katı tamamen yıkıldı.

Oscar ile koşarak alanın hücre taraflarına geldik. Onun elini bir saniye bile bırakmadım, korkudan kaskatı olmuştum. Nasıl koştuğumu anlamamıştım bile, sadece ayaklarım iş görüyordu. Korkudan beynim durmuş gibiydi.

Hücrelerin yan tarafında gizli bir geçide girdik. Ne olduğunu şaşırarak Oscar'ı takip ettim. Burada gizli bir geçit vardı ve ben ilk defa görüyordum. Geçide girdik ve Oscar otlarla girişi gizledi, fark edilmiyordu. Hızlı adımlarla bu kez yürümeye başladık. Birkaç tünel geçtikten sonra Oscar kocaman bir kapıyı açtı ve ikimiz de girdik. Oscar kapıyı kapatınca, koruyucu başlığı çıkardım. Tekrar bana sıkıca sarıldı. Ona bir şey olmadığı için çok mutluydum, ben de ona sıkıca sarıldım.

Yavaşça nefesimizi düzene sokarak gri ve oval duvarlardan oluşan, loş bir ışıklandırmaya sahip hastane koridorlarını andıran koridordan ilerledik. Oscar bir kapı daha açtı ve işte, bütün element üyeleri buradaydı.

Jane, koşarak gelip bana sarılan ilk kişi oldu. Ağlamaya başladığımı Jane'in siyah ceketine düşen gözyaşlarımı görünce fark ettim. Kyle, Stella, annem ve geri kalan herkes bana sarıldı. Lada'yı bir köşede görüyordum, bana bakarak, "Ben kazandım," dedi yüksek sesle, sırıtıyordu, bir yandan da sanki toz varmış gibi yakasını silkeliyordu.

Lada'ya gülümsedim. Herkes geri çekilince, "Sarah?" dedi biri.

Bu sesi, nerede olsam tanırdım. Kafamı sağa çevirdim ve Ardor'un bana gülümseyen yüzünü gördüm. İki yana açılmış kollarının arasına adeta uçtum. O kadar hızlı koşmuştum ki, Ardor beni kucağına almak zorunda kalmıştı. Beni sıkıca sardı, yüzünü boynuma gömerken ben de ona sıkıca sarıldım. İşte şimdi, hıçkırarak ağlıyordum. Sevinçten ne yapacağımı şaşırmıştım.

Phrkagias'ın, "Herkes tamam mı?" dediğini duydum. Sesi, şu an tamamıyla bizim üstümüzde olan gözlerden rahatsız olduğunu belli eder gibiydi. Oscar ve Kyle bir şeyler söylerken ben geri çekildim ve Ardor'un mükemmel yüzüne baktım. Beni kucağından ayaklarının dibine indirdi. Gözyaşları içinde, "İyi misin?" diye sordum.

"Ben iyiyim." Ellerimi, avuç içlerimi ve yanaklarımı öptü, gözyaşlarımı sildi. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım. Ardor'a tekrar sarıldım, başımı güvenli ve muhteşem kokan göğsüne yaslarken kolunu bana sıkıca sardı.

Kyle, "Herkes burada," dedi hızla. "En son Mavi Saray'ın alev aldığını gördüm."

"Biz gelirken de Beyaz Saray'ın bir kısmı yıkıldı," dedi Oscar, elindeki kılıcı masaya bırakırken. "Sayıları çok fazla."

"Kaç kişiler?" dedi Choma.

"Sayamayacağım kadar çok," diyen Lada'nın sesini duydum. "Neyse ki çoğunu öldürdüm." Sesi gurur doluydu, kızıl saçlarını savuşturdu.

Phrkagias, "Yoruldukları zaman ortaya çıkarız," dedi. "Burada güvendeyiz. Hepimize yetecek kadar oda ve yatak var."

Etrafıma baktım. Bir koridor boyunca belki de yüz kadar kapı vardı. Tanrım, burası gerçekten büyüktü. Burasının –yine Blue'nun dersinde görmüştük– büyücülerle yapılan son savaşta yapılmış bir geçit olduğunu o zaman anladım. Sığınak olarak kullanılıyordu. En son yirmi yıl önce falan kullanılmıştı, bir de şimdi. Her seferinde büyücülere karşı element üyelerini korumayı başarmıştı, oldukça büyük ve güvenilirdi. Dış kısmı, elementlerle korunduğu için, büyücüler giremiyordu.

"Peki Blue?" dedi Ardor ben düşüncelere dalmışken. "Onu ne yapacağız?"

"Her ihtimale karşı," dedi Phrkagias. "Blue da yanımızda. En uçtaki odada kalacak, ki zaten kaçamayacak kadar güçsüz. Onu belki takas edebiliriz."

"Savaşmayacak mıyız?" dedi Oscar. Sesinde, yaklaşık bir haftadır gece gündüz alan eğitimi verip çalıştığı için savaş beklediği ve olmayınca da oluşan hayal kırıklığının tonu vardı.

"Şimdilik hayır." Phrkagias, adamlarına baktı. "Ne istediklerini öğrenene kadar. Herkesi riske atamam. Asker sayısı şu an çok az ve bir müttefikimiz yok. Sorcier'nin müttefiki olabilir." Phrkagias kaşlarını çattı. "Bu yüzden biraz burada kalacağız."

Hepsi başını sallarken Ardor'a baktım. Burada güvendeydik ve Ardor yanımdaydı. Yavaşça alnımdan öptü.

Ardor ile herkese ayrılmış odalara yol aldık. Sanki yıllardır görmüyormuşum gibi, onu bir saniye bile bırakmadım. O da aynı şekilde, ya elimi tutuyor ya da bana sarılıyordu. Birlikte odaya geçtik, aslında herkese farklı oda ayrılmıştı ancak ben Ardor'la olan her anımı değerlendirmek istiyordum. Onu şimdi tekrar bulmuşken bırakmak istemiyordum. Hatta gözümün önünden bir an ayrılmasını bile istemiyordum.

Ardor'la odaya geçtik ve beyaz kapıyı kapattım. Oda bembeyazdı, büyük bir yatak vardı sadece. Ne dolap ne başka bir şey. Aynı derecede beyaz duvarlara baktım, camsız bir ortamda ilk defa bulunuyordum. Sonra başımı odanın ortasındaki mükemmel varlığa çevirdim. Ona baktım, o da bana döndü ve tekrar kollarına girdim.

"Lada, senin açıklıkta olduğunu söyledi," diye fısıldadı, ben onun o özlediğim ve muhteşem kokusunu içime çekerken. Yüz hatlarına ve özlediğim dudaklarına baktım. "Çok korktum Sarah."

"Beni kurtardı," dedim yavaşça. "Lada olmasa, çoktan ölmüş olurdum." Bu gerçeği bir kez daha dile getirmek bendeki etkisini arttırmıştı.

"Minnettarım," dedi dikkatle. "Biri bana Lada'nın seni kurtaracağını söylese hayatta inanmazdım." Gülümsediğini duyabiliyordum. Geri çekildi ve iki eliyle yüzümü tuttu.

Güldüm. "Ben de." Sonra yavaşça, "Niye geç kaldın?" dedim içimdeki soruyu sorarak. "Seni çok merak ettim."

Ardor'un alnı kırışınca bir şey olduğunu anladım. "Sorun ne Ardor?" dedim korkuyla.

Ardor iç çekti. "Biz dönüş yolundayken, gemimize Sorcier yakınlarında bir saldırı oldu. Merlow... Merlow'u kaybettik." Ardor'un sesi acı doluydu. Kaşlarını çattı.

Şok içinde ona baktım. Merlow ölmüş müydü? "Aman Tanrım," dedim yavaşça.

"Evet." İç çekti. "İki gün geç kalmamızın nedeni bu. Acilen Sorcier yakınındaki başka bir ülkeye demir atmak zorunda kaldık. Oradan da buraya yeni bir gemiyle geldim." Yavaşça ama acıyla gülümsedi. "İyiyiz."

"Merlow'a üzüldüm," dedim dikkatle. Bir elimle yüzünü tuttum. Ardor'un yüzündeki üzüntüyü de görebiliyordum, sanki acısı geçebilirmiş gibi yavaşça yüzünü okşadım.

Dokunuşumla, tuttuğu nefesini verdi. Yüzüne yaklaştım ve bir özlemle onu öpmeye başladım. Beni sardı ve öpüşüme aynı heyecanla karşılık verdi.

Dudaklarını çekip, "Kate'e gitmişsin," dedi yavaşça, ben onun montunu çıkarırken.

Montunu çıkardıktan sonra kendi ayakkabılarıma uzandım. "Element kullanımıyla ilgili ders veriyordu," dedim.

"Öğrenebildin mi?" diye sordu dikkatle.

"Aslında oldukça iyiyim." Sırıttım. Tam kendi montumu çıkarmıştım ki iç cebimin hafif açık fermuarına gözüm takıldı ve durdum.

Ardor da benimle birlikte durdu ve merakla baktı. "Ne oldu?" dedi, ben elimi cebe attığım sırada.

Kolyeyi çıkarıp, "Takar mısın?" dedim.

Ardor kolyeyi görünce gülümsedi, arkamı döndüm ve kolyenin soğuk kısmı tenime değerken ürperdim. Ardor'un sıcak dudakları boynumda ilerlerken gözlerimi kapattım.

Dudaklarımız tekrar buluştu ve itiraz etmedim. Özlemimi gidermemin başka yolu yoktu.

***

"Şu an yerimizi bilmiyorlar," dedi Phrkagias, dikkatle haritaya bakarken. "Onlara saldırabiliriz."

"Onların yerini de bilmiyoruz," dedi Kyle. "Bu kendimizi ateşe atmak olur."

"Dışarısı çok kötü." Oscar, elindeki kılıçla hole girdiğinde bütün dikkatler ona döndü. "Birkaçını hallettim ama sanki tüm ülkeyi üstümüze salmışlar gibi."

Phrkagias başını salladı, yanındaki yardımcıya dönerek, "Halk ne halde?" dedi.

Yardımcı, "Çoğunu sığınaklara yerleştirdik efendim," dedi.

"Eskilere mi yenilere mi?"

"Eskilere." Adam elindeki kâğıda baktı. "Kalanları yenilere yerleştirdik. Ölen sayısı kırk üç."

Nefesimi verdim. Savaş başlayalı birkaç gün olmuştu ve ölenler olmuştu bile. İşin ciddiyetini bu rakamı duymamla kavradım. Ardor elimi tuttu. Büyük holde hepimiz kös kös oturmuş, ölüm sayılarını dinliyor ve korkudan –en azından ben– titriyorduk.

"Konuşmamızın vakti geldi," dedi Phrkagias, sinirlendiğini hissediyordum. "Hazır olanlar benimle gelsin."

Konuşma demek, karşılarına çıkmak demekti. Ki karşılarına çıkmak da, muhtemel bir savaşın patlaması anlamına geliyordu. Burada, iki gündür bekliyorduk. Sorcier, kelimenin tam anlamıyla Shat'ın altını üstüne getirmişti. Blue, neredeyse baygındı ve iki gündür saldırıları dinleyerek uyumuştuk.

Ardor ayaklanınca ben de kalktım. "Ben de geliyorum," dedim hızla.

"Sarah," dedi sertçe. "Sen burada kalıyorsun."

Lada ve Ardini'ye baktım. Onlar kalkmış hazırlanıyordu. "Ben de geleceğim Ardor," dedim ona dönerek. Jane'i gördüm, küçük bedenine bir zırh giyiyordu.

Ardor gözlerini kapattı. "Sarah, lütfen."

Başımı salladım. Ardor zırhını geçirince sinirle, "İyi," dedi. "Yanımdan ayrılmayacaksın."

Başımı tekrar salladım.

Zırhı üstüme geçirirken Jane bana yardım etti. Ağlıyordu. Tuhaf şekilde kendini sıkıyordu ama yine de gözyaşlarına engel olamıyordu. Ona bakarsam ağlayacaktım. "Jane," dedim.

Mavi gözlerini bana dikti, kıpkırmızı olmuştu. "Ağlamayı kes," dedim sertçe. Sesim elimde olmayarak sert çıkmıştı.

Gözlerini sildi. "Üzgünüm." Benim bu aksiliğime rağmen gülümsedi. Jane böyleydi işte; kıpır kıpır, her koşulda gülümseyen. Belki ölüme gidiyorduk ve o hâlâ gülümseyebiliyordu. "Dikkatli olacağız," dedi kendinden emin bir sesle. Kendine mi söylemişti, bana mı, bir fikrim yoktu.

"Sadece ateşkes için konuşulacak," dedim. "Bir şey olduğu yok." Gülümsemeye çalıştım ancak ufak bir tebessüm denemesi olmuştu.

On sekiz yaşın altındaki element üyeleri hariç, neredeyse herkes hazırdı. Çoğu zırh giyip bir iksir içti, sanırım Iris'in Ardor'u yaraladığı zaman Ardor'la bizim içtiğimiz şey gibi bir şeydi bu. Yani Ardor'u ölümden kurtaran şeydi. Phrkagias, elleri ve kolları bağlı Blue da geldiğinde, "Gidelim," dedi.

Dikkatle sığınaktan çıktık. Ardor elimi tutuyordu, diğer yanımda da Oscar vardı. Kyle'ın, Lada'yla Stella'nın yanında kaldığını gördüm. Annem de hemen yanımdaydı. Onunla hiç konuşmamıştık ancak varlığı –bana yalan söylemiş de olsa– bana güç ve huzur veriyordu.

Alandan çıktık. Beklediğimin aksine hemen üstümüze saldıran olmamıştı. Biraz ilerledik ve şimdi bir boşluğun olduğu,

yıkılmış Beyaz Saray'ın oraya geldik. Etraftaki güzelim ağaçların çoğu yanmıştı, tek tük ağaç kalmıştı. Beyaz Saray'ın kalıntıları kalmıştı geriye sadece. Bu tuhaf ve iç yakan bir görüntüydü, ben bütün sarayları severdim ama Beyaz Saray en güzeliydi. Şimdi onun yıkılmış olması, bana biraz hüzün vermişti.

Büyücüler buraya resmen cephe açmışlardı. Çoğu bize döndü ve tıpkı filmlerdeki gibi karşı karşıya birbirimize bakarak sessizce bekledik. Kalbim göğüskafesimden fırlayacak gibi atıyordu.

Phrkagias bir adım öne çıkınca havada duran süpürgeli büyücülerden birkaçı harekete geçti. O sırada, bir kadın sesi, "Durun," diye bağırdı. Ses tanıdık gelmişti, alnım kırıştı ve düşünsem de odaklanmadığımdan kim olduğunu çıkaramadım. Havadaki büyücüler anında durdular.

Phrkagias, yanında Blue ile birlikte orta yere geldi. Bağırarak, "Ne istediğinizi biliyoruz," dedi güçlü ve kararlı bir sesle. "Bizim elimizde Blue var. Blue'yu istiyorsanız, savaş yapmak gereksiz." Blue'nun yavaşça güldüğünü duydum, bu biraz beni şaşırtmıştı.

Biri öne çıktı. Vücut yapısından kadın olduğu anlaşılıyordu ancak başında pelerinin başlığı olduğundan yüzünü göremiyordum. Kadına baktım. Az önce bağıran kadın olmalıydı, demek ki yetki ondaydı. Pelerininin başlığını çıkarınca şok içinde gözlerimi kırpıştırdım. Sarışın, oldukça güzel bir kadındı. Yılana benzer gözleri gözlerimi bulunca onun kim olduğunu anladım. Bu, Iris'ti. Iris'in sarışın olduğunu bilmiyordum. Şok içinde ona bakmaya devam ettim, sadece ben değil, çoğumuz şaşkındık. Sanırım kimse Iris'i hesaba katmamıştı.

"Phrkagias," dedi Iris gülümseyerek. "Nihayet ortaya çıkabildiniz."

Phrkagias bir şey demedi. Onun da şaşırdığını anlamıştım, sert yüz ifadesinin altındaki şaşkınlık görülebiliyordu. Hava güneşliydi ve etrafta ağır bir yanık kokusu vardı. Ardor'un elini daha da sıktım. Bana bakmadan, beni yanına çekti.

Phrkagias, "Iris," diye soludu. Kendini zor tutuyor gibiydi. "İstediğinin Blue olduğunu biliyorum. Al ve git."

Iris bir kahkaha atınca irkildim. Sonra yavaşça, "Sanırım, burada benim değil, *onun* ne istediği daha önemli," dedi.

"Onun mu?" Phrkagias'ın sesi şaşkındı, böyle bir cevap beklememişti.

Iris, bir adım sağa kaydı ve onu o zaman gördüm. Siyah pelerin giymişti, yüzü görünmüyordu. Uzun boylu ve yapılı olduğunu anlamıştım. Bu, beni isteyen adam olmalıydı. Onun da gelmiş olmasını beklemiyordum, merakla pelerinli adamın birkaç adım ilerlemesini izledim. Pelerininin başlığını kaldırıp tamamen yere atınca ağzım açık halde ona baktım. Yanılıyor olamazdım, onu bir kez görmeme rağmen hemen tanımıştım. Hiç değişmemişti. Resimdekinin aynısıydı, hatta daha genç haliydi. Herkes şok içinde hayret nidaları ederken, karşımızda kanlı canlı duran adam gülümseyerek Phrkagias'a, "Merhaba, *kardeşim*," dedi. Gülümseyişi nefes kesiciydi.

Yanılmamıştım. Bu, Hartes'ti. Babam yaşıyordu.

***

Hartes'e dikkatle baktım. Yaydığı enerjiyi ben dahil, hepimiz hissediyorduk. Güçlüydü. Sanki doğa onun kontrolündeydi. Sanki o an, bir şey dese, bütün dünya üstümüze yıkılırdı. O kadar heybetli ve güçlü görünüyordu ki korkudan titredim. Hiç değişmemişti, Ardor'un bana barakada gösterdiği resimdeki gibi, hâlâ aynıydı. Siyah pelerinini çıkardı ve o zaman, omzundan bileğine kadar olan muhteşem izi gördüm. Tek iz bu da değildi üstelik. Her yerinde iz vardı. Bunun hayra alamet olmadığını anlamıştım. Yakışıklıydı. Hatta gördüğüm her erkekten daha yakışıklıydı. Ağzım açık halde ona, *babama* bakıyordum.

Phrkagias, şok içinde, "Hartes?" dedi. İnanamıyordu sanki. Sesi titremişti, gözleri büyümüş, şaşkınlıkla karşısındaki adama bakıyordu.

Hartes birkaç adım ilerledi ve durdu. Üzerimizdeki etkisini o da hissediyor olmalıydı. Hepimize göz gezdirirken Iris'in yaklaşıp bir şeyler dediğini gördüm. Hartes'in çok yavaşça başını salladığını sanırım bir tek ben fark etmiştim. Sonra Hartes, "Phrkagias," dedi yavaş bir sesle. Sesi, duyduğum en güzel erkek sesiydi. Iris yavaşça geri çekilirken gülümsüyordu.

"Ama sen... Nasıl..." Phrkagias kaşlarını çatmış, ağzı açık halde kardeşine bakıyordu. Olayları toparlayamıyordu.

Hartes gülümsedi. "Nasıl ölmedim, değil mi? Sanırım herkesin aklındaki soru bu." Derin bir nefes aldı. Açık kırmızı gözleri, hepimizin üzerinde yavaşça dolaştı.

Hartes hepimize yeniden bakarken, sesi güç kazanmıştı. "Beni denize attıktan sonra, o kadar güç kullanımından sonra, yaşayamazdım. Yaşamamalıydım. Okyanus beni adeta yuttu. Kendimi bulamadım." Phrkagias'a baktı. Yakışıklı yüzünde hiçbir ifade yoktu ancak açık kırmızı gözlerinin derinliklerinde parlayan nefreti hepimiz görüyorduk. "Yine de bir umut, Hava elementini kullanabilirsem yaşayabilirim diye düşündüm. Gücümü son damlasına kadar kullanıp havadan beni güvenli bir yere kadar taşımasını istedim." Sesi gitgide güçlü çıkıyordu. "Ve o yer, Sorcier'ydi."

Phrkagias bir şey demiyordu. Kimse bir şey demiyordu. Hepimiz ağzımız açık halde, tam bir Tanrı olan, Hartes'e bakıyorduk.

"Tam on dokuz yıldır Sorcier'deyim," dedi Hartes. Güçlü çenesi kasılmıştı. "Tam on dokuz yıldır, bugünü bekliyorum."

Phrkagias kaskatı kesilmişti.

Her şeyin arkasında, Hartes vardı. Her şeyin. Bana ilk saldıran büyücünün arkasında, Iris ve Blue'nun buraya gelmesinde, Iris'in kanımı almasında... Şok içindeki ağzımı kapattım ve sesimi bularak, "Ne yapacağız?" dedim Ardor'a.

Ardor gözlerini Hartes'ten bir an bile ayırmadan, "Savaşacağız," dedi.

TOULINA

Gelmişti. Gerçekten gelmişti. Buradaydı.

Toulina, Hartes'in bir ihtimal yaşadığını biliyordu. Birkaç kez Sarah, Shat'a gelmeden önce, bazı büyücüler ona ulaşmış ve Hartes'in yaşadığını, onunla görüşmek istediğini söylemişlerdi. Toulina onlara inanmamış ve bir daha Shat'a gelirlerse, onları suda boğacağını söylemişti.

İnanmak istememişti. Sevdiği, bu zamana kadar hayatına giren erkekler arasında âşık olduğu tek adamın yaşama ihtimaline tutunup bir umutla ona dönmesini beklemek istememişti.

Sarah, Shat'a geldiğinde, kendini kızına vermişti. Sarah, Hartes'in kızıydı, ondan bir parçaydı ve Toulina için –hatta bütün Shat için– bu dünyadaki en önemli şeydi. Toulina, Phrkagias'ın kendisinden şüphelendiğini ve bu yüzden Ardor'u Sarah'nın eğitmeni yaptığını biliyordu. Phrkagias sürekli şüpheleri olan bir adamdı zaten. Ardor'u Sarah'ya karşı kullanıp gerçek babasının Hartes olup olmadığını öğrenmeye çalışacaktı. Ama bir şey olduğu yoktu, Ardor bir şey öğrenmemişti ya da öğrenmişse bile babasına söylememişti. Sanırım bunda Sarah'ya âşık olmasının büyük etkisi vardı.

Toulina'nın Nancy'yi Sarah ile yollaması aldığı en doğru karar olmuştu. Zar zor gerçekleşen Sarah'nın doğumundan sonra, onu Shat'ta bırakamazdı. O zamanlar acı her yerdeydi, Hartes öldürülmüş, başa Phrkagias geçmişti, diktatörlük dönemiydi. Büyücüler yakılıyor, başka element birleşiminden –hatta büyücü element birleşiminden– doğan çocuklar yakılıp öldürülüyordu. Phrkagias, kendi öz çocuğunun annesini bile katleden bir insandı, Sarah'yı böyle bir ortamda nasıl büyütebilirdi? Kimse Sarah'nın Hartes'in kızı olduğunu bilmeyecekti. Bilmemeliydi. Sarah ölebilirdi.

Oysa her şey şimdi çok netti. Yaşıyordu. Hartes, *hayatının aşkı*, yaşıyordu.

Toulina'nın buz mavisi gözleri, Hartes'in açık kırmızı olan gözleriyle buluştuğunda Toulina yıkılacak gibi oldu. Onun sert bakışlı gözleri de kadını bulmuştu. Hartes'e bakmak, onu unutmak için harcadığı şu on dokuz yıldaki bütün emeklerini kumdan kaleler gibi yıkıvermişti. Kırmızı gözlerinin bir saniyeliğine de olsa, Toulina'ya yumuşak baktığını gördü.

Sarah buraya geldiği sırada Toulina, Hartes'ten bir mektup almıştı.

Toulina.

Sarah Boston'ın benim kızım olabilme ihtimali var. Ben hayattayım ve geri geleceğimi biliyorsun.

Biliyordu. Ve gelmişti.

Hartes, Phrkagias tarafından öldürülmeden önce Toulina, Sarah'ya hamile kalmıştı. Hartes kadının hamile olduğunu çok sonraları öğrenmişti –nasıl öğrendiğini Toulina da bilmiyordu– ancak yine de öğrenmişti. Bu gelen mektuba cevap olarak, "*Senin çocuğun öldü Hartes,*" demişti Toulina. Phrkagias'ın kızlarını öldürdüğüne inanmasını istiyordu, böylece Hartes, Toulina'yı ve Sarah'yı rahat bırakırdı. Zaten mektuptan sonra, bir daha ona bulaşmamıştı. Toulina, Hartes'i unutmaya çalışmıştı. Hartes'i aklından ve kalbinden çıkarmaya çalışmıştı.

Ancak, Sarah'nın bir büyücü tarafından yanağından yaralandığı zamanı hatırlıyordu. Dehşete düşmüştü. Bu, Hartes'in Toulina'nın sözlerine inanmadığı anlamına gelirdi. Nedense, bu büyücü olayında Toulina'nın aklına Hartes'in yaptığı gelmişti. Kan ile her türlü büyü yapılabilirdi –en güçlü büyüler– ve Toulina, Hartes'in, Sarah'nın kızı olup olmadığını anlamak için kanını aldığını biliyordu. Nancy'den bir iksir yapmasını, Sarah'yı koruyacak bir şey yapmasını istemişti. Nancy yapmıştı ancak etkisi uzun sürmemişti. Bunun nedeni de, Sarah'nın tıpkı babası gibi melez olmasıydı. Melezlerde normalden farklı olarak, içilen iksir etkisini birkaç saat, hatta bir gün sonra bile gösterebiliyordu. Tıpkı Hartes gibi, Sarah'da da böyle olmuştu,

bazen de ters tepebiliyordu. Yine de Sarah'yı korumak için bu iksiri ona vermeliydi.

Jane bir gün gelip Toulina'ya Sarah'da bir iz olduğunu söylediğinde, Toulina şok içinde kalmıştı. Aslında şaşırtıcı bir şey yoktu, Sarah melez olduğundan iz olması çok normaldi. Ancak bu kadar erken ortaya çıkmasını beklememişti. Hartes'te bile, çok sonraları oluşmuştu.

Toulina kafasını kaldırıp düşünceler içindeki zihnini susturmaya çalışarak Hartes'in kırmızı gözlerine yeniden baktı.

Ve Hartes, sonunda amacına ulaşmıştı. Shat'taydı ve arkasında koca bir ordu vardı.

Toulina, Hartes'i tanıyordu ve bu kez, her şey daha zor olacaktı.

SARAH

Korkuyla Hartes'e bakmaya devam ettim. Ardor elimi bir an bile bırakmıyordu.

Hartes, "Ve işte," diye devam etti. "Buradayım Phrkagias. Ölmedim." Güldü. Kahkahası tüylerimi diken diken etti. "Bu kez ne yapacaksın?" Durdu ve sinsi bir gülümsemeyle kardeşine baktı.

Phrkagias, korktuğunu belli etmemeye çalışarak dikkatle, "Ne istiyorsun Hartes?" dedi. Ne kadar aptalca bir soruydu. Phrkagias bile korkudan saçmalayabiliyordu demek ki.

Hartes çenesini dikleştirdi. "İstediğim iki şey var." Gözleri hepimizin gözlerinde dolaşırken, "Birincisi," dedi. "Blue'yu istiyorum." Phrkagias'ın önünde diz çökmüş halde duran, eli kolu bağlı Blue'ya baktı.

Kimseden çıt çıkmadı. İkinci isteğinin ne olduğunu az çok tahmin ediyordum.

"İkincisi," dedi Hartes yüksek sesle. "Sarah."

Hızla soludum. Bunu beklemiyordum. Ben tahtı istiyor sanmıştım. Hartes sanki bir lanet söylemiş gibi, Ardor elimi sıkarak beni kendine çekerken, Oscar ve Kyle da bana baktı. Annemin yavaşça bana doğru yaklaştığını bile görmüştüm.

Beni mi? Beni neden istiyordu ki? Buraya, on dokuz yıldır beklediği bu şeye, sadece Blue'yu ve beni almak için mi gelmişti? Korkunun damarlarımdan beynime kadar çıktığını hissettim, telaşla nefes almaya başladım. Neyse ki kafamızda kask vardı, Hartes beni fark etmemişti. Hâlâ benim de içinde olduğum, kalabalık olan element topluluğuna göz gezdiriyordu.

"Sarah'yı istiyorum," dedi Hartes, gözlerini hepimizin üstünde dolaştırırken. Hangimizin ben olduğunu anlamaya çalışırken kırmızı gözleri kısılmıştı. "Kızımı istiyorum."

Toulina yanımdan uzaklaşıp bir adım ileri çıkınca ona baktım. Ne yapıyordu? Elimi sanki tutabilirmişim gibi anneme uzattım, parmaklarım zırhından aşağı kayıp geçti. Ardor, elimi tutup beni kendine çekti.

"Bu mümkün değil Hartes," dedi Toulina. Sesi sertti. Bir adım ileri çıktığından herkes ona bakıyordu. Phrkagias bile arkasını dönüp ona bakmıştı.

Hartes'in Toulina'ya bakışları garipti. Sanki... Aslında bir şeyi istiyor ama istemiyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. Hatta gözlerinde bir an, çok kısa bir an, Toulina'ya karşı bir özlem gördüm, onu özlemişti. Hartes annemi özlemişti. Bu, o kısacık anda tamamen yüzüne yayıldı. Hartes, Toulina'nın kusursuz yüzüne ve bedenine bakarken bu isteği elle tutulur şekildeydi. Ancak kısa sürede kendini toparladı, o an Phrkagias'ın da bu özelliğe sahip olduğunu hatırladım. Birbirlerine ne kadar da benziyorlardı. Hartes sesli bir şekilde güldü. "Kızım ve Blue. İkisi olmazsa..." Hartes'in dudakları alayla yukarı kıvrıldı ve bir an geriye baktı.

O bakışıyla, havada duran büyücüler beklediğim gibi saldırıya geçti. Ardor da bunu bekliyormuş gibi, beni anında çekti ve

bir ağacın arkasına saklandık. Biz saklanır saklanmaz, yanımızdaki otlara bir büyü düşmüştü. Herkes bir yere hareket ederken korkuyla doluydum. Saklandığımız ağaca bir ok isabet ederken Ardor, "Sarah, git buradan!" diye bağırdı.

"Hayır!" dedim, tam yanımıza bir büyü daha isabet ederken. "Gitmiyorum!"

Ardor sinirle, "Lanet olsun!" dedi. "Sığınağa koş!" Ağacın arkasından çıkarak gördüğü her büyücüye ateş fırlatmaya başladı.

Kılıcımı çıkarttım ve öğrendiğim şeyleri uygulamaya başladım. Kılıçla çalıştığımız onca zamanın acısını çıkarırken Ardor'a içimden teşekkür ettim ve birçok büyücüyü kendim hallettim. Kılıcı kullanmak zordu ancak büyüye karşılık vermek daha da zordu. Tam arkamdan biri saldıracağı sırada, Kyle beni korudu ve büyücüyü öldürdü. O da aynı şekilde kaskının arkasından gördüğüm açık mavi gözleri sinirle parlarken, "Sığınağa dön Sarah!" diye bağırdı.

Onu dinlemedim ve savaşmaya devam ettim. Gözlerim Ardor'u aradı ama bu karmaşada onu göremiyordum. O sırada bir büyücü bana saldırdı. Yere düşüp yuvarlandım ve bir büyü darbesinden son anda kurtuldum. Aynı anda iki, hatta üç kişiyle birden uğraşmaya başladığım sırada, Ardini benim yanıma geldi ve sırt sırta verdik. Ardini kılıçta oldukça ustaydı. Bir büyücünün kalbine elementle yapılmış kılıcı saplarken, "Sarah!" diye bağırdı.

"Ardor!" dedim kılıcımı birinin karnına geçirirken. Normalde olsa belki de şu an kusmuştum ama bütün hormonlarım alt üst olmuş haldeydi. "Ardor'u gördün mü?" Sesim titremişti.

Ardini bir şeyler söyleyemeden, birden bir gariplik hissettim. Neler olduğunu bilmiyordum. Ama birden her şey durdu; güneşli hava, kocaman bulutlarla kaplandı. Bir yandan muhteşem bir rüzgâr esti, aynı anda da etrafımızdaki ağaçlar birden yandı. Bütün ağaçlar alev aldı, hatta ayağımızın altındaki otlar bile. Şaşkınlıkla etrafıma baktım.

Hartes'e döndüm. İki kolu havada, gözleri gökyüzünde bir noktaya kenetlenmiş haldeydi. *O yapıyordu*. Elementlerini *aynı anda* kullanıyordu. Şok içinde ona baktım. Elementlerini nasıl aynı anda kullanabiliyordu? Esen rüzgâr o kadar şiddetliydi ki, gözlerimi kısarak Hartes'e bakmak zorunda kalmıştım. Bunu beklemiyordum.

Bir rüzgâr Phrkagias ve diğerlerini savururken, Ardini beni çekti ve henüz yanmamış ağaçlardan birine yaklaştık. Yaklaştığımız ağaç da yandı ve hızla etrafımıza baktım. Etrafımızda ateş ve rüzgârın birlikte oluşturduğu bir döngü vardı. Kapana kısılmıştım. Bu çemberden çıkmaya çalıştım, nasılsa elementle oluşmuştu ve benim Ateş, Ardini'nin de Hava gücü vardı. Ardini'ye baktım, o da düşündüğüm şeyi düşünüyor olmalıydı. Kılıcımı çembere değdirdiğim anda, kılıç birden kül oldu. Şaşkınlıkla baktım.

"Büyülü!" dedi Ardini. "Lanet olsun!"

Kılıcın kalanını yere attım ve sinirden ellerim titrerken etrafıma baktım. İkimiz kapana kısılmıştık, geri kalanlar da aynı şekildeydi. Bir hortumun içinde olduğumuzdan çoğunun yüzünü göremiyordum, Ardor'u da.

Deli gibi bir çıkış yolu ararken bir haykırış duydum.

"Ardor!"

Phrkagias'ın bağırmasıyla gözlerim Ardor'u aradı. Ardor neredeydi? Phrkagias neden o kadar acıyla bağırmıştı?

Ve nihayet, Hartes'e baktım. Bu hortumun içinden onu net bir şekilde görebiliyordum. Ardor boğazında Hartes'in tuttuğu bir bıçakla, Hartes'in önünde duruyordu. Yaralanmıştı, kolu kanıyordu. Phrkagias ve diğerlerinin etrafı ateşle, dumanla ve büyücülerle çevrilmişti. Hepsi bir köşede kapana kısılmıştı. Büyücülerin sayısı bizden kat kat fazlaydı. Hepsi bir köşedeydi; açıklıkta, bir tek Ardini ve ben kalmıştık.

Ardor'a hareketlendiğim sırada, Ardini kolumu tuttu. "Kalkanı geçemezsin," dedi Ardini yavaşça. Sesi acı doluydu. Göz-

yaşlarım akmaya başladı. "Ardor," diye fısıldadım ve korkuyla, Ardor'un kırmızı gözlerine baktım.

Hartes, tane tane, "Blue ve Sarah," dedi, sesi sertti. "İkisi de öne çıksın. Yoksa Ardor'u öldürürüm."

Toulina'ya baktım. Oscar'a, Kyle'a... Hepsine baktım. Jane yaşlı gözlerle bana bakıyordu. Kyle bana baktı, başını hayır anlamında sallıyordu.

Kolumu Ardini'den kurtarmaya çalıştım. Ardini, "Hayır Sarah," dedi sesi titreyerek. "Gitme. Savaşabiliriz."

Ardini'ye döndüm. Başımı sağa sola salladım ve, "Ardini," dedim yalvarırcasına. Ardini birkaç saniye gözlerime baktı, sonra kolumu bıraktı ve birkaç büyücü de Blue'yu alırken titrek bacaklarla Hartes'e yürüdüm. Etrafımızdaki kalkanı geçerken canım yanmıştı, hatta o kadar yanmıştı ki bir an yürümeyi bırakıp oraya uzanıp ölmeyi düşündüm. Ciğerlerim, kalkandan geçerken havası çekilmiş balona dönmüştü.

Yine de ilerledim. Korkuyla, telaşla ve Ardor'dan gözlerimi alamayarak başımdaki koruyucuyu çıkardım ve Hartes'in yüzüne baktım. Ardor, "Geri dön Sarah!" diye bağırdı beni görünce.

Iris, yavaşça gelen Blue'yu yanına alırken, ben tam Hartes ve Ardor'un önünde durdum. Onlardan birkaç metre uzaklıktaydım. Gözyaşlarım akarken, "Bırak onu," dedim. Sesim gözyaşlarıma rağmen oldukça güçlü çıkmıştı. Hartes'in açık kırmızı gözleri beni delip geçiyordu. Bana öyle dikkatle bakıyordu ki bir an ruhumu görüyor sandım.

Ardor yine, "Sarah," dedi yalvarırcasına. "Git." Bana baktı, ona baktım. Koyu kırmızı gözlerinde üzgün parıltılar vardı.

Hartes, cesaretimden etkilenmişe benziyordu. Açık kırmızı gözleri bir an bile gözlerimden ayrılmadı. Yavaşça, bıçağını Ardor'un boğazından uzaklaştırıp Ardor'u serbest bıraktı. Ona baktım, Ardor yavaşça doğrulup ayağa kalktı ve tam bana doğru gelirken Iris onu bir okla vurdu.

Dünyam durdu sanki.

"Hayır!" diye haykırdım. Sanki her şey ağır çekimde oluyordu. Gözlerim büyüdü. Çığlık attım. Ardor kanlar içinde önümde yığılırken gözleri kapanmıştı, Phrkagias ateş ve büyüyle yapılmış kalkana aldırmadan hızla geçip oğluna koştu. Hartes, o sıradaki şaşkınlığımdan faydalanarak yanıma gelip bir kolumu tuttu ve beni onlardan uzaklaştırdı. Donmuş gibiydim. Tepki veremiyordum. Iris, beni kollarıyla sararken ağlıyordum. *Ardor*... Ardor'a ne olmuştu? Ölmüş müydü?

Hartes, büyücülere geri çekilme emri verirken element üyelerinin hepsi Ardor'un kanlı vücuduna koştu. Iris, "Bizi koruyun!" diye bağırdı yanındaki büyücülere. Gözlerimi Ardor'dan alamadan sadece izliyordum. Hiçbir şey yapamıyordum. Şoka girmiştim.

Zihnimin uzak bir köşesinden, gördüğüm korkunç rüyalardan biri gözlerimin önünde canlandı. Rüyamda Ardor sırtından bir okla yaralanmıştı ve ölüyordu. Bir adam rüyamın sonunda gelip, "Seni arıyordum," diyordu. Shat berbat haldeydi... Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Toulina üstümüze elementini fırlatırken, "Sarah'yı bırak!" diye bağırdı. Büyücülerden biri bizi korurken Hartes gülerek suyu tek eliyle anında karşıladı ve Toulina'nın etrafını bir ateşle çevirdi, "Üzgünüm *sevgilim*," dediğini sadece ben duymuştum. Toulina, kapana kısılmış bir halde acıyla haykırdı, gözlerimi kamaştırdım. Hiçbir şey yapamıyordum, uyuşmuştum.

"Gidiyoruz. İkisini de aldık," dedi Hartes, büyücülere ve Iris'e dönerek. "Sarah'yı bağlayın."

Iris, başımın arkasına bir şeyle vurduğu zaman, Ardor'un cansız halde yerde yatan kanlı vücuduna bakıyordum. Gözlerimde biriken yaşlar hızla aşağı indi ve tüm dünyam karanlığa gömüldü.

Devam edecek...